

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

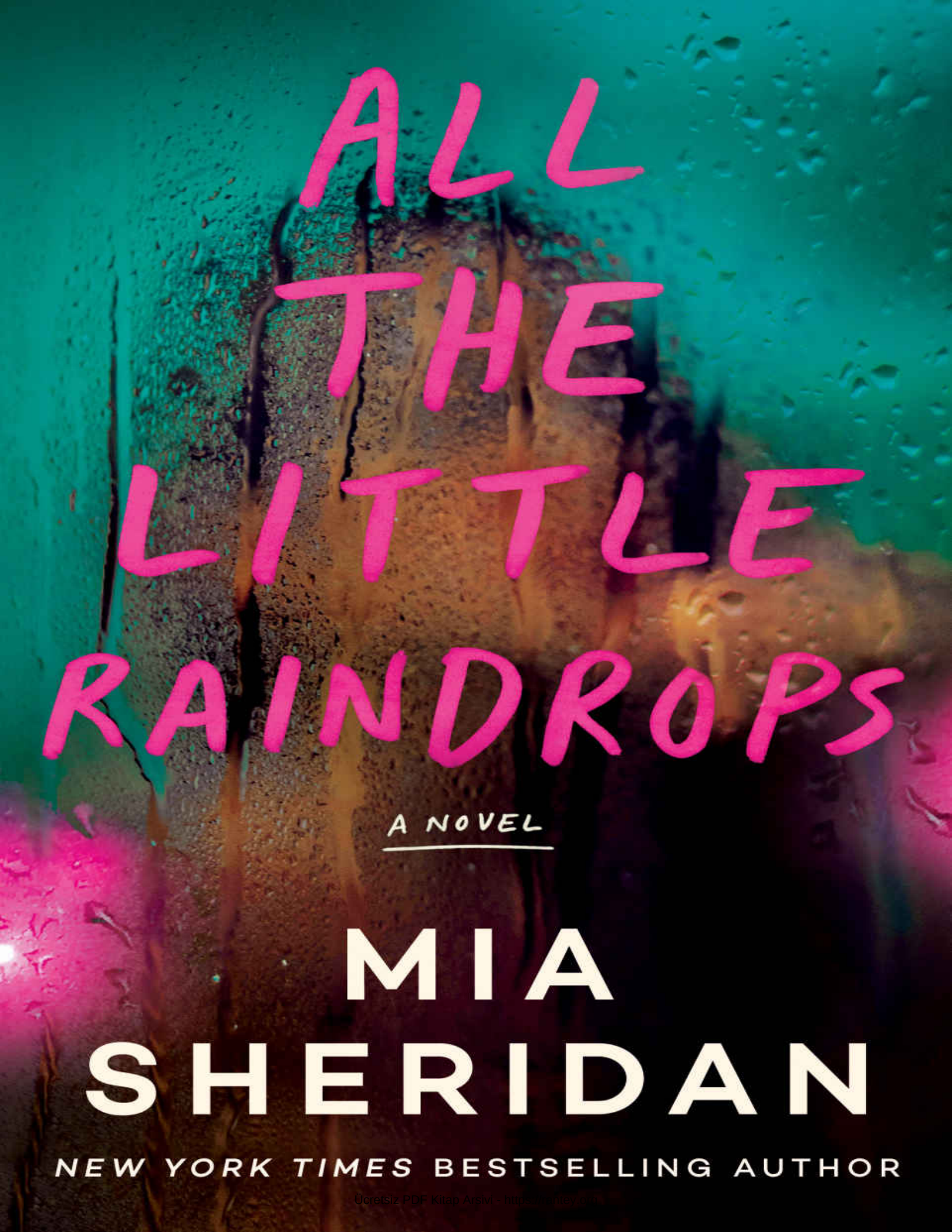
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ALL THE LITTLE RAINDROPS

A NOVEL

MIA
SHERIDAN

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ALL THE LITTLE RAINDROPS

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ALL
THE
LITTLE
RAINDROPS

A NOVEL

MIA
SHERIDAN

OceanofPDF.com

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Aksi takdirde, yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Metin telif hakkı© 2023 by Terra Newman
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Montlake, Seattle tarafından [yayınlanmıştır](http://www.apub.com)
www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve Montlake, [.com](http://www.com), Inc. veya bağlı kuruluşlarının ticari markalarıdır.

ISBN-13: 9781662514104 (ciltsiz)
ISBN-13: 9781662508233 (dijital)

Kapak tasarımı Caroline Teagle Johnson'a ait
Kapak görselleri: © Ellen Queiroz / 500px / Getty; © Midnight Blue / EyeEm / Getty;© Yasser Chalid / Getty

OceanofPDF.com

*Enkazdan sürünerek çıkan ve sonrasında uysal bir hayat
yaşamayı reddedenlere*

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

BİRİNCİ BÖLÜM
BİRİNCİ
BÖLÜM İKİNCİ
BÖLÜM
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
DÖRDÜNCÜ
BÖLÜM BEŞİNCİ
BÖLÜM
ALTINCI BÖLÜM
BÖLÜM YEDİ
BÖLÜM BÖLÜM
DOKUZ SEKİZ ON
ON BÖLÜM BİRİNCİ
ON İKİNCİ BÖLÜM
BÖLÜM ON ÜÇ ON
BÖLÜMDÖRT BÖLÜM ON
BEŞ
ON ALTINCI BÖLÜM
BÖLÜM ON YEDİ ON
BÖLÜM BÖLÜM ON
DOKUZ SEKİZ BÖLÜM
YIRMI
İKİNCİ BÖLÜM
BÖLÜM YIRMI BİR
BÖLÜM YIRMI İKİ
BÖLÜM YIRMI ÜÇ BÖLÜM
DÖRT YIRMI BÖLÜM
YIRMI BEŞ
BÖLÜM YIRMI ALTI
BÖLÜM YIRMI YEDİ

BÖLÜM YIRMI SEKİZ
BÖLÜM BÖLÜM
OTUZYIRMI DOKUZ
BÖLÜM OTUZ BİR
BÖLÜM OTUZ İKİ
BÖLÜM OTUZ ÜÇ BÖLÜM
OTUZ DÖRT OTUZ BEŞ
OTUZ ALTINCI BÖLÜM
BÖLÜM OTUZ YEDİ OTUZ
BÖLÜMSEKİZ BÖLÜM
OTUZ DOKUZ BÖLÜM
KIRK
BÖLÜM KIRK BİR
BÖLÜM KIRK İKİ
BÖLÜM KIRK ÜÇ BÖLÜM
DÖRT KIRK BÖLÜM
KIRK BEŞ
KIRK ALTINCI BÖLÜM
BÖLÜM KIRK YEDİ
BÖLÜM KIRK BÖLÜM
KIRK DOKUZ SEKİZ
SONSÖZ TEŞEKKÜR
ÖN İZLEME: KÖTÜ ANNE!
BİRİNCİ BÖLÜM
YAZAR HAKKINDA

OceanofPDF.com

BİRİNCİ BÖLÜM

İnsan en acımasız hayvandır.

-Friedrich Nietzsche

OceanofPDF.com

BİRİNCİ BÖLÜM

Noelle günlerin çetelesini tutmaya çalışmıştı ama her ikisi de sessizlik ve zifiri karanlıkla yıkanan gecelerden ayırt edilemezdi. Sonunda pes etmişti. Bir saat karanlık ve sessiz bir dehşet içinde geçerken, o saati ölçmenin ne kadar zor olduğunu nereden bilebilirdi ki?

Zamanın var olmadığı yerler olduğunun farkına varmıştı. Çünkü bir saatin olmadığı yerlerde bile zamanın ölçümü duyuşal girdilere dayanıyordu: güneşin doğuşu ve batışı, trafik sesleri, uzaktaki bir kilise çanı ... ya da çevresindeki dünyadan gelen yüzlerce başka sinyal. Burada, şu anda yaşadığı kafeste değil. Bu yüzden, yönünü bulduktan ve kendini olabildiğince sakın kalmaya zorladıktan sonra yaptığı gibi saymak yerine, sürüklendi. Hayal gücünün onu ele geçirmesine izin vermemeye çalıştı, kendini denizin altında hava geçirmez bir kutunun içinde hayal etmemeye çalıştı. Bu sadece kan basıncının yükselmesine ve sanki havası gerçekten tükeniyormuş gibi nefesinin kesik kesik gelmesine neden oldu.

Geçen saatler hakkında ona fikir veren tek şey kendi bedeninin ipuçlarıydı. Acıkıyor ve susuyordu. Ancak yiyecek ve içecek, parmaklıklı muhafazasının hemen ötesindeki duvardaki bir tür küçük kapıdan rastgele aralıklarla geliyordu. Kapının kaldırıldığını duyuyor ve ardından küçük bir süt rengi ışık huzmesi belirliyor, karanlığa alışmış gözleri için çok loş olan bu parıltı bile başını başka yöne çevirmesine neden oluyordu. Yeraltı bir yarasanın, bir çatlaktan sızan hafif güneş ışığına tepki vermesi gibi. Ama arkasını dönmüş olsa bile, içindeki mayalı ekmeğin kokusunu alabiliyordu ve bu koku onu sürünerek oraya doğru gitmeye ve parmak uçları sade bir parça ekmeğe ya da birkaç krakere ve bir kâğıt su bardağına zar zor ulaşan yiyeceklere çoğunlukla körlemesine uzanmaya zorladı. İlk seferinde, onun varlığından habersiz, yanlışlıkla suyu devirmişti ve daha sonra o kadar susuz kalmıştı ki dili şişmiş ve dudakları çatlamıştı. Artık her ikisine de uzanırken daha dikkatli olması gerektiğini biliyordu. Ve sonra, onu zorlayamadan

Gözleri tamamen açıldığında, yuva kapandı ve ona sadece açıklığın şeklinin puslu görüntüsünü bıraktı.

Bazen yiyecek ve içecek o kadar aç ve susuzken geliyordu ki, yiyeceğe uzandığında titriyordu; bazen de kendini hâlâ çoğunlukla tok hissettiğinde geliyorlardı. Bu bir tasarım olmalıydı. Kafasını karıştırmak için. Ona eziyet etmek için. İlk başta, yiyecek teslimatı yapıldığında bağırıp yalvarmıştı; ne de olsa az ötede bir yerde bir insan olmalıydı ama kimse cevap vermemişti. Çok yukarıda bir yerde ayak sesleri duyduğunu sanmıştı. Ama bunun dışında? Hiçbir şey yoktu.

Tahmin etmesi gerekirse, kafesinin yaklaşık bir metreye bir metre olduğunu ve köşede bir tuvalet bulunduğunu söyleyebilirdi. Tuvaleti, orada uyandıktan sonra nihayet cesaretini toplayıp etrafını yokladığında, şaşırmış, donakalmış ve tek başına bulmuştu. Şeklini hissetmiş ve hapishane tuvaletlerinden biri gibi metalden yapılmış olduğunu anlamıştı. Uygun. Ne de olsa o bir tutsaktı. Kimin olduğunu bilmiyordu. Tahmin de edemiyordu. Tuvaletin sifonu, uçak tuvaletlerinde olduğu gibi, yüksek bir emme sesinin ardından bir kapağın yumuşak bir şekilde kapanmasıyla çekiliyordu. En azından biraz saygınlık sağlıyordu. Ama bu onu susuzluktan ölmekten kurtaramazdı.

İçinde bulunduğu durumu ve kaçırıldığını fark ettiğinde Noelle ağlamış ve babasının ne kadar korkmuş hayal ederek sarsılmıştı. Onu bulmak için polisle kıyameti koparmış olmalıydı. Son zamanlarda birbirlerini sadece arada sırada görüyorlar ya da hiç görmüyorlardı ama Noelle onu aramazsa ya da onu geri aramazsa endişelenirdi. Şu anda bir gece işinde çalışıyordu ve bahar tatili olduğu ve okullar tatil olduğu için kız da gündüzleri garsonluk yapıyordu. Ama en azından iki günde bir telefonla konuşuyor ya da kısa mesajlar gönderiyorlardı. *Seni seviyorum. Buzdolabında yemek artıkları var. Bu gece çöpü dışarı atmayı unutma.* Ve en az bir hafta olmuştu. *Öyle değil mi?* Ama belki de yanılıyordu. Belki de sadece birkaç gün olmuştu. Bu noktada, belki de işi neden gelmediğini öğrenmek için aramamıştı bile. Sonunda babasını düşünmeyi bırakmak zorunda kaldı çünkü bu paniğini daha da artırıyor, onun için ağlamak istemesine neden oluyordu. Küçük bir kızken bir kâbustan uyanıp kurtarıcısı için çılgılık attığı zamanki gibi hissetmesine neden oluyordu. Babası o zaman her zaman ortaya çıkmış ve onu kollarına almıştı. "Sus," demişti. "Baban burada. Güvendesin."

Şimdi buna duyduğu özlemin derinliği neredeyse nefes nefese kalmasına neden oluyordu. Ve akıl sağlığını kaybetmeye başlamasının ne kadar süreceğini merak ediyordu. Bir yanı kırık bir zihnin rahatlatıcılığına uzandı.

düşünmek, korkmayan biri. Ya da etrafını saran karanlıkta pusuda bekleyen şeyleri hayal edemeyen. Ancak daha güçlü olan yanı, şu anda sahip olduğu birkaç şeyden birinden vazgeçmeyi reddediyordu: yaşama arzusu.

Noelle ani ışık patlamasından yuvarlanarak uzaklaştı, gözlerini daha sıkı kapattı ve acı dolu bir nefes verdi. Doğrulup elini önünde tutarak savunmaya geçti ve mümkün olduğunca geriye çekilerek omurgasını muhafazasının parmaklıklarına çarptı. Kısılmış göz kapaklarının arasından uzaylı benzeri hareketli şekiller gördü. Bir homurtu ve ardından bir çınlama duydu. Odada onunla birlikte biri ya da birkaç *kişi* vardı. "Alo?" Umutsuzca gözlerini sonuna kadar açmaya çalışırken kalbi hızla çarptı, nefesi dudaklarından sertçe fırladı. Ama o kadar uzun süredir zifiri karanlıktaydı ki gözleri henüz işbirliği yapmıyordu. "Lütfen? Alo? Çıkarın beni. Lütfen," diye yalvardı, umut ona dizlerinin üzerine çöküp kafesinin önüne doğru sürünme cesareti verdi. Daha fazla tıngırtı, sağında kapanan bir tür kapı ve ardından odada onunla birlikte olan her kimse solundaki duvarda açık bir kapıya benzeyen şeye doğru yürürken ayak sesleri. "Lütfen, hayır!" diye bağırdı. "Gitmeyin! Lütfen! Çıkarın beni!"

Kapı kayarak kapandı ve oda bir kez daha karanlığa gömüldü, kapının olduğu boşluklardan küçük bir ışık sızıntısı bile gelmiyordu. Yumuşak ayak sesleri uzaklaştı ve Noelle geriye doğru düştü, umutsuzluğa teslim olurken gözyaşları yanaklarından aşağı akıyordu.

Odada iki kişi vardı ve yalvarışlarını görmezden gelmişlerdi. Omuzları hıçkırıklarla sarsılıyordu, vücudundaki nemi tükettikleri için göze alamadığı hıçkırıklardı bunlar. Bir sonraki su içiminin ne zaman geleceğini kim bilebilirdi ki? Belki de bir daha olmayacaktı.

Belki bu daha iyi olur.

Kes şunu, Noelle. bundan daha güçlüsün, değil mi?

Öyle olduğunu düşünmüştü. En azından öyle *olabileceğini* ummuştı. Ama bir insan kendini hiçbir neden yokken yakalanmaya ve karanlıkta kafese kapatılmaya nasıl hazırlayabilirdi? Ve üzerinde düşündüğü en büyük soru neydi? Neden? Neden kaçırılmıştı? *Neden ben?*

Noelle irkildi ve sağ küçük bir inilti duyunca bir gıcırtı çıkardı. Dondu kaldı; dinlerken kulakları dikildi. Başka bir inilti. Hareket. Dehşet omurgasını parçaladı. *Aman Tanrım.* Burada bir şey vardı.

onunla birlikte. Kafasında mantıksız bir görüntü belirdi: onu parçalayacak sivri dişli, pullu, kertenkeleye benzer bir varlık. Kıpırdamadan durdu, birden saran parmaklıkların korumasına minnettar oldu, parmak uçlarıyla her santimini aştığı parmaklıkların.

"Yardım edin." Kelime zar zor fısıldanmıştı, gerçek bir telaffuzdan çok nefesin serbest bırakılması gibiydi. Noelle donup kaldı, vücudundaki her hücre, derisindeki her bir kıl, sağından gelen seslerin yönüne odaklandı. Bir kayma, başka bir inilti, derinin metale çarpması gibi bir ses. "Yardım edin." Bu sefer kesin bir kelime, daha güçlü, daha net ve bir erkek sesiydi. O zaman uzaylı değildi.

Muhtemelen.

Noelle hareketsiz kaldı.

Daha fazla hareket, daha yüksek bir homurtu, sanki ... adam kendini yatar pozisyonundan kaldırıyormuş gibi.

"Burada kimse var mı? Yardım edin."

Noelle'in omuzları sonsuz derecede alçaldı, kendini tamamen kaskatı tuttuğu için kafesinin demirini ölümüne kavrayan elini bıraktı. "Evet. Buradayım," diye fısıldadı.

Bir süre sessizlik oldu ve sonra, "Kimsiniz? Neredeyiz biz?" Sesi hâlâ acılıydı ama sesinde panik de vardı. Korku.

"Benim adım Noelle. Nerede olduğumuzu bilmiyorum. Hangi günde olduğumuzu bilmiyorum. Hatırladığım son şey işimden ayrıldığım. Sanırım . . . Sanırım biri ağzıma bir bez kapattı." Bir tat geri geldi. Keskin. Tıbbi. Çırpındığını, kaldırıldığını hatırladığını düşündü ... ama daha fazlası yoktu. "Burada uyandım. Karanlıkta."

Sert bir nefes verme dışında adam sessizdi.

"Kimsin sen?" diye sordu sonunda.

"Evan. Benim adım Evan. Sanırım benzer bir şey benim de başıma geldi." İçini çekti, hafifçe inledi. "Spor salonundan çıkarken biri bana arkamdan saldırdı. Başka bir yerde karanlıkta tutuluyordum. Bugünün hangi gün olduğundan emin değilim."

Zihni dönmeye başladı. Ne olduğunu ya da neden olduğunu bilmiyordu ve dehşet hâlâ göğsünde ağır bir şekilde oturuyordu ama yanında başka bir insan olmasının verdiği ani rahatlamayla neredeyse ağlayacaktı. Artık yalnız değildi.

"Yaralandın mı?" diye sordu yine hareket sesleri duyduğunda ve adam yumuşak, acılı bir inilti daha çıkardığında.

"Birazcık. Daha önce benim için gelenlerle dövüştüm. Belli ki üstün olan onlardı. Sanırım o kişi karanlıkta görebilmek için gözlük takıyordu."

Kadın ona doğru dönmüştü, ancak oda onun dış hatlarını bile seçemeyecek kadar karanlıktı ve iki eliyle parmaklıklara sarılmış, konuşurlarken yüzünü parmaklıkların arasına sıkıştırmıştı. *Karanlıkta görmek için gözlükler*. Ne *haller* dönüyordu burada? "Kim? Bizi buraya kim getirdi? Ve neden?"

"Bilmiyorum. Hiçbir fikrim yok."

"Ne *sebeple* ? Bunu neden yapıyorlar?"

Kısa bir duraklama oldu. "Ailemin parası var. Beni fidye için kaçırabilirlerdi."

Kuru dudaklarını yaladı, dili çatlaklardan birini yokladı. "Babamın ... hiç parası yok." Babası elektrikçi olarak çalışıyordu. Yıllarca mücadele ettikten sonra şimdi durumu iyiydi. O zor yıllarda bile, tasarımcı markalarını karşılayamasalar bile, yiyecek ya da barınak sıkıntısı çekmemişti. Yakınından bile geçemezdi. Ama kesinlikle onu fidye için kullanabileceği büyük miktarda parası da yoktu. Ya da küçük meblağlar da yoktu. Hisse senedi ya da tahvil yok. Mücevher yok. Hepsi satılmıştı, duygusal eşyalar bile. Eğer onu kaçıranlar -her kimlerse- bunu, yani *parayı* umuyorlarsa, fena halde hayal kırıklığına uğrayacaklardı. Sonra tekrar . . . "Eğer beni rastgele seçtilerse, bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalılar," dedi. Kaçırıldığında omzunda bir çanta taşıyordu. Kimliğine bakarlardı ve en ufak bir araştırmayla ailesinin hiç parası olmadığını öğrenirlerdi. Ayrıca, *garsonluk* işinden çıkarken kaçırılmış. Sadece bu bile zengin olmadığını göstermez mi?

"Babandan bahsettin. Peki ya annen?"

Sessiz bir iç geçirdi. "Annem ben on iki yaşındayken öldü. Ev kadınıydı. Ve ailem hiç hayat sigortası yaptırmamıştı." Aslında, annesinin ölümünden sonra uzun yıllar boyunca, babası karısının kaza sonucu ölümüyle ilgili adaleti sağlamaya çalışırken ve bunu başaramazken, sonrasında gelen tüm avukat ücretlerini ödemek için mücadele etmişlerdi. Kavga birikimlerini yok etmiş ve işleri zarar görmüştü. Hâlâ babasıydı ve onu çok seviyordu ama birçok yönden, bir zamanlar olduğu adamın kabuğuna dönüşmüştü.

"Özür dilerim," diye mırıldandı.

Kız cevap vermedi. Üzülmesini gerektirecek bir şey yoktu ve annesinin ölümünün acısı çoktan . Hâlâ bazen, rastgele, onu delip geçiyordu ama

Kendisinden çok babası için. Ama şimdi değil. Şu anda yaşadığı sorunlar, ebeveynlerinden birinin kaybından dolayı hala taşıdığı kalp ağrısından çok daha büyüktü. Şimdi babasını, hâlâ sahip olduğu ebeveynini özlüyordu. Onu kurtarabilecek olan, eğer bir şansı olsaydı onu kurtaracak olan babasını.

Zihni burada onunla birlikte olan adama döndü. Ailesinin parası *olduğunu* söylemişti. "Seni fidiye için kaçırmış olsalardı, şimdiye kadar bunu bilmen gerekmez miydi? Sana bir yaşam kanıtı falan göndermeleri gerekmez miydi?" diye sordu.

"Gerçekten hiçbir fikrim yok. Kimse bana tek kelime etmedi." Şimdi daha çok konuşuyordu, sesi daha netti, genç olduğunu söyleyebilirdi. Belki kendi yaşına bile yakındı.

"Kaç , Evan?" "On sekiz.

Sen kaç yaşındasın?"

"Aynı." Göğsünde garip bir çırpınma başladı. Adamın hareket ettiğini duydu, kendisine doğru döndüğünü hissetti ve sesi -birkaç santim daha yaklaşırsa bile- bunu doğruladı. Duyduğu kadar hissettiği ağır bir duraklama oldu.

"Northland Lisesi'ne mi gidiyorsun?" diye sordu sonunda.

Bir nefes verdi. "Evet." . *Aman Tanrım, olamaz.*

"Adın Noelle Meyer mi?"

Yutkundu. "Evet." Sözcük kavrulmuş dili kadar kalındı. Ve birden onun da kim olduğunu anladı. "Evan Sinclair," diye fısıldadı neredeyse. "Senin baban Leonard Sinclair. Annemi o öldürdü."

OceanofPDF.com

İKİNCİ BÖLÜM

Koleksiyoncu öne doğru eğildi, yüzü ekrandan sadece birkaç santim uzaktaydı. *Birbirlerini tanıdıklarını fark ettiler.* Babası onun annesini öldürmüştü. Elbette bunu daha fazla tartışacaklardı ve bu da diğer oyunculara ipucu verecekti. Eldeki duruma kesinlikle bir katman daha eklemişti, değil mi? Resim hafifçe titriyor, yeşil renk ona uhrevi bir parlaklık veriyordu. Ancak gece görüşlü bir mercekten televizyona aktarılan bir oda için oldukça netti.

Adam (daha doğrusu bir oğlan, henüz ergenlik çağında) sırtını kafesinin parmaklıklarına dayamış otururken, kız dizlerinin üzerine çökmüş, elleriyle kendi kabının parmaklıklarını kavramıştı. Ses çok iyiydi. Koleksiyoncu her fısıltıyı, her nefesi, her acı dolu iç çekişi duyabiliyordu.

Ama siz piçler eğlencenin tadını çıkarıyorsunuz.

Çocuğun gözlerinden biri şişmişti ve dudağında topaklanmış kana benzeyen bir şey vardı. Parmaklarını yanağına götürüp bastırmaya devam etti, sanki bunu yeterince yaparsa yakında farklı bir sonuçla karşılaşacakmış gibi ifadesi her seferinde buruşuyordu. Yüzündeki yaralara rağmen son derece yakışıklı bir çocuk olduğu belliydi. Uzun boylu. Kaslıydı. Kare bir çene hattı ve düzgün yüz hatları. Tam bir Amerikan altın çocuğu. İyi bir terbiye diyebiliriz. Bu düşünce onu kıkırdattı. Ama bu asitle karışık bir kahkahaydı.

Çocuk kontrolü bırakmakta özellikle zorlanıyor olmalı. Hayat onun gibi çocuklar için genellikle oldukça kolay ve çok iyiydi. Çocuk için ne kadar ayrıcalık yapılmıştı? Hak etmediği ve kazanmadığı? Koleksiyoncu çok fazla olduğunu tahmin etti. Belki de çok fazla. Trajedi baş gösterdiğinde bu bir kötülük olarak görülüyordu. Ve trajedi, şu anda bir köpek gibi metal bir kafeste oturan bu altın çocuğu kesinlikle vurmuştu.

İyi bir terbiyeye sahip olduğunu düşünürsek, belki de从小 hoşlanmaması gerekirdi. Yine de, herhangi bir nefret hissetmek yerine, daha çok ... ilgili olduğunu fark etti.

ona. En azından bazı açılardan.

Bakışları sağ tarafa kaydı, kız yere çökmüş ve yana dönmüştü, şimdi kalçasının üzerinde oturuyordu, dizleri hâlâ büküktü, uzun bacakları yukarı çekilmişti, yanağı soğuk çelik olması gereken bir şeye dayanıyordu. İncecik. İnce kemikli. Düz, siyah saçlı. Sıradan bir şekilde güzeldi. Sevimsiz bir TV filminde, arkadaşlarının makyaj yapacağı kız olurdu çünkü yüzeyin hemen altında yatan potansiyeli görebiliyorlardı. Ancak bu sadece filmlerde olurdu. Gerçek hayatta, genç kızlar genellikle yanınızda çirkin bir ördek yavrusu olması *sizi* güzel biri yaparken bilerek bir kuğu yaratamayacak kadar kıskançtır.

Kadınlar. Ne kadar küçük yaratıklar . Duyguları tarafından yönetilirler.

Elbette bu onların gücü de olabilirdi. Ama çoğu zaman tam tersi değil, onları kontrol ediyordu. Yazık.

Düşüncelerini topladı. Çok fazla varsayımda bulunmak ve ona aksini söyleyebilecek bir şeyi gözden kaçırmak istemiyordu. *İzle. Dinle. Öğrenmek.* En iyi yaptığı şey buydu.

Odada bir ışık yanıp söndü ve hem oğlan hem de kız şaşkın korku sesleri çıkararak kendi hücrelerinin köşelerine, ampulden uzağa doğru geri çekildiler. Kız kolunu gözlerine götürdü, yüzü acıyla buruşmuştu. Uzun süre karanlıkta kaldıktan sonra ışık ona işkence ediyor olmalıydı. Çocuk kıpırdamadan oturuyordu ama yüzü aynı şekilde buruşmuştu, bir kolu saldırı bekliyormuş gibi önündeydi. Bu konuda pek bir şey yapamazdı ama geldiğini hissetmek istiyordu. Sol gözü şişip kapanmıştı ama diğerini defalarca kırıpıştırarak umutsuzca görmeye çalıştı.

"Neler oluyor?" diye sordu, sesi nefes nefese ve korku doluydu.

"Bilmiyorum," diye cevap verdi, kolu bir o yana bir bu yana hareket ediyordu.

zihninde canlandırdığı görünmez tehdidi savuşturmaya çalışıyordu. Yine de önünde hiçbir şey yoktu. Kafesine sadece ışık girmişti.

Koleksiyoncu izledi, tutsaklarla birlikte bundan sonra ne olacağını görmek için bekledi. Gözleri yanındaki masanın üzerinde duran cep telefonuna kaydı. Seçeneklerinden biri yetkilileri aramaktı. Ama bunun en iyi seçenek olduğunu düşünmüyordu. En azından şimdilik.

Buraya, bu röntgenciye, bir dizi iyi planlanmış ilişkinin yanı sıra uğurlu olayların bir araya gelmesiyle gelmişti. Bunun ne olduğunu fark ettiğinde, izlemekle ilgileneceğini tahmin etmemişti. Oynayacaktı, evet, ama çevreyi kaymak niyetindeydi. Ne de olsa aklında farklı bir kazanma şekli vardı. Ama şimdi, başka tarafa bakamıyordu. İnsanlar

reality TV ama gerçeklik payı çok azdı. İzleyiciyi önceden belirlenmiş sonuçlara götürmek için senaryolaştırılmış ve kurgulanmıştı. Bu ise sürükleyiciydi. Çekiciliği anlamıştı.

Tanrı yardımcısı olsun, o yaptı.

OceanofPDF.com

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Evan irkildi, görmeye çalışıyordu ama gözlerine batan ani ışığın acı veren iğneleri karşısında çaresizdi. Körü körüne, kolunu bir o yana bir bu yana savurdu. Eğer göz *kapaklarını* açmayı başaramadan saldırıya uğrarsa, daha doğrusu

-Açık, geldiğini hissetmek istiyordu. Uykudan kabaca uyandırıldığı ve haftalarca tutulduğu ilk kafesten çıkarıldığı ilk seferki gibi değil. O zaman gafil avlanmıştı ama bunun bir daha olmasına izin vermeyecekti. En azından uyanıkken.

Her seferinde bir milisaniye açık tuttuğu gözünün yarığından odanın anlık görüntülerini aldı.

Kendi yayvan elini önüne uzattı. Gri metal çubuklar.

Kafesinin ötesinde sayaç benzeri puslu bir yapı.

Noelle'in soluğunu ve hareketini duydu ve başını ona doğru çevirdi. Kendisinininkinden birkaç metre ötede bulunan kendi kafesinin önüne doğru sürünürken onun bulanıklaştığını gördü.

beton zemin var.

"Ne görüyorsun?" diye sordu, belli ki kadın ondan önce gözlerini açmayı başarmıştı. Muhtemelen iki kişiyle çalıştığı için.

"Bir masa var. Ya da bir tezgah," dedi ve elini indirdi. Artık kafesindeki tek kişinin kendisi olduğunu anlayacak kadar görebiliyordu. O da ilerledi ve kafesinin önüne doğru sürünmeye başladı. Küçük hücresinin önünde bir kapı vardı ve başını eğdiğinde, kapıyı kapalı tutan siyah tuş takımlı kilidi görebiliyordu. Bir dakika içinde buna daha yakından bakacaktı.

Küçük ama enerji verici bir umut dalgası hissetti. Eğer *görebilseydi*, bu durumdan kurtulma şansı dramatik bir şekilde artacaktı.

Noelle'e bakarken parmaklıklara tutundu. Evet, kesinlikle . Neden ya da nasıl burada bir araya geldiklerini bilmiyordu,

Ama bunun hastalıklı bir tasarım olduğuna inanmak zorundaydı. Bilerek seçilmişlerdi. Nedenini tahmin edemiyordu ama aralarındaki bağlantı tesadüf değildi. Bundan neredeyse emindi.

Baban Leonard Sinclair. Annemi o öldürdü. Ne oluyor lan? Bunun arkasında kim var?

Ona doğru baktı, gözleri hâlâ kısmen kısıktı, teni solgundu. Siyah tayt ve büyük boy soluk pembe bir sweatshirt giymişti. Ayakları onunki gibi çıplaktı. Kalp atışları hızlandı. Nabzının boynunda gümbürdediğini hissedebiliyordu. Karanlıkta ilk konuştuklarında, ona kim olduğunu söyledikten sonra bile, yarı yarıya onu uydurduğuna inanmıştı. Zifiri karanlıkta tek başına geçirdiği onca gün ve geceden sonra nihayet çözülmüştü ve kız onun dengesiz hayal gücünün bir ürünü olmaktan başka bir şey değildi. Hatta deliliğe doğru sürüklenirken kendine eziyet etmesi için çağırdığı kişinin o olması bile bir şekilde uygun görünüyordu.

Adam bakarken başını çevirdi ve öne doğru eğilerek önlerindeki incelemeye başladı. O da öne, duvara dayalı tezgâha doğru baktı. Tezgâh onlardan bir metre kadar uzakta, ulaşamayacak bir yerdeydi ama üzerinde birkaç eşya vardı. Bulunduğu konumdan tezgâhın arkasındakileri göremiyordu ama hafifçe öne doğru olan bir tanesini görebiliyordu. "Bir buz kıracağı var," dedi Noelle nefes nefese. Önce ona sonra da başka bir yere hızlıca bakarken gözleri daha da büyümüştü. Boynunu büktü, oda daha keskin bir şekilde odaklanırken tek gözünü hızla kırıştırdı. Evet, evet, daha gerideki şeylerin arasında buz kıracağını gördü. Zaten buz kıracağına benziyordu. Ama tek gördüğü bir *silah*tı.

Arkasına döndü, kafesinin etrafında umutsuzca onu geri almak için kullanabileceği bir şey aradı, ancak uzak köşedeki metal tuvalet dışında muhafaza boştu. Kollarını açtı, metal hapishanesinin her iki yanındaki parmaklıkları kavradı ve ağırlığının gücüyle tüm yapıyı hareket ettirmek için vücudunu öne doğru fırlattı. Kafes titreyerek dişlerinin titremesine neden oldu ama yerinden oynamadı. Zemine cıvatalanmış gibi hissediyordu. Hayal kırıklığıyla homurdanarak ön tarafa döndü ve tezgâha baktı.

"Arkaya yakın şeylerden birine bağlı bir kablo var. Sanırım," diye mırıldandı Noelle, kafası kafesinin tepesine değerken yüksek masayı incelemeye çalışıyordu. "Söylemesi zor." Ona doğru baktı.

Sadece tek gözüyle görebiliyordu ve bu yüzden onun hesabı onunkinden daha iyi olacaktı. Bakışları bir süre net görebildiği silahta asılı kaldı.

Bir an nefes nefese kaldı, oturdu ve dizlerini yukarı çekip ayaklarını yere basmadan önce parmaklıklara yaslandı. Elini yağlı ve yıkanmamış saçlarında gezdirdi. "Siktir!" diye bağırdı. "Bırakın buz kıracağı, lanet olası bir makineli tüfek bile odanın ortasında iken ve biz hayvanlar gibi kafesteyken ne işe yarar ki!"

"Eğer onu geri alabilirsek, belki o şeyi bir şekilde yerinden oynatabiliriz," dedi, kendi kafesinin tepesindeki aynı kilide bakarak.

"Jimmy mi?" diye sordu. "Buz kıracağıyla bir tuş kilidini nasıl kıracağını biliyor musun? Buz kıracağını *almanın* bir yolu olsa bile mi? Tanrım, bunu başarsan bile, kilidi tutmak için elini bu parmaklıkların arasından geçiremezsin zaten," dedi kafasını kafesin kapı kısmının parmaklıklarına doğru sallayarak, muhafazalarının geri kalanını oluşturan parmaklıklardan daha ince ve birbirine daha yakındı ve bir ızgara oluşturacak şekilde iki yöne gidiyorlardı.

"Daha iyi bir fikrin var mı?" diye tükürdü.

"Biri ışıkları açmış," dedi, ses tonundaki alaycılığı görmezden gelerek. "Belki o biri ortaya çıkar."

İnce bir kahkaha attı. "Planın bu mu yani? Buradan cazibeyle çıkmak mı? Onlara o megawatt gülümsemeni mi göstereceksin? Babanın kim olduğunu zaten bilmiyorlarsa belki onlara birkaç külçe altın vaat edebilirsin."

Yani iş bu noktaya çok çabuk gelmişti. Nasıl gelmesin ki? Bu akıl almaz durumda bile - kapana kısılmış ve travma geçirmişken.

İnançsızlık ve dehşetin, bundan kurtulmanın bir yolunu bulmak için tutunmaya çalışabileceği herhangi bir mantığı veya sakinliği kontrol altına almak için savaştığını hissetti.

Parmaklıkları tekrar kavradı, tüm gücüyle salladı ve vahşi bir kükreme çıkardı. Birkaç dakika boyunca, savaştığı şey çelik ve koşullar olduğunda bunun sonuçsuz kalacağını bilse de öfkelenmesine, savaşmasına izin verdi. Anlamı -şimdilik- kavrayışının ötesinde olan korkunç bir plan. Evan bağırdı, böğürdü ve kasları zayıflayıp boğazı düğümlenene kadar hapisanesinin parmaklıklarını salladı. Yine de kimse gelmedi. Sonunda tükenmiş bir halde parmaklıklara yaslandı, başı öne düşerken saçlarını avuçlarının arasına aldı.

"Bunu zaten denemedin mi?" Noelle sordu, sakinliği onun vahşiliğiyle bir tezat oluşturuyordu.

Evan nefesini tutmaya çalıştı, bir damla ter yavaşça yanağından aşağı süzülüyordu. Evet, evet. Evet, yapmıştı. da aynı şeyi yapmıştı.

ilk kez karanlıkta uyandı. Yüzü olmayan adam onu almak ve bu ikinci kafese getirmek için kafesine girdiğinde bile dövüşmüştü. Adam onu kolayca atlatıp her fırsatta yumruklarını Evan'a savururken sarhoş bir fok balığı gibi sağa sola sallanmıştı. Adam onu bayıltmış ve sonra da bir şekilde bu odaya taşımıştı.

"Belki de bu işin arkasında baban vardır," dedi sonunda. Başka hangi sebep *Bu* çarpık bir intikam duygusundan başka bir şey mi?

"Seni pislik," diye tısladı. "Bu ne cüret?" Hâlâ başını kaldırıp bakmamıştı. Onun yüz ifadesini görmek istemiyordu. "Katil babam değil." Kadın bu cümleyi ona fırlattı ve adam sanki bir sivri uçmuş gibi etine saplandığını hissetti.

"Onu o öldürmedi. Bu bir kazaydı."

"Annemin ismini mahvetmek de bir kaza mıydı? Babamı mahvetmek? Ya beni?"

Sonra başını kaldırdı ve bakışları onunkilerle buluştu. Kadın üzgün ama meydan okur gibiydi. Bu görüntü düşüncelerini bulanıklaştırdı. Kafese kapatılmış, gözleri alev alev yanan bir kız. Ve bir an için, nedeni ne olursa olsun, onun içindeki bu duyguyu ortaya çıkardığı için mutluydu. Çünkü *en azından* o an için, kızın iradesi kontrol altına kadar büyüktü. Ama bu uzun sürmedi. Kadın parmaklıklara yaslandı ve ikisi de sessizce birbirlerine bakarak oturdular. Adam kızın uysal biri olduğu izlenimine kapılmıştı. Yürüyüşü, başını eğişi, kollarının hep kitaplarla dolu oluşu. Ama içinde bir ateş vardı. Belki bu davalarına yardımcı olabilirdi.

"Neden bana bu soruları daha önce hiç sormadın? Ya da herhangi bir soru. Benimle hiç konuşmadın bile ve neredeyse her gün birbirimizin yanından geçiyoruz," dedi. Belki de onunla konuşmalıydı. Ama ne söyleyecekti ki? Kadın her zaman ondan özenle uzak durmuştu ve o da izin vermişti. Yine de onun haberi olmadan onu izlemişti. Onun haberi olmadan . . . onu merak ediyordu. Bu doğru kelime miydi? Tamamen farklı kalabalıklarla takılıyorlardı. Kızın etrafında onunki gibi bir *kalabalık* yoktu. Anlayabildiği kadarıyla Noelle'in sadece tek bir arkadaşı vardı, kızıl saçlı bir kız. Hem o hem de Noelle devlet okullarında okumuşlardı ve seçkin bir özel akademiye gitmek için akademik burs almaya hak kazanmışlardı. Northland'de dört bursiyer vardı ve hepsi de yabancı muamelesi görüyordu.

"Seninle konuşmak mı?" Sanki adam ona pislik yemesini önermiş gibi sordu. "Bunun bir anlamı yoktu. Cevapları o zaman da biliyordum, şimdi de biliyorum. I

sadece duygular yüksek olduğu için konuyu açtım. Anlaşılabilir bir durum." Sanki şu anki ruh halinin nedenini açıklaması gerekiyormuş gibi kolunu hapisanesinin etrafında salladı.

"Ne o zaman? Cevaplar neler?"

Nefes nefese kaldı. "Belki de *soruların* ne olduğunu sen sormalısın, Evan. Baban neden yaptıklarının sorumluluğunu almak yerine hayatlarımızı mahvetmek zorunda kaldı?" Küçük bir omuz silkme hareketi yaptı. "Ayrıcalık. Hak. Fırsat."

"Annen izinsiz giriyordu, Noelle," dedi yumuşak bir sesle. "Onu takip ediyordu."

Gözleri yine o ateşle parladı. Yanağının içini çiğneyerek onu duvara yöneltti. "Bunu yapmazdı. Ve onu takip ettiğine dair hiçbir kanıt yoktu," diye ısırdı. "Her zaman onu davet ettiğini ve sonra da kendi suçunu örtbas etmek için yalan söylediğini düşünmüşümdür."

"Jüri aksini düşündü."

Bir dakika boyunca ona baktı ve adam içinde bir şeylerin çalkalandığını hissetti. Ama bu her neyse, belli ki önemli olmadığına ya da bunun zamanı olmadığına karar vererek kendini tuttu. "Dinle," dedi, "eğer buradan çıkma umudumuz varsa, birlikte çalışmamız gerekecek. Başka türlü anlamsız."

Bunun kendisi için muhtemelen daha kolay olduğunu kabul ederek başını salladı.

Belli ki ailesine karşı derin bir düşmanlık besliyordu, oysa o daha çok onu merak ediyordu. Dürüst olmak gerekirse, hayatını mahveden şey onun için daha çok trajik bir olaydı, babasının idare etmek zorunda kaldığı son derece talihsiz bir kazaydı. O yaz evde bile . Hamptons'da annesiyle kalıyordu. Ve her halükarda, onun bakış açısına göre, trajediden önce, hem annesi hem de babası hatalıydı. Belki de Noelle ayrıcalık konusunda haklıydı. O hayatına devam etmişti ama Noelle edememişti. *Yine de annesi ölmüştü.* "Haklısın. Birlikte çalışmamız gerekiyor."

Ne yazık ki, o anda yapılacak bir "iş" yoktu. Elllerinde hiçbir araç yoktu. Başvuracakları kimse yoktu. Şimdilik tek yapabilecekleri beklemektir. Ne için, hiçbir fikri yoktu.

OceanofPDF.com

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bir patika boyunca koşuyor, patikayı kıvrıla kıvrıla takip ediyordu, topuklarında sıcak ve ağır biri vardı. Etrafını bitki örtüsü sarmıştı. Bir orman değil, korkunç şekillerde kesilmiş çalılarla dolu bir bahçeydi. Kendisini izledikleri ve takip eden kişiye nerede olduğunu fısıldadıkları gibi belirsiz bir fikre kapıldı. Asla kaçamayacaktı. Burada değil, her yerde gözlerin olduğu yerde. Aniden, sıcak bir şey göğsünü yırttı, acı verici bir ağrı onu parçaladı ve düşüyordu, düşüyordu-

"Noelle!"

Bir sarsıntıyla doğruldu, dudaklarında bir çılgılık, yönünü bulmaya çalışırken çılgınca etrafına bakındı. Etrafı parmaklıklarla çevriliydi. Tekrar uzandı ve başını beton zemine çarpmasına izin verdi. *Oh Tanrım. Bu gerçek. Hâlâ buradayım.*

Her uyandığında içini kaplayan dehşet asla azalmayacaktı. Nasıl azalabilirdi ki? Gözyaşları tehdit ediyordu. Bir an için ölmek için dua etmeyi düşündü. Karanlıkta ilk uyandığından beri bu düşünceyi birkaç kez aklından geçirmiş ama her seferinde kendini durdurmuştu.

"Yemek teslimatı," dedi Evan onun yanından.

Tekrar doğrulup saçlarını . Rüyasında annesini görüyordu. Öldüğü geceyi. Annesi olmuştu, bir kurşun etini parçalamıştı. Kendini dizlerinin üzerine çekti ve kafesinin arkasındaki duvarda bulunan küçük bölmenin içinde duran tepsiye baktı. Kapının açılma sesi onu rüyasından uyandıran şey olmuştu. Hızlı bir bakış ona Evan'ın da hemen ulaşabileceği bir bölme olduğunu söyledi.

Kendinkine doğru süründü. İlk kez yemeğini *görebiliyordu* ve ekmek ve suya uzandığı diğer tüm zamanların aksine, bu "yemek" yumuşak plastikten yapılmış bir tepside servis ediliyordu. Sarı bir çocuk tepsisi. Uzandı, parmak uçlarıyla kavradı ve sonra dikkatlice öne doğru çekti, elleri gözlerinin zaten gördüğü şeyi doğruladı

ona söyledi. Köşeleri yuvarlatılmıştı, parçalara ayırsa bile bir silah haline getirilebilecek bir şey yoktu.

Bir dilim sade beyaz ekmek, köşede yarısı su dolu bir kâğıt bardak ve tepsinin küçük bir kâseye doğru kıvrılan kısmında dilimlenmiş şeftaliler vardı. Gözleri büyüdü ve diğer elini parmaklıkların arasından geçirerek parmağını soluk sarı şeftali suyuna daldırıp yaladı. İnledi ve dört parça yumuşak, şuruplu meyveden birini alıp ağzına götürdü. Tatlı tadı dilinde patladı ve tadını çıkarmak için bir an durdu. Yıllardır ona sunulan ve gerçek bir lezzet içeren ilk şeydi bu. Bir tane daha almak için uzandı ve tepsinin kenarındaki beyaz kumaş peçeteye baktı. İlk bakışta peçetenin açılmış ve dağınık bir yığın halinde buruşturulmuş olduğunu düşündü. Ancak daha yakından incelediğinde, bir şeyin etrafına özensizce sarılmış gibi görünüyordu.

"Ne aldın?" Evan sordu.

Elinde kendi beyaz ekmek parçasını tutan Evan'a baktı. Ekmeği ağzına götürdü ve bir ısırıkta neredeyse tamamını içine çekti. "Şeftali," diye mırıldandı.

Çiğnemeyi bıraktı. "Hiç şeftali almadım." "Ve sanırım peçetem altında bir şey var." "Peçete mi?"

Sürünerek kızın kafesinin arkasında olduğu yere doğru gitti ve daha yakından bakmak için başını iki parmaklığın arasına yerleştirdi. Şimdi o söyleyince, daha önce hiç peçete almamıştı. Onu kafeste tutup ekmek ve suyla besleyen bir gardiyan neden bir peçeteye ihtiyaç duysun ki? Bir an peçeteye baktı, neredeyse *hareket etmesini* bekliyordu. Hareket etmedi ama yine de içini bir korku kapladı ve vücudunu olabildiğince uzakta tutarak temkinli bir şekilde uzandı.

Noelle peçetenin kenarından tuttu ve keskin bir nefes alarak kumaş parçasını altındaki ... *şeyden* çekti, hemen elini geri çekip beyaz bezi fırlattı.

"Bu bir ip," dedi.

"Ne oluyor be?" Evan sordu.

Uzanıp beyaz naylon ipi aldı. Parmaklarının arasında ipeksi bir his vardı.

"Şuna bir bakayım," dedi heyecanla.

Noelle tereddüt etti. Bu ip ona verilmişti, ona değil ve o kadar çabuk bırakmayacaktı. Kaşlarını çatarak, "Hayır," diye mırıldandı. Biri bunu ona peçetenin altından mı *kaçırmıştı*? Yoksa bu ona bilerek mi verilmişti? Ve eğer öyleyse, ne sebeple?

Evan boğazının arkasından hüsrân dolu bir ses çıkardı. "Tamam, ama o buz kıracağını kementle tutturmaya çalış. Acele et."

Noelle bir buz kıracağına bir de ipe baktı. Kement atma becerisi olup olmadığını bilmiyordu ama ipi alete doğru fırlatıp bir şekilde onu düşürebilir miydi? Evan en azından bir şeylerin peşindeydi. Denemeye değerdi.

Sandığının önüne doğru süründü ve ipin ucuna kement atmaya çalışmak yerine, buz kıracağını devirmek için yeterli hedef kuvveti sağlayacağını umduğu çift düğüm attı. "Kement at," diye tekrar talimat verdi Evan. O da kendi sandığının önüne doğru sürünmüştü.

"Düğümünden başka herhangi bir şey bu ipi çok fazla kısaltacaktır," dedi. Tamamen çözüldüğünde bile tezgâha ulaşamayacak kadar kısa olduğunu görebiliyordu. Evan'ın yüzündeki hevesli ifadeye baktı. Yanağında, uyuduğu sert beton zeminden kalma izler vardı. "Ve bir düveyi ezmeyeli uzun zaman oldu. Pratik yapmıyorum."

"Komik. Tamam, senin yöntemi dene."

Noelle iki elini de kafesin ön tarafındaki parmaklıkların altından geçirdi. Parmaklıkları elinin sığamayacağı kadar küçük olan kapı, kafesin geri kalanını kaplıyordu ve bu yüzden alçalmak tek seçeneği idi. Evan'ın gözlerini üzerinde hissedebiliyor, onun gerginliğinin kendisinininkiyle karıştığını hissedebiliyordu. Bu garip pozisyonda yapabildiğinin en iyisini yaparak ipi yukarı ve dışarı fırlattı, ama ip tezgâhtan bir karış kadar uzakta ve yüzeye ulaşmak için olması gereken yüksekliğin yakınında bile değil, işe yaramaz bir şekilde yere düştü. "Kahretsin," diye mırıldandı.

Sadece bu planın kaldığını kendine kanıtlamak için birkaç deneme daha yaptı ama sonra ellerini parmaklıklardan geri çekerek ipi bir kenara fırlattı.

"Evet, kahretsin," diye mırıldandı Evan. Hakkını vermek gerekirse, imkânsız olduğu açıkça belli olan bir şeyi deneyebilmek için kadından ipi kendisine vermesini istemedi. O da onun kadar iyi görmüştü. "Başka bir planın var mı?" diye sordu onun yerine.

İçini çekti, yemek tepsisine geri döndü ve ekmeğe uzandı. Yanında Evan'ın da hareket ettiğini duydu. "Sana yarım pat

iki şeftali dilimi için tereyağı" dedi.

Başını ona çevirdi. "Bir parça tereyağın var mı?"

Başını salladı ve üzerinde gül baskısı olan küçük kareyi, onu kaplayan küçük bir plastik parçasıyla birlikte havaya kaldırdı.

Özlemle kremesi güzellikteki minyatür pakete baktı. En son ne zaman yağ yemişti? Yaşamak için yağa ihtiyaç yok muydu? Bir keresinde beynine vitamin ve mineral taşıyan şeyin yağ olduğunu okuduğundan emindi. Ama C vitaminine de ihtiyaçları vardı. İskorbüt hastalığının ortaya çıkmasına ne kadar vardı ki? "Anlaştık," dedi ve kalan iki dilim şeftaliyi alıp avucunu ona doğru uzattı.

Evan onun eline baktı. "Biraz da meyve suyu," diye emretti.

Gözlerini kıstı ama elini geri çekerek tepsiye döndü. *Neden talepte bulunmaya hakkı olduğunu düşünüyordu ki?* Evan Sinclair sadece kendi bildiğini okumaya alışkındı ve şu anda, kafeslerde kapana kısılmışken, işbirliği yapmak onların yararınaydı. *Nefret ettiğim biriyle bile.* Bardağındaki tüm suyu üç büyük yudumda içti ve ardından şeftali suyunun yarısını kaşıkladı, ardından iki elini parmaklıkların arasından uzatıp bardağı ve meyveyi uzattı.

Kadın arkasını döndüğünde, adam tereyağını kaplayan küçük plastik parçasını kullanarak ikiye bölmeye başlamıştı. Kadın ellerini parmaklıkların arasından geçirdiği sırada bitirdi. Birkaç dakika boyunca ikisi de güvensiz gözlerle birbirlerine baktılar, belli ki her ikisi de ellerindeki eşyaları değiştirmenin en iyi yolunu bulmaya çalışıyordu. Birinin önce gitmesine izin vermesi gerekiyordu. Evan dudaklarını inceltti ve kâğıt parçasının üzerinde duran yarım tereyağını parmağıyla ona doğru iterek yere bıraktı. Kafesinin kenarına doğru kaydı. Bir an için tüm mallar onun elindeydi ve yüzündeki ifadeye bakılırsa, en azından bu konuda onun dürüstlüğü üzerine bahse girmişti ama bunun işe yarayacağından hiç emin değildi. Noelle öne doğru eğildi, fincanı onun ulaşabileceği şekilde yere koydu ve avucunu açtı.

Meyveyi ondan alıp elini geri çekerken ve şeftalileri ağzına atarken gözleri buluştu ve kilitlendi. Çiğnerken gözlerini kapattı ve küçük bir zevk iniltisi çıkardı.

Noelle gözlerini kaçırarak tereyağını aldı ve kâğıdın üzerinden yaladı. Zengin, tuzlu krema dilinin üzerinde erirken ağlamak istedi. Gözlerini kapadı, her lezzetli yutuşun tadını çıkardı, yanaklarının içini emdi, böylece her bir parçanın tadına baktı.

"Ne kadar zamandır rehin tutulduğumuzu düşünüyorsun?" diye sordu.

Adam kâğıt bardağı yırtarak içine ulaştığında gözlerini açtı. Kağıdı ağzına götürdü ve içindeki meyve suyunu yalayarak temizledi. Onu suçlamadı. Son damlaları dökmeden çevirmeyi ve parmaklıkların arasından geçirmeyi başarabilirse, bir dakika içinde tepsisini alacak ve üzerindeki meyve suyu kalıntılarını da yalayacaktı. Sadece dilindeki tereyağlı tadın tadını birkaç dakika daha çıkarmak istiyordu.

Noelle tereyağının üzerinde bulunduğu küçük kâğıt parçasını yaladı. "Bilmiyorum. Başta takip etmeye çalıştım ama-"

"Hiçbir şeyi belirli bir programa göre yapmadılar," diye bitirdi.

Kadın başını salladı. "Karanlık da kafa karıştırıcıydı."

"Eğer bu beni karışık hissettirdiği anlamına geliyorsa, evet."

Dudakları bir gülümsemenin hayaleti gibi kıvrıldı. Küçük kâğıt gömleğine sürterek kuruladı. Onu saklamakta özgür olduğunu düşündü. Geri vermezse ona ne yaparlardı? Gelip alırlar mıydı? *Güzel*. En azından o zaman savaşıacak biri olurdu. Gerçi küçük bir kâğıt parçasıyla yapabileceği ve gidişatı bir şekilde lehine çevirebilecek bir şey varsa da bunun ne olabileceğini bilmiyordu.

"Ne kadar zamandır burada olduğumuz konusunda bizi karıştırmanın ne anlamı olabilir ki?" diye sordu.

Bunu düşündü. "Bilmiyorum. Ama olumlu da olabilir. Bizi bir noktada serbest bırakmayı planladıkları ama polise herhangi bir bilgi vermemizi istemedikleri anlamına gelebilir."

"Yine de başkaları kaybolduğumuzun farkında olacak," dedi Evan. "Ne kadar zamandır kayıp olduğumuzu bilecekler."

Parmaklıklara hafifçe vurdu. "Muhtemelen." Kaçırıldığında önünde üç günlük izinle işten ayrılmıştı. Babası birkaç gün sonra, her zamanki çağrılarında ya da mesajlarından birine cevap vermediğinde bir şeylerin ters gittiğini kesinlikle anlamış olmalıydı. Ama öyle olsa bile, ortadan kayboluşunun tam zamanlaması belirsiz olabilir. Öte , muhtemelen bölgedeki kameralar kullanılarak da araştırılabilir.

Boş su kaplarını istiflediği kafesin köşesine göz attı. On altı tane vardı. Ama bu, orada kaldığı süreyi tam olarak belirlemeye yardımcı olmuyordu çünkü su kapları rastgele dağıtılmıştı, bazen sadece birkaç yudum su ile bazen de neredeyse dolu olarak. "Bilmiyorum," diye cevap verdi sonunda. "Belki de karanlıkta bırakılmamız sadece bize eziyet etmek içindi."

Şuf diye bir ses çıkardı. "Görev tamamlandı."

Boğazının gerisinden gelen hoş bir sesle onun sözlerini onayladı. "Sence neden sonunda ışıkları açtılar?"

Evan bir an sessiz kaldı, belli ki bunu anlamaya çalışıyordu. "Sanırım bu odadaki şeyleri görmemizi istediklerini varsayabiliriz. Size de ip verilmesinin bir nedeni vardı. Bir şey bekliyorlar."

Omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı. Her şey düşünüldüğünde, herhangi bir şeyin onu hâlâ ürpertebilmesi komikti. Gerçekten bundan daha ürkütücü ve korkunç olabilir miydi? Bu düşünceyi şiddetle bir kenara itti, kendini bir dehşet kasırgasına kaptırmamak için bu soruyu düşünmeyi reddetti. Çok kolay olacaktı, çok kolay. Burada ilk uyandığından beri o fırtınanın kıyısında geziniyordu ve zihninin ona yapmadıklarını yapmasına izin vermeyi reddetti.

Henüz.

"Ama ne? Bizden ne istiyor olabilirler? Ve neden bize bunun ne olduğunu söylemiyorlar?"

"Bana bak," dedi Evan ve baktı, vücudunu çevirdi ve alnının yan tarafını bir çubuğa yaslayarak benzer bir pozisyonda oturduğu yere doğru baktı. "Duygularımızı ve korkularımızı bir kenara bırakmaya çalışalım ki mümkün olduğunca mantıklı düşünebilelim, tamam mı? Diğer kişi hakkında olumlu bir görüşe sahip değiliz. Bu adil mi?"

"Elbette."

"Ve bizi doğal düşman yapan bir bağımız var, sanırım."

Onaylamak için çenesini eğdi.

"İşte elimde olan şey. Bu bağlantının tesadüf olmadığını varsayalım. Bundan kim faydalıyor?" Koluyla küçük alanı işaret etti. "Bir şekilde birlikte çalışmamızı sağlamak için bir egzersiz mi? Yemeğimizi paylaşmak mı? Buradan nasıl çıkacağımızı bulmaya mı çalışıyoruz?"

Kaşlarını kırıştırdı. Teorisi kulağa çok uzak geliyordu. "Kim böyle bir şey yapar ki? Şimdiye kadar terörize edildik ve yarı aç bırakıldık. *Ailemiz* bize bunu yapmaz, en azından babamın yapmayacağını biliyorum. Onlar yapmazsa kim yapar?"

"Koridorda yanından geçtiğimde bana her zaman ölümcül bakışlar atan kızıl saçlı arkadaşın mı?"

Derisinin altına bir parça öfke yerleştiğini hissetti. Elbette *onun* adamlarından biri olduğunu varsayıyordu. "Paula?" Kısa, mizahsız bir ses çıkardı

Gölmek. "Bunu Paula
yapmadı." "Nereden
biliyorsun?"

"Bu, üzücü reklamlarda ağlayan ve kitaplar ona büyük keyif verdiği için yayıncılık sektöründe çalışmayı hayal eden on sekiz yaşındaki utangaç bir kızın işi değil." Ayrıca Paula akıllı, nazik ve sadık biriydi. Şu anda Noelle'in ortadan kaybolmasından ölesiye korkuyor olmalıydı.

"Neden olmasın? Durgun sular derin akar."

"Oh, kapa çeneni." Vücudunu daha fazla döndürdü. "Bizim hakkımızda hiçbir şey bilmiyorsun."

"Tamam o zaman. O bursu neden kabul ettin ki?" diye sordu. "Neden ?"

O bursu *hak etmişti* ve bu yüzden, iyi üniversitelerden herhangi birine bir burs daha kazanabilirdi. Bu onun sadece kendini geçindirmekle kalmayıp, hayatı mahvolmuş babasına da yardım edebileceği bir hayata geçiş biletiydi.

"Çünkü ben oradayım," dedi.

"Seni görmezden geliyorum,"
diye karşılık verdi. "Şaka
yapmıyorum."

Dişlerini sıktı. "Peki ya sen?" diye sordu. "Böyle bir şeyi ayarlayacak kadar hasta ve sapkın kimleri tanıyorsun? Bahse girerim bir liste vardır. Tamamen ruhsuz, yeterince insana ödeme yapacak kadar parası olan biri mi? Yardım ve yataklık etmek için mi? Peki ya her zaman bir sonraki heyecanı arayan amaçsız androidlerden oluşan çeteniz?"

"Duygusallaşıyorsun, Noelle."

Siktir git. Söylemedi ama söylemek istedi. Bunun yerine, bir hışımla arkasını döndü çünkü adamın elinden gelse siktirip gitmekten çok mutlu olacağını farkındaydı. Adam haklıydı. Bunu *çözmek* için mantıklı düşünceleri gerekirken duygularının kontrolü ele geçirmesine izin veriyordu. Durumlarına yardımcı olabilecek *bir şey* bulmak için. Derin bir nefes aldı ve yavaşça nefes verdi. "Birileri bizi bu kafeslere koydu. *Birileri* bundan fayda sağlıyor. Ne tür faydalar var?"

"Finansal."

"Evet, ama bu bir fidye durumu değil. Bu bana hiç mantıklı gelmiyor ve dediğin gibi, eğer seni fidye olarak almak isteselerdi, bunu bilirdin. Baban yaşadığına dair kanıt isterdi ve seni telefona verirlerdi ya da fotoğrafını falan çekerlerdi."

"Tamam. İntikam. Ama ikimizden de nefret eden ve *ikimizi* de bir şey için cezalandırmak isteyen biri olmalı."

"Ya da ailelerimizi, bize değer verenleri cezalandırın."

"Yine de bu bir tür fidyeye. Baban ve benim ailem o kişinin bizi elinde tuttuğuna dair kanıt istemez mi?"

"Yani, kayıp durumdayız. Eğer amaç onları korkutmaksa, bu yeterli olacaktır. Ölü ya da diri olmamızın bununla bir ilgisi yok, değil mi? Her iki durumda da acı çekiyorlar. Bilmemek bunu daha da kötüleştirebilir." Annesi vurularak öldürülmüş halde bulunduktan sonra yaptığı gibi bir avuç saçını tutarak gecenin ilerleyen saatlerine kadar yerde yürüyen babasının hayalini bir kenara itti. Onun şu anda yaşadıklarını hayal etmesine izin veremezdi. Bunu yaparsa kendini kaybederdi.

Evan bir nefes verdi ve ellerini kaldırıp şakaklarına masaj yaptı. "İkimizin ailesinden de bu kadar nefret eden kim? Bildiğim kadarıyla duruşmadan bu yana hiç görüşmediler ve bu altı yıl önceydi."

Evet, altı yıl geçmişti. Noelle'in annesi öleli yedi yıl üç ay olmuştu. Yine de bazı açılardan dün gibi geliyordu. Babasının hâlâ borçlu olduğu avukat ücretlerini ödemesi o kadar uzun sürmüştü. Gözlerinin her gün biraz daha donuklaştığı altı yıl. Bu süre zarfında otuz yediden kırk üçe çıkmıştı ama yine de bundan çok daha yaşlı görünüyordu. Noelle içini çekerek başını okşadı ve ikisiyle de bağlantılı olabilecek, mantıklı ya da değil, bir tür kin besleyebilecek herhangi birini bulmaya çalışarak zihnini zorladı.

Hoparlörden gelen ani gıcırta Noelle'in sıçramasına neden oldu ve Evan başını ona doğru salladı. "Tepsilerinizi ve çöplerinizi servis asansörlerine bırakın." Ses robotikti, temposu tuhaftı ve Noelle dondu kaldı, yiyeceklerinin teslim edildiği kapılar kayarak açılırken korku tırmanıyordu. Onunkinin arkasında ya da yanlarında hiçbir şey yoktu. Gümüş rengi metal bir kutu gibi görünüyordu. Yukarıda bilinmeyen bir yere çekilecek bir *asansör*.

"Ne oluyor lan?" Evan onunkine bakarken sordu. Mesaj tekrarlandı, ritmi ilk çaldığı andakiyle aynıydı. Belli ki bu bir sistemdi, gizlenmiş bir insan sesi değil.

"Bu ses nereden geliyor?" Noelle kafesinin ucuna doğru ilerleyip parmaklıkların arasından dışarı bakarak sordu. Bir hoparlör göremiyordu ve kaydın hangi yönden geldiğini söylemek zordu. Ses tekrarlandı.

"Hey!" Evan aradı. "Hey, bunu her kim çağırırsa! Bizden ne istiyorsun? Buradan çıkmak için ne yapmamız gerekiyor? Hey! Bize yardım et!"

Kayıt tekrarlandı. Evan parmaklıkları bir gün önce yaptığı gibi salladı. "Konuş bizimle! Bize ne istediğini söyle!" Kayıt bir kez daha tekrarlandı. Görünüşe göre alacakları tek talimat buydu. Noelle tepsisini aldı ve kolunu olabildiğince uzattı, tepsiyi arkasındaki küçük asansöre düşmesi için küçük bir fırlattı, sonra topladığı bardak yığınının aldı ve onları da içeri attı.

Onun yanında Evan da aynı şeyi yaptı.

Kapılar bir sürgü ve tıkırtıyla kapandı ve kutuları yukarı çekmek için kullanılan sistem her neyse iyi yağlanmıştı, çünkü içeriden başka bir ses gelmedi. Kayıt durdu ve Noelle Evan'a doğru döndü. Adamın yaralanmamış tek gözü geniş ve ihtiyatlıydı ve Noelle onun da benzer bir ifade takındığını hayal edebiliyordu. Kalbi kaburgalarına çarptı. Bir şeylerin *başladığına* dair garip bir his vardı içinde. Bu her neyse, henüz tanımlayamadığı ya da anlayamadığı bir şeyin ikinci kısmı harekete geçmişti.

Sanki düşüncelerine cevap verircesine, solundaki duvarın bir kısmı açıldı ve bir adam içeri girdi. Noelle kendini geriye doğru itti. Onun yanında Evan kendini öne attı. "Çıkarın bizi," diye bağırdı. Parmaklıkları salladı. "Bize ne istediğinizi söyleyin. Babamın parası var. Hem de çok. Size ödeme yapacaktır." Sözcükleri nefes nefese, birbiri üzerine yuvarlanarak dökülürken, bir anda ortaya çıkan duygusuz yabancıyla pazarlık yapmaya çalışıyordu.

Siyah pantolon, siyah düğmeli gömlek, siyah ceket ve kırmızı ayakkabılar giyen, saçları bir yana ayrılmış ve taranmış adam Evan'ı görmezden geldi. Noelle, adam kafesinin kapısına doğru gelirken gergin ve korkmuş bir şekilde onu izledi. Adamın kıyafeti ona bir tür üniformayı hatırlatıyordu ve açıklayamadığı nedenlerden dolayı bu onu endişelendiriyordu. Evan adama yalvarmaya devam etti ama adam onun yalvarışlarından hiç etkilenmemiş görünüyordu. Ancak Noelle'in kafesine ulaştığında ve Noelle onun neredeyse siyah gözlü bakışlarıyla karşılaştığında, boncuk gözlerindeki zorlukla kontrol edilen heyecanı görebiliyordu. Geniş gümüş kravat iğnesinden yansıyan ışıkla Noelle daha da geriye çekildi.

"Kiralanmışsınız," dedi.

İçine bir korku düştü ve bir an için nefes alamadığını hissetti. *Nonononono*. Nefesi sert bir rüzgârla serbest kaldı. "Kiralık mı?" diye ciyakladı. Yanındaki Evan sessizleşmişti. "Ne için?" Biliyordu. Düşüncelerinin sınırında, biliyordu ama bunu kabul etmeyi reddetti.

"Arabaları sever misin?" Evan sordu ve onun sesindeki paniği o da duydu. "Babamın tatlı bir Ferrari'si var. Adamım, o bir ikon. Onu alabilirsin. Soru sormak yok."

Sesi boğuk ve çaresizdi ve Noelle bir an için gülmek istedi. Onun için pazarlık yapıyordu. Ama bu aynı zamanda gülünçtü çünkü para vaadi işe yaramamıştı, araba da yaramayacaktı.

Kan dolaşımında korku tamamları çalışıyordu. *Kiralık.*

Bu özel durumda, bu kelime kadar dehşet uyandıran başka bir kelime düşünemiyordu.

Adam elektronik kilide uzandı ve bir dizi numara girdi. Noelle daha da geriye çekildi. "Hayır! Lütfen, hayır. Ben . . . Ben bakireyim." Bu adamın duraksamasına neden oldu, ama sadece kısa bir süre. Noelle, adamın gözlerinin Noelle'in açıklamasıyla daha da parladığını görünce yüreği ağzına geldi. O zaman onunla dövüşecekti. Taşaklarını tekmeleyecekti. Ona dokunmaya çalışan herkesin taşaklarını tekmeleyecekti.

Cebinden bir şey çıkardığı sırada kolu çekti. Bir şok tabancası. Kapı hızla açıldı. "Seçme şansın var," dedi, sesi tiz ve genizden geliyordu. "Burada, her zaman bir seçeneğin vardır." *Burası mı? Burası neresi?*

Başını sallarken nefesi kesik kesik geliyordu. "O zaman hayır. Hayır diyorum. İşbirliği yapmayacağım."

Gülümsedi. Dişleri küçük ve kare şeklindeydi. "Bu bir seçim değil. Benimle gelmeyi seçebilirsin. Ya da burada kalabilirsin, kafesinde güvenle oturursun ve biz de onun parmaklarını alırız."

Zihni bulanıklaştı. Adamın az önce söylediklerini anlamlandırmaya çalıştı. "Onun ... parmakları?"

Adamın gülümsemesi ne azalmış ne de artmıştı. Garip bir şekilde hareketsiz kalmıştı. "Doğru. Onu sersemleteceğim ve iki parmağını koparacağım."

Kaldır. Etrafındaki dünya sanki saçma sapan bir kâbusa girmiş gibi yavaşlamıştı. Korkunç bir kâbustu ama uyanacak, zihnin başıboş bırakıldığında ne kadar rahatsız edici senaryolar üretebileceğine dair şaşkınlıkla başını sallayacaktı.

Cildinin rengi solmuş olan Evan'a baktı. Gözünü çevreleyen kızgın, kırmızımsı mor morluk bile aniden pastel görünüyordu. Ellerini yavaşça tutunduğu parmaklıklardan çekti, sanki bilinçsizce tehdit altında olan kısmını geri çekiyordu.

Benimle gel yoksa parmaklarını alırız.

Alacağız.

"Biz kimiz?" diye sordu, sesi yumuşak ve titrekti.

"Buna cevap veremem," dedi. "İstesem bile."

O zaman sadece bir tür hizmetkâr mıydı? Bir uşak mı? Kiralık kas gücü mü? Sertten çok yumuşak görünüyordu, koyu renk gömleğinin altından bile belindeki yağlar belli oluyordu ama şok cihazının kaba kuvveti gereksiz kıldığını düşündü. Ayrıca ceketinin altında bir silahın dış hatlarını gördüğünden de emindi. Onu bir yere götürecekti. Ve kadın onunla dövüşmeye karar verirse hazırdı.

Ama şartları kabul ederse.

Benimle gel yoksa parmaklarını alırsız.

Peki ya onunla gitmezse? Bu cevabın onun için ihtiyacı yoktu. Ona bir seçenek sunmuştu. Üçüncü bir seçenek yoktu, gerçekten. Ya kendini bilinmeyen bir kaderden kurtaracaktın ya da Evan'ın parmaklarını kurtaracaktın. Kendini suyun altındaymış gibi hissediyor, umutsuzca yüzeye çıkmaya, bu gerçekle yüzleşmektense kendi derisinden sıyrılmaya çalışıyordu.

Kiralık.

Başını çevirdi ve Evan'ın tek geniş gözüyle karşılaştı. Adam da ona bakıyordu. Orada korku gördü, evet. Korku. Sempatı. Kafa karışıklığı ve şaşkınlık. Dudakları sanki bir şey söylemek istiyormuş ama tam olarak ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi aralandı. Bunun yerine bekledi. Onun seçimini yapmasını bekledi. Bir itiraz girişiminde bulunmadı. Ona beklediği izni vermedi. *Bırak parmaklarımı alsınlar. Bu acı çekmeye hazır olduğum bir fedakarlık.*

Yine de bunu istemedi. Onun seçimi çoktan yapılmıştı.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BEŞİNCİ BÖLÜM

Koleksiyoncu sandalyesinde geriye doğru yaslandı, ahşap ağırlığının altında hafifçe gıcırdadı ve muhafızın geri çekilerek Noelle'in kabından çıkması için yer açmasını izledi. İç geçirdi. *Aptal Noelle. Cesur Noelle.* Neden böyle bir seçim yaptığını biliyor muydu acaba? Bilmediğini düşündü. Belki bunu daha sonra anlayacaktı. Eğer onun için daha sonrası varsa. *Onlar* için de. Çocuk, Evan, sessiz kaldı, Noelle'in ayağa kalkıp gardiyanın başıyla işaret ettiği kapıya doğru sallanmasını izlerken yüzü hafifçe döndü.

Evan. Noelle. İsimlerini biliyordu. İzleyen herkes biliyordu çünkü hepsinin konuşmalarına erişimi vardı. Ama ekranda onlardan hâlâ Dodger ve Midori olarak bahsediliyordu. Hipodromdaki atlar gibi. Onlara isimler verilmişti. Koleksiyoncu bu isimlerin nasıl ve neden seçildiğini ya da rastgele olup olmadıklarını bilmiyordu ve umurunda da değildi. Onlardan sadece Evan ve Noelle olarak bahsediyordu. Onları *tanımak* istiyordu.

Gardiyanla arasında geçenleri soluksuz bir ilgiyle izlemişti. Adam içeri ilk girdiğinde Koleksiyoncu, Noelle'in bir saldırıya hazırlanıyormuş gibi geri çekilmesini izlemişti. Ve Evan, Noelle'in ani bir tehdit olarak algıladığı şeye doğru koşmuştu. Noelle'in tepkisi kaçmak olurken, Evan tehlikeyle yüz yüze gelmişti. İlginç. Bunu bir kenara sakladı. Her şeyin bir anlamı vardı. Her şey daha sonra değerli olabilirdi.

Daha sonra neye karar verirse versin.

Ekranda, kapı büyük bir gürültüyle kapandı ve Evan kendini öne attı, parmak eklemleri kafesinin parmaklıklarında bembeyazdı, omuzları yükselip alçalırken başı sarkıyordu. Koleksiyoncu onun vücut dilini izledi, kıvrılışını ve kafatasının metale yaptığı baskıyı fark etti. Sonra Evan başını kaldırdı ve kendini çok hafifçe geriye itti. Koleksiyoncu bir an için çocuğun ağladığını düşündü. Ama ağlamıyordu. Öfkelenmişti. *Ah, güzel.* Koleksiyoncu parmaklarını sandalyesinin kollarına hafifçe vurdu.

Ekranının üst kısmındaki sayılar yenilenerek mevcut oranları gösterdi. Gözleri kategorilerin üzerinde hızla gezindi. Midori'nin *kiralanan*ın bilinmezliğine doğru kendi isteğiyle gideceğine bahse girenler epeyce para kazanmıştı. Gardiyanın Dodger'ın parmaklarını çıkarmasına izin vereceğine bahse girenler ise kaybetmişti. Parmaklarının nasıl çıkarılabileceğini sormamış olması ilginçti. Bu kararı verdiğinde hâlâ kafesindeydi ve gizli kameralardan birinin hemen altındaki yüksek masanın üzerinde duran bir dizi aleti göremiyordu. Görünüşe göre eline demir testeresi mi yoksa anestezi ve ameliyat mı uygulanacağını bir önemi yoktu. Belli ki karar verirken yöntem sonuçtan daha az önemliydi.

Eğer bu işe biraz para yatırırsa, bunların hepsi iyi bilgilerdi. Kişisel olarak işin içine girecekse. Ancak bunun yararından çok riski olabilirdi.

Masasının kenarında duran raporu öne çekti ve çevirerek açtı. Mahkeme dosyasının çıktıları, birkaç haber makalesi ve kamuya açık diğer referanslar vardı.

Bu bilgi için özel bir dedektife para ödemişti. Belki de oyuncuların içeriden bilgi sahibi olması hoş karşılanmıyordu ama organizatörler nereden bilebilirdi ki? Çoğu oyuncunun yarışmacılar hakkında ayrıntılara bakma zahmetine girdiğinden şüpheliydi. Oyuncuların böyle bir şeyde herhangi bir avantaj göreceğinden şüpheliydi. Ama Koleksiyoncu daha iyisini biliyordu. Koleksiyoncu bilginin değerini biliyordu.

Gözleri zaten baştan sona okuduğu raporu gözden geçirdi. Trajedi yedi yıl önce nemli bir yaz gecesinde gece yarısına yakın meydana gelmişti. Noelle'in annesi Megan, Evan'ın iki kez boşanmış ve kısa süre önce yirmili yaşlarında bir iç çamaşırı modeliyle yeniden evlenmiş bir nakliye kralı olan babasıyla evlilik dışı bir ilişki yaşarken, kendi mülkünde vurularak öldürülmüştü. *Aptal Megan. Yaramaz Megan.*

Megan'ın elektrik teknisyeni olan kocası Bennett Meyer, haksız ölüm davası açmıştır. Mahkeme tutanaklarına göre savunma, Leonard Sinclair'in o günün erken saatlerinde Bayan Meyer'den ayrıldığını, küçümsenmiş ve saplantılı bir halde Bay Sinclair'in evine gittiğini ve bilinmeyen yollardan Bay Meyer'in mülküne girdiğini iddia etmiştir. Bay Sinclair, silahlı ve zarar verme niyetinde bir davetsiz misafirin ofisinin kapısında olduğu varsayımıyla, karanlıktan kendisine doğru hamle yapan Bayan Meyer'i göğsünden vurmuştur. Ambulans bile çağrılmadan hayatını kaybetmiştir.

Bay Meyer, Bay Sinclair'in hikayesine inanmadı ve Bayan Meyer'in gerçekten de multimilyonerle bir ilişkisi olduğu, çantasındaki bir kamerada bulunan samimi bir fotoğrafın varlığıyla mahkemede kanıtlanmasına rağmen, kocası vurulma olayının kaza olmadığını iddia etmeye devam etti. Açtığı davayı kaybetti.

Koleksiyoncu tüm bu senaryonun nasıl oynandığını çok iyi biliyordu. Bay Sinclair paranın satın alabileceği en kurnaz avukatları tutarken, Bay Meyer evini ve işini ipotek ettirmiş ve birikimlerinin her kuruşunu, karşı karşıya geldiği firmanın yarısı kadar bile ekibi olmayan ya da kaynaklarının onda birine sahip olmayan bir avukata ödeme yapmak için kullanmıştı. Tahsildar, diğer yasal hakların da Bay Sinclair tarafından ödendiğini biliyordu. Para size kendi adalet markanızı satın alabilirdi. Koleksiyoncu bu dünyada büyümüşü; iç işleyişi anlıyordu.

Sonunda, Bay Meyer sadece dul kalmamıştı. Evini ve işini kaybetmiş, banka hesaplarını boşaltmış ve derin bir borç altına girmişti. Karısının zamansız ölümü için adaleti hak edip etmediği asla bilinemeyecekti. Karısı bir metre toprağın altına gömülmüştü ve Bay Sinclair serbest kalmış, mahkeme salonunun dışında bekleyen basın mensuplarına gerçeği gören jüriye minnettar olduğunu ve Bay Meyer'e geçmiş olsun dileklerini ileten bir açıklama yapmıştı.

O an nasıl da yanmış olmalı.

Elbette, Koleksiyoncu bunun böyle olduğunu çok iyi biliyordu.

Ekran içinde daha küçük bir ekran yanıp sönerek canlandı. İzleyici olarak hangi resmin büyütüleceğine karar verebiliyordu. Küçük ekranda Noelle üst kattaki bir odaya girmiş ve bir yatağın üzerinde oturmuş bekliyordu. Elleri kucağında iki büküm olmuştu. Onu kiralayan kişi henüz gelmemişti.

Ben bakireyim.

Uzun sürmez.

Koleksiyoncu tekrar Evan'a odaklandı; Evan şimdi yavaşça arkasına yaslanmış, bacaklarını yukarı kaldırmış ve ön kollarını dizlerinin üzerine koymuştu. Başını parmaklıklara yasladı ve bir gözü ardına kadar açık, diğeri ise zar zor kırılmış bir şekilde dümdüz karşıya baktı. Koleksiyoncu bir süre onu izledikten sonra bakışlarını bir kez daha ekranın üst kısmındaki çeşitli olasılıklara çevirdi.

Değişen koşullara bağlı olarak sürekli değişiyorlardı. Tıpkı hayat gibi, diye düşündü.

Ayak uydurmak için hızlı olmak zorundaydınız, yoksa diğerleri ilerlerdi.

Ancak her biri için sabit kalan bir bahis vardı. *Kaçış*. Pek olası değil. Böyle bir şeyi neredeyse imkânsız kılan bahis kuralları vardı. Hayır, eğer Dodger ya da Midori kurtulursa, bunun nedeni yaratıcıların aklına gelmeyen bir şeyi kendilerinin bulmuş olmasıydı. Ve o zaman bu sonuca para yatıran kişi çok ama çok zengin bir adam olurdu. Ya da kadın. Gerçi öyle biri olduğunu sanmıyordu. Bazı sporlar sadece erkekler içindi. Koleksiyoncu'nun paraya ihtiyacı yoktu, ya da istemiyordu. Ondan yeterince vardı. Onu motive eden şey de bu değildi. Ama yine de ... bakışları sürekli o oranlara dönüyor, sayılar içinde sıcak bir şeylerin kaynamasına neden oluyordu.

Nedenini biliyordu elbette. Aptal bir adam değildi. İmleci bu bahisten uzaklaştırmadan önce parmağı bir an klavyenin üzerinde gezindi. Yapmaya değer bir bahis olup olmadığına daha sonra karar verecekti. Ya da aptalca olup olmadığına. Özgür kalmalarına *yardım* etmenin bir yolunu bulabilir miydi? Bu fikir her şeyin ötesinde ilgisini çekmişti. Bu mümkün müydü? Belki de. Yine de kolay olmayacaktı. Bir stratejiye ihtiyacı vardı. Birkaç seviyede.

Çocuk kafesinde hareketsiz oturuyor, gözlerini dikmiş önüne bakıyordu. "Ne düşünüyorsun?" diye fısıldadı Koleksiyoncu, bakışları çocuğun morarmış yanağında asılı kalmıştı. Koleksiyoncu, Noelle'in boş kafesinin arkasına attıkları ipe baktı. İkisinin de bunu kendilerini asmak için kullanmayı düşünmemiş olması ilginçti. Elbette bunu sadece biri yapabilirdi. Paylaşılamazdı. Gönderenin niyetinin intihar olup olmadığını merak etti. Bir nezaket belki. *İlginç*. Gerçi ne Evan ne de Noelle bu olasılıktan söz etmişti. Akıllarına gelmemişti. En azından henüz. Bu da hâlâ savaşacakları anlamına geliyordu.

Küçük ekranda Noelle'in oturduğu odaya bir adam girmişti. Adam yaşlıydı ve onun üç katı olmasa bile en az iki katı ağırlığındaydı. Koleksiyoncu yakınlaştırarak yüzüne odaklandı. Yüz ifadesi boştu ama gözlerinde nefret yanıyordu.

Güzel. Sıkı tutun. Bunu atlatmana yardımcı olacak. Öfke zihni keskinleştirir. Korku ise bulandırır.

Ekranı kapattı. Yaşlı bir adamın homurdanarak genç bir bakireyi parçalamasını izlemekle ilgilenmiyordu. Gerçi pek çoğu ilgileniyordu. Monitörden yayılan tüm o meçhul yabancıların heyecanını neredeyse hissedebiliyordu.

Evet, belki de özgür kalmaları için onlara yardım edebilirdi. Eğer yapabilseydi. Ancak bu arada, hayatta kalmak , yemek yemeleri gerekiyordu.

ekmek ve sudan daha fazla.

Noelle'i kiralayan adamın şeftali ve tereyağı ikramlarını daha önce gönderdiğini varsaydı. Sunacakları eğlence için önleyici bir teşekkür.

Ne kadar cömert.

Belki de şeftali suyunun hâlâ Noelle'in teninde olmasını ve onu çok daha tatlı hale getirmesini umuyordu.

Koleksiyoncu bir dizi tuşa bastı ve her birine özel bir şey sipariş etmek için bir başkasının mortgage ödemesine denk gelecek kadar para harcadı.

Ve bu sefer, hediye karşılıksız geldi. En azından şimdilik.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ALTINCI BÖLÜM

Kapı yumuşak bir gümbürtüyle açıldı. Evan irkilerek kafesinin Noelle'inkine en yakın tarafına doğru ilerledi. Noelle'i odadan çıkaran siyah giysili ve kırmızı ayakkabılı adam şimdi ona tekrar eşlik ediyordu. Noelle kafesine doğru götürülüp kabaca içeri itilirken Evan'ın gözleri ona yapışmıştı. Adam kapıyı kilitledi ve tek kelime etmeden çıktı.

Nefesi sert bir titreme halinde çıktı. Yüz yıl gibi gelen bir süre boyunca orada tek başına oturmuş, onu geri getirip getirmeyeceklerini merak etmişti. *Kiralanmıştı* ve bunun ne anlama geldiğini anlayabileceğinden oldukça emin olmasına rağmen, emin olamıyordu.

Ben bakireyim, demişti ve başına geleceklerle ilgili varsayımının onunkiyile aynı olduğunu söylemişti.

Orada oturmuş, parmaklarını açmış ve sonra yumruk haline getirmiş, şu anda her birine sahip olduğu gerçeği için ne ödediğini merak ediyordu. Bir teşekkürle ona saygısızlık yapmazdı. Tanrım, eğer yaparsa ondan daha da nefret ederdi.

Noelle konteynırın diğer tarafına, ona bakacak şekilde yığıldı. Odaya yeniden girdiğinde yüz ifadesi bomboştı ama şimdi buruşarak yüzünü buruşturdu.

Ne diyeceğini bilemedi. "*İyi misin?*" sorusu dudaklarında asılı kaldı ama Noelle'in *iyi* olmadığını görebiliyordu. "Sana ne yaptılar Noelle?" diye sordu usulca. Bilmek zorundaydı. Hoşlarına gitsin ya da gitmesin, artık bu işte birlikteydiler.

Gözleri açıldı ve onu sarstı. Orada gördüğü acı hamdı. Hissedilebilirdi. "O... bir adam, her kimse... bana tecavüz etti. Maske takıyordu. Yüzünü göremedim."

Hay sikeyim. Ben burada otururken, o ... Alnını parmaklıklara dayadı, derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. Belli ki

Sıkıntılıydı ama kadının açık sözlü olmasına minnettardı. "Özür dilerim," dedi. "Çok özür dilerim. Yapmalıydım-"

"Hayır," dedi. "Yapma." Sesi hırıltılıydı ve çığlık atıp atmadığını merak etmesine neden oldu, bu da onda aynı şeyi yapma isteği uyandırdı. Göğsünde bir gelgit dalgası gibi yükseldiğini hissetti ve çabayla geri yuttu. Bunu kendisiyle ilgili yapmayacaktı. Onu izledi. Bir gün önce gözlerinde gördüğü o ateş geri dönmemişti ama bir kıvılcım gördü. Küçük ama orada. Titriyordu. Sadece bir anlığına. "Hayatta kaldım. Buradayım. Ve şimdi, arkana dönüp biraz gürültü yapmanı istiyorum, böylece kendimi temizleyebilirim."

Gürültü. Gürültüyü mahremiyet için istiyordu. Belki kendini temizlemek için yaptığı şeyin sesini gizlemek için, belki de ağlayabilmek için. Döndü, gürültü yaratacak bir şey arıyordu ama kafesinde hiçbir şey yoktu. Tamam, sesi o zaman. Ezbere okuyabileceği ne biliyordu? Kalbi hızla çarpıyordu. Kadın basit bir şey istemişti ve o hızla başarısız oluyordu. Hayatı boyunca bir şarkının sözlerini bile hatırlayamamıştı, müziği sevdiği ve arabasında her zaman bir şeyler çaldığı düşünülürse bu ilginçti. Ama o stres anında aklına gelen tek şarkı, annesinin bir zamanlar ona söylediği ve bunca yıl sonra bile hâlâ beynine kazınmış olan çocuk şarkılarıydı. Annesinin yıllar önce ona olan ilgisini kaybettiğini düşünürsek, ne garip bir şey.

"Eğer tüm küçük yağmur damlaları limon damlası ve lolipop olsaydı," diye şarkı söyledi. Arkasında onun bir şeyler yaptığını duydu ama kendi sesinden ne olduğunu anlayamadı. Ama hareket etmeye başlamıştı, bunu biliyordu. "Ah, bütün küçük yağmur damlaları limon damlası ve lolipop olsaydı. Oh, ne yağmur olurdu ama." Ona daha fazla koruma sağlamak için ayağıyla melodiye vurdu. "Dışarıda ağzım açık durup la la la la, la la la, la la la, la la la, la la la, la la la, la la la, la la la, la la la, la.""

Sonunda, birkaç kütadan sonra, onun hareketsizliğini hissetti ve sesi kesildi. "İyi misin?" diye sordu ve cevap alamayınca yavaşça döndü. Kız kafesinin zeminine kıvrılmış, gözleri kapalıydı. Bir iç çekti, kendi kafesine uzandı ve bir damla gözyaşı yüzünden yavaşça yuvarlanırken ona baktı. Göğsü sıkıştı ve elini çevirip parmaklıkların arasından geçirerek ona uzandı. Sesle birlikte gözleri açıldı ve açık avucuna baktı. Bir an için onun geri uzanmayacağından emin oldu. Neden uzansındı ki? Ondan nefret ediyordu. Ama sonra elini başının altından çıkardı ve parmaklıkların arasına soktu. Rahatça el ele tutuşacak kadar yakın değillerdi ama avucunu sarabileceği kadar yakındılar.

İşaret ve orta parmağını onunkine dolayarak bir bağ oluşturdu. Elini uzatarak yaptığı sessiz açıklamaya katılarak elini sıkıca kavradı: Şu anda birbirimize ihtiyacımız var. Başka hiçbir şeyin önemi yok.

Noelle içini çekti, gözlerini kapattı ve gözyaşları dindi. Işıklar kapandığında oda karanlığa gömüldü. Birbirine bağlı parmaklarının görüntüsü hâlâ zihninde yanıyordu. Onun parmaklarını kurtarmıştı; bunu asla unutmuyacaktı. Ama bunun bedelini çok ağır ödemişti.

Işıklar sadece birkaç dakika sonra yanmış gibi görünse de bundan daha uzun sürdüğünü biliyordu. Parmakları hâlâ Noelle'inkilere bağlıydı ama zamanla aynı pozisyonda tutulmaktan kasları ağrıyordu. Ve sadece bölük pörçük hatırlayabilse de rüya görmüştü. Hatırladığı hiçbir şey mantıklı gelmiyordu, beyni belli ki endişe dolu bir serbest düşüş içindeydi ve akıl sağlığını korumak için umutsuz bir çabayla her şeye ve her şeye tutunuyordu.

Ya da en azından Evan'a öyle geldi.

Noelle usulca inledi, sırt üstü yuvarlanıp gerinirken ve gözlerini açarken parmakları onunkilerden kurtuldu. Yüz ifadesi neredeyse hiç değişmemişti ama Noelle'in sadece profilini görebilmesine rağmen gerçekliğin ortaya çıktığı anı görebildiğine yemin edebilirdi. Sanki ruhuna inen bir tokadı görmüş gibiydi, gördüğü kadar hissettiği de bir tür sönüştü bu. Burada travmatik bir şok yaşamadan uyanacakları bir "sabah" olacak mıydı? Ve bunu dilemeli miydi? Hiç sanmıyordu.

Parmaklarını saçlarında gezdirdi ve yavaşça doğruldu. Bir süre sonra, "Demek buraya kadmış," dedi. Sesi mülayim ve kayıtsızdı.

Kaşlarını çattı, elini kendi saçlarında gezdirdi. "Ne?"

"Sebep. Çözmeye çalıştığımız şey. Hasta ve sapıklara kiralanıyoruz. Bu kadar basit."

Kelimeleri zihninde evirip çevirdi. Kız haklıydı. Sebeplere gelince, basit bir sebepti. İnsan ticaretine maruz kalmışlardı. Şimdi de alınıp satılıyorlardı. *Ne kadar?* Merak etti. Ücretleri neydi?

"Canını yaktı mı?" diye sordu usulca.

Birdenbire tüm enerjisinin tükendiğini hissetti ve belki de kız da öyle hissetti, çünkü kız tekrar yüzünü ona dönerek uzandı ve o da uzandı, böylece parmaklıkların arasından birbirlerine bakıyorlardı.

"Tabii ki bana zarar verdi."

Gözlerini kapadı, bir nefes verdi. *Ben bakireyim.* "Yani-"
"Seksten daha fazlası mıydı? Hayır."

Az da olsa bir rahatlama hissetti, çok değil ama bir şey. Tecavüze uğramıştı ama vahşice öldürülmemişti. Korkunç çalkantılı bir denizde, küçük bir cankurtaran salıydı bu. Tutunacak bir şey. Elbette, bu deneyim aykırı bir durum olabilirdi. Onları neyin beklediğini kim bilebilirdi? Sırada ne tür bir canavarın onlardan birini kiralayabileceğini kim bilebilirdi?

O da buradaydı. Ve karanlık bir pazar yerinde olup olmadıklarını merak etti. Bu düşünce bile onda deliliğin uçurumuna isteyerek düşme isteği uyandırdı.

"Şu tezgâhtakiler, buz kıracağının arkasındakiler?" dedi.

"Evet mi?" Kelimeyi tereddütle sordu. Neredeyse bilmek istemiyordu.

"Bunlar elektrikli aletler. Daha küçük olanlar."

Elektrikli aletler. Bir buz kıracağı. Korku boğazında pıhtılaştı. Onları düşünmeyecekti. Düşünmeyecekti.

Yine de elinde değildi.

Benimle gel yoksa parmaklarınızı alırsınız.

Aletlerin ne işe yaradığını çok iyi biliyordu.

Duvardaki yük asansörlerinin açıldığını duyduklarında birlikte döndüler ve ikisi de teslimatlarına doğru sürünerek ilerlediler.

Uzandı, tepsinin köşesini kendine doğru çekti ve aşağıya baktı. Ekmek ve su, şu anki temel ihtiyaçları, oradaydı ama bir avuç yer fıstığı da vardı. *Oh, lanet olsun.*

Protein.

Tek bir fıstığı nazikçe aldı ve dilinin üzerine koydu, ağzının damağında ezdi ve az miktarda yağı çıkarmak için bir yandan diğer yana hareket ettirdi. *Oh, bu iyiydi. Yağ. Tuz.* Bir fıstığın içinde ne kadar çok zevk olabileceğini hiç bilmiyordu.

"Ne aldın?" Noelle sordu.

"Fıstık," diye cevap verdi. "Peki ya sen?"

Tepsisinden bir şey aldı ve havaya kaldırdı. "Çikolata kaplı bir çilek." Aşağıya baktı. "Yapay gül yaprakları yatağında."

"Romantik."

"Ben de bundan korkuyorum," diye mırıldandı ve ses tonuna biraz ciddiyet katmaya çalıştıysa da başaramadı.

Fıstıkları toplayıp saymaya başlamıştı ama şimdi durakladı. "Dün sana şeftali verdiler ve sonra ... sen . ." O

durakladı ve başını salladı. *Tanrı'ya şükür*. Bunu yüksek sesle söylemek istememişti. "Bu teslimatlar ile sana yapılanlar arasında bir bağlantı var mı?"

"Ne gibi?"

Aklına mantıklı bir şey gelmiyordu. Yeni bilgiler ışığında içinde bulundukları durumu anlamaya çalışırken, "Bilmiyorum," dedi.

"Bizi kaçıran adam o muydu sence?" diye sordu bir süre sonra.

"Bilmiyorum," dedi. "Ama sanmıyorum. Çok ... güçlü değildi."

"O zaman seni nereden biliyordu sence? Bizim hakkımızda mı? Nereden biliyordu? *kiralalar* mısın?"

Onun gözleriyle karşılaştı. "İnsanları alıp satabileceğiniz bir pazar yeri. I . . . Bilmiyorum."

Evet, o da aynı karanlık şüpheyeye kapılmıştı. Hatta aynı *kelimeyi* bulmuştu: pazar yeri. "Tamam, evet, katılıyorum. O zaman belki de bunlar hediyelerdir ... ve bizi kiralayan insanlardan . "Bizi kiralayanlardan?"

"Hediyeler mi?" diye sordu ve sonra omuz silkti. "Bu mümkün."

"Ama neden? Kur yapmanın gerekli olduğunu sanmıyorum. Biz kesin bir şey sayılırız."

"Hiç komik değil."

"Öyle olmaya çalışmıyordum."

Tırnağıyla ortasını çizip ayırmadan önce bir an için çileğine suratsızca baktı. Parmaklıkların arasından uzanıp yarısını ona verdi. "Bunun bir önemi yok. Bu yemeği reddetmek bizi bir yere götürmez. Buna ihtiyacımız var."

Çileği aldı ve tepsisine koydu, fıstıkları hızlıca saydı ve zaten yediğini hesaba katarak yarısını artı bir olarak ona uzattı.

Sessizce yediler, diğlerinin yemeğın tadını çıkarmasına izin verdiler, özellikle de bittikten uzun süre sonra dişlerinden emmeye devam ettiğı çikolatanın. Onun da en az kendisi kadar bunun o gün alacakları tek küçük zevk olacağını farkında olduğunu biliyordu.

İşlerini bitirdiklerinde, tepsilerini yönlendirilmeden servis asansörlerine geri ittiler ve kapılar kapandı, iç araba yukarıda bilinmeyen bir yere kaldırıldı.

Birkaç dakika sessizce oturduktan sonra, yemek gelmeden önce yaptıkları sohbete devam etti. "Satılıyor. Ama neden biz sorusuna dönüp duruyorum. Neden özellikle biz? Bağlantımız ... hala ... bir anlamı olmalı."

Buna cevap veremedi. Ama tıpkı onun gibi, aklı sürekli aynı soruya dönüyordu. Ve eğer ne olduğunu bulabilirse, belki de onları esir tutan kişiye bir şekilde hitap edebilirlerdi.

Rastgele değildi. İki ayrı yerden alınmışlardı. İkisini de tanıyan biri olmalıydı ama kim olduğunu anlayamadı. Belki de davayı takip eden ve onlara, ailelerine ya da davanın kim bilir hangi yönüne garip bir hayranlık duyan bir sapıktı.

Yine de bir operasyon olmalıydı. Bu tek bir dengesiz deli adam değildi. İşin içinde en azından birkaç kişi daha vardı, bunlardan biri Noelle'e üst kattaki odaya kadar eşlik eden uşaktı. Parmaklarını almakla tehdit eden ve bu ihtimal karşısında heyecanlanmış görünen adam. Bir diğeri de onu kiralayan adamdı. Eğer "kiralanıyorsa", o zaman reklamları yapıyordu. Söylediği gibi bir karaborsada. Ama nerede? Bu tür şeylerden hiç anlamıyordu.

Düşündüğü kötülüğün derinliğini kavrayamıyordu bile. Nasıl bir kötülük yaşadıklarını.

"Sanırım yukarıda kameralar vardı," dedi birkaç dakika sonra. "Tavana yakın duvarın üst kısmında küçük kırmızı bir ışık gördüm. Ona odaklandım."

"Kameralar," diye tekrarladı. "İnsanlar bu adamı izliyor-"

"Evet."

Biri izledi mi? Tanrım. Bu delilik. Ön koluna yaslanarak hafifçe doğruldu. "Sence burada da kameralar var mıdır?" Sanki sessizce konuşmak görünmez olmasına yardımcı olacakmış gibi kelimeleri fısıldadı. "Sence birileri izliyor... ve dinliyor mu?" Sanki aniden onların gözlerini hissetmiş gibiydi. Tüm bunların arkasındaki bilinmeyen avcılar.

O da eğilip etrafına bakındı. Yine de küçük bir ışık görmemişti. Eğer bu odada varsa, iyi gizlenmişti. Ya da belki de ekipman farklıydı. "Bence olduğunu varsaymalıyız," diye cevap verdi. "Aksi takdirde, biri beni nasıl kiraladı? Sadece bir tarife dayanarak mı?" Başını iki yana salladı. "Hayır, ne olduğunu görmek isteyeceklerini düşünürdüm."

para için alıyorlardı." Yere düştü, sırt üstü ve kolunu gözlerinin üzerine attı.

Bir an için kızın ağladığını sandı ve elini parmaklıkların arasından geçirip ona uzanmaya başladı. Ama sonra kolunu indirdi ve başını ona doğru çevirdi. "Annem öldüğünde babam beni kiliseye götürmeyi bıraktı," dedi.

Evan'ın alnı soğuk parmaklıklarla buluştu ve konuşurken onu izledi. "O daha dindar biriydi." Çok fazla mizah içermeyen küçük bir kahkaha attı. "İronik, sanırım. Bilemiyorum. Ne de olsa zina yapıyordu." Yüzündeki tehditkâr ifadeyi gizledi. "Sanırım babam bunun sadece bir saçmalık olduğunu düşündü. Pazar sabahı gidilecek bir bina. Bir kulağımdan girip diğerinden çıkan sözler. Acaba kilise onun için de böyle bir şey miydi, çünkü belli ki onun için de öyle olmuştu." Kısa bir gülümseme ve küçük bir omuz silkme hareketi yaptı. "Ya da belki de o kadar çok insanın arasında olmayı kendine yediremiyordu. Gerçekten bilmiyorum."

Evan onun sözlerine kilitlenmiş, bu işi nereye merak ediyordu. "Karanlıkta ilk uyandığımda ölmek için dua etmeyi düşündüm. Ama kelimeler zihnimde bile her şekillenmeye başladığında, onları söylemekten kendimi alıkoydum."

"Neden, Noelle?" Çünkü belki de bu duayı ettiği bir zamanın geleceğini düşünüyordu. Hiçliğe karışmak, kim bilir ne kadar süre tarifsiz acılar içinde yaşamaktan daha iyi olmaz mıydı? Zaten bir insan, zihni yavaş yavaş çürümeden önce bu şekilde kafese kapatılmaya ne kadar dayanabilirdi ki?

"Çünkü böyle bir dua Tanrı'ya hakaret gibi geldi," dedi, gözleri odada dolaşüyor, belki de az önce merak ettikleri kameraları arıyordu. "Ve eğer Tanrı'nın var olma ihtimali varsa, ona şimdi her zamankinden daha çok ihtiyacımız var."

Kafesinin tepesine baktı, bir avuç saçını kavradı ve hafifçe çekti. Saçları şimdiden o gece spor salonundan ayrıldığı zamankinden daha uzun gelmeye başlamıştı. "Tanrı bizi buraya koydu," dedi sonunda.

Bir kahkaha attı. "Bizi buraya Tanrı koymadı. Birileri koydu." "Tanrı onları durdurmadı. Müdahale etmedi."

"Hayır, sanırım değil." Başını çevirip onun gözleriyle buluştu ve o küçük kıvılcımı tekrar gördü. "Ama belki hâlâ yapar umudundan vazgeçecek gibi görünmüyorum."

Ona hayran kalmıştı. Az önce tecavüze uğradıktan sonra bir kafesteydi, önlerinde bilinmeyen işkenceler vardı, kurtulmanın hiçbir yolu yoktu ve gözlerinde hâlâ titrek bir umut ışığı vardı. Ve eğer o bunu başarabildiyse, o da başarabilirdi. "Alabileceğimiz her yardımı kullanabiliriz." Gülümsedi. "Ama Tanrı kendine yardım edenlere yardım eder."

Kadın ona gülümsedi ve adam bir an için o küçük umut ışığında oyalanabildi. Kapı gümbürtüyle açıldığında aniden kesildi. Evan irkilerek doğruldu ve Noelle de doğruldu, saçlarını yüzünden geriye doğru itti.

Siyah takım elbiseli ve kırmızı ayakkabılı aynı adam odaya girdi. Evan'ın vücuduna bir adrenalin dalgası yayıldı, nefesi aniden sığılaştı. Adam doğrudan Evan'ın kafesine yöneldi. "Kiralandın," dedi ve cebinden şok tabancasını çıkarıp bir eliyle tutarken diğer eliyle kilide bir kod tuşladı. Evan'ın boğazı şişti ve bir an için nefesini tutmakta zorlandı.

"Ne için?" diye sordu.

Adam güldü. Sesi gıcırtilı ve acımasızdı. "Bu bilgiye sahip değilim. Tüm istekler benzersizdir. Öğrenmek için beklemeniz gerekecek." Başını açık kapının tepesine yasladı. "Elbette seçim sizin. Kulağının küçük bir bedeli karşılığında vazgeçebilirsiniz."

İçine bir şok yayıldı ve kendini tamamen hareketsiz tutan Noelle'e baktı. "Onun ... kulağı mı?"

Adam sırtıttı, başını salladı. "Ne de olsa iki tane var."

Bir elini kulağına götürmüş olan Noelle'e tekrar baktı. Noelle gözlerini kırıştırdı ve elini bıraktı. Bakışları oyalandı; dudakları aralandı ama konuşmadı. Ondan kulağını bağışlamasını istemedi, tıpkı onun parmaklarını bağışlamasını istemediği gibi. İstemesine de gerek yoktu. "Hayır," dedi adam, gözlerini onunkilere dikerek, "bütün kalacağız. Buradan bütün olarak ayrılıyoruz." Sonra sürünerek kafesin önündeki adama doğru gitti, adam da onun çıkmasına izin vermek için geri çekildi.

Noelle telaşla sürünerek ilerledi, adam tökezleyerek geçerken sandığının önündeki parmaklıklara tutundu, bacakları sürekli oturmaktan zaten güçsüzdü. O anda ona bakamadı. Vücudu korkudan titriyordu. Zihninde, ona cesaret veren bir mantra gibi, "*Bir bütün olarak kalacağız*" cümlesi tekrarlandı.

Ama uzaktan, çoktan parçalanmaya başladıkları aklına geldi. Noelle artık bir bütün değildi. Ondan çoktan bir şeyler alınmıştı. Ve onu da bekleyen şeyin bu olduğundan neredeyse emindi.

OceanofPDF.com

YEDİNCİ BÖLÜM

Koleksiyoncu Evan'ın, göbekli adamın yumruğunun orta kısmına çarpmasıyla iki büklüm olmasını izledi. Tecavüz yok. En azından bu sefer. Ekranların diğer tarafındaki avcıların avı kiralamak için pek çok nedeni vardı. Eğri omurgalı ve kürdan bacaklı kısa boylu adam tekrar savurdu ve Evan'ın kafası geriye savrulup tükürükler havaya saçılırken çenesine vurdu.

Evet, motivasyonlar çeşitlilik gösterebilirdi ama izlediği filmde olduğu gibi bazıları çok tahmin edilebilir, çok sıkıcı bir şekilde basmakalıptı.

Yaşlı adamın başarısına rağmen (ve *bu* sporu yapabilmesi için başarılı olması gerekiyordu), içinde hala bir zamanlar dolaplara itilen çirkin, çelimsiz çocuk vardı. Ve asla ilerleyememişti. Muhtemelen çoğu gün üç parçalı bir takım elbise giyiyor, lüks bir posta kodundaki bir yönetim kurulu odasını yönetiyor ve en iyi restoranlarda yemek yiyordu. O hayatta yüzünü gizlemek için maskeye ihtiyacı yoktu. Koleksiyoncu onun genç fahişelere düşkün olduğuna ve özellikle onları incitmekten ve aşağılamaktan zevk aldığına bahse girerdi. Çünkü artık güç topladığına göre, intikam almaya kararlıydı.

Açım.

Mümkün olan her yerde ve her zaman karnını doyururdu. Mecbur kalırsa onu arayacaktı. Şimdi olduğu gibi.

Tahsildar bunun özellikle tatmin edici olduğunu düşünüyordu, zira elleri bağlı olan ve kendisinden dayak yiyen çocuk yakışıklı ve güçlüydü, uzun zaman önceki tüm o zorbaların olduğu gibi. Olmak istediği kişiler. Belki becermek istedikleri bile olabilirdi ama bu biraz abartılı olabilirdi.

Koleksiyoncu Evan'ın yüzünü yakınlaştırdı ve dikkatle izledi. Belli ki acıya dayanabiliyordu. Tamamen kendinden geçmiş görünüyordu. İlginç. Bunu başarmak için biraz pratik yapmak gerekiyordu. Çocuğun dayak yemeye alışık olduğuna bahse girerdi. Belki sık sık değil ama ürkmeden nasıl dayanacağını bilecek kadar.

Koleksiyoncu bunu bir kenara sakladı. Doğru zamanda kullanacaktı. Bunun ne zaman ve ne zaman olacağını biliyordu.

Alt tarafa yakın bir yerde küçültülmüş resme baktı. Kız kafesin içinde yan yatmış, gözleri kapalı, ellerini dizlerinin arasına sıkıştırmıştı. Küçük bir topun içine yuvarlanmıştı ve neredeyse uyuyor gibi görünse de Koleksiyoncu onun uyumadığını çok iyi biliyordu. Onun söylediklerini, farkında olduğu ve olmadığı her birini hızla öğreniyordu. Saçları bir omzunun üzerinden dökülüyordu ve Koleksiyoncu narin bir kulağını görebiliyordu. Yukarıdaki resimde çocuk karnına sert bir darbe almış ve kızın küçük kulağının hâlâ kafasına yapışık olmasının bedelini ödemişti.

Koleksiyoncu birkaç gün önce sporla bağlantılı bir sohbet odasına girmişti. Sohbeta katılmamıştı ama dinlemişti. Geçmiş oyunlar hakkında konuşulduğunu, oyuncuların birbirlerini parçalara ayırmayı tercih eden diğer yarışmacıları yad ettiklerini duymuştu. Görünüşe göre, bir kez başladı mı, gerçekten de kanlı oluyordu, her biri diğerine merhamet etmek istemiyordu. Koleksiyoncu bu bilgiye hiç şaşırmamıştı. En medeni insanlar bile doğru koşullar altında vahşileşebilirdi. Ve bazen, şu anda olduğu gibi, en beklenmedik yarışmacılar -birbiriyle derdi olan iki insan, düşman denebilirdi- acıyı diğerine vermektense kendilerine çekerlerdi. *Büyüleyici.*

Başparmağını saatinin çikolata-kahverengi bilekliği üzerinde gezdirdi. Bu bir Patek Philippe Reference 530 saatti. Bir yıl önce bir müzayede evinde yarım milyon dolara yakın bir fiyata bulmuştu. Şimdi düşününce, bahis oynamaya yabancı olmadığını anladı. Ama daha önce kazanma şansının garanti olmadığı bir bahse hiç girmemişti. Bu durum ona kesinlikle bir avantaj sağlıyordu. Bu onlardan biri olduğu anlamına mı geliyordu? Hayır. Sebepleri farklıydı. Çok farklıydı. Değerli eşyasına bir göz attı. Aldatıcı bir şekilde basit olduğu için onu seviyordu. Ona göre en iyi şeylerin hepsi öyleydi. Zillere ve düdüklere değer veren bir adam değildi. Gösterişli. Gereksiz. Taktığı saate kuzu postuna bürünmüş kurt dendiğini duymuştu. Bu hoşuna gitmişti. Evet, çok hoşuna gitmişti.

Gaga burunlu sıska adam çocuğu dövmeyi bitirmişti. Sopa gibi kollarını zafer kazanmışçasına havaya kaldırırken neşeli görünüyordu. Çocuğun dudağından ve yanağındaki kesikten kan damlarken başı gevşek bir şekilde sarkıyordu. Hiçbir tıbbi bakım görmeyecekti, tıpkı daha önce hiçbir tıbbi bakım görmediği gibi.

parmakları testereyle kesilmişti. Tıbbi rahatlama sağlayabilecek şeyler, oyuncuların yarışmacılara hediye edebileceği eşyalar listesinin dışındaydı, tıpkı silahlar ve diğer nesnelerin kısa bir listesi gibi. Acısını dindirmek için kimsenin yapabileceği bir şey yoktu. En azından hayatta kaldığı sürece yaralarıyla yaşamak zorundaydı.

Koleksiyoncu, kafesine geri atıldığında o ipe daha farklı bakıp bakmayacağını merak etti. Ama bunu düşünürken bile dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. İçinden bir ses çocuğun öyle yapmayacağını söylüyordu.

OceanofPDF.com

SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Nasıl hissediyorsun?" Noelle usulca sordu, yüzü parmaklıkların arasına sıkışmıştı.

Gözleri kırpıştı ve acının farkına vardı; önce kaburgalarının çığlığı, sonra da iyileşmeye yeni başlayan ve şimdi yeniden şişerek kapanan gözündeki ağrı. Diğer gözü de pek iyi durumda değildi ama en azından bir aralık açabiliyordu. Başı çarpıyor ve çenesi ağrıyordu. Elini ağzına götürerek dişlerini değerlendirdi. "Bağlanmış ve ölesiye dövülmüş gibiyim," diye geveledi sonunda.

Yüzü bulanıktı ve gözlerini kırpıştırarak netleştirmeye çalıştı, yüzündeki kasvetli ifadeyi görünce pişman oldu. Ağlıyor gibi görünüyordu. İki de bunu göze alamazdı. Vücut sıvılarını boşa harcamak demekti. Tabii ki yarım litreye yakın kan kaybetmiş olmasının da bir faydası olmamıştı. "Yine de kaburgalarımın kırıldığını sanmıyorum," dedi, kendisi kadar ona da, vücudunu yukarı çekip parmaklıklara yaslanırken yüzünü buruşturarak, omurgası bir parmaklıktan destek almak yerine ikisinin arasında kalacak şekilde yana kayarak. "Bunu yapan adam sıırıslıkam halde 90 kilo ağırlığındaydı. Muhtemelen bu yüzden olduğumdan daha kötü durumda değilim," dedi, onu gülümsetmeye çalışarak. Çabası başarısız oldu. Tıpkı Noelle'i kullanan pislik gibi, onun adamı da maske takmıştı, bu yüzden yüzünün üst kısmı tanınmaz haldeydi. *Korkak. Bütün lanet korkaklar.*

"Dinle, bu kanın birazını temizlemem gerekiyor ve bunu yapmak için elimde sadece iç çamaşırım var, o yüzden ..."

Yüzünde anlayış belirmeden önce sanki devam etmesini bekliyormuş gibi bir an ona baktı. "Ah," dedi kendini iterek ve arkasını dönerek. "Doğru. Bu iyi bir fikir."

Doğrulduğunda inledi ve şarkı söylemeye başlamadan hemen önce omuzlarının yükseldiğini gördü.

"Sen benim güneş ışığımsın, tek güneş ışığım. Gökyüzü gri olduğunda beni mutlu ediyorsun."

Evan pantolonunu güçlükle çıkardı, acı iniltilerini tutmaya çalıştı ama lanet olsun, canı yanıyordu. Her yeri acıyordu. Kırık bir kemiği olduğunu sanmıyordu ama muhtemelen dikiş atılması gereken en az iki yırtığı vardı; biri elmacık kemiğindeydi, diğeri de çenesinde açıklık hissediyordu. Deri parçasını bastırarak kapattı, acıya karşı yüzünü buruşturdu ve kendini toparlamak için elinden geleni yaptı. Gerisini vücudu halletmek zorundaydı.

Babası yıllar boyunca hoşuna gitmediğinde ona vurmuştu. Ve Evan'a karşı da sık sık hoşnutsuz olmuştu. İkiisi çok farklıydı. Evan, babasının kendisini zayıf gördüğünü ve fiziksel şiddetin onu "sertleştirme" yolu olduğunu hissediyordu. Ama iz bırakmamaya, yüzüne vurmamaya dikkat etmişti. Evan neredeyse gülecekti. Belki de babası ona bir iyilik yapmıştı, çünkü bazı darbelere nasıl dayanacağını öğrenmişti.

"Seni ne kadar çok sevdiğimi asla bilemeyeceksin canım. Lütfen güneş işığımı benden alma. Hey!"

İ  çamaşırlarını çıkarmaya başladığında, aşırı coşkulu şarkı sözü karşısında bir an durakladı, o anki durumuna rağmen hafifçe gülümsedi ve ardından soyunmaya devam etti.

"Geçen gece, canım. Uyurken, kollarımda sana ihtiyacım olduğunu hayal ettim. Uyandığımda, sevgilim, yanılmışım. Başımı eğdim ve bir plan yaptım."

Çürük kaburgalarındaki kesiklere dokunup kurumuş kanı silerken acı dolu bir homurtu tarafından yutulmasaydı kıkırdamaya dönüşebilecek küçük bir nefes verdi. Noelle belli ki basit olmasına rağmen bu şarkının tüm sözlerini bilmiyordu.

Adam temizlik işlerini elinden geldiğince iyi bir şekilde tamamlarken kadın usulca şarkı söyledi. şarkı sustu ve döndü, onun bulunduğu yerin karşısına oturdu. "Daha iyi misin?" diye sordu.

"Biraz, evet. Daha iyi görünüyor muyum?"

Gözleri adamın yüzünde gezindi ve ona hüzünlü bir gülümseme verdi. "Pek bir şey yok."

Acı dolu bir kakhaha attı ve gözlerini kısarak ona baktı.

Hafifçe irkildi. "Kulağımın tüm değeceğini sanmıyorum."

"S ylediklerimde ciddiye dim, Noelle. Buradan bütün olarak ayrılacağız.

Bu bir söz. Bu bir söz.

bize ait."

Kadın dudağını ısırđı ve adam onun da daha önce düşündüğü şeyi düşündüğü fikrine kapıldı: bu görünen "bütün" dışarıdaki olabilirdi.

Yanıltıcı.

"Sana annemden bahsedebilir miyim?" diye sordu.

Şaşırarak başını eğdi. Noelle'in bu konuyu açmasını beklediği en son konu annesiydi. Birlikte çalışabilmek için tüm bunları bir kenara bırakmaya karar vermişlerdi. Neden şimdi bu konu hakkında konuşmak istiyordu? Fiziksel olarak tekrar incinmesine izin vermektense dayak yemeyi göze aldığı için kendini ona borçlu hissettiği için mi? Bunu yapmamalıydı. Tanrı aşkına, parmakları eline bağlı kalsın diye bir tecavüze katlanmıştı. Bekareti iğrenç bir avcı tarafından çalınmıştı.

"Noelle, yapmak zorunda değilsin-"

"İstiyorum," dedi, sanki bir mesaj iletiyormuş gibi gözlerini hafifçe kırpıştırarak. "Onun kim olduğunu benden duymanı istiyorum. Babandan, mahkeme tutanaklarından, bir ya da onun hakkında okumuş olabileceğin başka bir şeyden değil. Onun benim için kim olduğunu bilmeni istiyorum."

"Tamam."

Nefesini içine çekti ve yavaşça dışarı verdi. "Annem ... gerçekten harika bir dinleyiciydi. Satır aralarını okuma yeteneği vardı." Yine o hafif göz parlaması, orada ve gitti ve ardından rahat bir omuz silkme geldi. "Ve dinledikten sonra, gerçekten *dinledikten* sonra, harika tavsiyeler verirdi. Anlatmak istediğini en basit şekilde anlatmak için araya doğru kelimeleri serpiştirirdi. Bunu yapma şekli müzik gibiydi. Mesajı her zaman mükemmel bir şekilde bir araya getirilmiş gibi hissettirirdi." Sanki annesini hayal ediyormuş gibi iç çekerek uzaklara baktı. Evan'ın ensesindeki deri karıncalandı. Söylediği şey... kulağa anımsatıcı geliyordu ama içinde başka bir şey daha vardı. Ona bir mesaj mı gönderiyordu? Annesiyle ilgili anılarını paylaşma kisvesi altında gizli bir şey mi söylüyordu? "Onu özlüyorum," dedi Noelle. "Hâlâ kafamın içinde onunla konuşuyorum. Bu özel konuşmalar." Utanç dolu küçük bir kahkaha attı. "Sanırım bunu anlamak zor."

Satır aralarını okuyordu. .. doğru kelimeleri serpiştirerek ... müzik gibi ... mükemmel bir şekilde bir araya getirdi.

Evan sakinleşti, anlayışlı davranmaya başladı.

Şarkı. Sözcükleri unuttuğunu ve hatırlamadıklarını telafi etmek için yanlış olanları eklediğini düşünmüştü. Ama hayır. Onun seçip bir araya getirmesi için kelimeler ekliyordu. Sadece ikisinin arasında kalacak gizli bir konuşma şekli. Çünkü o da onun gibi inanıyordu,

izlendiklerini ve dinlendiklerini fark etti. "Hayır," dedi, onun gözlerine bakarak. "Anlıyorum. Mükemmel bir şekilde."

Bakışları birbirine kenetlendi, başını eğerek tek sağlam gözünden onu net bir şekilde görebildi. "Çok sevindim," dedi, sesi hafifçe kısılmıştı ve gözlerinde ölçülü bir heyecan parlıyordu.

Kendisine yanlış gelen, kız şarkı söylerken kıkırdadığı kelimeleri hatırlamak için zihnini yokladı. Şimdi onları hatırlayamıyordu çünkü gerçekten de pek dikkat etmemişti. Şarkılar arka plan gürültüsü gibi olmuştu. Kız ondan gürültü yapmasını istediğinde şarkı söylemeye başlamasının nedeni de buydu. Zihni doğal olarak kendi düşüncelerine dalıyor, özünde müziğin belirli sözlerini unutuyordu. Kız harikaydı ve ağrıyan vücuduna rağmen bir an için kendini mutlu hissetti. Ve birdenbire çok iyi bildiği şarkıyı mırıldanırken seçtiği bir kelimeyi hatırladı. Bu, annesinin bir zamanlar rüyalara dalarken ona mırıldandığı bir başka şarkıydı. Bir *plan*. Noelle şarkının içine *plan* kelimesini koymuştu.

Ona bir plan yapmaları gerektiğini söylüyordu.

Hangi uzak seçeneklere sahip olabilecekleri konusunda hiçbir fikri yoktu, ancak bir şey uygulayacaklarsa, gizlice strateji geliştirebilmeleri gerektiğini anlıyordu.

Ağrı kesici ya da yatıştırıcı merhemlere erişimi olmamasına rağmen, en azından şimdilik, düşünceleri uçuşa geçtikçe rahatsızlığı arka plana düştü.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Koleksiyoncu'nun oturum açıp yarışmacıları kontrol etmesinin üzerinden bir hafta geçmişti. Oğlan. Kız. Evan. Noelle. Ertelenemeyecek bir iş taahhüdü vardı ve bu nedenle oyunu izlediği ev ofisindeki bilgisayardan uzak kalmıştı. Heyecandan küçük bir vızıltı hissetti ama bastırdı. Duygularının onu kontrol etmesine asla izin vermezdi. Uzun yıllar boyunca bunun pratiğini yapmıştı ve hala da yapıyordu. Önemli ya da önemsiz her konuda, kendi duygularını ve sempatilerini bir kenara bırakabildiğinde çok daha soğukkanlı davrandığını fark etmişti. Herkes bu yetenekte ustalaşamazdı ama ona doğal gelmişti. Her zaman da öyle olmuştu.

, monitörü açtı ve onlara bulundukları yerde, bir binada, sadece onlar için hazırlanmış bir odada kilitli olarak katılmak için gerekli birçok adımı gözden geçirdi. Anladığı kadarıyla, mekanlar aylar öncesinden seçiliyor ve sadece oyunun amaçları için değil, aynı zamanda onları sökmek gerekirse rekor sürede yapılabilecek şekilde ayarlanıyordu. Bu işte her türlü beklenmedik durum planının gerekli olduğunu düşünüyordu. Oyunun amacı *her şeyin* olabileceğiydi. Ne kadar olasılık dışı olursa o kadar iyiydi, çünkü oyuncuların en çok para kazanacağı yer burasıydı.

Canlı yayın ekrana yayılırken Koleksiyoncu parmaklarını dikleştirerek çenesine götürdü. Kafeslerinde yatıyorlardı, kollarını birbirlerine doğru uzatmışlardı, iki parmağını birleştirmişlerdi - eğildi ve sesi hafifçe açtı. Ah, diğerlerine mahremiyet sağlamak için söyledikleri çocuk şarkılarını söylüyorlardı. Bazen yarı mırıldandıkları aptalca, aptal cıngıllar. Bazılarını tanıyordu, bazılarını ise tanıımıyordu. Sanırım bu onlar için bir teselliydi. Bir başa çıkma mekanizması. Paylaşacak başka bir şey bulmuşlardı. Azalan iyimserlik durumunda her zaman yardımcı olur.

O yokken kaç kez kiralandıklarını merak etti. Ayrıntıları not almak için orada bulunmadığına pişman oldu.

Noelle şarkı söylemeyi bıraktığında, Evan onun yerden devam etti. Çocuk daha iyi görünüyordu. Şişliği inmişti ve her iki gözü de açıktı, ancak morlukları koyulaşmış, yüzünün büyük bir kısmı koyu kırmızı ve koyu mor renklere bürünmüştü.

Koleksiyoncu parmak uçlarını hafifçe birbirine vurarak sesi tekrar kıstı. Oyundaki bahislerin artacağına farkında olup olmadıklarını merak ediyordu. Koleksiyoncu bu oyunu ilk kez oynuyordu ama yarışmacıların sadece birkaç parmak ya da bir kulak ... belki de bir göz küresi kurtarmak için sonsuza kadar tecavüz ve dayak yemeye devam etmelerine izin verilirse oyuncuların sıkılacağını çok iyi biliyordu.

Birkaç sohbeti daha dinleyip bu işin nereye varabileceğine dair daha fazla ayrıntı öğrenmeye çalışacaktı. Ama zaten bir fikri olduğundan oldukça emindi. *Buradan bir bütün olarak ayrılmak* için yemin etmişlerdi ve bu yüzden yaratıcılar onları bu fikirden vazgeçirmeye çalışacaktı. Bunu yüksek sesle söylemeleri aptalcaydı, gerçekten. Özgürce cephaneye dağıtmışlardı ve bunun farkında bile değillerdi. Yazık. Bu işleri daha az ilginç hale getirecekti ve bu ikisinin gerçekten de ilginç olacağına dair büyük umutları vardı.

Durdu, onları izledi, vücut dillerini not etti, zihinsel durumlarını değerlendirdi, yumuşakça mırıldandığı şarkı sesini dinledi. Çok güzel bir sesi vardı ve şaşırtıcı bir şekilde onunki de hiç fena değildi. En azından tekerlemeler söz konusu olduğunda. Ve diğer kişi şarkı söylerken dikkatle konsantre olma şekilleri . . .

Kaşları çatıldı ve az önce duyduğunu düşündüğü şey hakkında haklı olup olmadığını anlamak için daha yakına eğilerek sesi yükseltti.

"Parla, parla, küçük yıldız. Barlara ne sığar merak ediyorum."

Sanki oyun parkında gevezelik eden iki küçük çocuk gibiydiler. Koleksiyoncuya ikizlerin gizli dilini hatırlatıyordu. Göğsünde küçük bir sızı hissetti ama aldırmadı, öne doğru eğilip birkaç şarkı daha dinledi. Hayır, sadece şarkı söylemiyorlardı. İnanılmaz bir kahkaha attı. Şifreli konuşuyorlardı, mesajlar oluşturmak için şarkılara kelimeler ekliyorlardı. Değiştirdiği kısımların sesini kısmış, kelimeleri zar zor telaffuz etmiş ve hem Evan'a neye dikkat etmesi gerektiğini işaret etmek hem de dinleyen herhangi birinin not etmesini zorlaştırmak için aceleyle hareket etmişti. bile, ne dediğini anlamak kolay olacaktı.

Sanırım o şarkının tüm sözlerini bilmiyordu ve insanların unutulmuş sözlerle sık sık yaptığı gibi oraya bir şey atıyordu.

Evet, gerçekten de ikiz diline benziyor. Yakalanmasına .

Tekrar güldü, keyiflenmiş ve meraklanmıştı. İnsanlar onu nadiren hazırlıksız yakalarlardı ama bu ikisi yakalamıştı. Daha önce değilse bile en azından o yokken bunu yapıyorlardı. Ve başkalarının göremediği şeyleri görmekte usta olduğunu düşünen kendisi bile bu basit hileyi fark etmemişti. Ama bu yüzden işe yaramıştı. Kimse şüphelenmedi. *Zekice*. "Pekâlâ, etkilendiğimi söyleyebilirim," diye mırıldandı.

İzleyicilerin hiçbirinin fark etmediği ne kadar çok şeyi gizlice aktarmışlardı? Ne söylemişlerdi? Şarkı söylemeye başladıklarında kaç kişi kafasına sinir bozucu okul öncesi melodileri takılmasın diye sesi kısmıştı? Ya da sıkıcı olduğu için mi? Videoyu geri sarmanın bir yolu olmasını diledi ama tabii ki yoktu. En azından onun için, sıradan bir oyuncu için. Ne de olsa bu bir canlı yayındı.

Bakışları Noelle'e takıldı. Bunu o bulmuştu; onun bulduğunu biliyordu. Bir hafta önce söylediği şarkının sözlerini karıştırdığına dair belli belirsiz bir fikri vardı, o şarkının tüm sözlerini bildiği için değil, şarkı Evan'ın verdiği şaşkın tepkiden dolayı. Ona ipucu vermesinin ne kadar sürdüğünü merak ediyordu. Öyle ya da böyle, artık anlaşılmışlardı. İki kişi de kuralları anladığında gizli diller hızla ilerlerdi. Gizli diller şekil değiştirir, hızlanır ve dışarıdakiler için anlaşılması gittikçe zorlaşırdı. Zeki. Çok, çok zeki. Şarkılar. Dinleyici dikkat ederse kolayca ve gizlice değiştirilebilen iyi bilinen bir dil.

Bakışları bir kez daha Noelle'in üzerinde durdu, bir fikrin ana hatları ortaya çıkıyordu. Uzun bir ihtimaldi. Gerçekten de çok uzak bir ihtimaldi. Ama artık onun zihninin de kendisinininki gibi çalıştığını biliyordu. Şimdi onun aslında ne kadar değerli bir yarışmacı olduğunu biliyordu.

Ve çocuk. Mecbur kalmadıkça çocuğu terk edeceğini sanmıyordu. Gizli diller gibi, azıcık bile beslendiklerinde bağlar da son derece hızlı kurulurdu. Bunu şahsen biliyordu. Çocuk hakkındaki düşünceleri ne olursa olsun, bu işin yürümesi için bir ekip çalışması gerekiyordu. Ve yine de, yine de, hata için çok fazla alan vardı, başarısız olabilecek ya da yanlış gidebilecek çok şey vardı.

Ve belki de onun için seçimi yapan şey buydu.

Uzun atışlar onun uzmanlık alanıydı; ne de olsa buradaydı. Başka bir ekrana giriş yaptı ve istediği şey için fahiş miktarda para harcadı. Sonra Koleksiyoncu oturumu kapattı ve yatak odasına giderek dolabını açtı ve iş seyahati için aldığı bavulu henüz açmışken yeni bir bavul hazırlamaya başladı. Bu sefer gideceği yer hakkında hiçbir fikri olmadığı için farklı hava koşullarına uygun çeşitli eşyalar hazırladı.

OceanofPDF.com

ONUNCU BÖLÜM

Gözlerini bağlamışlardı ve nedenini bilmiyordu. Aynı odaya getirilmiş, soyunması ve buraya ilk iki gelişinde olduğu gibi aynı yatağa uzanması söylenmişti. Elinde silah tutan aynı iri yarı adam kapıda durmuş, metanetle önüne bakıyordu. Şimdiye kadarki tek fark, siyah takım elbiseli ve kırmızı ayakkabılı adamın başının etrafına bağladığı ipeksi göz bağıydı.

"Neden?" diye sormuştu.

"Kiralama talebi," demişti, onun odadan çıktığını duymadan hemen önce.

Kiralama talebi. O artık bir *kiralıktan* başka bir şey değildi. Bir araba, bir bisiklet ya da bir otel odası gibi. Geçici olarak *kullanılacak* bir şey.

Ve şimdi Noelle yatakta yatıyor, titriyor, katlanmak üzere olduğu şeye zihinsel olarak hazırlanmak için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyor, ancak her küçük sesle dikkati dağılıyor, görüşü kayboluyor, diğer duyuları aşırı farkında.

Fiziksel olarak katlanmak zorunda kalacağı şeylere hazırlıklı değildi. Bunun kontrolü onda değildi. Şu anda bedenine başkaları sahipti. Ama eğer yapabilirse ruhunu korumaya kararlıydı.

Kapının yumuşak bir şekilde çalındığını duydu. Kasları gerildi. *Tanrım, bundan nefret ediyorum. Nefret ediyorum. Çabuk ol. En azından çabuk olsun.* Silahlı adamın kenara çekildiğini ve odaya başka birinin yumuşak ayak seslerinin girdiğini duydu. *Ayakları hafifti. Karıştırma yok.*

"Merhaba, Noelle." Sesi derin ve bir şekilde melodikti. Sesi daha yaşlı geliyordu ama belki de son iki kez bu odaya giren diğer iki adam kadar yaşlı değildi. Taktıkları maskelerin altında tüm özelliklerini tespit edememişti ama vücutlarından, sarkık boyunlarından, damarlı ellerinden ve kel kafalarından yaşlarını anlayabilmişti. Elinde sadece bu adamın sesi vardı. Şimdilik. "Beni selamlamıyorsun. Neden?"

İfadesi. Farklıydı.

"Tuzağa yakalanan tavşan avcıyı selamlamalı mı?" diye . Sesi titriyordu ama öfkesi ve nefreti ona cesaret veriyordu. Kendini giydirebileceği tek şey onlardı.

Adam kıkırdadı ve kadın yatağın çöktüğünü hissetti. Adam tam sağına oturmuştu. İçgüdüsel olarak geri çekildi. "Eğer tavşan kurtulmak istiyorsa," diye cevap verdi adam yumuşak bir sesle.

Bu onun kafasını karıştırdı. "Özgür kalmama yardım mı edeceksin?"

Cık cık diye bir ses çıkardı. "Bu kurallara aykırı, küçük tavşan. Ben ... kuralları *çiğner* miyim?" Kelimenin altını çizmişti ama nedenini bilmiyordu. Parmağını kolunda gezdirdi kız gerilerek geri çekildi.

Yine de bu, herhangi bir konuşma teklif eden ilk erkekti ve elinden gelse bundan faydalanacaktı. Diğerleri gülmüş, homurdanmış, müstehcen emirler vermiş ve vücuduyla her türlü özgürlüğü kullanmışlardı ama bir avuç kelimedenden fazlasını konuşmamışlardı ve kesinlikle ondan hiçbir şey istememişlerdi. İçlerinden biri onun gözyaşlarından hoşlanmıştı ve bu yüzden acele etmek için daha çok ağladı. "Kuralları kim koyuyor?" diye sordu ona. "Bunu kim yapıyor? Buradan çıkmak için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Bu sorulara cevap veremeyeceğimi biliyorsun," dedi, şimdi iki parmağıyla kolunu aşağıya doğru sıvazlıyordu. Elini kaldırıp ona tokat atmak istedi. Bu dürtüye karşı koymak için elini yumruk yaptı.

Sözlerinin kenarlarında dolaşan, ne olduğunu çıkaramadığı bir aksan vardı. Hafifti. Çok hafifti. Gözleri bağlı olmasaydı bunu fark etmeyebilirdi bile. Belki de saklamaya çalışıyordu ya da belki de İngilizcesine o özel tınıyı veren dili konuşmayalı çok uzun zaman olmuştu ve sadece belirli kelimelerde.

Adamın kokusu ona doğru yayıldı. Pahalı. Ama aynı zamanda temiz ve abartısızdı. Diğer adamlar da pahalı kokuyorlardı ama kadın onların kokusunu odaya girdikleri anda almıştı, kolonyaları onlardan önce geliyordu. Ter, kuru temizleme kimyasalları ve üzerlerinde taşıdıkları diğer şeylerin kokusunu zar zor gizleyen baskın bir koku. Çok iyi bir koku alma duyusu vardı. Keşke olmasaydı. İçlerinden sadece biri tamamen soyunmayı tercih etmişti ve o zaman nefesini tutmaya çalıştığı yepyeni bir koku yığına maruz kalmıştı.

Yine de bu adamın havasını içine çekmekten kendini alamadı. Adam güzel kokuyordu; bunu ona vermeliydi. Ve bunu çok küçük bir merhamet olarak kabul ederdi.

"Şu göz bağıını çıkarabilir miyim?" diye sordu. Daha önce de kendini çıplak hissetmişti ama bu bambaşka bir çıplaklaşma seviyesiydi. Diğer güvenilirmez kişi çıplak ve kör değilken, çıplak ve kör olmak korkunç ve sinir bozucuydu. Ona zarar verebilirdi ve bunun olacağını asla göremezdi.

"Hayır," dedi. "Sanırım bu odanın kurallarının önceden belirlendiği konusunda bilgilendirildiniz. Eğer bu kuralları çiğnerseniz, kapının yanındaki iri adam beyninize bir kurşun sıkmakta tereddüt etmeyecektir." Avucunu açtı ve parmaklarını üzerinde gezdirdi. "Bazıları bundan hoşlanacaktır. Bazıları bundan fayda sağlar. Ancak ben ikisini de yapmam."

"Yani başkaları da mı izliyor? Hepsi bu kadar mı?" Bu adama karşı neden bu kadar küstah davrandığını bilmiyordu. O da tıpkı diğerleri gibiydi. Alçak. Çaresiz bir kızıdan rızası olmadan faydalanıyordu. Ama aklından geçenleri söyleme şansı olduğunu hissediyordu ve bunu bir daha elde edip edemeyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Parmaklarını teninde gezdirmeye şekli çılgılık atma isteği uyandırır da, bunu rahatlatıcı bulacağını düşündüğüne bahse girerdi. Bu şekilde, aslında göz bağı için mutluydu. Bu, bir arabanın ön camının arkasına saklanmak ve yolda kendini daha rahat hissetmek gibiydi. Ona şiddetle saldırmak istiyordu ama aynı zamanda ondan yardım da dilemek istiyordu. Neden, ne ya da nasıl olduğunu bilmiyordu. Tek bildiği, buraya geldiğinden beri çoğunlukla içgüdülerine ve hayatta kalma güdüsüne göre hareket ettiğiydi ve bu adam bir şekilde şimdiye kadar karşılaştığı diğerlerinden farklıydı. Zarif sesi miydi? Neredeyse inişli çıkışlı gibi görünen o yumuşak aksanı mı? Temiz, zarif kokusu mu? *Hepsini unutun. O da diğerlerinden farklı değildi.* Tüm bunlar sahteydi, tabiri caizse başkalarını rahatlatmak için bir kostümdü. *O bir canavar. Beni kiraladı.*

"Yuvarlan, küçük tavşan," dedi ve kız onun ses tonundaki emri duydu. Bu, sözünün dinlenmesine alışkın biriydi. Diğerleri için de aynısı olmuştu. Tek fark, onlar bunu kaba bir şekilde söylemişlerdi. Ve emirlere hakaretler ekliyorlardı. *Yuvarlan.* Kalbi yeni ve farklı bir şekilde incinmeye hazırlanırken güm güm attı. Çılgılık atmak istedi ama bu sadece işleri uzatacaktı. Adamın dediğini yaptı, hazırlandı. Adamın sıcaklığını üzerinde hissetti ve elleri omuzlarına gelip başparmaklarını ağrıyan kaslarına bastırarak yoğurmaya başladığında şaşırdı. *Oh Tanrım.* Tehditkâr zevk sesini ağzına geri çekerken dudaklarını sıkıca kapattı. Ona bunu veremezdi. Vermeyecekti.

Sanki onun ırpınışını görmüş ve bu onu eğlendirmiş gibi kıkırdadı. "Sana bir hikaye anlatmamı ister misin, küçük tavşan?"

"Hayır." Kendini hareketsiz tuttu, vücudunun kaslarının manipölasyonuna tepki vermemesini istedi. Ama Tanrım, iyi hissettiriyordu. Haftalardır bir kafesin içindeydi, sert çimentonun üzerinde uyuyor, kambur duruyor ve diğerk insanların çoğunun yaşamaya yaklaşamadığı stresle mücadele ediyordu.

Her yeri acıyordu. Bunu dile getirmeyi bırakmıştı ama kaslarının üzerindeki elleri onu son derece bilinçli hale getirmişti.

"Yine de yapacağıma inanıyorum," dedi. "şok oldum."

Adam usulca güldü ve kız bu seste gerçek bir takdir duydu.

Melodik sesi ve yoğuran ellerinin birleşimiyle zihni hafifçe bulanıklaşıyordu. Bu da bir zevkti ve kaçırıldığından beri kendine izin vermemişti. Mecburen tetikteydi, zihni sürekli kaçabileceğı bir yolla çalkalanıyordu. "Devam et o zaman," dedi ve adam yine tenini yuvarlayan derin bir kıkırdama çıkardı. "Bana hikâyeni anlat."

"Bunun benim hikâyem olduğunu söyledim mi, Noelle? Yakın zamanda bana aktarıldı ve son derece ilginç bulduğum bir hikaye."

"Bunu bana anlatmanın ne anlamı var?"

"Bir olmak zorunda mı? Ben sadece seni rahatlatmaya çalışıyorum."

"Neden?"

"Çünkü beni tatmin ediyor. Seninkinde zevk buluyorum. Bazı erkekler başkalarını incitmekten tatmin olur, bazıları ise olmaz."

"Ama sen de tıpkı onlar gibi beni , ne fark eder ki?" "Buna karar vermeyi sana bırakıyorum," dedi.

Bu kafasını karıştırdı ama üzerine gitmedi. Belki de yalan söylüyordu. Belki de sapkınlığı onu rahatlatmak ve sonra da korkunç bir şey yapmaktı. Hazır olmaya çalışacaktı. Ya da belki hazır olmayacaktı. Belki de elinden geleni yapardı, hazır yapabiliyorken. Belki bir sırt masajı onu savaşmaya daha iyi hazırlardı.

Sanki bir şey bekliyormuş gibi durakladı ama sonra devam etti, vücudu altındaki şilteye gömüldü. "Bir zamanlar bir şeyler toplayan bir adam vardı, çok güzel şeyler," dedi. "Mücevherler. Yakutlar. Zümrütler. Elmaslar. Ve onları çaldığı kadınların üzerine örterdi."

"Çalmak mı? Ne demek istiyorsun?"

"Onları aldı, Noelle. Tıpkı senin alındığın gibi. Onları aldı ve kullandı."

"Onları ne için kullandın?"

"Seks. Şiddet. Ama çoğunlukla, onları güç için aldı. Tüm o yarı uyuşturulmuş kızlar, çıplak ve mücevherlerle örtülü. Ona kendini kral gibi hissettirdiler."

"Tüm o mücevherleri alabildiğine göre, zaten bir kralmış gibi görünüyor."

"Tuhaf, değil mi? Belki de daha iyi bir kelime *oburluktur*."

Obur mu? Bununla ne demek istedi? Daha denemeye karar vermeden zihni bunu için tanımlamıştı. *Açgözlü. Daha fazlasını, daha fazlasını ve daha fazlasını istemek. Asla yetmemek.*

Adamın elleri kadının kollarının arkasına doğru ilerledi, önce yoğurdu sonra hafifçe okşadı. Kadın sadece onun dokunuşuna katlanıyormuş gibi yaptı. Öyle olmadığını nereden bilebilirdi ki? Neden rahatlayabileceği kadarını alması ki? Bu, ona her gün ekmek, su ve küçük ikramlar şeklinde verilen beslenmeyle aynı şey değil miydi? Yiyecekleri geri çevirirse kimi cezalandırmış olacaktı? *Eğer bir kaçış yolu bulacaksam buna ihtiyacım var.* "İşkencenin ikinci aşaması mısın?" diye sordu. "Beni ölümüne sıkmak için mi buradasın?" Onun aklından geçenleri okuyamıyordu. Şu anda ona ait olan tek şeylerden biri de buydu.

"Tam tersine," dedi, elleri kalçalarının üzerinde gezindi, oyalandı, hafifçe sıktı. Kendini kaptırdığı yarı trans halinden çıktı. Tabii ki bu sadece bir masaj değildi. Ama o bunu biliyordu. "Diğerleri bana oldukça ilginç olduğumu söyledi."

"Koşullar göz önüne alındığında, kullanacağım kelime tam olarak bu olmazdı," dedi. Aklına *sapık* ve *hasta* geldi.

Adam sadece mırıldanmakla yetindi, elleri kızın teninde gezinmeye devam etti. Evan'la bir haftadır tartıştıkları planı gözden geçirerek dikkatini dağıttı. Yaklaşık bir hafta olduğunu düşünüyordu ama gerçekten kim bilebilirdi ki? Bulundukları yerde zaman biraz önemsizdi. Basit jingle'lara "yanlış" bir şekilde yerleştirilmiş, bariz ve dolayısıyla gereksiz olanları dışarıda bırakan sözcük dizileriyle konuştular. *Ve, eğer, ya da.*

"Adam kravat iğnesi. Yansıt," demişti Evan'a, yani kafeslerine girip çıkarken onlara eşlik eden siyah takım elbiseli adamın kafeslerinin tepesindeki tuş takımını yansıtabilecek gümüş bir kravat iğnesi taktığını kastederek. Şarkı söylerken, adamın klipsi taktığı göğsündeki ağrıyan bir noktayı ovuyormuş gibi yaptı.

Tanrıya şükür Evan hızlıydı. Tanrı'ya şükür, kızın ilk seferde iletlediği neredeyse her şeyi anlamıştı. Elbette, biraz önce adam ona şu anda bulunduğu odaya kadar eşlik etmek için geldiğinde, kafesinde çok geride olmakla kalmamış, aynı zamanda hafifçe dönmüşü, böylece kilidine bastığı numaraları, hatta bir tanesini bile seçememişti. İşin kötü tarafı, numaraları okumak için her şansları olduğunda, bu içlerinden birinin alınıp daha fazla mağdur edilmek üzere buraya götürölmesi anlamına geliyordu. Yine de bu, yine de umut etmeleri gereken bir sonuçtu.

Adam kısa tırnaklarını kızın bacaklarının arkasında aşığı yukarı gezdiriyordu ve kızın izni olmadan zihni yeniden sürüklenmeye başladı, boğazında bir inilti yükseldi. Adam devam ederken yutkundu, muhtemelen sadece kendi konuşmasını duymak için saçmalıyordu. "Her neyse, bu adam kızlarından hiçbirinin hamile kalmamasını sağlayacak donanıma sahipti, ama doğa elinden geldiğince üstünlüğünü ortaya koymakta oldukça ustadır." Bir eli bacağını okşamaya devam ederken diğeri kalçalarını ayırdı. "Çocuklar doğdu. İkizler. Bir erkek ve bir kız," dedi kulağına doğru eğilerek. "Onlar mücevherlerin evinde büyüdüler. Kralın bir sarayı, kendisi gibi çıkarları olan başka adamları ve onların çocukları vardı. Nesiller boyu oburlar, kendilerinden daha az şeye sahip olanlardan istediklerini almaları ve her türlü heveslerinin tatmin edilmesi gerektiğı bilgisıyla büyüdüler." Daha yakına eğildi ve bir sonraki satırı mırıltılı bir nefesle dışarı verdi. "Ama oğlan ve kız? Onların sadece birbirleri vardı."

Adamın parmakları kalçasının iç kısmında nazikçe gezinirken gözlerini kapatıp başını yatağı çevirdi. Adam ona doğru yaklaştı ve yüzü yatağı bastırılmış olmasına ve zar zor nefes alabilmesine rağmen hâlâ adamın kokusunu alabiliyordu ve bunu kabul etmekten nefret etse de, bu rahatlamak istediğı başka bir zevkti. Pahalı kokuyordu, evet, ama aynı zamanda güneş ışığının sessiz ışık huzmeleri halinde aktığı ve yabani adaçaylarının yetiştiğı loş, gizli, ormanlık yerleri de akla getiriyordu. O kadar uzun zamandır sadece kendi pisliğini koklamıştı ki, adamın temiz kokusu ona lüks gibi gelmişti. Bir koku tüm bunları nasıl aktarabilirdi? Bilmiyordu ama yine de taşıyordu. Kokusunun katmanları vardı.

Aklını kaçırıyormuş gibi hissediyordu. Bir bakıma belki de öyleydi, düşünceleri bedeninin gevşemesiyle birleşirken beyni taklalar atıyor, bundan hem zevk alıyor hem de nefret ediyordu. Umutsuzca zevkini bastırmaya çalıştı. Bu adamdan nefret ediyordu. O her kimse, ondan diğelerinden daha fazla nefret ediyordu. Vücudunun ihanetinden dolayı kendinden nefret ediyordu. Ona verdiklerinden daha fazlasını istediğı için kendinden nefret ediyordu.

Uyluklarının arkasını yoğurdu ve sonra parmak uçlarını aşağı doğru sürükleyerek ayak parmaklarının kıvrılmasını sağladı. Yumuşak bir kıkırdama çıkardı. Onun tepkisini görmüştü; gülüşü ona bunu anlatmıştı. "Bu yanlış mı, küçük tavşan? Sanırım öyle. Ama bu kadar çok şey yanlış olduğunda, bazen bulabildiğin doğruyu bulmalısın."

Adam onun üzerine çıktı. Onun sıcaklığını hissetti ve bir tür istilaya hazırlandı ama sonra iki elini de omuzlarına koyarak derinlemesine masaj yaptı, başparmağı ağrıyan boynunun arkasına doğru ilerledi, uzun süredir orada tuttuğu gerginliği ve gerginliği serbest bıraktı. *Tanrım, evet.* Isırmaya çalışmasına rağmen boğazından derin bir inilti yükseldi ve yüzünü yatağa daha sıkı bastırarak havasının kesilmesine neden olurken ağzından kaçtı. *Hayır, hayır, hayır.*

"İşte bu," dediğini duydu zevk sisinin arasından. "Bırak bu seni kızdırsın, Noelle. Kızdığın zaman çok *ateşli* oluyorsun." Bir an sonra yüzünü çevirdi, yutkunarak nefes aldı, ılık gözyaşları gözbağını ıslattı. Onu kırmıştı. Bu inilti kazandığı anlamına geliyordu.

Her nasılsa, katlandığı tüm utançlar arasında bu en kötüsüydü. Bir canavarın ona zevk vermesine izin vermişti. Bunu ona itiraf etmişti.

"Her şey sona erdi," diye mırıldandı, bilinmeyen bir nedenle ona anlatmaya karar verdiği hikayeye devam ederek, "kralın yıllık balosunun olduğu gece

-Her ne kadar planlanan eğlence bir balo için alışılmadık olsa da. İşte o zaman katliam oldu."

Hareket etmemeye, şu anda bile ellerinin tekrar bedenini okşamaya başlamasını istediğini ona hiçbir şekilde belli etmemeye çalıştı. Bunun yerine, kendini acı veren arzusundan uzaklaştırmak için onun hikâyesine odaklandı. *Katliam mı?* Bunun amacı neydi? "Kadınlardan biri kralın hoşuna gitmedi ve kral onun boğazını balo salonunun ortasında kesti. Uyuşturucunun ve kan görmenin etkisiyle diğerleri de biraz çılgına döndü ve cinayetler başladı. Çaldıkları on bir kadın ve ev halkının üç üyesi ölene kadar durmadılar. Ve hala, küçük tavşan, müzik çalmaya devam ediyordu."

Adam ellerini kızın teninden çekip ondan ayrıldı ve Tanrı yardımcısı olsun, kız birden onun sıcaklığını özledi. Konuştuğunda sesi rahattı. "Sana bahsettiğim adam gibi, ama ondan çok farklı olarak, ben de bir şeyler topluyorum, küçük tavşan," dedi. "alabileceğim bir şey sunmadığına göre, bir şeyler yaratmanı istiyorum. Bir şiir. Bir not. Bir çizim,

Belki de. Çerçeveletip galerime asabileceğim kişisel bir şey. Beni gülümsetecek ve bu arayı hatırlamamı sağlayacak bir şey."

Ara mı? Ne iğrenç bir şaka. Ne sikimden bahsediyordu bu?

Ayağa kalkarken şilte kalktı. "Kağıt ve kalem masanın üzerinde. İkisi için de bir kral fidyesi ödedim. Lütfen buna değsin. İkisini de geride bırakmanız istenecek. Yetkililer yazı gereçlerinin gözden uzakta olmasının kurallara aykırı olduğuna karar verdiler. Gizli mesajlar . Şimdi adil olmaz, değil mi? Ben gittikten sonra göz bağı çıkarabilirsin. Benim için bir zevkti, küçük tavşan. Umarım birlikte geçirdiğimiz zamanın bir kısmını da yanında götürürsün."

Bekledi, kapının açıldığını ve sonra usulca kapandığını duyunca nefesi kesildi. Noelle ipek göz bandını gözlerinden söktü, aynı anda yuvarlandı ve doğrulup oturdu. Küçük ipek kumaş parçasını bir kenara fırlattı ve önündeki boş alana gözlerini kırıştırdı, adamın *dış hatlarını* önündeki havada görebildiğinden emindi, sanki atmosferi bozmuştu ve az önce işgal ettiği alanı tekrar doldurması biraz zaman alıyordu. *Aptalca.*

Kızdığında çok ateşli oluyorsun. Kelimeler, adamın hayali taslağına benzer kafasında asılı kaldı. Sersemlemişken bile tuhaf gelmişti. Belki de bu sözleri tam da söylediği anda, onun yasak ve çok anlamlı iniltisinin hemen ardından söylediği için beynine bu şekilde kazınmışlardı. Ama aynı zamanda ... ona atfettiği kişiliğe de uymuyorlardı. Kulağa, muhtemelen kullandığı dandik arabadan daha pahalı olan kolonya süren sofistike bir adamdan çok, güncel bir genç gibi geliyorlardı.

Kapının yanındaki adam kıpırdamadan durmuş, dümdüz önüne bakıyor, silahını yanından ayırmıyordu. Noelle ellerini çıplak göğüslerine götürdü, yataktan atladı ve hızla kirli kıyafetlerini giydi. Kendini olabildiğince toparlamak için bir dakikasını ayırdı ve masanın üzerinde duran tek parça beyaz kâğıda, yanında duran kaleme baktı.

Masaya doğru birkaç adım attı, sonra kalemi aldı ve ucunun keskinliğini değerlendirmek için hafifçe vurdu. Bunu arkasındaki silahlı adama saldırmak için kullanmayı düşündü ama adam muhtemelen dönüp odanın diğer tarafına geçmesine fırsat vermeden onu vuracaktı. Evan aşağıdan gelen silah sesini duyacak mıydı? Artık tamamen yalnız olduğunu hemen anlayacak mıydı?

Hayır.

Masanın üzerine eğilerek kısa bir şiir yazdı ve ardından birkaç dakikasını ayırarak ona eşlik eden bir sanat eseri çizdi. Hem içerik hem de yeteneksizlik açısından çocukçaydı ama yine de ona küçük bir memnuniyet patlaması yaşattı. *Umarım birlikte geçirdiğimiz zamandan bir şeyler de yanınızda götürürsünüz.* Durakladı, adamın vurguladığı kelimeler aklını kurcalarken aklına bir şey geldi.

Kuralları çiğner miyim?

Kızdığında çok ateşli oluyorsun.

Kağıdı masanın üzerine bıraktı, kalemi kavradı ve yavaşça duvarın üstünden bakan kameranın küçük gözüne doğru döndü. Bunu neden saklamamışlardı? Burada izlendiklerini bilmelerini mi istiyorlardı? Bu onların aşağılanmasına katkıda bulunmak için miydi? Kaç çift yırtıcı gözün kendisine baktığını merak ederek baktı. Ensesindeki tüyler diken diken olmuştu.

Noelle iki elinde tuttuğu kalemi kaldırdı ve ikiye ayırmadan önce sadece bir an tereddüt etti. Gözlerini kıstı, dişlerini sıkarak nefretinin gözlerinden bir alev topu gibi aktığını ve o küçücük gözün merceğinden diğer taraftaki kişiye doğru sıçrayarak alevler içinde kaldığını hayal etti.

Yutkunurken göğsü inip kalktı, ellerini indirdi ve kırık kalemi yere fırlattı. Önce bir, sonra iki dakika bekledi, ama bu küçük öfke nöbetine hiçbir tepki gelmedi. Belki de hoşlarına gitmişti.

Kapının yanındaki adam kıpırdamadan durmuş, dümdüz önüne bakıyor, silahını yanından ayırmıyordu. Bir dakika sonra, siyahlı adam onu kafesine geri götürmek için geldi.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Evan'ın kasları yandı, kolları titrerken homurdandı ve vücudunu bir kez daha yukarı itmek için çabaladı. Çabayla homurdandı, zorlanan kollarını düzeltti, sonra serbest bıraktığı nefesiyle yere düştü ve yanağını soğuk çimento zemine bastırdı. Güçlü kalmak zorundaydı. Acıyı bastırmak zorundaydı. Ve bunu yapmak için yeterince kalori almamasına rağmen, tüm kas tonusunu kaybetmeyi reddetti. Zayıflamayı reddetti. Çünkü bir gün ... bir gün, dayak yiyen kişi o olacaktı. "Eğer bu yaptığım son şeyse," diye mırıldandı nefesinin altından.

Kapı açıldı ve hızla dizlerinin üzerine çöktü, Noelle'in geri dönmesini bekledi, gözleri her zaman olduğu gibi uzaklara dalmıştı. Göğsünden bir öfke çığlığı yükseldi. Buna daha ne kadar katlanabilirlerdi? Kapı uşağın arkasından kayarak kapandı ve Noelle son birkaç seferde olduğu kadar nazik olmasa da yerine oturdu. Bu tür şeyleri fark etmemeyi diledi. Keşke bunun ne anlama geldiğini fark etmeseydi.

Yine de farklı görünüyordu, yüz hatlarındaki durgunluğa rağmen gözleri parlıyordu. Ve bu sefer hemen yere yatıp gözlerini kapatmadı. Şokta mıydı? Tanrım, ona her ne yapıldıysa daha kötü olmalıydı.

"Sadece dişlerimdi, Noelle," dedi. Buradan bütün olarak ayrılacaklarını söylemişlerdi. Noelle'in sözünü dinleyip kendi acısı olacak şeyi ona vermeyi reddettiği anda sessiz bir anlaşma yapmışlardı. Ama bazı acılar diğerlerinden daha büyüktü ve bunu da kabul etmeliydiler.

"Buradan bütün olarak ayrılıyoruz,"

diye mırıldandı. "Evet, ama-"

"Aması yok," dedi. "Yok."

Yere çöktü, sorulmadan arkasını döndü, böylece tuvaleti kullanabildi ya da kanıtları silmek için elinden geleni yaptı.

onu kiralayan adam.

Sonra onun şarkı söylemesini bekledi, sanki ona perküsyonla eşlik ediyormuş gibi parmaklıklara hafifçe vurdu. Kızın yukarıda olanlar hakkında tek kelime etmesini beklemiyordu. Bu konuda zaman içinde geliştirdikleri, konuşulmayan bir kuralları vardı. İkisi de artık ne soruyor ne de teklif ediyordu. Elbette aynı çıkmazın içindeydiler, bu da ikisinin de diğerinin neler yaşadığından tamamen habersiz olmadığı anlamına geliyordu.

Bunun yerine, şimdiye kadar pek azını bulabildikleri kaçış olasılıklarını planladılar ve tartıştılar. Bazen konuşmalarının en gizli kısmını söyledikten sonra yüksek sesle de konuşuyorlardı. Başka bir konudan bahsediyormuş gibi yaparlardı ama aslında az önce paylaştıkları sırrı tartışıyorlardı. Dinleyen herhangi birinin, konuşmalarının bir kısmı hakkında şüphe duysa bile, herhangi bir varsayımda bulunabileceği bir referans çerçevesine sahip olmayacağını umuyordu.

Şimdiye kadar kafeslerinin şifrelerine ihtiyaçları olduğunu anlamışlardı ve bunun bir yolunu bulabilirdiler. Şimdiye kadar her ortaya çıktığında taktığı uşağın kravat iğnesini izleyerek. Ama bu birkaç sorun çıkardı. Birincisi, şifreyi sadece kafeslerinin kapısından uzaklaştıklarında giriyordu. İkincisi, bazen hafifçe arkasını dönüyordu. Ve üçüncüsü, kodun bu kadar küçük bir aksesuarda net olarak görülebileceğinden bile emin değillerdi. Teori test edilmemişti.

Evan vurmaya devam etti ve Noelle sonunda şarkı söylemeye başladı.

"Bir şarkı çaldı altı peni, bir şey dolu çavdar," diye mırıldandı Noelle, doğru kelimelerde sesini yükselterek, göze çarpanlar *bunlar* olsun diye.

Çaldım. Bir şeyler.

Nabızı keskin bir sıçrama yaptı. Garip bir şekilde titriyormuş gibi görünmesine şaşmamalıydı. Bunun şok olduğunu düşünmüştü ama hayır; odadan bir nesneyi aşırıldığından beri kontrol altında tutmaya çalıştığı sinirsel enerji miydi? Ama ne? Etrafı tamamen gözleriyle kontrol etmişti ve bağlı olmadığı zamanlarda bile araklayıp saklayabileceği kadar küçük bir şey yoktu. Boynunu gerdi ve kadının onu arkadan izlediğini bildiği için küçük bir soru sorar gibi omuz silkti. *Ne?*

"Dört ve yirmi kalem bir pastanın içinde pişirildi. Parça açıldığında kuşlar ötmeye başladı."

Kurşun kalem. Parça.

Bu onun kafasını karıştırdı. Bazen belirli bir kelimeyi söylemenin çok zor olduğunu biliyordu çünkü ya şarkıya karışmıyordu ya da duyulduğunda çok fazla řey ele veriyordu. şimdi durumun böyle olduğunu varsayarak kalemin parçalarını ve ne iře yarayabileceklerini dűřündü ama aklına keskin bir tahta parçasından başka bir řey gelmedi. Ama bu o kadar küçük olacaktı ki, onu keskin bir bıçak haline getirmeyi başarsalar bile, en yumuşak hedefle bile temas ettiğinde kırılacaktı. Bir esneme daha, bir omuz silkme daha. *Neden?*

"Ah, kralın önünde ateşlemek için çok zarif bir tıkaç değil miydi o?"

Fiş. Ateş.

O yokken yaptığı şınavlardan dolayı ağrıyan omzunu ovuyordu ve şimdi durakladı, nefesi kesildi. Tepkisini gizlemek için küçük bir öksürük çıkardı.

"Benden bu kadar," dedi.

Evan döndü, kafesinin zeminine uzandı ve şimdi onun karşısında aynı şeyi yapmakta olan kıza baktı. "Bana çocukken bulduğun yavru kediden bahsediyordun," dedi, daha önce planları hakkında konuşmak için kullandıkları konuyu açarak. Onun da kendisi gibi, anlattıklarının bir kısmını anlattıkları sırların çerçevesine uyması için uydurduğunu, ancak bazı gerçekleri de eklediğini varsaydı.

"Doğru," dedi. "Evet, bu yavru kediyi evlat edindim ama baş belasının tekiydi ve sürekli olmaması gereken yerlerde kargaşa yaratıyordu." Esnedi ve bakışları hızla ona dönmeden önce gözleri yukarı ve hafifçe arkaya doğru kaydı. Evan boynunu uzattı, bakışları onun işaret ettiği yere doğru gitti. Kafesinin hemen arkasında sadece küçük bir kare şeklinde bir asansör vardı. Kastettiği şey bu muydu? "En küçük, önemsiz görünen yerler bile," dedi.

Yani servis dolabı değil. Bakışları bir kez daha geriye doğru kaydı, gözleri servis asansörünün sağında ve duvarın alt tarafındaki prizin üzerinde gezindi. Bahsettiği şey bu muydu? Çenesi aşağı doğru eğildi. *Evet.*

Evet. Tamam. Tamam. Yani çaldığı kalem parçasını bir şekilde prizde ateř yakmak için kullanmayı mı öneriyordu? Bu pek olası görünmüyordu. Aslında bunun başarılabileceğine dair hiçbir fikri yoktu ama kız aksini dűřünüyor gibiydi. Onun bilmediği bir řey bildiğine güvenmekten başka bir řey yapamazdı.

Aklına bir şey geldi. Babası elektrikçi değil miydi? Belki de elektrikle ilgili bazı bilgileri ondan öğrenmişti. Umudu arttı.

Bir kez göz kırptı. *Anlıyorum*. En azından yeterince.

Başını dayadığı kola doğru çevirmeden önce dudağının hafifçe kıvrıldığını gördü. Artık ikisi de hareketlerinde ve işaretlerinde çok kesindi. Yarattıkları bu ikinci dil korku ve zorunluluk üzerine inşa edilmişti ve bu nedenle Evan'ın ayları olsa birine öğretebileceğini düşünmediği bir şekilde geliştirilmişti. Bu odada kameraların nerede olduğu hakkında hiçbir fikirleri yoktu, bu yüzden her yerde olduklarını varsaymak zorundaydılar.

Bir planın ana hatları olarak ellerinde ne olduğunu hızla gözden geçirdi. Şimdiye kadar iki ihtimalleri vardı. Belki bilmeden kilitlerin şifrelerine ulaşabilirlerdi. Ve belki de bir yangın başlatabilirlerdi... ne? Kodları girip kaçmaya çalışırken dikkatlerini dağıtacak bir şey mi?

Evet, ya da onları canlı canlı yak.

Bir an önce yeşeren umutlar söndü. Birkaç sorun hâlâ devam ediyordu. Kafeslerinin şifrelerini öğrenebilseler bile, ön taraftaki parmaklıklar hem dikey hem de yatay olarak tepeye yakın bir yerde kesişiyor ve küçük kareler oluşturuyordu. Sanki telden yapılmış gibi değillerdi. Parmaklıklar en büyük baskı altında bile bükülmezdi. Geçmeye zorlamak için elini bir çocuğunki kadar küçültmesi gerekiyordu. Ya da parmaklıkların daha küçük bölümüne sığabilecek ve ardından tuş takımına ulaşmak için bükülebilecek bir tür alet kullanması. Elini daraltması imkânsız olduğuna göre, mükemmel bir alet bulmaları ya da çalmaları gerekecekti.

Sorunlar, olası çözümlerden çok daha fazla yığılmıştı.

Bir süre muhtemelen uydurma veya muhtemelen gerçek sorunlu kedi yavrusu hakkında konuştular, az önce düşündüğü şeyler üzerine beyin fırtınası yaptılar ve sonunda fikirleri tükendi. Artık yapabilecekleri tek şey daha fazla fırsat beklemektir. Adam kolunu uzattı ve kadın da aynısını yaptı, parmakları birleşirken gözleri buluştu.

"Buradan bütün olarak ayrılıyoruz," dedi ona, bunu kimin duyduğunu umursamadan, nasıl olsa boş bir söz olduğunu düşündüklerini, umutsuz koşullarda morallerini yüksek tutmak için boşuna söyledikleri bir şey olduğunu düşünerek.

"Ve buradan birlikte ayrılıyoruz," diye ekledi ikisi de uykuya çekilirken.

Uyudular; uyandılar. Ekmek yediler ve su içtiler. Fazladan bir şey yoktu ve günlerdir de olmamıştı. Kendini daha zayıf hissediyordu ve onun hareketlerinden ve konuşmasındaki kayıtsızlıktan onun da öyle hissettiğini anlayabiliyordu.

Yine de şarkı söylediler, ulaşılabilir görünen olasılıkları tartıştılar ve parmakları birbirine kenetlenmiş halde uykuya daldılar.

Kırmızı ayakkabılı adam üç gün sonra onları uyandırıp Evan'ın kafesine doğru yürürken elleri birbirinden ayrıldı. Uykuyla gözlerini kırıştırdı, kafası bulanıktı ama yine de ne yapması gerektiğini biliyordu. *Şimdi. Bu senin şansın.* Kendini ileri attı, kafesin önündeki parmaklıkları kavradı ve tam adam kodu girmek için elini kaldırdığında onları salladı. Evan ve Noelle'in işi bildiklerini doğru varsayarak, ikisinden birinin kiralandığını duyurmaktan vazgeçmişti. "Lütfen," diye yalvardı. "Dayanamıyorum!"

Adam sıkılmış gibi görünerek bir nefes verdi. "Geri çekilin."

"Lütfen yardım edin," diye yalvardı Evan. "Bizi buradan çıkarmak için çok geç değil. Doğru şeyi yapmak için çok geç değil."

"Hemen geri çekil, yoksa seni şoklayacağım," dedi adam ve ceketinin dış cebinden şok tabancasını çıkardı.

Evan vücudunu kafesin zeminine attı, yüzünü çevirdi ve ayaklarıyla üst kısmı tekmelerken ön ızgaraya bastırdı, parmaklıkları salladı ve bacaklarına acı dalgaları gönderdi, ancak içinde bulunduğu muhafazaya herhangi bir zarar vermedi. Adamın ağzı açık kaldı ve korkusuna ve sergilediği performansa rağmen Evan adamın gözlerindeki heyecan ifadesini gördü. Sonunda acı çektirmesine izin verilecekti. Yine de Evan'a son bir uyarıda bulundu ve Evan ellerini yere koyarak sarsıntıya hazırlandı.

O an geldiğinde, damarlarından akan ve onu hareket edemez hale getiren sıcak bir şimşek gibi hissetti. Dişlerini gıcırdattı ve acının içinden geçti, gözleri adamın kravat iğnesine kilitlenmişti, küçük bulanık yansıma adamın parmağını tuş takımına saplarken ortaya çıkarıyordu. 9906.

Evan zafer hıçkırığı ile acı, öfke ve az önce elde ettiklerini kullanmadan önce katlanmak zorunda kaldığı şeylerden duyduğu dehşet arasında bir ses çıkardı. Çünkü henüz Noelle'in koduna sahip değillerdi ve o olmadan gitmeye kalkışmayacaktı bile. Bir söz vermişti ve Evan'ın cehennem derinliklerinde otururken öğrendiği tek şey, her şeyden mahrum bırakılabileceği ve yine de sözünü tutabileceğiydi. Bu onundu. Kimse onu çalamamıştı ve şimdi de çalmalarına izin vermeyecekti.

Kırmızı ayakkabılı adam Evan'ın kolunu tuttu ve Evan uzuvlarını çalıştırmaya bile çalışmadan onu geri çekti. Adam kafesin kapısını çarptı ve sonra geri çekilerek Evan'ın yavaşça ayağa kalkmasına izin verdi. "Hoşuna gitti mi, et kafa?" diye alay etti adam.

Evan adamı kapıya kadar takip ederken yalandan bir inilti çıkardı, başını eğdi ama geçerken Noelle'e en küçük gizli göz kırpışını attı, görüldüğü takdirde göz kırpmaktan başka bir şey olarak yorumlanmayacak bir hareketti bu. Noelle kafesinin önündeydi, elleri parmaklıkları kavırıyor, gözleri adam geçerken onu takip ediyordu. Onun işaretiyle dudakları aralandı, gözleri hafifçe büyüdü. O biliyordu.

Başarılı olduğunu biliyordu. Bir adım aşağı, yaklaşık on adım daha.

Ama bir adım ilerlemişlerdi.

Hem kendisi hem de Noelle fiziksel ve duygusal olarak çok daha zayıftı ve bu kadar az şeyle daha ne kadar umutlu kalabilecekleri konusunda hiçbir fikri yoktu. Bildiği tek şey, eğer kurtulmaları mümkünse, zamanlarının hızla tükenmekte olduğuydu.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Koleksiyoncu içkisini yudumladı, geri devirdi ve sıvı boğazını yakarken gözlerini kapadı. Nadiren alkol içerdi. Keskinliğinin körelmesinden hoşlanmazdı ve ne fiziksel ne de zihinsel olarak uyuşturulmaya ihtiyacı yoktu.

Ancak bazı şeyler özel bir kutlama gerektirir ve bu yüzden Koleksiyoncu Noelle'e bir kadeh Old Fitzgerald Bourbon ile kadeh kaldırdı; 6 bin dolarlık fiyat etiketini karşılayabilecek burbon meraklıları için hala sadece sınırlı sayıda bulunan özel bir likör.

Koleksiyoncu boş içki bardağını ofisindeki bar arabasının üzerine koydu ve ardından verandaya açılan Fransız kapılarını açtı. Şişeyi yanına aldı, evin dış taş duvarına çarptı ve kehribar rengi sıvının kaldırım taşı zeminde birikmesini izledi.

Geldiği yerde çok daha fazlası vardı.

Koleksiyoncu'nun dudakları aralandı ve ellerini ovuşturarak eve yeniden girdi ve masasına oturdu. Bir günlük yolculuğun ardından o sabah evine geri getirilmişti. Uyuşturulmuş haldeyken bile yakalayabildiği birkaç ipucuna dayanarak güneyde bir yerde olduğunu düşündü. Organizatörler bu konuda ısrar etmişti ve Koleksiyoncu uyuşturulmuş bedenini başka birinin kontrolüne -başka birinin mülkiyetine- vermekten nefret etse de -Bir istisna yapmıştı.

Kızın ve oğlanın bunu takdir etmesini umuyordu ama neden takdir etmediklerini de anlayabiliyordu. Neyi feda ettiğini bilseler bile.

Yanında bıraktıkları zarfı, parasını ödediği hatıra eşyasını öne doğru çekti. Eğer diğerleri bir yarışmacıyla geçirdikleri zamanın hatıralarından hoşlanıyorlarsa, bir parça giysi ya da belki bir tutam saç hayal etti. Kirlenmiş iç çamaşırları şüphesiz iyi para ediyordu. Ama sahip olduğu şeyi seçmesinin bir nedeni vardı ve kız, yapmasını umduğu hırsızlığı yaparak onu çoktan etkilemişti. Bir ekrandan izlemişti

Kameraya meydan okurcasına bakarken odanın dışındaki duvara çarptı, kalemi ikiye böldü ve -en azından öyle sanıyordu- grafit parçasını kirli eşofmanının bilekliğinin altına sıkıştırdı.

Yeterince uzun bir parça çalmayı başardığını umuyordu.

Bunu sadece zaman gösterecekti. Zaman yavaş yavaş akıp gidiyor, hayatta kalmalarını sağlayan tanecikler azalıyordu.

Onu yatakta yatarken hayal etti, çıplak teni kuru ve kirliydi. Çatlamış ve yer yer kanlıydı. Yetersiz beslenmiş ve kırılmış görünüyordu. Tamamen savunmasız. Ama görünüş aldatıcı olabilirdi. Bunu ondan daha iyi kim bilebilirdi?

Onun yoğuran ellerinin verdiği zevke karşı nasıl mücadele ettiğini düşündü. Onu böyle küçük düşürdüğü için neredeyse pişmanlık duyuyordu. Kendisine boyun eğdirene bu şekilde boyun eğmenin bir aşağılanma *olduğunu* çok iyi biliyordu. O iniltiyle ona *efendi* de diyebilirdi ve bunu, ardından gelen ve gözbağını lekeleyen gözyaşlarından açıkça anlamıştı. Ama onu izleyen erkekler söz konusu bir kiralama olduğunda sadece iki şeyden anlıyorlardı: şiddet ve aşağılama. Kazanmak istiyorsa *harmanlamak* zorundaydı. Belki başlangıçta onun manipülasyon biçiminin zayıf olduğunu düşünmüşlerdi ama sonra, onlar kazanamazken o gözyaşlarını kazanmıştı.

Manipülasyonun bu kadar kolay olması onu rahatsız etmeli miydi? Yoksa eder miydi? Çünkü Noelle ile geçirdiği zaman da gerçekleri barındırıyordu. Ana dilinin aksanını kullanarak seçtiği birkaç kelimeyi söylemiş ve ardından konuştuğu çeşitli dillerin sonucu olan diğer aksanların ince bir yorumuyla karıştırmıştı. Gençliğinin aksanını uzun zamandır kullanmıyordu, ancak kiminle konuştuğuna ve hayatının hangi yönüne bağlı olarak diğerleri arasında geçiş yapıyordu. Kendisinin pek çok versiyonu olmuştu ve her bir kişiliğe bürünmeyi kolay buluyordu. On yıllar boyunca geliştirilmiş bir beceri. Orijinal aksanının duyulmasına -kısa bir süre için bile olsa, mırıldanarak bile olsa- izin vermek küçük bir riskti, diye düşündü, ama bir zamanlar olduğu çocuk olan yanı hâlâ onun kendisini tanımasını istiyordu. Ya da en azından onu duymasını.

Ayrıca ona kim oldukları hakkında da bilgi vermişti. Duvardaki yanıp sönen ışığın kendisini yasak konulara girdiği konusunda uyarmasını bekledi. Sadece bir şansı vardı. Ama böyle bir uyarı gelmedi. Kanıtı olmasa da, bu ilk oyunu olduğu için, uyarıyı dikkate almazsa eve dönüş uçağına binemeyeceğini varsaydı.

Oyun sponsorunun Koleksiyoncu'yla paylaştığı hikâyeyi tekrarlamasına ve geçmişteki kahramanlıklarıyla övünmesine engel olmamışlardı. Belki de bu onları eğlendiriyordu. Küçük bir tavşan, bir masal gibi sunduğu belirsiz bir bilgi kırıntısıyla ne yapabilirdi ki? Ama kesinlikle kendilerini bahsettiği kral ve sarayı olarak tanıdılar ve onun kendilerine bir takdir selamı verdiğine inandılar.

Belki de maske takmamış olması ona hareket alanı sağlamıştı. Artık onu videoya çekmişlerdi.

Ne olursa olsun, işte buradaydı.

Koleksiyoncu zarfın mührünü kırarak içindeki kâğıdı kaydırıldı. Adamın şiiri yazmıştı ve adam şiiri okudukça gülümsemesi arttı.

Kurt adamların dişleri
vardır ama postları da
vardır. Senden nefret
ediyorum.
Git kendini becer.

Bakışları hemen yanındaki resme kaydı; kötü çizilmiş bir kurt adam çizimi, dişlerinden salyalar akıyor ve tuzaktaki küçük bir tavşana doğru yaklaşıyordu. Daha yakından baktı ve yüksek sesle güldü. Ah, evet, o minik tavşan pençesinde arkasına gizlenmiş bir bıçak tutuyordu. O avcının derisini yüzmeyi umuyordu. Bir şekilde. Her şeye rağmen.

Yine güldü. İlahi bir kadındı.

Koleksiyoncu oturma açma adımlarını takip etti, ekran içindeki ekran yanıp sönerken parmakları tuşların üzerinde uçuşuyordu. Küçük tavşanı Noelle kafesinde tek başına oturuyordu. Çocuk üst kattaki odadaydı.

Koleksiyoncu, kira sözleşmelerinin yapıldığı odadaki sahneye bakarken iç çekti. Gaga burunlu cılız adam hakkında ne kadar haklı olduğunu görebiliyordu. Onu dolapların içine iten ve ona isimler takan o çocukları dövmek istemişti. Ama aynı zamanda onları becermeyi de çok istemişti. İşte yine oradaydı, belli ki bir kez daha yolculuk yapmıştı, çocuk dişlerini sıkıp kendi gözlerini kapatırken kafası çocuğun bacaklarının arasındaydı, özünde gözlerini bağlıyordu, yapabileceği tek yolla kendisine olanları kapatıyordu. Evan'ın Noelle'i hayal edip etmediğini merak etti. Eğer böyle bir bahse girilebilseydi, Koleksiyoncu bunu yapardı ve

kazanacağına inanıyordu. Evan bunun duygusal sonuçlarını daha sonra yaşayacaktı. Tabii daha sonrası varsa.

Koleksiyoncu ekranı kapattı, Noelle'e yakınlaştı ve ellerinde ne olduğunu değerlendirirken parmaklarını dikleştirdi. Diğerlerinin onlara gönderdiği şeyler tüketilmişti. Koleksiyoncu onlara saklamaları için hazineler göndermişti. Kullanmaları için. Ve onlara daha fazlasını gönderecekti. Her eşya, onları yazan kuruluşun kurallarına uymak zorundaydı. Ama onun kendi kriterleri vardı. Her eşya bir amaca hizmet etmeliydi. Ve sanki kendisi oradaymış gibi onlarla konuşmalıydı.

Onun için yaptığı resmi tekrar öne çekti, bir parmağını tavşanın üzerinde gezdirdi, tıpkı onu okşadığı gibi okşadı. Bunu planlamıştı. Ne söyleyeceğini, ne bırakacağını; o da anlamıştı. Tıpkı adamın umduğu gibi, o da bu duruma ayak uydurmuştu. Hâlâ kafası iyiydi ve şimdi içtiği az miktardaki likör etkisini göstermeye başladığından, sahneyi zihninde tekrar canlandırırken gözlerini kapatmaktan kendini alamıyordu. Onun için bıraktığı şeyi fark ettiği anda ne hissetmişti? Umut mu? Heyecan mı? Korku mu? Evet, kesinlikle hepsi.

Küçük grafit parçasını gizlice kırık muhafazasından çıkarırken kalbi kesinlikle üç kez atıyordu. Korkusunu nefretinin arkasına saklamıştı. *Lütfen fark etmeyin*, diye dua etmiş olmalıydı. Grafit parçası küçük olmalıydı, ama odayı temizleyen kişi kalemi yeniden yaparsa, küçük bir parçanın eksik olduğunu mutlaka fark ederdi.

Ama yapmadılar. Eğer yapsalardı bir şeyini kaybedecekti. Hayati bir şey. Bütün olarak ayrılma yeminini geçersiz kılacak bir şey. Ne olduklarını bilmeseler de yarışmacıların da kuralları vardı. Gözlerini açtı. Ve işte oradaydı, tamamen sağlam görünüyordu. Bir an onu izledi, o zevk iniltisini çıkardığında ne kadar kızgın olduğunu hatırladı. Anlamıştı. Bir zamanlar o da kızmıştı.

Derin bir nefes aldı. *Düşünmesi* gerekiyordu. *Ne gönderecekti?* Oyunun kuralları değişmeden önce bu onların son şansı olabilirdi. Yarışmacılar ne kadar uzun süre dayanırsa, şeytanlar onları o kadar uzun süre kullanmak zorunda kalır ve daha fazla para kazanabilirlerdi. Ama sonunda, bu onlar için yeterli olmayacaktı. Onların huzursuzluğunu hissetmişti.

Çocuğa gönderecek özel bir şey bulma olasılığı aklına gelince gülümsedi. Nasıl kullanacağını anladiysa... ne mükemmel bir şiir. Çok güzeldi.

Şiddet dolu. Ama güzel.

Noelle'in bulunduğu odanın kapısı kayarak açıldı ve çocuk kapıdan içeri itilerek kafesine geri götürüldü, metal kapı çarparak kapandı.

Noelle kırmızı ayakkabılı adama, "Hey, topal çük," diye bağırdı. Adam duraksadı, döndü ve Koleksiyoncu bu ilginç gelişmeyi izlerken ekrana daha da yaklaştı. "Bu işi neden aldın? Pozisyonunun ne olduğunu biliyor musun? Lackey. Çünkü belli ki cesaretin yok. Paran da yok , yoksa yukarıda bizden biri olurdu, değil mi, taşaksız?"

Koleksiyoncu yumuşak bir kıkırdama çıkardı. *Zekice. Çok zekice.* Adamı kızdırmak. Onu akılsızca bir şey yapmaya kışkırt ve bundan faydalanan. Ama nasıl? *Elinde ne var, küçük tavşan?* O ve çocuk, ya izlemediği için ya da söyledikleri şarkıları gizli dillerini ayırt edecek kadar iyi bilmediği için kaçırdığı neyi tartışmışlardı?

Kırmızı ayakkabılı adam kafesine doğru yürüdü, sonra önünde durdu ve Noelle meydan okurcasına ona baktı. Noelle, "Merhaba, gevşek çük," dedi ve Koleksiyoncu, profilden bile olsa çenesinin duruşundan Noelle'in onu çoktan çileden çıkardığını gördü. ve çocuk birbirlerini feda etme konusunda kararlı oldukları için iş artık çok daha kolaydı. Kırmızı ayakkabılı adam iki kişiyi doğrayacağını düşündüğü için teklif vermişti. Tezgâhın üzerinde duran elektrikli aletleri *kullanmayı* umuyordu ama aletler orada duruyordu ve keskin, parlak bıçaklarında bir damla bile kan ya da doku yoktu. İşinin, başkalarının eğlenmesi için tutsakları kafeslerine götürüp getirmekten ibaret olması onu ne kadar hayal kırıklığına uğratmış olmalıydı. *Başkalarının* taciz etmesi ve kanını emmesi için. Ve Noelle o yarayı deşiyordu. Koleksiyoncu cık cık diye bir ses çıkardı ama gözlerini ekrandan ayırmadı. Perçinlenmişti. "Nesin sen, yerel hadım mı?" diye sordu.

Haremağası ceketinin cebinden şok tabancasını çıkarırken Koleksiyoncu yine kıkırdadı. Noelle kafesin parmaklıklarını kavrarken parmak eklemleri beyazlaştı, sinmedi, bir santim bile geri çekilmedi. "Bu kadar düzgün ateş edebildiğine bile şaşırdım," dedi. "Yapabileceğinden emin misin? Belki de Evan'a vurmak tek seferlik bir şeydi, hadım."

Onu şoklamasını istedi. Neden? Ne elde etmeyi umuyordu? Yemi yutması için ona tükürmesi ve tekrar hadım demesi yetti. Adam dikenı fırlattı ve Noelle kaçarak diğer yöne gitti. Adam öfkeli bir homurtu çıkardı ve dikenı tekrar fırlattı ve Noelle kaçarak diğer yöne gitti.

Yüzünün yan tarafı önce parmaklıklara, sonra da yere çarptı. "Hadım," diye mırıldandı, kasları seğirirken bile, vücudu tarif edilemez bir acıyla kaskatı kesilmişti. Yine de... başını kaldırıp adamın göğsüne odaklamak için çok çaba sarf ediyor gibiydi.

Kırmızı ayakkabılı adam kafesin şifresini girip kapıyı açtı ve hâlâ hareketsiz duran Noelle'i saçlarından yakalayıp suratının ortasına bir yumruk indirdi. Çocuk bağırdı ve vahşi bir hayvan gibi görünerek kafesinin parmaklıklarını salladı. Güzel bir gösteri. Oyuncular bundan keyif alıyor olmalı. Öyle olduğunu biliyordu. *Hadım*, Noelle'i sanki bir bez bebekmiş gibi tekrar içeri fırlattı ve kapıyı çarptı. "Sabah yeni bir aşama başlıyor," diye homurdandı. "Seçimler *daha kanlı* olacak." Koleksiyoncu adamın yüzünü görebilmek için Noelle'in kafesinin arkasındaki kamerayı açabilirdi ama buna gerek yoktu. Arkasından bile *haremağasının* alay ettiğini, gözlerinin kötülükle parladığını anlayabiliyordu. Ah, evet, sabahleyin bahisler yükselecekti. Adamın bu küçük sırrı oğlana ve kıza söylememesi gerekiyordu. Ama belli ki kendini durduramayacak kadar heyecanlıydı. Ne de olsa sonunda onlara, her iki durumda da kendilerinden bir parça koparmasına yol açacak bir seçenek sunulacaktı.

Adam odadan çıkmak için döndü. İşte o zaman Koleksiyoncu adamın kravatındaki gümüş iğneyi fark etti. Daha önce buna hiç dikkat etmemişti. Uzaklardaki ofisinde oturduğu bu sandalyede fazlasıyla rahat ediyordu. Kızı ve çocuğu yönlendirmede daha iyi olmalıydı. Rahatlık onu gevşetmişti. *Hadım* odadan çıkarken kravat iğnesi bir kez daha parladı. Koleksiyoncu sandalyesinde bir kez sallandı ve şaşkın bir kıkırdama çıkardı. Pekâlâ.

Vay, vay, vay. Küçük tavşanı düşündüğünden de akıllıymış. Bakışları çocuğa kaydı. Onun durumu hakkında endişeli ama aynı zamanda umutlu görünüyordu. Kızın ne yaptığını çok iyi biliyordu. Çocuk Koleksiyoncu'yu da şaşırtmıştı.

Ve Koleksiyoncu çok nadiren şaşırdı. Bakışları Evan'a kaydı. Gerçekten de iyi yetiştirilmişti. Koleksiyoncu sırttı, ayağa kalktı ve kasları yanana kadar kendini zorlayacağı evindeki spor salonuna gitti. Vücudunu tükenme noktasına kadar çalıştırırken onlara tam olarak ne göndereceğini düşündü. Hâlâ kullanabilecekleri zamanları varken önümüzdeki birkaç saat içinde ulaşacak şeyler. Her biri için özel bir şey. Ya anlayacaklardı ya da anlamayacaklardı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Yüzün nasıl?" Evan sordu.

"Sorunlarımın en küçüğü." Noelle parmak uçları yanağındaki açık kesigi bulduğunda nefesini içine çekti. Eşofmanının kenarını kaldırıp hafifçe sildi ama kanama büyük ölçüde durmuştu. Evet, vücudu cehennem gibi acıyordu ama aynı zamanda içinden bir zafer akımı da geçiyordu.

Hayal kırıklığı ile karışık. 330?

Dört numaradan sadece üçünü alabilmişti. Kırmızı ayakkabılı adama tekrar yem atması ve en iyisini umması gerekiyordu. Ama şansı gittikçe azalıyordu. Belki de onu bu şekilde kızdırmalarına izin verdiği için disiplinsizliği konusunda öğüt alacaktı. Belki de izleyen biri gerçekte ne yaptıklarını anlayacak ve kurtulma hayallerine çabucak son verecekti.

Üç parmağıyla yaralarına vurarak Evan'a sayılardan sadece üçünü gördüğünü söylemişti. Evan hızlıca başını sallamış, sonra da ağzını kapatarak arkasını dönmüştü.

Üç sıfırdan daha iyiydi. Ve eğer kodları kilitlerine girmelerini sağlayacak uygun bir alet bulurlarsa, kendilerine zaman verilirse on hanenin tamamını gözden geçirerek sonuncuyu bulmaya çalışabilirlerdi.

Ve eğer tuş takımını sınırsız denemeye izin veriyorsa.

Ki olmayabilir de.

Sabah yeni bir aşama başlıyor. Seçimler daha kanlı olur. Bunun ne anlama geldiğini düşünmek istemedi.

Umutsuzluğa kapıldı ama onu zorla bir kenara itti. Bunun bir anlamı yoktu. Çünkü bir kez o yola girdiniz mi, geri dönmek çok zordu. Vazgeçmek kesin yenilgi anlamına geliyordu.

Yere uzandı ve Evan da aynısını yaptı, elleri birbirine uzandı, parmaklar birleşti, artık doğal gelen bir hareketti bu

hava solumak gibi. Nefesini verdi ve bir an için sadece birbirlerinin gözlerine baktılar. Adamın gözleri şimdi onun için bir vahaydı, derin, karanlık bir denizde bir ada. Tutunacak bir şey. Tutunmak için bir neden. Yalnız olmadığını bilmek.

Kadife gibi sesi olan ve onu inleyen zevki veren adamı düşündü. *Bırak bu seni kızdırsın, Noelle. Kızdığında çok ateşli oluyorsun. Kuralları çiğner miydim?* Ve sonra ona bir not yazması için bir kalem bırakmıştı. Ateş yaratmak için kullanılabilecek bir şeyi çıkarmak için kırılabilir bir kalem. Ona yardım mı ediyordu? Onlara mı? Olamazdı, değil mi? Onu kullanıyordu. Onunla oynuyordu. Oyun içinde kafa karıştırıcı bir oyun. Ama onun-onların-oyun oynamaktan başka seçeneği yoktu.

Ve yarın, bahisler yükselecekti.

Korku içinde parıldıyordu, uzaktaki nükleer patlama dünyasını sarsıyor ve gözlerini kapatıp yere düşmek ve asla yukarı bakmamak istemesine neden oluyordu. Bunun yerine onun gözlerinin içine baktı.

Evan'ın ifadesi, kafeslerinin şifrelerini almakta çoğunlukla başarılı olmuş olsalar da, şimdi daha ıssızdı. Noelle bunun eskisinden daha yakın olmalarına rağmen hâlâ çok uzakta olmalarından mı kaynaklandığını, yoksa belki de onun gibi Evan'ın da sabah dehşet seviyesinin yükseleceğini düşünmesinden mi kaynaklandığını bilmiyordu. Ya da belki de yukarıda başına gelen bir şey yüzündendi. Bunu sormayacaktı. Bir anlaşılmaya varmışlardı ve yukarıda başına gelenler hakkında da onunla konuşmak istemiyordu, bedeninin nasıl kullanıldığını, ruhunun nasıl hiçe sayıldığını.

Umutsuzluğa giden yol gibi, eğer içindeki o karanlık yere gitmeye başlarsa bir daha geri dönemeyecekti.

Zaten pek çok kasvetli kavşağın kesiştiği noktada duruyordu.

Parmaklarını onun parmakları üzerinde sıkılaştırdı, kırılmaz gibi hissettiren bir şey yarattı.

Bağlantı.

Buradan bir bütün

olarak ayrılıyoruz.

Buradan birlikte

ayrılıyoruz.

Çok sonra, asansörleri düştü ve kapılar açıldı. Onlar ikisi de kendilerini ayağa kaldırdı ve kafeslerinin arkasına doğru süründü. Noelle tepsisini çıkardı. Yiyecek ve içecek sadece bir dilim beyaz ekmek ve bir bardak su vardı. Ama gözlerini dikmiş

Tepsinin diğerk tarafında ne olduğunu, onları nazikçe alıp bir o yana bir bu yana çeviriyordu.

Körelmiş ve ucu hafifçe bükülmüş küçük bir tırnak makası.

Bakım aleti mi?

Elinde bir şey tutan Evan'a döndü.

"Tırnak makası," dedi, küçük aleti kaldırdı ve elinde tuttuğı şeye şaşkınlıkla baktı.

Lastik kafalı bir çekiç mi? "O da ne?"

"Yan tarafında çan tokmağı olduğu yazıyor," dedi ona. "Bir enstrüman ya da onun gibi bir şey." Tokmağı ters çevirdi, birkaç saniye baktı ve sonra açık avucuna vurdu. Hafif görünüyordu, iki kilodan azdı. Başı kauçuktı, sağlamdı ama kimseye zarar vermesi mümkün değildi. Şok tabancası ve silah karşısında kesinlikle kaybedecekti. Hayal kırıklığı.

Evan onu kararsızca kaldırdı ve boyunca sürüklemeyden önce durakladı. Kahkaha olabilecek küçük bir of çekti. "Ah," dedi, "şarkılarımıza eşlik ediyor. Birileri şarkı söylememizden hoşlanıyor."

Ya da bunun için bizimle alay ediyor.

Makasa baktı. Küçük ve dayanıksızdılar. Şok tabancasına karşı da başarılı olamazlardı. Onları saklamayı ve uygun bir anda ortaya çıkarmayı başarsa bile, muhtemelen sert bir şeye çarptıklarında kırılacaklardı. Zaten gardiyan da onlara böyle bir şey yapacak kadar yaklaşmazdı. İşe yaramazlardı. Ama . . .

Noelle oturdu ve uzun, kirli tırnaklarını inceledi. Birkaç tanesini çiğnemişti ve birkaç tanesi de kırılmıştı. Ama bunlar sivri ve rahatsız ediciydi. Evet, ağırları ve sızıları vardı ve irili ufaklı şekillerde acı çekmişti ama içgüdüğü kendini tımar etmekte ve bunu yapamadığı gerçeğı insanlığından bir parça çalmıştı. Evan çan tokmağının kafesinin farklı parmaklıklarında çıkardığı sesleri denerken o da birkaç dakikasını hepsini düzeltmeye ayırdı.

Ona doğru döndü. "İşte," dedi ve küçük makası yerde kaydırđı. "Kendini temizle."

Alay etti. "Burada balo kralı olmak için yarışmıyorum."

Tanrım. Okul ya da dans düşüncesi Noelle'in uzun zamandır düşündüğü bir şey değildi. *Balo.* Ha. Ne kadar gülünç derecede basit. Belki eski hayatında bu konuda endişelenirdi bile. Biri onu davet eder miydi? Yoksa umursamıyormuş gibi yapıp

Paula ile kızlar gecesi planları mı? Balo kraliçesi olmayı hiç düşünmemişti bile. Ama Evan. . . Evan balo kralı olmak için biçilmiş kaftandı.

Kral.

Tüm o yarı uyuşturulmuş kızlar, çıplak ve mücevherlerle örtülü. Ona kendini kral gibi hissettiriyorlardı.

Onun sesi. Yasak. Onu bir kenara itti ve kıkırdadı. Evan tokmağı yere bıraktı ve kendi tırnaklarını kesmek için oturdu. Evanın tırnaklarını kesişini izledi ve bu küçük tımar işinin ona bir kral gibi olmasa bile en azından biraz daha insani hissettirdiğini gördü. Bu iyi bir şeydi. Belki de onları her kim gönderdiyse bu küçük zevki anlayarak göndermişti. Ya da belki bundan daha kötüydü. Belki de onları her kim gönderdiyse, sabah tırnaklarının parmaklarından söküleceğini önceden haber vermişti ve bu hastalıklı bir iç şakaydı. Aklının oraya gitmesine izin vermeyerek yutkundu. Her halükarda, bu aletleri kullanmayı düşünüyordu ve bu sadece tırnaklarını kesmek için değildi.

Evan, işine odaklanırken alçak sesle ve yavaşça, çoğunlukla nefesinin altında şarkı söylemeye başladı. Ona arkasını döndü ve kolundaki bir kabuğu karıştırıyormuş gibi yaptı ama söylediklerini dikkatle dinledi.

Adam şarkı söylerken kalbi hızla çarptı ve sonra ne yapacağını açıklarken kalbi hızla düştü.

Evan. Hayır.

Evet, ısrar etti. Evet, evet.

Oh Tanrım, oh fedakârlık. Gözlerini yumdu, adamın beş kelimeden daha kısa bir sürede anlattıklarını hayal etti. Yüzünü buruşturmasına izin veremezdi, belki yakından izliyorlardı ve yüz ifadesi onlara sadece tekerleme mırıldanmadıklarını gösteriyordu. Omuzlarını kaldırdı ve düşmelerine izin verdi. *Tamam.* Başka seçenekleri yoktu.

Kadın döndü ve adam yukarı baktı, gözleri buluştu. Tokmağı aldı ve parmaklıkların üzerinde sürükledi, bakışlarında kesinlik vardı.

Oh, Evan.

Sessiz bir nefesle arkasını döndü. Adam haklıydı. İşler daha da kanlı hale gelmeden önce plan hemen uygulanmalıydı. Her biri kaçış girişimini imkânsız kılacak parçalarını kaybetmeden önce. Bu iki yeni alet onlar için karar vermişti. Denemek için ihtiyaç duydukları şeye sahiptiler.

Şimdi oldu.

Ya da asla.

Noelle dizlerinin üzerine çöktü ve o da şarkıya katılarak ona eşlik etti. Yüksek sesle şarkı söylediler, Evan tokmağı çubuklar boyunca sürükleyerek kesin seslerini çıkardı. Sesleri kısılana kadar şarkı söylemeye devam ettiler ve planlarının tamamını ortaya koydular.

Buraya kadarmış. İşler bundan sonra daha da kötüleşecekti. Işıklar söndükten sonra kurtulacaklardı -ya da kurtulamayacaklardı.

Tıpkı şimdi olduğu gibi kameralar üzerlerinde olacaktı. Hızlı ve tereddüt etmeden hareket etmeleri gerekiyordu.

Bitkin bir halde yere çöktüler, birbirlerine uzandılar, parmakları birleşti, karanlığı beklerken bakışları kilitlendi.

OceanofPDF.com

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Karanlık çökene kadar geçen süre sonsuzmuş gibi geldi. Ve daha da uzun süre hareketsiz ve sessiz yattılar, uyur gibi yaptılar. Parmaklarını hafifçe sıktı ve sonra Evan doğrulup kafesinin önüne doğru süründü ve Evan onun tokmağa uzanışını izledi.

Aman Tanrım. O kadar korkmuştu ki titriyordu, kalbi onun için, kendisi için, almak üzere oldukları risk ve başarısızlık olasılığı için -başarısızlık bir seçenek değilken- boğazında düğümleniyordu. *Gitme zamanı.*

Evan'ın derin çığlığı sessizliği bozdu ve tokmağı eline alarak parmaklıklara vurdu ve tutarak mümkün olduğunca salladı.

Eğer izliyorsanız, sizi hasta ruhlular, Evan'ı izleyin. Yeterince uzun. Yeterince uzun.

Evan elini çimento zemine koyup tokmağı parmak eklemine indirdiğinde acıdan inleyerek kendini kafesinin arkasına çekti ve küçük bir inilti çıkardı. İyi huylu görünen bu alet başka biri için çok fazla tehdit oluşturmazdı ama tek bir ele verebileceği zararı düşününce... tüm o küçük kemiklere.

Noelle cebinden, kalemden çıkardığı küçük gizli grafit parçasını aldı ve ellerinin titremesini durdurmaya çalıştı. Tokmağın sert vuruşlarını ve Evan'ın kendi elini un ufak ettiğini gösteren ıslak sesleri duydu. *Çıglık* atıyordu ama durmuyordu. Onun için ağlamak istedi ama bunun için zamanı yoktu.

Sıra sende, Noelle.

Onu izleyin, sürüngenler. Onun acısını görmek istemiyor musunuz? Bu sizi heyecanlandırmıyor mu, sizi hasta pislikler?

Vücudunu kafesin parmaklıklarına dayadı, kalbi dört nala ve küçük makası ve bir avuç gül yaprağını çıkarırken yanaklarından boncuk boncuk ter süzülüyordu. *Hediyeler.* Aletler. Işıklar yandı ve gözlerini kısmasına rağmen duraksamadı.

Geri sayım başlamıştı.

Kafesinden üst katta onu kiralayan adamlardan birine getirildiği her anı saymıştı. Uzun koridordan aşağı inip metal basamaklardan yukarı çıkarak yukarıdaki bir dizi koridora ulaşması dört dakika sürmüştü. Eğer üst katta benzer bir odada onları izleyen, asansörlerden aşağı yiyecek gönderen biri varsa, eğer koşarlarsa, onun aldığı sürenin üçte birini alırlardı. Bir dakika. Belki birkaç saniye daha fazla. Hepsi bu kadardı. Eğer çok şanslılarsa, üst kattaki her kimse daha uzakta bir odadaydı -belki de uyuyordu- ve bu daha da fazla zamanlarını alırdı. Ama buna güvenemezlerdi. Yerleşim planı hakkında gerçek bir fikirleri yoktu. Sadece götürüldükleri tek odayı biliyorlardı.

Uzandı, uzandı, yüzünü soğuk metale bastırabilmek için başını çevirdi ve gözünü kaydırarak servis asansörünün yan tarafındaki küçük çıkışı görebildi. Parmakları prize zar zor dokundu ve bir nefes verdi. Şimdiye kadar ona ulaşabileceğinden emin değildi, ancak sadece görüşünü kullanarak ölçmeye çalışmış ve hesaplamalarında haklı olduğunu ummuştu. Çıkış plakasını sökmek için küçük bir makas kullandı, her bir vida kolayca yerinden çıkıp yere düştü. Makası bıraktı ve parmaklıkların arasından bıraktığı küçük grafit parçasına uzandı, nefesi kesik kesik geliyordu. *Nefes al, nefes al, sakın ol. Her seferinde bir adım.*

"Kahretsin," diye mırıldandı grafit parçasını düşürdüğünde, onu aldı ve o iki değerli saniyenin gitmesine izin verdi. Gitmişlerdi, onları geri alamazdı. *Nefes al, nefes al, nefes al.*

Arkasında, Evan elinin kemiklerini pelteye çevirmeyi bırakmıştı, sadece küçük homurtuları ve iniltileri kulaklarıyla buluşuyordu. *Bunu yapabilirsin, Evan. Yapabileceğini biliyorum.* Yine de bakamadı. Onun kendi rolü vardı, adamın da kendi rolü. Kendilerine verilen görevler dışında hiçbir şeye dikkat edemezlerdi.

Noelle grafiti ve bir avuç kumaş yaprağını aldı, şimdi iki eliyle uzanıyordu, yüzü parmaklıkların arasında elmacık kemiklerini acıtacak kadar sıkışmıştı. Bir eli grafiti prize sokmaya hazırlanırken diğer eli kıvılcımı yakalayabilmek için bir gül yaprağını prizinin arkasına doğru tutuyordu.

Lütfen, lütfen, lütfen.

Evan acı dolu bir kükreme sesi çıkardı ve ardından bir düğmeye basıldığını duydu. Çökmüş elini kapının küçük parmaklıklarından geçirmeye zorlamıştı. Kırık parmaklarıyla panele erişiyordu. Grafit parçasını yuvaya sokarken ellerini sabit tuttu. Hiçbir şey yoktu. *Oh Tanrım, oh Tanrım.* Tekrar yaptı, biraz daha sert, ama küçük aleti kıracak kadar sert değil ve arkasından küçük bir kıvılcım fırladı. Arkasında üç bip sesi daha duydu ve ardından Evan'ın kafesinin kapısının açılma sesi geldi. İçinden bir hıçkırık yükseldi. Ama kutlama yapmak için henüz çok erkendi. *Sakin olun. Devam et.* Gül yaprağını yaklaştırdı ve sonra grafiti tekrar soktu. Bu sefer daha büyük bir kıvılcım, yaprağın kenarına sıçradı, yakaladı ve kırmızı parladı. *Evet, evet, evet, evet.*

Evan'ın elini parmaklıkların arasından geri çekerken attığı acı dolu çığlık midesine kramplar girmesine neden oldu, sonra ayak seslerini ve gürültülü bir tekme sesi duydu, tahta parçalanıyordu, ama yaprağı sabit tutarken elinden geldiğince tüm bunları duymazdan geldi, kenarı zar zor yanıyordu, çıkıştan getirip başka bir yaprağa dokundurdu. Küçük ateş aktarıldı ve şimdi iki yaprak yanıyordu, havada ince bir duman izi yükseliyordu.

Ayak seslerini şimdi tepesinde duyuyordu ama binanın arka tarafına doğru. Birileri ya da birkaç kişi yoldaydı. Ama üst katta bulunduğu tek odanın olduğu yönden gelmiyorlardı. Daha uzaktaki başka bir odadaydılar. *Tanrı'ya şükür, Tanrı'ya şükür.*

Ve sonra Evan oradaydı, birbiri ardına gül yaprakları ekleyerek yanmaya devam eden küçük ateşin yanında dizlerinin üzerine çöktü. Elinden kan damlıyor ve yerde küçük bir su birikintisi oluşturunuyordu. Parçalanmış bir tahta parçasını (elektrikli aletlerin durduğu tezgâhın bir kısmını tekmeleyerek parçalamıştı) ateşe soktu ve alev alıncaya kadar sabit tuttu; sonra dikkatlice ayağa kalktı ve kontrplak duvarda bir delik olan yere doğru kısa bir mesafe yürüdü. Kadın nefes nefese, korkudan soluyarak ve kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atarak onu izledi.

Çubuğu pürüzlü tahtanın kenarına tuttu, kıymıkların turuncuya dönmesini bekledi ve ardından ateş hızla yayılmaya ve büyümeye başladı. Alevler bir vınlamayla duvara sıçradığında Noelle şaşkın bir nefes verdi. Uzaklara doğru eğildi, ısı birkaç metre öteden bile onu buluyordu.

Şimdi bağırlıyorlar. Yukarıdan daha fazla vuruş.

Ateşle dikkat dağıtmak. Ama bu kadar işe yarayacağını tahmin etmemişti. Duvardaki bir patlamayı ve ardından yön değiştirirken ayaklarının çıkardığı sesi duydu. Duvarlardaki her neyse, yangın geciktirici yalıtım değildi. Burada hiçbir kurala uyulmamıştı. Yangının yayılma biçimine bakılırsa, çivilerin arasında kâğıt ve çıra varmış gibi görünüyordu. Yukarıdaki adamların alevlerin çıkardığı seslerden kafalarının karıştığı belliydi. Noelle ve Evan'ın şansı yaver gidiyordu. *İyi, iyi, iyi. Lütfen dayanın.*

Noelle'in nefesi kesildi, uzuvları titriyordu.

Evan yük asansörünü açtı ve yanan çubuğu kullanarak içerideki duvarları da aydınlattı. Kapıyı kapattı ve çatlaklardan alevin kırmızı parıltısını görebiliyor ve duvarlara tırmanmaya başladığını, yukarı doğru hareket ettiğini duyabiliyordu. Artık her yerden sesler geliyordu. Adamların ayak sesleri bir o tarafa bir bu tarafa gidiyordu. Bağırışları kafa karışıklığıyla doluydu.

"Çıkarın beni, çıkarın beni," diye bağırıyordu, Evan ön tarafa doğru koşarken kafesinden dumanlar yükseliyordu ve o da elleri ve dizleri üzerinde hızla sürünüyordu. Söylemeye devam etti ve sesi çok uzaklardan geliyordu.

Nefes almaya ve sakın kalmaya çalıştı. Şimdi kendini kaybedemezdi. Daha gidecekleri çok yol vardı. "Seni dışarı çıkaracağım," dedi Evan, eli bir başka Sağlam eliyle görebildiği üç rakamı tuşlarken yerde bir su birikintisi oluştu: 330.

"Sanırım sonuncusu sağ taraftaydı," dedi, kelimeleri birbirine karışıyordu. Kravat iğneli adam elini sağa doğru hareket ettirmişti. . . . diye düşündü.

"Tamam." Bir numara tuşladı. 3306'yı denediğini düşündü ama göremediği için tam olarak emin olamadı. Ve yaptığı şeyi yansıtan hiçbir şey yoktu. Beklemek zorundaydı. Güvenmek zorundaydı.

Duman kafesinin önüne kadar ulaştığında öksürerek yere düştü.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin," diye bağırdı Evan, çalışmayan ikinci bir kod girerek.

Oh Tanrım, oh Tanrım. Ya ona sadece belli sayıda şans verdiyse? Ya sıfırlanırsa? Yanarak ölecekti. Arkasındaki yangın şiddetleniyor, duman odaya yayılıyordu. Isı zaten yoğundu ve giderek yaklaştığını hissedebiliyordu. Evan'ın göğsü inip kalkıyor, gevşekçe sarkan, harap olmuş elinden ayaklarının dibindeki su birikintisine kan sırıyordu.

Noelle alçaldı, kan birikintisine baktı, sıcaklık yaklaştıkça ayaklarını içeri çekti, gözlerini kapadı. Belki de önce duvarları ateşe vermeyi planlamamalıydılar. Ama tartışmış ve hesaplamışlardı ve zaman kazanmak, yukarıdaki adamların bir yangın söndürücüye gitmesini ummak ya da kodunun sadece üç numarasını bildiklerini göz önünde bulundurarak *bir* alarm çaldırmak daha akıllıca görünmüştü. Yangının bu kadar çabuk yayılacağını tahmin etmemişti. Ama şimdi ... Tanrım, korkmuştu.

"Ne olursa olsun gitmeyeceğim," dedi Evan, sesi garip bir şekilde sakindi. "Buradan birlikte ayrılacağız."

"Hayır, Evan," diye fısıldadı. "Hayır. Bir kez daha dene ve sonra kaç. Yardım getir." Bu kafeste yanarak ölse bile iyiydi. Onu buraya tıkan canavarlara ölümünü vermektense, bunu seçtiği için daha iyi olacaktı.

İçini garip bir huzur kapladı ve gözleri yaşardı. geleni yapmışlardı; çok daha ileriye gitmişlerdi. Ona son aleti verecek ve ne yapması gerektiğini söyleyecekti. Dışarı çıkmak için hâlâ zamanı vardı.

Adam üçüncü bir kod denerken bip seslerini duydu. Kapının kilidi açıldı ve Noelle kapı açılırken öne doğru düştü. Bir an için ne olduğunu anlayamadı. Sonra Evan onu ayağa kaldırdı ve birlikte kapıya doğru dengesiz bir şekilde koşmaya başladılar.

Başka bir kod.

Küçük makası bulmak için elini cebine attı, plan gereği oraya koyup koymadığını söyleyemiyordu, parmakları makası bulunca rahatladı.

Sıcaklık artık neredeyse dayanılmazdı, duman da kesifti. Eşofmanını ağzına kapattı ve yanında Evan da aynı şekilde tişörtünü kullanıyordu.

Gözyaşları yüzünden aşağı aktı ve yanan dumanı göz kırparak uzaklaştırdı, duvardaki elektronik panelin kapağını kaldırarak kapının kablolarını tuttu. Sistemin basit olması için dua etti. Neden olmasındı ki? Kilitli kafeslerdeydiler. Odaya girmek için basit bir güvenlikten daha fazlasına gerek yoktu.

Yangın duvarlara hızla yayılmıştı ve kapıyı tutan duvarın iç kısmına kadar ulaşmıştı bile. Hâlâ elektrik sisteminin erimeyeceği kadar uzakta olduğunu umuyordu.

Ateş kükrüyor ve çatırdıyordu, arkalarında bir şeyler çökerken rastgele çarpışmalar duyabiliyorlardı ama iki erkek sesi ve metal merdivenlerden inen ayak sesleri duyduğunu düşündü. Sonra bu odaya giden uzun koridora varacaklardı. Noelle ve Evan köşeye sıkışmışlardı. Önlerinde bir silah. Arkalarında şiddetli bir yangın.

"Bunu başarabilirsin, Noelle," dedi Evan onun yanından, sesi kısık bir şekilde. "Bunu başarabilirsin."

Derin nefes al. *Tamam. Tamam. Tamam. Evet.*

Kabloları göz kırptı, parmaklarını kullanarak onları ayırdı ve kapıyı çalıştırdığını umduğu kabloyu klipsledi. Kapı kapalı kaldı. Hayal kırıklığı ve korku dolu bir homurtu çıkardı, yeniden odaklandı ve yanındakini kesti.

Kapı gıcırdayarak açıldı.

Noelle ve Evan koridora fırladılar, koşarken öksürüyor ve temiz havayı ciğerlerine çekiyorlardı.

"İşte! Şu tarafa gittiler!" diye bağırdı bir adam. "Vay anasını. Dikkat edin." Arkalarında bir şey patladı, duvarın bir kısmı koridora düştü, ya da o öyle sandı. Ciğerleri yanıyordu, koşarken göğsü kabarıyordu, peşindekilerden uzaklaşmak dışında nereye gideceklerini bilmiyorlardı.

Koridordaki bir dönemece yaklaştıklarında Evan, "Orada, dön," diye nefes nefese bağırdı. Kadın onu takip etti, virajda eğildi ve sonra Evan kazağını sertçe çekip kendini duvara yapıştırırken ve onun da aynısını yapmasını işaret ederken kayarak durdu. Evan onu arkasından itti ve sonra arka cebine uzanarak oraya sıkıştırdığı ipi ona uzattı. Kız ipi aldı, kafası karışmış ve dehşete düşmüştü. Evan ne yapıyordu? Çığlık atmak ve onu çekiştirmek, kendisiyle birlikte kaçmasını sağlamak istiyordu. Hızla yaklaşan ayak seslerinden uzağa. Silahları vardı. Silahları vardı. Onları kafeslere geri atacaklardı.

Nonononono. Önce ben öleceğim.

Evan ayaklarını dikti ve sağlam eliyle bir şey kaldırdı. Buz kıracağı. Buz kıracağını, odadaki tek mobilyayı tekmeleyerek parçalara ayırdığında almıştı.

Keşke şimdi elektrikli aletleri olsaydı diye düşündü. Elbette tam kullanım için iyi olmazlardı. Beklenmedik kaçışlarını planlarken bir tane alma fikrinden . Onları sadece yavaşlatırlardı. Bıçaklamak için çok garip ve hantaldılar. Ama şimdi onlara doğru koşan adama savurmak için bir tane olmasını diliyordu. Sadece kafasına fırlatmak için.

Etraflarında, yukarıdan ve bir şekilde aşağıdan çarpma sesleri duyuluyordu. Bina hızla tükeniyordu, yangını başlattıkları odadan çıkan koridorda yanlarından dumanlar yükseliyordu.

Ayak sesleri neredeyse üzerlerine geliyordu. Evan elini daha yukarı kaldırdı ve Noelle dünyanın bir anlığına durduğuna, sonra donduğuna, sonra da hızlanarak canlı renklerle ona doğru koştuğuna yemin etti. Evan güçlü bir çığlık atıp elini kavisli bir hareketle aşağı indirdiğinde Noelle sallandı, parmakları yanındaki duvara değdi, aynı anda Noelle vahşice öldürülürken üst kattaki odada nöbet tutan adam bekledikleri dönemeçte belirdi, Evan buz kıracağını boynuna saplarken başı onlara doğru savruldu. Adam çığlık atarak dizlerinin üzerine çöktü ve iki eliyle kazmayı tutarken yarasından kan fışkırdı.

Sert bir şekilde yere düştü, yüzü çatırdayarak yere çarptı. Hareket etmedi.

Evan buz kıracağını boynundan çıkardı ve kadın ateşin ve çarpan kalbinin gürültüsünden çıkan sesi zar zor fark etti.

Diğer adamın koşan ayak seslerini duydular. Farklı bir rota izlemişti ama çok yakındaydı. Ve yaklaşıyordu. *Mo* ya da *Joe*'ya benzeyen bir isimle seslendi ama ateş gürlüyordu; düşen kirişlerin çıkardığı sesleri duymak neredeyse imkânsızdı.

"Evet!" Evan, arkadaşının çağrısına cevap verirken az önce öldürdüğü muhafız gibi davranarak sesini kalınlaştırarak cevap verdi. Sonra ölü adamı bir kolundan tuttu, Noelle de diğer kolundan. Birlikte onu köşeye çektiler, böylece ana koridordan görülemeyecekti. Sonra tekrar beklemeye başladılar, nefes nefese kalmışlardı ama ayak sesleri yaklaştıkça diğer seslere karışıyordu, kırmızı ayakkabılı adam virajı dönüp tıpkı ilk adamın yaptığı gibi durdu. Noelle adamın ifadesindeki nefreti gördü ve sonra bu nefret şoka dönüştü. Ve korkuya. Evan buz kıracağını tekrar indirdi, keskin ucu doğrudan adamın gözüne girdi. Adam çığlık attı, elini kaldırdı ve elindeki silahı ateşledi. Noelle kurşunun yanağından geçtiğini hissetti ve o da çığlık atarak kendini duvara attı.

Her şey çok hızlı oldu. Evan silahı yaralı adamın elinden aldı ama adam ellerini Evan'ın boynuna dolamayı başardı ve ikisi de yere düştü, Evan gözünde kazma olan adamın altında kaldı, kan etraflarında havaya uçuştı.

Noelle ıgılık atarak adamın arkasından dolandı ve ipi boynuna dolamak için kullandı. Vucudundaki tüm gle çekti, adamın başı geriye doğru eğildi ama elleri, yüzü korkunç bir şekilde kıpkırmızı olan Evan'ın boynunda kaldı.

Bu şekilde sona ermeyecekti, özellikle de onları kullanılmak ve aşığılanmak için defalarca yukarı çıkaran *bu* adamla. Dişlerini sıktı ve bir ıgılık attı, bir kez ve sonra tekrar çekti, adam göz çukurundan kan fışkırırken iğrenç ıslak homurdanma sesleri çıkardı.

Düştüğünde neredeyse onu da yanında götürüyordu, devrildi ve sırt üstü yere düştü. Evan altından sıyrıldı, ksrp hırıldayarak nefesini geri kazanmaya çalışırken sağlam eli boğazına gitti.

Adam ölmüş müydü? Hiçbir fikri yoktu ama öyle olmasını umuyordu. *Cehennemde dinlen. Zaman yok. Zaman yok.*

O ikisinin arkasında daha kaç kişı olduğunu kim bilebilirdi?

Evan'ı çekti ve Evan da onunla birlikte tökezleyerek ana koridora geri döndü; burada düşen bir tavan parçası onları kıl payı ıskaladı. zerinden atladılar ve ardından patlayan, çatırdayan ve yanan ateşli bir duvar bölümünden kaçtılar.

Bir yükleme rampası. İleride bir çeşit yükleme rampası vardı, garaj tipi kapının yanında bir makara vardı. Noelle ipi bıraktı ve zinciri çekmek için iki elini birden kullandı. Kapı bir gıcırta ve iniltiyle kalktı ve altından geçebilecekleri kadar açıldığında, ikisi de diğer tarafta ayağa kalkarak bir rıhtımın kenarında durdular.

Dışarıda. Dışarıdaydılar ve geceydi.

"Bu taraftan," dedi Evan'a. Yere inen beton basamaklara doğru hızla ilerlerken gömleğini çekiştirdi. Neredeyse uçarak aşığıya indiler.

Ve sonra kaçtılar.

Nereye gittikleri hakkında hiçbir fikri yoktu. Tek bildiği uzakta olduğuydu. *Ve zgr olduklarıydı.*

Arkalarında, bina vahşı bir cehenneme dönmüştü. Sadece bir kez arkasına baktı. Bina dev bir fabrika ya da eski bir depo gibi görünüyordu ve her şey alevler içindeydi, kıvılcımlar havai fişekler gibi gece vakti gökyüzüne fırlıyordu. Eğer bu kadar taşlaşmış olmasaydı, yanan ciğerlerine giren her nefes için savaşıyor olmasaydı, bunun güzel olduğunu düşünebilirdi. Zafer gibi görünebilirdi.

Bunun yerine korku ve acıyla hıçkırarak ağladı ve geceye doğru koşarlarken Evan'ın yaralanmamış elini tuttu.

Artık koşamayacak hale gelene kadar koştular. Arazi öl gibiydi, toprak sertti ve güneşten atlamıştı. Ateşin ışığı azalmıştı ama ay parlayarak yollarını aydınlatıyordu.

Bacakları tutmadı ve yere yığıldı. Aylarca olmasa da haftalarca neredeyse hareketsiz kaldıktan, vahşice dövüldükten ve yarı aç bırakıldıktan sonra vücudu onun için elinden geleni yapmıştı. Daha fazla dayanamadı.

"Noelle," diye hırıldadı Evan. " etmek zorundayız."

"Yapamam," dedi. "Özür dilerim. Sadece dinlenmeye ihtiyacım var. Sadece kısa bir süre için."

Tartışacakmış gibi görünüyordu ama sonra yanına oturdu, arkasına yaslandı, ikisi de parıldayan yıldızlara bakıyordu.

Sadece gecenin hareketlerini, oraya buraya serpiştirilmiş çalıları kıpırdatan yumuşak bir esintiyi, küçük bir hayvanın belli belirsiz koşuşturmasını duyuyordu. Nerede olduklarına dair hiçbir fikri yoktu. O binada onlarla birlikte sadece iki uşak mı vardı? Ona tecavüz eden adamlar orada olmak için mi seyahat etmişlerdi? *Kiralananmışsın.*

Bunu aklından uzaklaştırdı. Bu çok fazlaydı. Parçalara ayrılmamak için elinden geleni yaptı.

"Sence bizi aramaya gelen başkaları da var mıdır?" Evan homurdandı. Onun düşünceleri de belli ki benzer bir yolda ilerliyordu.

"Belki," dedi. Kimdi *onlar*? Süpürme helikopterleri ya da arazi araçları var mıydı? Onları bu bilinmeyen çölde, yıldızların altında yattıkları yerde, esir tutuldukları yanan binanın görülemeyecek kadar uzakta olduğu yerde bulabilecekler miydi?

Sanki başka bir gezegenin çorak topraklarına çıkmışlardı. Bunun doğru olmadığını biliyordu çünkü hayatı boyunca tanıdığı yıldızlar tepesindeydi. Büyük Ayı ve kendi burcu olan İkizler vardı. İkizler.

Orada birkaç dakika daha hareketsiz ve sessiz yattılar, ciğerleri havayla doldu ve sinüslerindeki keskin duman temizlendi. Adamın kolunun kendininkine değdiğini hissetti, sonra da elini, iki parmağının kendininkiyle birleşip sıkığını.

Oh Tanrım. Aman Tanrım.

Uzun zamandır yaptıkları gibi el ele tutuşuyorlardı ama şimdi omuzları birbirine değiyordu ve özgürdüler. Nefes nefese bir hıçkırık tutturdu, ona döndü ve yanına yaslanarak ağlamaya başladı. Adam kolunu kaldırdı ve

ve onun da hafifçe ađladıđını duyduđunu dűşündű ama emin deđildi.

Hıçkırıkları yumuşak ađlamalara dűnűştű ve sonra gözyaşları kurudu. Sözsűzce oturdular ve sonra ayađa kalktılar. Hareket etmeye devam etmeleri gerekiyordu. Yakında sabah olacak ve karanlıđın örtűsűnű kaybedeceklerdi.

Bu kez yürűdűler, Noelle önde Evan arkadan takip ediyordu. Arada bir ona baktı, kırık elini göđsűne yaslamıştı. Gerçi kanamıyordu, bu iyi bir şeydi. Ama asıl hasarın elinin içinde olduđunu biliyordu; bu kargaşaya yüzűnden parmak eklemi kafesinin parmaklıklarındaki küçük açıklıktan geçebilecek şekilde çökműştű.

Kafesi.

Kısa bir süre önce bulundukları yeri görünce içinde bir korku uyandı.

Gerçek gibi görünműyordu. Zihni dűnűyor, histeri dűşűncelerinin çatlaklarına sızıyordu.

Dűşűnme. Şimdi olmaz.

Gűvende deđillerdi, henűz deđil. Ve böylece yola devam ettiler.

OceanofPDF.com

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Evan'ın eli acımasızca zonkluyordu. Her yeri acıyordu ama eli, acının o kadar şiddetli yayıldığı yeri ki kusacakmış gibi hissediyordu.

Yine de yürüdüler, Noelle onun önündeki çatlak zeminde ayaklarını sürüyerek ilerliyordu. Noelle onu takip etti çünkü liderlik edebilecek durumda değildi ve onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu. Ama bir dakikalığına oturmak için bile olsa onu bırakmayacaktı ve bu yüzden Noelle yürümeye devam ederse o da devam edecekti.

Sakin durma. Ayakta olmamın tek sebebi sensin.

Hiçliğin ortasındaydılar. Ne kadar uzağa taşınmışlardı? Ve onları çelik kafeslere kilitleyip korkunç seçimler yapmaya zorlayan kimdi? *Kiralanmışlar mı?* Ve neden onlar?

Buradan bir bütün

olarak ayrılıyor.

Buradan birlikte

ayrılıyor.

Ve *başardılar*, her şeye rağmen *başardılar*. En azından şimdiye kadar.

Göğsünde vahşi bir kükreme kıpırdandı ve dizlerinin üzerine çöküp gökyüzüne haykırmak istedi. Ortaya çıkmasına izin verirse bu sesin ne içereceğinden bile emin değildi. Öfkeli bir zafer mi? Öfke mi? Acı mı?

Evet. evet.

Ve Evan bu kadar büyük ve her şeyi kapsayan duyguların uzun süre uykuda kalmayacağını hissetti.

Ama şimdilik, elinin acısı içindeki duyguların önüne geçmişti ve garip bir şekilde bunun için minnettardı.

Soluk gri bir kayma, karanlık gökyüzüne bakarak gözleriyle buluştu. Sabah olmuştu.

Korku içine sızdı. Noelle ona baktı ve yüzünde kendisinin de hissettiği endişeyi gördü. Karanlık bir koruma, onları avlamaya çalışanlara karşı bir siper gibi görünmüştü ama ne yakınlarda ne de uzaklarda bunu düşündürecek herhangi bir ses duymamışlardı, arkalarında bıraktıkları cehennemi söndürmek için itfaiye araçları bile yoktu.

Ve böylece yürüdüler, çölün gölgeleri adaçayı yeşili ve kahverengi bitkilere, beyaz dikenlerle kaplı parlak, sarı tepeli kaktüslere ve ayaklarının altındaki kırmızı renkli toprağa dönüştü.

Gökyüzü inciden soluk pembeye dönüştü ve sonra bir anda mor ve turuncu çizgiler halinde patlar gibi oldu.

Noelle onun önünde durdu ve göz göze geldiklerinde nefesini içine çekti. O da durdu ve kendilerine doğru gelen bir aracın sesinin duyulduğunu fark etti. Adımlarını elinin senkronize ederek dikkati dağılmıştı ve neredeyse kaçınıyordu. Adrenalini yükseldi ve sağ taraflarındaki kuru çalılardan oluşan bir çiti işaret etti ve ikisi de mümkün olduğunca hızlı bir şekilde topallayarak siper aldılar.

Araç yavaşça ilerliyordu ve Evan önlerinde bir yol olduğunu fark etti. Tekerleklerin çakıllı zeminde yuvarlandığını duydu, ama aynı zamanda ... kahkaha ve ... şarkı sesleri de duyuyordu?

"İspanyolca," dedi Noelle nefesinin altından, gözleri onunkilerle buluştuğunda kocaman olmuştu. Meksika'da mıydılar? *Meksika'da mıydılar?*

Araç yavaşça yanlarından geçip saklandıkları yerden yüz metre ötede gıcırtılı bir şekilde dururken kendilerini tuttular. Daha fazla İspanyolca, bir yetişkin bir şeyler söylüyor ve bir çocuk cevap veriyordu. Evan bir çalı parçasını kenara çekip dışarı baktı. Bu bir kamyondu ve arkadaki açık kabinde altı ya da yedi kişi oturuyordu, bunlardan birkaçı çocuktü. Dokuz on yaşlarında küçük bir çocuk açık kasadan aşağı atladı ve çöle doğru koşarak bir kaktüsün arkasına geçti ve pantolonunun fermuarını açtı. Evan onun işeme sesini duydu.

Başını çevirdi ve Noelle'in gözleriyle karşılaştı. Cesaret edebildiler mi? Yardım istemeye cesaret edebildiler mi? Gözünün görebildiği kadarıyla hiçbir şey yoktu ve o kadar kavrulmuştu ki bayılacak gibi oldu. Kadının da en az kendisi kadar kötü durumda olduğunu görebiliyordu. Ayakta fazla ilerleyemezlerdi. Bu da cehennemden kaçıp bir çölde tek başlarına ölmeleri anlamına geliyordu. Bu daha iyi olurdu ama çok değil.

"Çocuklar var," diye fısıldadı.

Başıyla selam verdi. Çiftçilere ya da bir tür işçiye benziyorlardı, oğullarıyla birlikte bir iş gününe gidiyorlardı. Eğer Noelle ve Evan'ın içine sürüklendiği şeyin bir parçası olarak oradaysalar, çocukları da yanlarında mıydı? Ve -daha yakından baktı- yaşlı bir kadın, açık kasa kamyonun arkasında oturuyordu, saçına bir eşarp bağlamıştı?

Hayır, bunlar yerliydi, *yemel* ne anlama geliyorsa artık. Evan çenesinin ucuyla Noelle'e baktı. Sonra onun elini tuttu ve ayağa kalktılar.

çalıların arasından.

Kamyonun arkasında durmuş çocuğu bekleyen adam irkildi ve İspanyolca bir lakap gibi gelen bir ses çıkardı. Küçük çocuk kaktüsün arkasından koşarak geldi ve babasına katıldı. Kamyondaki diğer insanlar onlara bakıyordu, gözleri fal taşı gibi açılmış, yüzlerinde kuşku dolu ifadeler vardı.

Noelle ve Evan yavaşça yaklaştılar. Zaten yapabilecekleri tek şey buydu. "Yardıma ihtiyacımız var," dedi Evan. "Bize yardım edebilir misiniz?"

Kamyonun arkasında çocukla birlikte duran adam baktı, sonra onlara İspanyolca bir şeyler söyledi. Evan başını salladı. "Özür dilerim, sadece İngilizce konuşuyoruz."

"İngilizce," dedi adam ağır bir aksanla. Kamyondaki diğer insanlara dönerek birkaç kelime dizisi konuştu.

Noelle onun yanında sallanırken, adam kolunu ona dolayarak onu ayakta tuttu.

Yaşlı kadın ayağa kalktı ve bir şeyler söyledi, sonra adamlardan biri aşağı atladı ve o ve babası Evan ve Noelle'e doğru geldiler, her biri bir kollarından tuttu ve onlara kamyonu ve sonra da açık kasaya kadar yardım etti, burada yerleşik ahşap koltuklara oturdular.

Bir adam kabinin açık arka camından eğilip şoföre bir şeyler söyledi ve kamyon tekrar yavaşça hareket etmeye başladı, arkasından toz ve çakıllar savruldu.

Başka bir adam onlara bir sürahi su uzattı ve ikisi de açgözlülükle içtiler, ona teşekkür edip sürahiyi çoğunlukla boş olarak geri verdiler. Adam bir beze sarılı bir şey uzattı ve Noelle onu açtı. Yiyecek. İkiye böldü ve bir parçasını Evan'a verdi. İkisi de yedi. Evan ne olduğunu ya da tadının nasıl olduğunu söyleyemedi. Tek bildiği yarı aç oldukları ve daha fazla dayanabilmeleri için bir şeyler yemeleri gerektiği idi.

"Neredeyiz biz?" Evan, karşılarında oturan ve şüpheyle bakan baba ve oğula sordu.

Küçük çocuk babasına bir şeyler söyledi ve sonra Evan'a döndü. Küçük çocuğun "*Sobreviviente*" dediğini düşündü. Evan başını salladı. Kelimeyi doğru duyup duymadığı ya da bulundukları yerin adı olup olmadığı konusunda hiçbir fikri yoktu.

Yaşlı kadın bir şeyler söyledi ve Evan'a oturduğu yere gelmesini işaret etti. Adam tereddüt edince eliyle işaret etti ve yanındaki çantadan bir bez parçası ile küçük bir kavanoz çıkardı. Adam tereddüt edince

tekrar aynı cümleyi tekrarladı, ama bu sefer daha fazla komutla, gıdaklayarak ve tıslayarak. "Sanırım senin elini sarmak istiyor," dedi Noelle.

Kadına şöyle bir baktı ve sonra ayağa kalktı, çoğunlukla çömeldi, sallanan kamyonun içinde birkaç adım attıktan sonra kadının yanına oturdu. Kadın adamın elini nazikçe avucunun içine aldı ve adam acı içinde tısladığında, kadın alçak sesle ve nefesinin altından bir şeyler söyledi. Adam acıma hissetti ve bu yüzden geri çekilmedi. Eli şişmiş ve normal boyutunun iki katına çıkmıştı, derisi kızarmış ve gerildiği yerlerde çatlamıştı. Parmakları beş şişman sosis gibi görünüyordu.

Yaşlı kadın derisine bir çeşit merhem sürerken Noelle'i izledi, biraz daha gıdakladı ve nefesinin altında mırıldandı. Noelle'le birkaç metre öteden birbirlerine bakarken, dizleri diğer atlılarınkıyla birlikte zıplarken, kendini vücudunun dışına çıkmış gibi hissetti ve aniden gülmek için garip bir dürtü duydu. Bir adam küçük bir gitar çıkarıp şarkı söylemeye başlamıştı ve her şey o kadar gerçeküstü ve komikti ki. Evan'ın dudakları titredi ve uzaklara, aydınlanan ufka doğru baktı. Gülmeye başlarsa bir daha duramayacağını ve sonunda kamyonun zemininde inleyen, kıvranan bir kaçık haline geleceğini biliyordu.

Kadın elini hafifçe okşayarak başka bir şey söyledi. *Adam médico* kelimesini yakaladı ve kadının ona bir doktora görünmesini söylediğini anladı.

Başını salladı. "Gracias." İspanyolca bildiği tek kelime buydu. Okulda Almanca dersi alıyordu. Bu da birden çok komik gelmişti ama nedenini bir türlü açıklayamıyordu.

Kamyon durdu ve Evan döndü. Binaların çatılarını görebiliyordu. Küçük bir kasabaya benziyordu. Kalbi hızlandı ama çok uzakta olduğunu hissetti. Uyuşmuştu ve hem vücudunun hem de kafasının yarısı dışarıdaydı.

Küçük çocuk kasabayı işaret ederek bir şeyler söyledi ve ardından adam kamyonundan atlayarak Noelle'in inmesine yardım etmek için elini uzattı. Belli ki onları bu kasaba her neyse sınırına bırakıyorlardı. Adam işaret etti. "*Vamos*," dedi.

Evan ayağa kalktı ve Noelle kamyonun kenarına oturup aşağı atlarken onu takip . İkisi de arkalarını döndüler. "Gracias," dedi Evan tekrar. "Polis mi?" diye sordu.

Hepsi birbirlerine baktı, yüz ifadeleri ihtiyatla doluydu. İçlerinden birinin *policía* kelimesini söylediğini duydu.

"*Hayır*," dedi küçük çocuk. "*No policía, no bueno*."

Polis iyi değil mi?

İkisi de daha fazla iletişim kurmaya çalışmadan kamyon hareket etmeye başladı ve onları bir toz bulutu içinde bıraktı.

Tekrar yürüdüler, sokakları arşınladılar, binaların arkasına geçtiler. Evan kamyondaki insanların bu kasabadaki polise genel prensipler gereği mi güvenmediklerini bilmiyordu. Belki de bir tür organize suça karışmışlardı. Yabancı ülkelerdeki yozlaşmış polis teşkilatları hakkında hikâyeler duymuştu. Doğru olup olmadıklarını kim bilebilirdi ki? Bunu riske atmazlardı.

"Bak," dedi Noelle, sesi bulanık çıkıyordu. Önünde bir tabela olan bir binayı işaret ediyordu. Bir kelimeyi tanıdı: **MOTEL**. Daha önce gördüğü hiçbir motele benzemiyordu ama oda kiralayabilirmiş gibi görünüyordu. Tökezledi ve adam kolundan tutarak onu neredeyse oraya sürükledi. Eğer bir yere varamazlarsa, kız sokakta düşecekti.

Kapıdan içeri girdiklerinde masanın arkasında oturan genç bir kız onlara baktı. Yukarıda bir tavan vantilatörü dönüyor, her dönüşünde hafifçe tıkırdıyordu. Evan gözlerini kırıştırarak kendini dik tutmaya çalıştı. Arkasında küçük bir televizyon oynuyordu, görüntü parazitlerle zikzak çiziyordu. Genç kadın onları İspanyolca selamladı.

"İngilizce biliyor musun?" Evan sordu.

Tekrar baktı. "Biraz," dedi sonunda.

Uzun bir nefes verdi. "Bir odaya ihtiyacımız var," dedi. "Telefonu olan bir oda. Soyulduk. Babam oda için iki katını ödeyecek ama önce ona ulaşmam lazım. Bize bir oda gösterebilirseniz kredi kartıyla resepsiyonu arayacak. Lütfen." Gerçekler konusunda ona güvenip güvenemeyeceğini bilmiyordu ama ona bir şey söylemek zorundaydı. Umutsuzca onun yardımına ihtiyaçları vardı.

Tekrar baktı, gözleri Noelle'e ve sonra tekrar ona kaydı. "Lütfen," dedi. "İki katı. Dört katına. Ne olursa."

Bir süre daha baktı ama sonra döndü, arkasındaki panodan bir anahtar aldı ve bir kartvizitle birlikte uzattı. "Bu numara," dedi karta dokunarak.

"Teşekkür ," diye nefes aldı. "Çok teşekkür ederim. Babam arayacak."

Başıyla yan kapıyı işaret etti ve Evan Noelle'i dışarıya, yan taraftaki üç odaya açılan bir geçide götürdü. Anahtarın üzerinde iki rakamı vardı ve Evan o kapıya doğru ilerlemeye başladığında Noelle tökezledi, neredeyse yere düşüyordu. Yere düşmeden önce onu yakaladı ve sonra kaldırıp onunla birlikte odalarına doğru yürüdü.

Sol elini artık neredeyse hiç hissetmiyordu. Uyuşmuştu, belki kadının sürdüğü şey yüzünden ama daha çok şoka girdiği için.

Üçüncü denemede anahtarı kilide sokmayı başardığında elleri titredi ve sonra odaya girip Noelle'i yatağa yatırdı, pek de nazik değildi. Yine de fark etmemiş gibi görünüyordu. Kapıyı arkalarından kapattı, kilitledi ve tek pencerenin perdesini kapattıktan sonra kendisi de yatağa oturdu ve komodinin üzerindeki eski moda telefonun ahizesini kaldırdı. ABD'ye nasıl ödemeli arama yapacağını bulması bir dakikasını aldı. Daha sonra bunu nasıl yaptığını söyleyemedi. Vücudu kendini . Beyni bulanıktı, düşünceleri birbirinden kopuktu. Babasının cep telefonu numarasını uluslararası operatöre verirken sesi titredi ve öne doğru düşmeye başladı ama telefon çalmaya başlayınca kendini tuttu.

"Alo?"

"Baba?" Sesi çatallaştı.

Kısa bir duraksama oldu. "Evan? Lanet olsun, Evan?"

Sesi Noelle'i uyandırmış olmalıydı, çünkü Noelle halsizce doğruldu, kendini yataktan sürükleyerek banyoya girdi. Nasıl olduğunu bilmiyordu. Noelle Meyer'den daha güçlü bir insan tanımadığını da fark etti.

"Evet, baba, benim."

"Neredesin sen?" Babasının sesi de çatallaşmıştı artık. Sesi çaresiz geliyordu.

"Meksika." Resepsiyondaki kadın tarafından kendisine verilen karttaki adresi okudu. "Polise gitmeli miyiz bilmiyorum. Güvenli mi bilmiyorum."

Düşün açıldığını ve ardından perdeyi kenara çekerken klipslerin çubuk üzerinde kayma sesini duydu.

Babası küfretti ve arka planda çok fazla hareket vardı, sanki babası konuşurken bir yere acele ediyormuş gibi. "Orada kal," dedi babası. "Odanın parasını ben ödeyeceğim, o yüzden kimse kapıyı çalmasın. Kapıyı kilitle ve olduğun yerde kal. Kimsenin içeri girmesine izin verme. Dört saat içinde orada olabilirim."

"Dört *saat* mi?" Bir ömür gibi geldi. Dayanmak için çok uzun. Ama başka ne seçenekleri vardı ki? Onları kaçırın insanlar arıyor muydu? Onları avlıyorlar mıydı? Evan'ın gözleri odanın içinde uçuşarak olası silahları aradı. Açık dolaptaki rafta duran bir ütü, bir sandalye ayağı ...

"Teşekkür ederim, baba." Sesi azalıyordu.

"Seni seviyorum oğlum. Seni seviyorum. Yakında orada olacağım. Kimsenin girmesine izin verme.

Kimse değil, duydun mu?"

Evan telefonu komodinin üzerindeki tabanına geri bıraktı ve sonra kendini ayağa kaldırdı. Büyük mobilyaları kapının önüne doğru sürüklemeye başladı ve bu sırada homurdanmaya başladı. Banyoda su kesilirken boruların gıcirtısını duydu.

Bir süre sonra Noelle, vücuduna bir havlu sarmış ve saçları kısmen ıslak bir halde dışarı çıktı. Daha önce incekti ama şimdi hiçbir şeyi yoktu. Ayaklarının üzerinde ölü gibi duruyordu ama adam neden vücudunu temizleyecek kadar uzun süre bilincini koruduğunu anladı. "Yardım geliyor," dedi.

"Babamı aramam gerek," diye mırıldandı.

Ahizeyi kaldırdı, az önce kendi babasını aramak için geçtiği süreçten geçti. Ona babasının numarasını verdi ve numara çalmaya başladığında ahizeyi ona uzattı. Kadın ahizeyi kulağına götürdü, telesekretere düştüğünü duyduğunda küçük bir hıçkırık yükseldi ve arama kesildi.

"Buraya gelir gelmez babamın cep telefonundan onu arayabilirsin," dedi Evan. Yüzünde acı vardı ama sersem sersem başını salladı, yatağa doğru yürüdü, yorganı geri getirdi ve altına girdi, üzerinde hâlâ havlusundan başka bir şey yoktu.

Evan ona iyi olup olmadığını sormak için ağzını açtı ama daha soramadan, başını yastığa koyduğu anda uyuyakaldığını fark etti. Bir onu izledi, göğsü inip kalkıyordu, uyurken ağzı açıktı.

Bir şekilde kapının önüne yığıldığı mobilya yığınınına baktı, sonra pencerenin kilidini tekrar kontrol etti ve hızla güneşin aydınlattığı sokağa baktı. İnsanlar geçip gidiyordu; sırtında bebeği olan bir kadın önden koşan bir çocuğa sesleniyordu ve sıska bir köpek bir binanın gölgesinde yatıyordu.

Evan döndü, yatağa girip bir saat, sadece bir saat uyumaktan başka bir şey istemiyordu, ama bunu yapmadan önce banyoya döndü, içeri girdi ve tamamen başka bir hayatta ilk kez giydiği kıyafetleri çıkardı.

ON ALTINCI BÖLÜM

Noelle bir perdenin kenarlarından süzülen ışıkla uyandı. Kısa bir an için kendi evinde uyandığını, kanepede uyuyakaldığını düşündü. Korkunç, travmatik bir rüya görmüştü. Okuldaki çocuk, yakışıklı, popüler Evan Sinclair de rüyasındaydı. Ne kadar tuhaf. Ne kadar canlı.

Ama sonra dumanın kokusunu aldı. Gözleri daha da açıldı ve etrafına göz kırptı, her şey ona korkunç bir telaşla geri geldi.

Kafes.

Açlık.

Korkunç yalnızlık ve korku.

Adamlar, bedenini içten içe parçalarken nefesleri yüzünde sıcaktı.

Almak.

Evan, elinin kemiklerini kırıyor. Kaçış.

Yangın.

Kovalama

ca.

Buz kıracağı.

Çöl.

Oh Tanrım, oh Tanrım, oh Tanrım.

Üzerine çöken ezici bir ağırlık gibi hissediyordu. Özgürlüğüne güvenmiyordu. İçinde çırpınıyordu. Bunu kabul edemezdi. alınabilirdi. Bu bir rüya, bir dilek ya da bir duaydı ve bir anda patlayacak ve parmaklıklar ardında uyanacaktı. Bir hayvan gibi kapana kısılmıştı.

Kulaklarına bir ses geldi. O sestti. İnliyordu. İniltieler ondan geliyordu. Onları durduramadı.

Bir el uzandı, parmakları onunkilerle birleşti. Nefesi bir vınlamayla serbest kaldı, ciğerleri havayla genişledi. Nefes alabiliyordu. *İçeri. Dışarı.* Kalbi yavaşlayana kadar yutkunarak nefes aldı.

"İyisin," dedi. Sesi gibiydi. "Özgürüz. Bu gerçek."

Göğsünden bir hıçkırık yükseliyordu. Bir eliyle onun parmaklarını kavradı, diğer eliyle de altındaki çarşafı tuttu. Adam sertti ve çarşaf yumuşaktı, çok yumuşaktı. Dışarıda oynayan çocukların, havlayan bir köpeğin uzaktan gelen seslerini duydu. Hayat. İnsanlar. Etraflarında hareket eden dünya. Yeniden onun bir parçası olmuşlardı. Cehennem derinliklerinden yükselmişlerdi.

Vücudunu ona doğru çevirdi. Adam çoktan yan yatmış, kırık elini kalçasına dayamıştı. Göğsü çıplaktı ve beline sarılmış bir havlunun üst kısmını gördü. Kaburgalarını görebiliyordu. Çok fazla kilo kaybetmişti. Duş da almıştı. Tenindeki pislği, dumanı ve dehşeti olabildiğince yıkamıştı.

Yine de, kendisi gibi, onun da hâlâ içinde gömülü olduğunu biliyordu. Bir daha asla temiz hissedemeyecekti. Asla özgür hissedemeyecekti.

Gözleri buluştu ve kadın onun gözlerinde de kendi gözlerinde olması gereken çaresizliği gördü. Yaşadığını hissetmek için hayati bir ihtiyaç. Kontrolü ele geçirme ihtiyacı. Onarılamaz bir şekilde kırılmadıklarını kanıtlamak için. Başka birinin dokunuşuna özgürce rıza göstermek. Dizlerinin üzerine çöktü, adam sırt üstü yuvarlanırken havlusunu bıraktı. Sonra birbirlerine sarıldılar, ikisi de hıçkırık, homurtu ya da yardım çağrısı olabilecek hayvansı sesler çıkardılar. Belki de hepsi ve çok daha fazlası. Dışarı atılması gereken tarifsiz şeyler. Adam elini kadının göğsünde gezdirdi ve kadın da avucunu zaten sertleşmiş olan penisinin etrafına sardı. Avucunu aşağı doğru hareket ettirerek taşaklarını kavradı ve adam tıslayarak elinin üzerine bastırdı.

Evan'ı seçmenin, doğrusunu söylemek gerekirse herhangi birini seçmenin diğerlerinin anılarını sileceğine dair belli belirsiz bir his vardı içinde. Ve böylece hıçkırık serbest kaldığında, ağzından dökülen kelimeler "Unutamıyorum. Unutmak istiyorum."

Adam oturdu ve onu çevirerek üstte olmasını sağladı. Kadın aldırmadı ama dirseklerinin üzerinde durmaya devam etti, böylece kontrol ikisinde de olacaktı. Gözleri açıldı, çünkü ikisinin de birbirleriyle ne yapmayı seçtiklerini görmesi şarttı. Birbirleri için.

"Benimle birlikte unut. Yeni anılar yarat. Sadece bunu düşüneceğiz. Hatırlamamıza izin vereceğimiz tek şey bu."

"Evet," diye nefes aldı adam içine girerken. "Evet." Islak değildi ama umurunda da değildi. Bu zevkle ilgili değildi. Bundan çok daha fazlasıydı. Hayatta kalmakla, varlığından bile haberdar olmadığı bir formla ilgiliydi. Ruhunu kurtarmaya çalışıyordu ve onun gözlerine baktığında onun da öyle olduğunu anladı.

Hareket etmeye başladı, kadının içine daldı. Adam nazik değildi ama kadın nazik olmak istemiyordu. Sert ve vurucu olmasını istiyordu. Etinin içine girmesini istiyordu. Kendi iradesi dışında yaşadığı kokuları, sesleri ve duyguları parçalayıp atmasını istiyordu. "Daha sert," diye nefes aldı. Adam buna uydu. Ona buna ihtiyacı olduğunu söylemesine gerek yoktu. Bunu dünyadaki başka hiç kimseye doğru ya da iyi, hatta mantıklı gelecek şekilde açıklayamazlardı. Ama onlar oradaydılar ve şimdi buradaydılar ve biliyorlardı.

Biliyorlardı.

Bacaklarını adamın kalçalarına doladı ve sonra geriye, yastığın üzerine düştü. Adam onu takip etti, hâlâ itiyordu ve kadın onun kulağına "Evet, evet, evet, evet" diye mırıldandı. Bu kelime iyileştiriciydi. İlaç gibiydi. Korkunç bir yarayı minik minik ilmek ilmek örerek kapatmanın başlangıcıydı.

Yarayı kapatmayacaktı ama o anda bir başlangıç gibi hissettirdi. Umutsuzca ihtiyaç duyulan bir şey.

Boşaldığında, bir hırıltı ve bir hıçkırık birbirine karışmıştı. Bacaklarını onun etrafında sıktı ve teninin kokusunu içine çekerek onu orada tuttu. Ağladığını fark etti, sıcak gözyaşları gözlerinden süzülüp kulaklarına damlıyordu.

Nefesleri eşitlendi, kadın bacaklarını yatağa indirirken kasları gevşedi ve adam kendini ondan uzaklaştırdı. Ayağa kalktıklarında ne bir kelime ne de göz teması vardı. Evan atılmış havluyu beline doladı ve Noelle de uyuduğu havluyu üzerine örttü.

"Üç saat," diye mırıldandı başucundaki saate bakarak. "Üç saat uyuduk."

"Sonsuza kadar uyuyabilirmişim gibi hissediyorum," dedi adam ayağa kalkarken.

Dudaklarında küçük, hüzünlü bir gülümsemeyle ona baktı. Bir şey söylemedi ama kadın onun ne düşündüğünü biliyordu. *Bundan kaçındık. Bir gün sonsuza dek uyuyacaksınız ama henüz değil.*

Henüz değil.

O da ayağa kalktı ve saçlarını düzeltti.

Evan sargılı elini kaldırdı. "Sence ..." Başıyla banyoyu işaret etti ve kadının bunu anlaması bir an sürdü ama sonra anladı.

"Elbette," dedi.

Evan duşu açtı ve ikisi de havlularını bıraktı. Çıplaklıklarından utanmamalarının tuhaf olduğunu düşündü ama bir yandan da son zamanlarını onunla çıplaklık geçirdiğini hissetti. Bir insan ruhunuza gördükten sonra çıplak bedenin ne önemi vardı?

Seks yapmışlardı ama bu neredeyse cinsel bir şey değildi, kafası çok bulanıktı ve anlamlandıramayacak kadar kapalıydı. Belki daha sonra bunun anlamını ifade edebilecekti ama şimdi ne bunu istiyordu ne de buna ihtiyacı vardı.

Sıcak spreyin altına girdiler ve Noelle sabun kalıbını kullanarak onun vücudunu yıkadı. Elleri bol miktarda şampuan döktü ve adamın saçlarını ve yüzünde uzamış olan sakalını ovdu, sonra da işlemi tekrarladı.

İşi bittiğinde, bu sefer saçları da dahil olmak üzere kendini tekrar yıkadı. Birkaç saat önce duş almayı dünyadaki her şeyden daha çok istemişti ama minimumdan fazlasını yapamayacak kadar bitkin düşmüştü. Şimdi ise yavaşça, derinlemesine yıkıyordu.

Kadın döndü ve Evan sözünü sakınmadan sağlam eliyle sırtının tamamını sabunladı. "Özür dilerim," diye mırıldandı sabunu teninde daireler çizerek ovarken. "Çok özür dilerim."

Başını eğdi ve gözlerini kapattı. Adamın ne için özür dilediğini biliyordu ve sanırım kendisi de aynı şeyi hissediyordu ya da hissetmeliydi. Seks yapmaları gerekliydi ama bir şekilde birbirlerini kullanmışlardı. Acılarını dindirmek için birbirlerinin bedenlerini kullanmışlardı. Bunu geri almayacaktı ve onun da alacağını sanmıyordu ama yine de. Elbette pişmanlık daha sonra gelecekti ve o sözleri söylediğine memnun olacaktı. "Hayır, özür dilerim," dedi ona.

Alnını kadının omzuna koydu ve kadın nefesini teninde hissetti. "Ben daha üzgünüm," dedi. "Cidden, Noelle-"

"En çok ben üzuldüm," dedi. Döndü ve onu kollarının arasına aldı.

Küçük bir kahkahayla karışık bir nefes bıraktı. "Dur. Ben-" Başını kaldırdı, gözleri büyüdü ve işte o zaman o da duydu. Araçların yaklaştığını.

Evan suyu kapattı, duştan atladı ve pencereye doğru koşarken bir havlu kaptı. "Bu benim babam," diye seslendi, sesinde panik, sevinç ve yüzlerce başka duygu vardı.

Noelle bir havlu kaptı ve aceleyle kurulandı, sonra da sahip olduğu tek giysiye uzandı - artık her tarafı yağlı ve kanlıydı,

parçalanmakta olan paçavraları giymeye başladılar ve bu sırada odalarının önüne bir araç filosu gibi bir ses geldi.

Evan giysilerini çıkarmıştı ve şimdi kapının önüne yığıldığı eşyaları taşıyordu. Bunu tek elle ve yorgunluktan yarı ölü bir halde nasıl yaptığından emin değildi ama yapmıştı. Ona doğru koşup yardım etmeye başlamıştı ki kapı gürültüyle çalındı.

"Evan!"

"Baba, bekle, eşyaları taşıyorum. Bekle!"

"Tanrım, acele et Evan!" Dışarıdan sanki Evan'ın babası yüz adam getirmiş gibi büyük bir kargaşa sesi geliyordu.

O ve Evan oflayıp pufladılar ve kapıyı açmak için yer kalana kadar çekiştirdiler ve sonra Evan iki kilidi çevirdi ve bir adam

-Babası kapıyı iterek içeri girdi. Oğlunu kucağına alırken hıçkırıklara boğuldu, onu tutarken titriyordu. Sonra geri çekilip Evan'ın yüzünü ellerinin arasına aldı ve hayal edebileceği yaraları arar gibi yüzünü inceledi. Yanağının yırtıldığı yerde, yamalı sakalının hemen üzerinde, kötü bir yara izinin başlangıcı vardı. Bunun ve korkunç şekilde kırılmış elinin dışında Evan, Evan gibi görünüyordu.

Daha zayıf, sakallı ama hala kendisi.

Ve tamamen farklıydı. Yüzeyin altında kimsenin göremeyeceği çok fazla yara izi vardı. Sadece kendisi tam olarak bilebilirdi. Düşünceleri beceriksizce kendi kendine çelme takıyordu. dışlanmış hissediyordu, Bunun gerçek olduğuna inanamıyorlardı. Kurtarıldıklarına. Eve gidiyorlardı.

"Tanrı'ya şükür," dedi Evan'ın babası. "Tanrı'ya şükürler olsun." Bay Sinclair ellerini indirdi ve geri çekilerek gözlerini Evan'ın üzerinde gezdirdi. "Elini tedavi ettireceğiz," dedi. "En iyi cerrahları bulacağım. Yüzün ve elin için."

"değil," dedi Evan.

Babası bir nefes verdi ve başını salladı, rahatladığı her halinden belliydi. Tam o sırada kenarda duran Noelle'i fark etti. Kısa bir an için adamın yüzünde çiğ bir nefret gördüğüne yemin etti ama sonra nefret kayboldu ve adam ona başını salladı. "İkiniz de çok şey yaşadınız. Ama bir bütünsünüz. Buradasınız. Sizi ABD'ye geri götüreceğiz ve sonra da ihtiyacınız olan tıbbi bakımı alacaksınız. Hadi gidelim."

Motelden çıktılar ve Noelle yüz adam yerine sadece üç siyah cipin daha olduğunu gördü. Bay Sinclair bir şeyler söyledi.

Yanından geçtiği adamlardan birine seslendi ve adam Noelle'e doğru bir adım atarak koluna dokundu. "Benimle gelebilirsiniz hanımefendi."

Evan durmuştu ve şimdi Noelle'e doğru geri yürümeye başlamıştı. "Hayır, o da bizimle gelecek."

"Oğlum," dedi babası omzunu tutarak.

Noelle, babasının daha fazla bir şey söylemesine gerek kalmadan, "Sorun değil," dedi. Babasının oğluyla vakit geçirmek istediğini tahmin edebiliyordu. Şu anda bile, özünde onları kurtarıken, adama karşı hiçbir sevgisi yoktu ama tek çocuğu kayıpken yaşadığı korku ve kederi ancak hayal edebilirdi. "Babamı aramam gerekiyor. Telefonunuzu kullanabilir miyim?" diye sordu aracın yanında duran adama.

"Evet, hanımefendi. Yola çıkalım ve siz de telefon edin. Böylece tahmini varış süremiz belli olur."

Başını salladı ve Evan'a döndü. "Ben iyi olacağım," dedi.

Evan tereddüt etti, mutlu görünmüyordu ama başını sallayarak kabul etti. Adam onun için cipin arka kapısını açtı ve o da Evan'a baktı, vücudundaki her kas ona koşmasını, yapışmasını ve asla bırakmamasını söylüyordu.

Uzun zamandır birbirlerine bağlıydılar. *Buradan bir bütün olarak ayrılıyoruz. Buradan birlikte ayrılıyoruz. Bunu yapmışlardı.* Peki neden şimdi bir sözü bozuyorlarmış gibi hissediyordu? Sanki kendinden bir parça kaybediyormuş gibi hissediyordu. Mantıklı olmadığını biliyordu ama yine de doğruydı.

Döndü ve aracın içine girdi, esnek deri koltukların üzerinden kaydı ve ardından gözyaşları akmaya başlarken uzandı. Sanki hiç bitmeyen bir kaynağı varmış gibi hissediyordu. Sonsuza kadar ağlayacakmış gibi hissediyordu.

Şoför koltuğunun arkasında yerde duran bir çantayı işaret etti. "Sizin için yiyecek var Bayan Meyer. Su da var." Kadın bir teşekkür mırıldandı. *Yemek. Su.* Ne kadar isterse o kadar. Sadece rahatlamış olması gerekirdi ama bu düşünce daha çok acı veriyordu ve nedeninden bile emin değildi.

Kendini çok yoğun bir şekilde yoksun hissediyordu. Kâbusu boyunca parmaklarını tutan ve belki de bir daha asla tutamayacak olan çocuktan mahrum kalmıştı.

İçinde bulunduğu araba geri geri gitmeye başladı ve sonra dönerek uzaklaştı, birkaç kısa saatliğine sığındıkları küçük ıssız kasabayı terk etti. Noelle onlar giderken pencereden dışarı bakmadı. Bunun yerine ağlamaya devam etti.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Gece olmuş, güneş çöl ufkunun altına inmişti. Evan otoyol boyunca uzanan fiçı tahtası evlerin vızır vızır geçişini boş gözlerle izledi. Bir sandviç yedi ve bir şişe su içti. Garip bir şekilde, yemek yerken bile ne zaman özgürlük duygusu hissedeceğini merak ediyordu. "Noelle'in yemeği var mı?" diye sordu. Babası ona ince dudaklı bir bakış attı ama başını salladı. Evan birkaç dakikada bir Noelle'in içinde bulunduğu arabanın kendi arabasının arkasından gelip gelmediğinden emin olmak için arkasına baktı. Babası sadece tutuldukları binayı ve seyahat ettikleri yere göre yerini elinden geldiğince tarif etmesini istedi. O da monoton bir ses tonuyla konuştu. Duyguları sessizleşmişti ve biraz minnettar, biraz da endişeliydi. Fırtına bulutları gibi toplandıklarını ve gelecekteki bir zamanda gökyüzünün yarılabacağını hissetti.

Babasının telefonda bir tür kolluk kuvvetiyle konuştuğunu, Evan'ın içinde tutuldukları binanın genel yönü ve yanmakta olduğu gerçeğiyle ilgili anlattıklarını onlara aktardığını duydu. Telefondaki her kimse sesi hoşnutsuz geliyordu. "Oğlumun güvenliği konusunda kimseye güvenmeyecektim. Onu bulmayı başaramadınız," diye tükürdü babası.

Evan uykuya daldı ve sonra uyandı. Babası taş gibi oturmuş, çenesini dikmiş pencereden dışarı bakıyordu. Başını çevirdi ve Evan'ın gözleriyle karşılaştı. "Kim oldukları hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu babası.

Evan başını salladı. "Hiçbiri."

Babası bir süre onu inceledi ama başka soru sormadı ve bunun için Evan minnettardı. Belki de babası ona ne olduğunun ayrıntılarını bilmek istemiyordu. Belki de öğrenmekten korkuyordu. Bu sorun değildi. Evan zaten ona söylemek istemiyordu. Kimseye söylemek istemiyordu. O ve Noelle biliyordu. Önemli olan tek şey buydu.

Sonunda, gözlerini açık tutamayacak kadar bitkin bir halde tekrar uyudu, araba onu kaçışlarını yeniden yaşadığı kaotik bir rüyaya sürükledi, ancak bu sefer Noelle'in korkunç şekillerde ölümünü tekrar tekrar izlediği korkunç sonuçlarla sonuçlanan farklı seçimler yaptı.

Babası onu ara sıra salladı, böylece bir çılgılığı bastırarak kendine geldi. "Sus oğlum, her şey yolunda," dedi babası. "Güvendesin."

Sınıra kadar olan yolculuğun çoğunda uyudu ve sonra sınırı geçti. Babasının Evan'ın pasaportuna sahip olduğunu fark etti ama Noelle'i sınırdan nasıl geçireceklerdi? Panik içinde ayağa fırladı ve arka camdan dışarı baktı, üç cipin hâlâ onları takip ettiğini görünce rahat bir nefes aldı.

Nasıl çözmüş olurlarsa olsunlar, kız hâlâ onunla birlikteydi, sadece bir araba uzaktaydı.

Tekrar uyudu.

Evan gözlerini açtığında neredeyse sabah olmuştu, yüzündeki uykuyu sildi ve oturdu. Bir polis karakolunun otoparkındaydılar, SUV hâlâ rölantide çalışıyordu. Yalnızdı. Ne kadar zamandır burada oturmuş uyuyordu?

Başını çevirip Noelle'i aramaya başladı. Diğer arabalar yakınlara park etmişti, etrafta bir sürü haber minibüsü vardı, logoları ona San Diego'da olduklarını söylüyordu. Ne haltlar dönüyordu? Babası arabanın hemen dışındaydı ve takım elbiseli bir adamla konuşuyordu. Evan kapıyı açtı. "Evan," dedi babası, öne doğru ilerledi ve inerken kolunu ona doladı. Kameralar yanıp sönüyor, haber spikerleri ona sorular soruyor, kulaklarına sadece tam cümleler oluşturmayan kopuk kelimeler ulaşıyordu.

"Özür dilerim," diye homurdandı babası. "Polis departmanından biri yolda olduğumuzu basına sızdırmış. Lanet olası akbabalar."

Babası ve diğer adamla birlikte binanın yan kapısına doğru koştu, kapılar kapandığında sesler ve tıkırtılar kesildi. "Noelle?" diye sordu. "Noelle nerede?"

"Bir dedektifle birlikte," dedi babası. "Şu anda onun için endişelenmeyin."

Şu an onun için endişelenme.

Ama Evan bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. Onun iyiliği çok uzun zamandır onunkine bağlıydı. Kendini nasıl ayıracağını bilmiyordu.

Başını çevirip onu aradı ama mavi takım elbiseli, uzun boylu bir adam önüne çıktı ve elini uzattı. "Evan, ben Ajan Crokin. Benimle gelersen, ifadeni almamız gerekecek. Zaman çok önemli."

"Noelle!" diye seslendi, adamı iterek geçti ve başını bir o yana bir bu yana çevirdi.

"Evan!" dedi babası sertçe. "Kes şunu. O bir zehir. Onun ailesi zehirli. Birlikte her ne yaşadıysanız, bitti. Ve bunun için Tanrı'ya şükret. Tanrı'ya şükürler olsun."

Babası anlamıyordu. Tüm o eski şeylerin önemi kalmamıştı. Gerçek bile değildi.

Her şey uğulduyordu. Işıklar. Yürüyen insanlar. Baş. Yönünü bulamıyordu. Bu yüzden ajanın onu bir koridordan geçirip masalarla dolu geniş bir alana çıkarmasına izin verdi. Noelle'in bir bankta oturduğunu, başını ellerinin arasına aldığını ve yanında bir kadının diz çöktüğünü gördü.

Evan kendisine rehberlik eden adamdan kurtuldu ve Noelle'e doğru koşarak kadının yanında dizlerinin üzerine çöktü. "Noelle, sorun ne? Ne oldu?"

Başını kaldırdı, gözleri kan çanağına dönmüştü, yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Ona doğru eğilirken yüz ifadesi çöktü ve adam kollarını ona doladı. "Babam ... öldü," dedi kadın. "Ben kayıpken ölmüş."

"Öldü mü?" Anlamamıştı.

Noelle'i teselli eden kadın bankta onun yanına oturmuştu. Kadın ona "Kalp kriziydi," deyince Noelle hıçkırıklarını geri çekti. "Noelle kaybolduktan hemen sonra."

Kolunda bir el hissetti ve babası onu yukarı çekti, Noelle arkasına yaslanırken kolları düştü. "Şimdi ifadene ihtiyaçları var evlat. Eğer bunu yapanları yakalama şansımız varsa, ajanlara hatırlayabildiğin her şeyi anlatmalısın. Sonra seni hastaneye götüreceğiz. Annen uçakla geliyor. Sabah burada olacak. Sonra da eve uçacağız."

"Bütün bunlar bekleyebilir," diyerek kolunu çekti ve Noelle'e doğru geri adım attı.

Ama o başını salladı. "Hayır, Evan, git. Onlara anlatabildiğini anlat. Ben de anlatacağım." Hızla hareket eden ayak sesleri dönmesine neden oldu; Noelle'in arkadaşı Paula, kırmızı atkuyruğunu sallayarak Noelle'e doğru koşuyordu, arkasında iki yaşlı insan aceleyle yürüyordu. Paula'nın ailesi. Belli ki biri onları uçağa atlamaları için çağırmıştı. Belki babası. Büyük ihtimalle polis. Çok fazla uyumuştular.

Noelle ayağa kalktı ve Paula onu kucaklarken bir kez daha hıçkırıklara boğuldu, ikisi de ağlıyor ve titriyordu. Paula'nın anne ve babası da kızlarına sarıldıklarında ağlıyorlardı.

Evan geri adım attı. Onun eli olmadan kendini kaybolmuş hissetti. Artık bildiği tek şey olan kimliğinden sıyrılmıştı. Tarif edilemeyecek kadar acı verici bir şekilde yalnızdı. Ve Noelle de yalnızdı. Artık babasıydı. Ailesi yoktu. Yine de arkadaşının ve ailesinin kollarındaydı, en azından şimdilik güven içindeydi. Babasının onu uzaklaştırmasına izin verdi, hâlâ Noelle'e doğru uzanan kolu sonunda düştü. Döndü, sonra koridordan geçerek ortasında bir masa ve etrafında sandalyeler olan bir odaya girdi.

Temsilci onlara içecek ikram etti ve babası bir kahve, Evan da bir şişe su istedi. Susamıştı. Çok uzun zamandır susamıştı. Ama artık susaması gerekmiyordu. Ya da aç. Ya da taşlaşmış. Artık kafeste değildi. Ama öyle hissetmeyi nasıl bırakacağını bilmiyordu. Titremeye başladı. Bir sandalyeye çöktü ve babası yanına oturdu. "Bunu kim yaptı baba?" diye sordu, sesi sadece bir vıraklamaydı.

Babası bir an için ona baktı, gözleri öldürücüydü. Öfkesini zor zapt ediyor gibi görünüyordu. "Bilmiyorum," diye homurdandı. "Ama bırak da bunu anlamaya çalışayım. Unutmaya çalışmalısın."

Unutmak mı? Gülmek istedi. Ama bunu yaparsa ağlayacağını biliyordu. Ve babasının önünde ağlamayacaktı çünkü Evan şu anda bile babasının onu zayıf göreceğini biliyordu.

Üç gün. Üç gün geçmişti. Bazı açılardan onu görmeyeli üç yıl olmuş gibi hissediyordu, bazı açılardan ise sadece birkaç dakika. Duygularının zamanın geçişiyle bu kadar karıştığını daha önce hiç bilmiyordu. Bir an durdu, evine, onun olduğu yere, o duvarların hemen ötesinde bir yere baktı. Özlem onu ileriye doğru teşvik etti.

Ev eskiydi, beyaz kiremitlerin bir kat boyaya ihtiyacı olduğu belliydi. Evan kısa beyaz bahçe kapısının arkasından kapanmasına izin verdikten sonra patikadan avcı yeşili ön kapıya doğru yürüdü. Çimler yakın zamanda kesilmişti ama ön pencerenin altındaki yataklarda bulunan çiçekler ve ön verandadaki saksılarda bulunanlar ölmüştü.

Bir sinek sundurma lambasının ampulüne çarparak küçük bir vızıltı çıkardı. Evan yumruğunu kaldırdı ve kapıyı çaldı.

Ayak sesleri yaklaştı ve ardından kapı açıldı. "Merhaba Paula," dedi Evan, sağ elini kot pantolonunun cebine sokarak, sol elini de göğsünde askıya alarak. Garip bir şekilde, daha önce hiç ziyaret etmediği ve milyon yıl geçse de ziyaret etmek için bir nedeni olacağını düşünmediği bu evde bulunarak yanlış bir şey yapıyormuş gibi hissediyordu.

Sözde düşmanının yaşadığı ev. En azından kağıt üzerinde. Ne şaka ama. şimdi gülünç geliyordu. Bu farklı bir hayattı.

Paula tereddüt etti, açıkça onun varlığına nasıl karşılık vereceği konusunda kararsızdı. "Yukarıda dinleniyor," dedi sonunda, belli ki onun neden orada olduğunu çok iyi biliyordu. Paula, adamın evde hoş karşılanmadığını göstermek istercesine kenara çekildi, vücudu girişi kapattı. *Tanrım*. Ona okulda her zaman baktığı gibi bakıyordu. Güvensizlikle. Küçümseyerek. Babasının arkadaşının ailesine yaptıklarından dolayı ona karşı hâlâ kin mi besliyordu? Noelle ona nasıl birlikte çalıştıklarını anlatmamış mıydı? Nasıl bağlandıklarını? Yoksa onun gibi, yaşadıklarını bir avuç kelimeden daha fazlasına dökememiş miydi?

"Bırak girsin, Paula." Paula arkasını dönerken hafifçe eğildi, ikisi de merdivenlerde duran Noelle'e bakıyordu, saçları dağınıktı, gözleri biraz şişmişti ama günler önce karakoldaki gibi değildi.

Onu uzun zamandır aynı kıyafetle gördükten sonra gri bir sweatshirt ve kot pantolonla görünce bir an için kafasının karıştığını hissetti. Bir an için geriye, daha önceki zamanlara sıçradığını düşündü. Farklı insanlar oldukları zamana. Ama öyle olmamıştı. Buradaydı. Ve o sadece birkaç adım ötedeydi. Merdivenleri hızla çıkarken küçük bir nefes sesi çıkaran Paula'yı iterek geçti. Noelle'e ulaşır ulaşmaz onu göğsüne çekti, hasarlı elinin bulunduğu yerden dikkatlice kaçındı. Ona sarıldı, sadece iki yalnız parmağına değil, ona, onun tamamına, aralarında hiçbir şey olmadan. Ona sarıldı ve sonunda nefes alabildi. Sonunda.

Geri çekildi ve omzunun üzerinden bir bakış attı. Noelle'in yüzündeki ifadeden Paula'nın hâlâ orada olduğunu ve onaylamaz bir ifadeyle onlara baktığını düşündü. Ama o sadece döndü ve onu odasına götürdü.

Yatak odasının kapısını kapatıp kilitledikten sonra, "Seninle mi kalıyor?" diye sordu.

Noelle başını salladı ve yatağa oturdu. Noelle'in yalnız olmamasına sevinmişti. Onu o şekilde hayal etmişti, boş bir evde durmuş, hiç veda edemediği babasının yasını tutuyordu. Bir ebeveynini daha aniden kaybetti. Ve onun ailesi de bu kayıpla iç içeydi.

tamamen farklı bir şekilde. Bunu düşünmek istemedi. Yapamazdı, o anda olmazdı.

Evinin önünde oturan memurun yanından geçmişti ve en azından geçici olarak bu güvenliğe sahip olduğu için mutluydu. Durum artık böyle olmadığında

. . . belki de onu kendisiyle kalmaya ikna edebilirdi. Eşofmanının manşetlerini ellerinin üzerine çekmiş, kıpırdanıyordu. Onun daha önce kıpır kıpır olduğunu bilmiyordu, ne okulda onu izlediğinde ne de yanındaki kafesi işgal ettiğinde.

"Elin nasıl?" diye sordu başıyla askısını işaret ederek.

"Sorun yok. Cuma günü ameliyatım var. Doktorum bunu düzeltebileceğini düşünüyor. Plastik cerrah da büyük umutlar besliyor," dedi ve yüzündeki kesikleri işaret etti. "Yeni gibi olacağım."

Küçük, soluk soluğa bir kahkaha attı. İkisi de bunun imkânsız olduğunu biliyordu. Eli ve diğer her şey için. Keşke.

Odasına kısaca göz gezdirdi, çocukluğundan beri sahip olduğuna bahse girebileceği eski püskü beyaz mobilyalara dikkat etti. Masanın kenarındaki yarısı soyulmuş tek boynuzlu at çıkartmaları düşüncesini doğruladı.

Kitaplığı kitaplarla doluydu, sadece sıralar halinde değil, tekil kopyalar da üst kısımlara sıkıştırılmıştı. Bir dakikasını ayırıp onlara göz atmak istedi ama şimdi olmazdı. Yine de, onu bir insanın herhangi birini tanıyabileceği kadar iyi tanıdığını ve aynı zamanda onu neredeyse hiç tanımadığını fark etti. "En sevdiğin renk ne?" diye sordu.

Kısa bir süre kafası karışmış gibi göründü ama sonra gülümsedi. "Mavi." "Bu oldukça geniş."

"Turkuaz o zaman. Marketlerde satılan o küçük kitlerin içinde gelen Paskalya yumurtası boyasının rengi."

Bu çok özeldi. En sevdiği renkler ve Paskalya yumurtası boyası gibi şeylerden bahsetmek ne büyük bir lükstü. Bunun farkına varmak zihnini döndürdü. Ve bu onu üzdü. Tekrar gülümsedi ama biraz tuhaf hissetti. Son birkaç gündür yüzünü suyun altındaymış gibi hissediyordu ve tüm ifadeleri sanki görünmeyen bir akıntı tarafından farklı yönlerle çekiliyormuş gibi yanlış ve çarpık çıkıyordu.

"Bir şey buldular mı?" diye sordu, parmağı yatağının ucundaki battaniyenin üzerindeki bir iplikle boş boş oynuyordu.

İç çekti. Kadının neyi kastettiğini biliyordu ama sıradan şeyler hakkında konuşmak için birkaç dakikası daha olmasını umuyordu. Üzücü şeyler. Çünkü artık çok az önemleri varmış gibi hissediyordu. Ve sanki her şey onlarmış gibi hissediyordu.

Hayat bir muammalar çemberine dönüşmüştü ve bunu nasıl anlamlandıracağını bilmiyordu. "Hayır. Yangın neredeyse her şeyi yok etti. İtfaiye araçları oraya ulaştığında her şey için için yanan bir kül yığına dönüşmüştü. Yine de iki kişiye ait insan kalıntıları bulundu."

Bir an için dudağını kaşımaya başladı. "Öldürdüğümüz adamlar," dedi. "Yani orada sadece onlar vardı."

Başını salladı, yatakta onun yanına oturdu ve başını eğip ona bakmadan önce kollarını dizlerine dayadı. "Başka kim . . . ziyaret etti . . . sadece geçici olarak oradaydı." Yetkililere vermek zorunda oldukları bilgileri vereli sadece birkaç gün olmuştu. Birçok kurum hâlâ test ediyor, araştırıyor ve onlarınki gibi bir vakada ne yapıyorlarsa onu yapıyorlardı. FBI da işin içindeydi. Siber ekipler, adli tıp uzmanları ve en iyilerin en iyileri. Elbette sorumluları bulacaklardı. Evan, neredeyse bir buçuk ay boyunca kendilerine işkence eden insanların -kendisi beş hafta bir gündür ortalıkta yoktu, onun için üç gün daha azdı- yakalanmadığı bir dünyada yaşamayı düşünemezdi.

Şimdiye kadar toplayabildiği kadarıyla, ilk kaybolduklarında, aynı okuldan iki çocuğun birbirlerinden birkaç gün sonra kaybolması aşırı tesadüfi görünmüştü. Başlangıçta polis birlikte olup olmadıklarını merak etmişti - belki de gizli bir aşk? Ancak arkadaşları bunun mümkün olmadığı konusunda ısrar edince ve Noelle ile gizli bir ilişki sürdürmek bir yana, konuştuklarına dair bile hiçbir kanıt bulunamayınca, bu potansiyel ipucu kurudu. Eğer aynı kişi tarafından kaçırılmışlarsa, babalarının hukuk mücadelesinde bir bağlantıları rağmen, buna dair de hiçbir kanıt yoktu. Görünüşe bakılırsa, ikisi de görünürde hiçbir sebep yokken ortadan kaybolmuştu. Yokluklarında pek bir şey ortaya çıkarılmamıştı, bu nedenle soruşturma daha yeni başlıyordu.

Evan ayağa kalktı, perdedeki bir çitayı eğdi ve sessiz sokağa baktı.

Güneş alçalıyordu. Yakında gece olacaktı. O kadar gerçekmiş gibi gelen rüyalarla eziyet çektiği o saatlerde hiçbir şeyi tırmalamadan uyanıyor, yumrukları sadece zihninde var olan görünmez gölgelere çarpıyordu.

Ve ona uzandı, parmakları Noelle'inkilerle birleşmek için uzandı ve sonra sadece boşlukla karşılaştıklarında düştü.

Arka cebindeki av bıçağını göstererek, "Bir silahın var," dedi. Bir düğmeye basılarak açılabilirdi, kancalı ve keskindi ve yeterince güçlü kullanıldığında ölümcül olabilirdi.

Gerekirse o gücü kullanırdı.

"Yakalandığımda," dedi ona, "eğer bir silahım olsaydı onu kullanabileceğim bir an vardı. Ama yoktu. Sadece yumruklarım vardı ve onlar da çoğunlukla işe yaramaz hale geldi. Bu hatayı bir daha yapmayacağım." Çıttan tekrar sokağın hemen aşağısında park etmiş siyah arabaya baktı. Şoförü onu bekliyordu. Bunun onu güvende hissettirmesi gerekiyordu. *Güvende* olmak her neyse.

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedi usulca. "Dün gizli taşıma için nasıl kayıt olacağıma baktım. Sanki ... Bir daha asla güvende hissedemeyeceğim, anlıyor musun? Daha evden bile çıkmadım."

Yatakta onun yanında oturduğu yere döndü, elini eline aldı ve başparmağını parmak eklemesinin üzerinde gezdirdi. Hâlâ sıyrıklar vardı ama iyileşiyorlardı. Yüzündeki çürük de daha iyi görünüyordu. "Baban ... Noelle, nasılsın?" diye sordu. "Gerçekten mi?" Katlanmaya çalıştığı onca şeyin arasında yas tutmayı becerebiliyor muydu? Anılar, kâbuslar. Onun da kâbus görüp görmediğini sormasına gerek yoktu.

Titrek bir nefes verdi. "Onu bu evde tek başına ve çok korkmuş bir halde düşünüp duruyorum. Kalp krizinden öldüğünü söylüyorlar ama bence kırıldı. Sanırım ikiye bölündü. Bana neler olduğunu bilmemenin işkencesine dayanamadı. Bir başka ani kayba daha dayanamadı." Kadının gözlerinden yaşlar süzüldü ve adam onu kollarının arasına alarak sırtında daireler çizdi. O uzun haftalar boyunca, üst kattaki odadan döndüğünde bunu defalarca yapmak istemişti; ruhunun zindanında sakladığı, her zaman anılarına kazınacak olan o odadan. Onu bu şekilde rahatlatmak istemiş ama bunu başaramamıştı. Ama şimdi yapabiliyordu ve bu onu da rahatlatmıştı.

O ağladıkça sırtını ovmaya devam etti ve sonra fısıldayarak şarkı söylemeye başladı. "Eğer tüm küçük kar taneleri şeker ve milkshake olsaydı, ah, eğer ben küçük kar taneleri, şeker aşk ve milkshake olsaydım, ah ne sen olurdun."

Gözyaşları hâlâ boynunun kıvrımlarını ıslatıyor olsa da dudaklarının gülümsediğini hissetti. Ona bakabilmek için arkasına yaslandı ve ona da bir gülümseme sundu, onunki kadar küçük, o görünmeyen akıntının çektiği gibi.

Göz göze geldiler ve bir şeyler değişti, her birinin diğeriyle tatmin edilebileceğini fark ettiği daha derin bir ihtiyaç. Kalbi daha sert atmaya başladı ve nefes verirken, gözyaşları dinerken kızın nabzının boğazında hızlandığını gördü.

Seks Meksika'daki motel odasındakiyle aynıydı. Çılgınca, kafa karıştırıcı ama bir o kadar da çaresizce arzulanan. O günkü gibi, hem orgazm olmak için acele ediyor hem de orgazm olup patladıktan sonra pişmanlık duyuyordu. Yaptıkları şeyin amacı bu değildi ama yine de belki de bunu onun için zevkli hale getirmeye çalışmalıydı. Yine de bunu istiyor gibi görünmüyordu ve doğruyu söylemek gerekirse, o da istememişti. Ancak onun bedeni farklıydı ve durdurulamazdı.

Birbirlerinin hangi ihtiyacını karşılıyorlarsa, bu bir uyuşturucu gibiydi ve her iyi narkotik gibi onu da kısa süreliğine uyuşturuyordu.

"Noelle," dedi, yuvarlanıp gittiğinde ve ikisi de tavana bakarak yattıklarında, "hiçbir şey kullanmadık, bu sefer ya da son-"

"Hastanede bana tecavüz testi yaptılar," dedi sesi monotonlaşarak. "Bana ertesi gün hapi verdiler."

"Ah." Uzandı, parmaklarını saçlarının önünde gezdirdi ve bir avuç saçını avucunun içinde sıktı. "Ama bu sefer ..." Tanrım, bunu hiç düşünmemişti bile. Her iki seferde de sadece saf bir ihtiyaç haline gelmişti, hiç düşünmemişti. *Tanrım.*

"Hastanede bir RİA taktırdım," dedi. Ayağa kalktı, yatak örtüsünü de yanında getirdi ve kıyafetlerini almak için eğildi. Onun yüzündeki ifadeden nefret ediyordu. Pişman, şaşkın ve sadece üzgün görünüyordu. Bu ona zarar veriyordu. Onu incitiyordu ve bu istediği son şeydi.

"Bunu yapmayı bırakmalıyız," dedi. Kafası karışmış ve üzgün hissediyordu. Rahatlamaya, onun dokunuşuna ya da sadece *ona* ihtiyacı varmış gibi hissediyordu ama artık bunun nedenini, doğru mu yanlış mı olduğunu bilmiyordu. Çünkü bu acıyı bir an için durdurmuştu ama daha fazla değil.

"Evet," diye kabul etti dönmeden. "Evet. Bunu durdurmamız gerekiyor. Bu doğru değil."

Mesele de buydu zaten. Tam olarak yanlış da hissetmiyordu. Sadece seksin yerine başka bir şey koyuyorlarmış gibi hissediyordu ve bunun ne olduğunu ya da nasıl elde edileceğini bilmiyordu. Eğer yapabilseydi, yapardı. Bir şey söylemek için ağzını açmıştı ki aşağıdan gelen gürültülü sesler kulaklarını tırmaladı.

Evan yataktan fırladı, pencereye gitti ve çitayı tekrar çekti. "Babam," dedi nefes nefese kalarak. Babasının orada ne işi vardı? İkisi de olabildiğince hızlı bir şekilde giyindiler, Evan askısını yeniden taktı ve kızın odasından merdiven boşluğuna koştu ve Paula'nın kapıda Evan'ın babasıyla tartıştığı yere baktı.

"Oğlum hangi cehennemde-"

"Baba, ne yapıyorsun?"

Babası Paula'yı Evan'ın geçtiği gibi, ama daha büyük bir güçle itti ve Paula geriye doğru sarsılarak babasına ölümcül bir bakış attı.

Merdivenlerin dibinde duran Evan'a, "Gidelim," dedi.

"Gidelim mi? Burada olduğumu nereden bildin?" *Oh.* Cebinden telefonunu çıkarıp havaya kaldırdı. "Telefonuma *izleme* mi yükledin?"

"Beni suçluyor musun?" diye bağırdı babası, yüzü kızarmıştı. "Tanrım! Kaçırıldın. Bana nereye gittiğini söylemeden öylece kaçamazsın."

"Ben çocuk değilim baba," dedi sıkılmış dışlerinin arasından.

"Benim çatım altında olduğun sürece, benim sorumluluğumdasın. Ve olabilirsin. Gelmeyebilirsin. Gelemezsin. Buraya. Bir daha." Babasının çenesi de kendisinininki gibi sıkılmıştı ve yaşlı adam oğlunun arkasında duran Noelle'e bakmayı bile özenle reddediyordu. Evan onun sıcaklığını sırtında hissetti. Onun endişesini hissetti.

"Bunu o yapmadı!" Evan hayalkırıklığı içinde bağırdı. Babası birini suçlamak istiyordu ve tek seçenek oydu. Babasının son birkaç gündür polisle, FBI'la ve kendi kişisel güvenliğiyle konuşurken, Noelle'in adı her geçtiğinde nasıl sessizce öfkелendiğini fark etmişti. "O da benimle oradaydı. O da bir kurban! İsa aşkına-"

"Evan." Noelle elini onun omzuna koydu ve babasına kusmak istediği kelimeleri geri çekti. Bu adil değildi. Hiçbiri adil değildi. Tekrar Noelle'e baktığında onun yüzündeki düşmanlığı da gördü. "Babam bu adamın evinde olduğunu bilseydi," dedi Noelle, babasına ters ters bakarak, nefesini içine çekerken sözleri kesildi. "Lütfen gidin."

"Noelle onu evde bırakmanızı istiyor." Arkasından Paula'nın sesini duydu ve döndüğünde onun babasına baktığını gördü. Gözleri Evan'a kaydı. "Ve baban haklı. İkinizin muhtemelen biraz ayrı kalmaya ihtiyacı var." Noelle'e bir bakış attı ve Evan oradaki sempatiyi gördü ama bu onu da kızdırdı. "Birlikte korkunç bir şey yaşadınız," diye devam etti. "Bunu sindirmek için kendinize zaman tanıyın."

"Kimse sana ," diye tükürdü. "Hiçbir şey bilmiyorsun."

Burun delikleri alevlendi ve Noelle sessiz bir çılgılık attı. O aptal kızdan nefret ediyordu ama o da Noelle'i koruyordu. Bir parçası onun yanında başka birinin olduğunu bilmekten memnundu. Tekrar Noelle'e döndü ve yüzündeki keder onu kırdı. "Evan," dedi. "Babamın anma törenini planlıyorum."

Servis. Belki Paula haklıdır. Belki baban da haklıdır. Biraz zaman ayıralım. En azından birkaç ay."

"Birkaç ay mı? Bunu kastetmiyorsun!"

"Ciddiyim. Ciddiyim. Buna ihtiyacım var. Senin de öyle."

"Kızın akli başında. Gidelim, Evan," dedi babası. *Kız*. Babasının bunu söyleme şekli onu öfkelen­dirmişti. Onları da götüren hayvanlar tarafından yok edilmişti. Hayatta olmasının en büyük nedeni oydu. Babası bunu göremeyecek kadar nefretle mi doluydu?

Tekrar Noelle'e döndü ama Noelle çoktan bir adım geri atmış, ondan uzaklaşmıştı. Göğsü çöküyormuş gibi hissediyordu ve nefesini tutmakta zorlanıyordu. "Evan," dedi nazikçe. "İkimiz de ... düşüncelerimiz, duygularımız birbirine karıştı. Çelişkili. İkimiz de yeniden dünyada yaşamının nasıl bir şey olduğunu hatırlamalıyız. Yeni bir zemin bulmak için."

Ona baktı. Söyledikleri biraz mantıklıydı. Ama aynı zamanda, o karabasanlardan uyandığında yaptığı gibi çılgılık atma ve pençe atma isteği uyandırıyor­du. Yalnızlık. Kendini yalnız hissetmesine neden oldu.

"Noelle-"

"Lütfen, Evan," dedi. "Babam için bir tören planlamam gerekiyor. Ona veda etmeliyim. O bunu hak ediyor." Arkasından babasına baktı. "Polis, cevapları bulacaktır. Onlarla birlikte çalıştığımı ve buna odaklandığımı bildiğim için kendimi iyi hissediyorum, böylece ... yas tutabilirim. Lütfen, bırak yas tutayım."

Sanki kız ondan uzaklaşıyormuş gibi hissediyordu, sanki bir uçurumun kenarında durmuş, onun kayboluşunu izliyordu, gitmesine izin verdiği için değil, kız geri uzanmadığı için. "I-"

"Güle güle, Evan." Ve böylece dönüp koşarak merdivenlerden yukarı çıktı ve köşeyi dönerek gözden kayboldu.

Evan sadece bir an bekledi, kalbi boğazında, sonra ters yöne döndü, ince dudaklı babasına katıldı ve Paula'nın yanından ona bakmadan geçti.

Dışarıda, güneş ufukta sadece bir kaymaydı. Gece , kabusların beklediği yer.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Koleksiyoncu çay fincanını yudumladıktan sonra tabağa bıraktı ve porselenin porselene çarpmasından çıkan küçük tıkırtının tadını çıkardı. Sıvı sıcaktı, bolca şeker ve bir dilim limonla doldurulmuştu. Uzun zaman önce tanıdığı bir adam tam da bu şekilde hazırlanmış bu çayı içmişti ve şimdi o da içiyordu.

Adama saygı duyduğu için değil. Ama ondan nefret ettiği için. Çünkü bu nefreti canlı tutmaya çalışıyordu. Kalbinde. Ruhunda. Hatta ağzında. Bir yudum daha aldı. Şekere rağmen bunun tadı acıydı.

Güzel.

Koleksiyoncu, Evan ve Noelle hakkındaki haber makalesine tıkladı. Fotoğrafları sayfanın en üstündeydi, kayıp oldukları süre boyunca yayınlanan her makalede kullanılan fotoğrafların aynısıydı. Son sınıf resimleri. Evan takım elbise giymiş, kravat takmış ve megawatt gücünde bir gülümsemeyle. Ah, bir gün yöneteceğini düşündüğü yönetim kurulu odaları.

İstese yine de yapamayacağından değil. Ama Koleksiyoncu planlarının değiştiğine bahse girerdi. Ya da değişecekti.

Ne olsa esaret insanı değiştirir.

Öncelikler değişti.

Ve Noelle vardı. Onun küçük tavşanı. Onun utangaç gülümsemesini gördüğünde göğsünde uzak bir tür çarpıntı hissetti. Kendini daha iyi tanımıyor olsaydı, bunu bir çeşit aşk olarak tanımlayabilirdi. Ama uzun zamandır bu duyguyu yaşayamaz hale gelmişti.

İsteyerek.

Hayır, o zaman aşk değil,
gurur. Evet, onunla gurur
duyuyordu.

Çok güçlüydü. Tam da onun umduğu gibi yapmıştı.

Ve bir bağ hissetti. Uzun, çok uzun zamandır hissettiği en güçlü bağ.

Nasıl yapmasın?

Parmağını ekranın üzerinde gezdirerek kızın siyah saçlarının izini sürdü. Saçlarını o gün kıvırmıştı. Uzun dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu. Saç maşasını saçlarında gezdirirken ne düşündüğünü merak etti. Birkaç ay içinde kendini bir kafeste yem, yüzlerce psikopatın sapkın pençesinde masum bir piyon olarak bulacağını düşünmediği kesindi.

Yine de hayat tahmin edilemezdi. Her olasılığa karşı önceden plan yapmazsanız zaten öyle olabilirdi. Ve o zaman bile . . .

Bir çekmeceyi açtı, arkaya doğru uzandı ve çerçeveli bir fotoğrafı dikkatlice çıkardı. *Celesse*. Boğazı düğümlendi. Parmağını onun narin elmacık kemiğinin üzerinde gezdirdi, tıpkı az önce Noelle'in resmine yaptığı gibi. Ne kadar güzel bir kızdı. Saçlarının kokusunu hâlâ hatırlayabiliyordu. Ama bu koku her geçen yıl daha da azalıyordu. Yakında bir gün, onu tamamen unutacak mıydı? Koleksiyoncu nadiren korku hissederdi ama bu düşünce onu çok üzdü. Onun utangaç gülümsemesine baktı. Ondan başka kimseyle nadiren konuşurdu. O zaman da onun sesi olmuştu, şimdi de sesi olacaktı.

Parmağı kolyesinde gezindi ve sonra boğazının altındaki oyukta duran mücevhere gitti. Kırmızı bir elmas. Ona uygun bir yüzüğü vardı. Artık pek takmıyordu. Çok tanınabilir bir şeydi. "*Schatje*," diye fısıldadı ana dili Hollandaca'da, fotoğrafı çekmeceye geri koymadan önce. *Küçük hazine*.

Çayından bir yudum aldı. Oturup fotoğrafa bakarken çay ılıklaşmıştı. Tekrar ekrana bakıp makaleyi aşağı doğru kaydırmaya başladığında zihnini Noelle'e geri götürdü ama yaşadıkları kâbusu okumak istediği için değil. Basın hiçbir şey bilmiyordu, bildiklerini düşünseler bile. Polis de bilmiyordu. FBI da bilmiyordu. Deneyeceklerdi. Belki birkaç ipucu bulacaklardı, ama onları takip ettiklerinde, oyunun yeri değiştirilmiş, yeni kodlar gönderilmiş, internetin karanlık bodrumunda daha derin koridorlar inşa edilmiş olacaktı. Bu insanların harcayacak sınırsız parası vardı ve her zaman bir yerlerde rüşvet verilmeye hazır kirli bir polis bulunurdu.

Hatta bazı oyuncuların üç harfli ajanslarda çalıştığını hayal etti. Ne de olsa bir kralın sarayında böyle adamların yasaların dışında faaliyet göstermesi gerekirdi.

Hayır, makalede ne yazdığını ya da soruşturmayla ilgili güncellemenin ne umursamıyordu. Noelle'in götürüldüğü fotoğrafa bakmak istiyordu.

Alacakaranlıkta polis karakoluna girdi, otoparktaki yüksek sokak lambaları ve çok sayıda kameranın flaşı solgun ve perili yüzünü aydınlatıyordu.

İlk başta onun sade olduğunu düşünmüştü, ama bu onun içini parlatan ateşi görmeden önceydi. Onu güzel yapan ateşi.

Elleriyle onun çıplak bedenine dokunmuştu ama aynı zamanda zihnine de girmişti. Ve bu çok, *çok* daha tatmin ediciydi.

Kendisinin bile düşünmediği bir şekilde tatmin edici.

Birkaç dakika daha ona baktı, kanı damarlarında hızla pompalanıyor ve ona yaşadığını hissettiriyordu. *Kendisi* tarafından körüklenen kaçışlarını izlemek, hayatının en büyük heyecanlarından biriydi.

Onları asla unutmayacaktı. Ve Noelle kendi tercihiyle onu bir süreliğine unutabilirdi ama sonsuza dek unutmayacaktı. Hayır, unutmayacağından oldukça emindi.

Bilgi sarhoş ediciydi.

Telefonda bir mesaj belirdi ve yönlendirildiği siteye giriş yapmak için kodu kullandı.

Yeni bir oyun başlıyordu. Elbette oynayacaktı. Ve belki bir kez daha kazanmak için oynayacaktı. Çünkü neden olmasın ki?

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Bir Yıl Sonra

Noelle başını kaldırıp şemsiyeyle kaplı restoran verandasında oturduğu yerin hemen ötesindeki kaldırıma bakarken dizi zıpladı. Benekli sabah güneşi yakındaki fiskiye'nin suyunda parıldıyor ve yumuşak su şırıltısı bir sakinlik hissi veriyordu. Sabahın durgunluğuna ve akan suyun huzurlu sesine rağmen Noelle'in kalbi hızla atıyor, endişesi bacaklarını tekrar tekrar oynatmasına neden oluyordu.

Kendisine bunu söyleyen herhangi bir ayırt edici niteliği fark edemedi önce bile bloğun aşağısından yaklaşan o olduğunu biliyordu. Oturduğu yere doğru yürüyen adam Evan'ın hatırladığından daha uzun boyluydu, omuzları daha genişti ve Evan onun yürüyüşüne hiç aşına olmamıştı. Ne de olsa onu okulda gördüğünde düzenli olarak gözlerini kaçırırdı. Ondan sonra da birlikte geçirdikleri zamanın çoğunu dizlerinin üzerinde geçirmişlerdi.

Ya da sırtlarını.

Çok uzaktaydı ama yine de onu tanıdı. Belki de gözleri kapalıyken bile onun yakınında olduğunu biliyordu. Bunun böyle olduğunu düşünmek istemiyordu ama kısa bir süre için duygusal olarak hayatta kalması onun varlığına bağlıydı. Belki de açıklanamaz bir şekilde kaynaşmışlardı, mevsimler ve mesafeler boyunca uzanan sıkıca örülmüş bir bağ. Geçen yıl aralarındaki boşluğu hissetmişti ve şimdi de onun yakınlığını hissediyordu. Bir sersemlik. İçinde bir uğultu. Üzerinde onun adı yazan bir iç sayaç.

Noelle ayağa kalktı, ellerini jean giymiş kalçalarının üzerinde gezdirdi ve sonra kollarıyla ne yapacağını bilemeyerek ellerini çırpı.

Tanrım, çok gergindi.

Yaklaştı. . . yaklaştı. Açık alanda etrafına bakmadı. Gözleri doğrudan ona odaklanmıştı. Belki o da onu hissediyordu. Gülümsedi ve kızın nefesi kesildi, dudakları karşılık olarak kıvrıldı. Adamın üzerinde düşük belli bir kot pantolon ve fark etmeye çalışamayacak kadar dalgın olduğu bir logonun yer aldığı siyah bir tişört vardı. Her zaman olduğu gibi şaşırtıcı derecede yakışıklı, nefes kesici derecede *altın sarısıydı*. Hatta daha da yakışıklıydı. Bununla ilgili bir şey onu sevindirdi ve aynı zamanda ağlamak istemesine neden oldu. Doğruyu söylemek gerekirse, bir şeyler canını acıtıyordu. Nedenini anlamıyordu ve belki bunu daha sonra düşünecekti, belki de düşünmeyecekti.

Evan kısa siyah kapıdan geçti, kapının arkasından kapanmasına izin verdi ve sonra kadının küçük bistro masasında durduğu yere doğru ilerledi. Gülümsemesi büyüdü. "Selam," dedi. Onun sesi. Kızın üzerinde yıkandı. Bir ışık huzmesi. Karanlıkta bir el. Parmaklar onunkilerle birleşiyor. *Yalnız değilsin*.

"Selam," diye selamladı onu ve gülümsemesinin genişlemesine de engel olamadı. Bu iyi hissettiriyordu. Geçtiğimiz yıl hayatındaki pek çok şey zorlama gibi gelirken bu zahmetsizdi. Yavaş ve yalnız.

"İyi görünüyorsun," dedi. "Çok iyi." "Sen de öyle."

"Saçların," dedi. "Daha açık."

"Ah." Bir elini üzerinde gezdirdi, kız gibi omuz silkti ve onun fark etmesinden ne kadar hoşlandığına kendisi de şaşırdı. "Önemli noktalar," diye açıkladı, verdiği yanıtın dolaylı kendini gülünç hissediyordu. Sanki beklenmedik bir anda karşılaşan eski sınıf arkadaşlarından başka bir şey değillerdi. Sonra hava durumu hakkında konuşacaklardı.

Babası onu almaya geldikten sonra evi terk ettiği o günden bu yana bir yıl geçmişti. Onu sürükleyerek götürmüştü. Buna inanmak hâlâ çok zordu. Ona ikisinin de düşünmek için zamana ihtiyacı olduğunu söylemişti ve bu doğruydı, ancak bir başka gerçek de muhtemelen ikisinin de hayatlarının geri kalanında bunu bir şekilde yapacak olmalarıydı.

Bir dakika boyunca orada durdular, hava söylemeyeceklerini bildiği tüm kelimelerle doluydu. Aslında hiçbir kelimenin var olmadığı her şey. Ve bu sorun değildi, diye düşündü. İkisi de biliyordu. Her zaman da bileceklerini tahmin ediyordu. Bir termos kahve ve iki beyaz fincanın durduğu masayı işaret etti. "Yemek mi istersin yoksa sadece kahve mi içersin emin olamadım."

"Sadece bir kahve," dedi. "Daha önce yedim." İkisi de oturdu ve garson kız yanlarına yaklaştı, gözleri Evan'ın üzerindeydi. Evan menüye gerek olmadığını söylerken Noelle fincanından bir yudum aldı.

"Beni aradığına çok sevindim," dedi Evan. "Bu ... vay canına, bu harika."

Neredeyse gelmeyecekti. Paula'nın büyükannesinin cenaze töreni için San Francisco'ya gitmeyi ayarladıktan sonra haftalarca tereddüt etmişti. Kadını hiç tanı mıyordu ama Paula destek için Noelle'in kendisine eşlik edip edemeyeceğini sormuştu ve Noelle de bunu seve seve yapmıştı. "Nasıl olduğunu anlat bakalım," dedi.

Evan kendine bir fincan kahve doldurdu, bir yudum aldı ve sonra sandalyesine geri oturdu. En iyi estetik cerrahları tutacak paraya sahip olmanın neler yapabileceğini görebiliyordu. Yüzünde yediği dayaklardan eser . Sol eli masanın üzerine geldi ve en azından o kısmının hâlâ yaşadığı travmanın belli belirsiz fiziksel kanıtını taşıdığını görünce kalbi sıkışmaya başladı. Gözlerini onunkilere dikmeden önce bakışları beyaz saç çizgisi izlerini takip etti. Kadın ameliyat izlerini incelerken adam da onu izliyordu. "Ben iyiydim," dedi. "Oldukça iyiydim zaten. Stanford ..." -kaşları iki farklı yöne hareket etti, sonra kelimeye karar verdi- "yoğun." Gülümsedi ama gülümsemesi gergin görünüyordu.

Başını eğdi, adamın çenesinin sıkılığını, bir omzunun nasıl yukarı kalktığını inceledi. "Stanford'u sevmiyor musun?"

Evan güldü, omzu düştü. "Senden hiçbir şey saklayamam, değil mi?"

Noelle'dudakları eğildi ama bir paket şeker daha karıştırırken gözlerini kahvesinden ayırmadı, sadece Evan boğazını temizlediğinde bakışlarını kaldırdı. Gözlerini kısarak bir kadının neredeyse kendisi kadar uzun bir köpek ile geçmekte olduğu sokağa doğru baktı. Kadın tasmağını çe kiştirip duruyordu ve kimin kimi gezdirdiğini belli değildi.

"Hayır, gerçek şu ki, ben ... şey ... Bundan nefret ediyorum." Bir nefes verdi. "İşte böyle. Bunu kendime bile ilk kez söylüyorum. Nefret ediyorum," diye tekrarladı, sanki kendisi de onaylıyormuş gibi.

"Neden nefret ediyorsun?"

Evan iç çekti. "Anlamsız geliyor. Bilirsin, bu sınıflarda oturuyorum ve hepsi kurumsal yönetim ve yönetici liderlik hakkında konuşuyorlar ve ben sadece bunların ne kadar işe yaramaz göründüğünü düşünüyorum. Sanki babamın yaşadığı hayatın aynısına doğru sürüklendiğimi hissediyorum ve bu ... lanet olsun, ölüm fermanım gibi geliyor, Noelle."

Babamın yaşadığı hayatın aynısı. Babası paranın satın alabileceği her türlü lükse sahip bir kodamandı. Ve yine de . . . Noelle, Evan'ın tam olarak ne istediğini anlıyordu.

kastetmiştim. "Dünyayı artık çoğu insandan daha farklı gördüğümüzü söylemek doğru olur. İyi ya da kötü."

Gözleri buluştu, aralarında anlayış geçti. Yaralanmamış elinin eklemeni bir an için masaya vurdu. "Evet, ama hala bunun tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyorum ya da ..." Hayal kırıklığına uğramış bir nefes verdi. "Bunu hayatıma nasıl uygulayacağımı."

"Sanırım zaman alacak."

Başıyla küçük bir selam verdi. "Bazı açılardan, geçen yıl yeniden başlamışım gibi hissediyorum. Sanki her şeyi yeniden öğrenmek zorundaymışım gibi çünkü her şey farklıydı. Yeni. Bir ... yeniden doğuş, ama masumiyet olmadan." Yüzünü buruşturarak kısa bir kahkaha attı.

Yine de o da gülümsedi. "Anlıyorum," dedi.

"Peki ya sen? Sen nasılsın?"

"Ben iyiyim. Daha iyiyim." Geceler hariç, ama o bunu biliyordu. Gecelerden bahsetmesine gerek olduğunu düşünmüyordu.

Onu yakından izliyordu, yüz ifadesi endişeliydi. Biliyordu. Evet, söylemediği şeyleri anlıyordu. Ama o da doğruyu söylüyordu. O iyiydi. Çoğu yönden, gayet iyiydi. "Ve sen hâlâ okulda mısın?" diye sordu.

"Hayır. Okulu bıraktım." Yerel halk üniversitesinde dersler alıyormuş. Kısa bir kahkaha attı. "Sanırım ben de dersleri faydasız buldum. En azından şimdilik." Kahvesini tekrar karıştırdı. Kahve soğumuştı ve onun gelmesini beklerken zaten iki fincan içmişti, kafein sadece endişesini artırmaya yaramıştı. Yine de şimdi daha sakın hissediyordu. Zihni onu duygusal bir tsunami haline getirmişti. Onun varlığı içindeki fırtınayı dindirmişti. "Hareketsiz oturamadığımı fark ettim, biliyor musun? Belki bir gün bu değişir ya da"-omzunu silkti-"beni orada tutan bir konu bulurum. Ama şimdilik, ayakta olmayı tercih ediyorum. Hareket etmeyi. Çalışmayı." *Mümkün olduğunca az düşünerek.* "Bir spor barında garsonluk yapıyorum. Faturaları ödüyor."

Evan başını salladı. "Yapabileceğin çok şey var. Bir yolunu ."

Dudaklarında bir gülümsemenin hayaletinin dolaştığını hissetti.

"Seni bu kadar uzun süre göremeyeceğimi tahmin etmemiştim," dedi.

"Biliyorum. Ben de bilmiyordum," dedi ona. "Sanırım ... babama veda ettikten ve oradan nereye gideceğimi bulma sürecine başladıktan sonra, neredeyse ..." Sözüünü yarıda kesti. Onu incitmeden bu cümleyi nasıl bitireceğinden emin değildi.

"İkimizin duyguları yerine sadece kendi duygularına odaklanmak daha kolay bir seçenektir."

"En azından sağlıklı olanı."

"Anladım." Bir an için alt dudağını dişlerinin arasına aldı, belli ki söyleyeceği şeyi düşünüyordu. "Babanın anma törenine gittim."

Gözlerini kırptırdı. "Öyle mi? Seni görmedim-"

"Sana izin vermedim. Arkada durdum. Güzel bir ." Buna ne diyeceğinden emin değildi.

"Sana gitmekten kendimi kaç gün alıkoydum," dedi. "Ama sonra Kendimi biraz daha sağlam bir zeminde hissetmeye başladım. Ve sonra bir nevi ..."

"Beni görmekten korkuyor musun? O duygularla tekrar yüzleşmekten mi?" Küçük bir gülümseme verdi ve bu biraz hüzünlüydü. "Evet, sanırım."

Başını salladı. Bu onun için de böyleydi. Onu her gün görmek sıkışıp kalmak anlamına geliyordu. Evan'dan uzaklaşmak bir anlamda o kafesten bir adım daha uzaklaşmak gibiydi. Oradayken olduğu kişiden uzaklaşmak. O kız ile dönüştüğü kız arasında var olan farklar ancak mesafeyle anlaşılabilirdi. Ve bir kez adım atmaya başladığında, geriye dönmeyi düşünmek bile -zihninde hala Evan'ın kaldığı yere- düşünülemezdi.

Bir an sessiz kaldılar. Belki da o ilk günlerin itişini ve çekişini düşünüyordu. Dönen çaresizliği. Umutsuzluğu. Her şeyi anlayan biriyle birlikte olma özlemini. Öfke, gerçi bu daha sonra gelmişti, en azından onun için.

"Ve ... biriyle çıkıyor musun?" Bir kâğıt peçetenin kenarıyla oynuyordu ve şimdi onun cevabını beklerken elleri hareketsizdi.

Başını iki yana salladı. "Birkaç ay önce birkaç randevuya çıktım..." Noelle dudağını ısırıldı. "Ama o bitti." Önce kahve içmeye, sonra da sinemaya gitmeyi kabul ettiği adamdan hayalet gibi kaçmıştı. Adam onun elini tutmaya çalışmıştı ve Noelle derisinin yüzüldüğünü hissetmişti.

Etraflarındaki hava durmuş gibiydi, arka plan bulanıklaşıyordu, böylece sadece o net ve berraktı. Onun tek referans noktası. "Neden?" diye sordu ve sesi yumuşadı. Sesinde sanki boğazına bir şey takılmış gibi bir cızırtı vardı. "Yani, öyle mi ..."

"Benim için zor mu?" Yutkundu, gözleri kayıyordu. "Evet, kalıyorum," diye fısıldadı. "El ele tutuşmaya bile tahammülüm yok gibi görünüyor. Ve

. . . Zevk alma yetisine sahip olmadığımndan endişeleniyorum. Ve sonunda ... bilirsiniz, eğer biriyle işler ilerlerse, bu çok uzun sürecek ..."

"Bunu kişisel olarak mı algılayacak?" Evan sordu.

"Evet. Evet, kesinlikle. Ve sonra bu bir kısır döngü. Ne kadar gergin olursam, oraya ulaşma olasılığım o kadar azalıyor." Öyleyse neden deneyelim ki? Neden birine bunu yapsın ki? Belki de sadece kırıldığını kabul ederdi.

"Bunu doğru kişiye açıklayabilirsin," dedi. Yüzü sıcaklamıştı. Onunla bile, *onunla* bile, bu çok zordu. Yine de gerçeği isteyerek söylemişti. Çünkü adam sormuştu ve ona yalan söylemeyecekti. Nedeni ne olursa olsun, bunu yapmak kendisine yalan söylemek gibi geliyordu.

"Yapabilirim," diye kabul etti. "Doğru kişiyle. Eninde sonunda." Ve evet, dürüst olmak iyi hissettiriyordu. Kimseye karşı dürüst olamayacağı o kadar çok şey vardı ki.

Adamın çenesinde bir tik gördü. Elleri tamamen hareketsiz kalmıştı. Adamın kıskanç olduğunu, aşk hayatı hakkında konuşmaktan hoşlanmadığını hissetti. Ve belki de bu doğrudu. İkisi de olanlardan zarar görmüştü. Daha önce de itiraf ettikleri gibi, duyguları sağlıklı şeylere dayanmıyordu.

Duyguları *gerçek* bir şeye dayanmıyordu. Ya da kalıcı.

Bu yüzden yeniden bir araya gelmeleri kısa ve karmaşık olmayacaktı. İki eski arkadaş mı? Arkadaş mıydılar? Elbette. İki eski arkadaş, ortak noktaları olan şeylerle ilgili mücadeleleri hakkında konuşuyorlardı. Sadece kendilerinin konuşabileceği şeylere katlanmışlardı. Kadının hayatına devam etmesi gerekiyordu. Onun da devam etmesi gerekiyordu. Hayatına devam *etmeliydi*.

İkisinin *de vardı*. En azından çoğunlukla normal bir hayat yaşamaya yetecek kadar. Sürekli omzunun üzerinden bakmadan evden çıkmayı öğrenmişti. Tekrar gülmeyi öğrenmişti. Bir anda gözyaşlarına boğulmamayı öğrenmişti. Belli ki o da öğrenmişti. Şu anki yolunu sorgulamasına rağmen iyi gidiyor gibi görünüyordu. Ama yirmi yaşındaki pek çok erkek bunu yapardı.

"Ya sen?" diye sordu. "Biriyle görüşüyor musun? . .

biriyle görüşüyor musun?" "Hayır."

Adam hemen cevap verdi ve kadın kaslarının gevşediğini hissetti. Onları gergin tuttuğunu fark etmemişti. O da kıskanmıştı. Bu garip bağ, pek çok farklı duyguyla birlikte bükülmüştü. "Neden olmasın?"

Omuz silkti ve parmaklarını uzatmadan önce elini kaldırdı. "Gücümü geri kazanmaya odaklanmakla meşguldüm ve ... bilirsiniz, nefret etmekle

Derslerimi dinliyor, hayatımda gerçekten ne yapmam gerektiğini merak ediyordum." Bir esinti kıpırdadı ve alçak kapının yanındaki bir ağaç yaprakları hışırdayarak titredi. Başını yumuşak sese doğru çevirdi, yüzünde beliren gülümseme soldu. "Ve ilgilendiğim biriyle tanışmadım." Adam durakladı ve kadın bekledi. "Ben de duygusal olarak sıkışıp kaldım. Hem de çok." Masaya vurdu. Bunu itiraf etmekten hoşlanmadığını söyleyebilirdi. Ama ona söylemişti ve o da bundan memnundu.

"Son e-postanda bahsettiğin terapistle hâlâ görüşüyor musun?" diye sordu.

Yumuşak bir kıkırdama çıkardı. "O e-postayı altı ay önce göndermiştim."

"Özür dilerim. Çok sık kontrol etmiyorum." İnternete girmeyi sevmiyordu. Sanal kara mayınları tarlası gibi hissediyordu. Her şey şu ya da bu nedenle bir tetikleyiciydi. Instagram'a en son girdiğinde, akışında iki dudak kalemini karşılaştıran bir kızın paylaşımı belirmiş ve bir saat boyunca ağlamıştı. *Çünkü soyuldu*n, demişti Paula daha sonra ona söylediğinde. Hangi dudak kaleminin en kalıcı renge sahip olduğunu önemseyen bir kız olma ihtimalini elinden almışlardı. Gülmüştü ama sonra biraz daha ağlamıştı. Bunu önemsemek istiyordu. *Umutsuzca*. Kendini soyulmuş hissediyordu.

Ve bu yüzden nadiren herhangi bir şeye giriş yapıyordu. Evden çıkarken bile yeterince potansiyel kara mayını vardı. Ama bunlar gerekliydi. Çalışmak zorundaydı çünkü yemek yemesi gerekiyordu.

Beyni bir dizi düşünceye takılıp kalırken onu izliyordu. Bir süre sonra, "Belki de sana kâğıda mektup yazıp posta yoluyla göndermeliydim," dedi.

Güldü. "Belki."

"Ama, ah, sorunuza gelince, evet, aynı terapistle gidiyorum. Çok sık değil ama... bilirsiniz, ihtiyacım olduğunda."

"Yardıma oluyor mu?"

Bunu düşünüyor gibi görünüyordu. "Evet, sanırım öyle. Çok zeki biri. Çok ... yatıştırıcı, sanırım iyi bir kelime. Ve detayları açıkladığımda şok ve dehşetle yere yığılmayacak biriyle konuşabileceğimi bilmek bile beni rahatlatıyor. Peki ya siz?"

"Hayır. Birkaç ay önce bir terapistle gittim. İyiydi, ama ... Bilmiyorum, sanırım onunla pek anlaşılamadım. Ama Paula var. Paula benim için bir kaya oldu." Parası yetmediği için bir profesyonele gitmeyi de bıraktığından bahsetmedi. Ama Paula hakkında söylediklerinde ciddiydi. Ve tabii ki kendisi de vardı. Geçinip gidiyordu.

"Bu çok iyi. Sevindim," dedi Evan.

"Sizin için başka bir şey getirebilir miyim?" diye sordu garson kız.

Noelle, "Hayır, teşekkür ederim, sadece çek," dedi. Başka ne hakkında konuşabilirlerdi ki? Sadece bir yıl olmuştu. İkisi de hâlâ mücadele ediyordu ve ikisi de hâlâ gayet iyiydi. Onu çok özliyordu. Birbirleri için iyi olmadıklarını da biliyordu. İyileşmeleri ve yaşadıklarını ölçülebilir bir şekilde atlatmaları zaman alacaktı. Ama tekrar görüştükleri için mutluydu. Onu şimdi olduğu gibi hayal edebiliyordu. Sağlıklı. En azından çoğunlukla mutlu. İlerliyor.

"Bugün için ne planlıyorsun?" Evan sordu ve kelimeleri aceleyle döküldü.

Tereddüt etti. "Aslında herhangi bir plan yapmamıştım. Paula annesine bazı son dakika düzenlemelerinde yardımcı oluyor ve cenaze için gelen aileyi karşılıyor." Caddenin karşısında kaldığı oteli ve özellikle bu restoranı seçmesinin nedenini işaret etti. Odasının manzarası vardı. "Birkaç saat otelin havuzunda takılacaktım ya da belki biraz gezecektim. Bilmiyorum."

Başını salladı. "Benim günüm de oldukça boş geçiyor." Yine o acele kelimeler. Kalbinin hızı da onu takip etti.

O eski tanıdık tutuş. Gözlerini ona diktiği andan beri kabul etmemeye çalıştığı o *ihitiyaç*.

Garson kız yeniden ortaya çıktı, hesabı masaya bıraktı ve birkaç tabak ile kahve malzemelerini temizlemek için bitmek bilmeyen bir zaman harcadı. Genç kadın arkasını döndüğünde Noelle'in nefesi kesildi. Bakışları kilitlendi ve Noelle çaba sarf ederek bakışlarını ayırdı. Ona havuzda takılmayı ya da şehri gezmeyi teklif etmeyecekti. Bunu nasıl yapacağını bile bilemezdi. Onunla yapamazdı. Onlar yabancıydı. Evet, hayal edilemeyecek kadar korkunç bir şeyi paylaşmışlardı, onları sonsuza dek değiştirecek bir şeyi. Onları sonsuza dek *bağlayacak* bir şey. Ama işin özünde, birbirleri hakkında kayda değer hiçbir şey bilmiyorlardı. Sadece veda etmek ve onun hayatına devam etmesine izin vermek daha iyiydi. Çok erken olmuştu. Bunu yapmamalıydılar.

"Noelle-"

"Evan-"

Gözleri onunkileri aradı. O da bundan sonra nereye gideceğini bilmiyor gibiydi. Caddenin karşısındaki Hyatt'a baktı, kapıcı ön tarafta yaşlı bir valizlerini boşaltmasına yardım ediyordu. Onunla karşılaştı

tekrar baktı. Onun ne teklif ettiğini biliyordu. Ya da sorduğunu. Belki de bu tür bir teklif için kelimeler . Ama o biliyordu. O da biliyordu.

Yapmayacağına çoktan karar vermişti. Bu kötü bir fikirdi.

"Evet," dedi usulca. Kadın cüzdanına uzandı ama adam ondan önce davranarak masaya bir yirmilik attı. Küçük kapıdan birlikte çıktılar ve otele doğru yöneldiler.

Bir gün önce giriş yaptığı oda basit de olsa güzeldi. Noelle çantasını masanın üzerine attı. kapının tıkırtısını ve Evan kilidi açarken zincirin sessiz takırtısını duydu. Kalp atışları bir kademe daha hızlandı. Gergindi, ama şimdi teslim olduğuna göre, şimdi yanlış olsa bile kendine izin verdiğine göre, aynı zamanda rahatlamıştı. Bir seçim yapmıştı. Her ikisi için de sonuçları olacaktı ama geri adım atmayacaktı. Şimdi değil. Onun bakışlarındaki kesinliği de görebiliyordu. Burada yapmacıklığa gerek yoktu. Aklında sadece bir amaç vardı ve tam bir anlayış. Ayakkabılarını tekmeledi ve döndü, adamın ona yaklaşmasını izledi.

Başını eğdi ve usulca gülümsedi. Gergin görünüyordu ve bu da kadının içini şefkatle dolduruyordu. O zaman bu farklıydı. Daha önce hiç şefkat hissetmemişti, sadece ham bir ihtiyaç. "Hiç öpüşmedik," diye not etti.

Göğsünden yükselen kahkahaya engel olamadı. Gülünç görünüyordu. "Öyle değil mi?"

"Hatırlardım."

O da öyle sanıyordu. Bazen seks yaptıkları o iki ve zamanı, kavrayışlarını, teninin onunkinin üzerinde kayarken verdiği hissi, bedenine girerken etinin sıcak baskısını hayal ediyordu. Gözlerini kapattı ve onu tehdit eden diğer hayalleri bastırmak için tekrar tekrar üzerine geldiğini gördü. Ve bu anılara sahip olduğu için minnettardı. Onlara, aylar önce ona sarıldığı gibi sarıldı. Kendini bir silah, gölgeler arasında bir meşale gibi hissediyordu.

"Bu sefer farklı yapalım," dedi. "Yavaş gideceğiz. İhtiyacın olduğu kadar yavaş. Acelemiz yok. Zaman çerçevesi yok. Tamam mı?" Sanki onun aklını okumuş gibiydi. Evet, o eski anıları vardı ama bunlar daha keskin, daha parlak olacaktı.

"Evet," diye nefes aldı. "Evet, tamam."

Bir parmağını çenesine götürdü, yüzünü eğdi ve ona doğru eğildi. Çok tatlıydı. Gerçekten öyleydi. Uzun zamandır onun hakkında çok yanılmıştı. Onu ölümcül düşmanına bağlamak için sadece bir ay, bir kafes ve ateşli bir kaçış gerekmişti. Dudaklarından küçük bir kahkaha kaçtı ve adam bir an için geri çekildi, dudaklarında da bir gülümseme belirdi. Neyin komik olduğunu sormadı.

Adam dudaklarını dudaklarına değdirdiğinde gözleri dalgalanarak kapandı. Onun tadını biliyordu. Belki de nefesinin kokusunu bildiği içindi bu. Bunun, ilk öpüşmelerinin yeniliğine rağmen, bazı açılardan eve dönmek gibiydi. Yüzlerce hayaletin yaşadığı bir eve, belki huzur içinde yaşamak için, ama belki de gecenin karanlığında zincirlerini takırdatmak için. Adam dilini yavaşça dudaklarının kenarında gezdirdi ve kadın açılarak daha da yaklaştı.

Kollarını ona doladı ve yaralı elinin parmaklarını saçlarının arasından geçirerek kafatasının tabanını kavradı. Bu iyi hissettirdi. Daha önce hiç bu şekilde dokunulmamıştı. Adamın ağzına doğru iç çekti ve onun dilini kendi diliyle karşıladı.

O ikinci kattaki odadan önce sadece üç erkekle öpüşmüştü. Bu konuda pek iyi olmadıkları dışında hiçbirini hatırlamıyordu. Evan iyiydi. Çok iyiydi.

Öpüşmeleri yavaştı. Derin. İlahi bir tutkuyla. Bunu yapabiliirdi. Ona dünyadaki tüm zamanı verecekti, gerekirse tüm geceyi. Bundan emindi. Ve bu kendine güveni arttı, aldığı zevk de.

Kadın eridi. Kolları onu sardı ve daha da yakınlaştı, avuçlarını adamın pazularından omuzlarına doğru gezdirdi ve parmaklarını hareket ettirerek nabzının altlarında atmasını sağladı. Adamın pantolonundaki şişkinliği ve teninin sıcaklığını hissetti. Adam tahrik olmuştu ama sesini çıkarmadı. Heyecanını dizginlemeye çalışıyordu, böylece onun çok önüne geçmeyecekti.

Dudakları ayrıldı ve adam geri çekildi, yanakları kızarmış ve dudakları onun ağzından ıslanmıştı. O kadar güzeldi ki, sadece yüz hatları ya da saçları yüzünden değil, ona bakarken yüzündeki yoğun konsantrasyon yüzünden kalbi neredeyse duracaktı. Tişörtünün eteklerini kavradı ve başının üzerine getirdi. Belli ki spor yapıyordu. Güçlü ve şıktı. Kendisi de tişörtünü kafasına geçirmeden önce bir anlığına onu içine çekmesine izin verdi.

Bu da farklıydı. Diğerlerinin yerini alacak yeni anılar. Kendilerinin bitkin ve aç versiyonları olmadıkları anılar,

susamış, korkmuş, *çaresiz*.

İkisi de soyundu, her bir giysi parçası çıkarılırken bakışları ısındı. Adamın ereksiyonu serbest kaldığında ilk endişe vızıltısını hissetti, ama nefes alarak kıyafetlerini bir kenara bıraktı ve yatağın kenarına oturdu. Arkasına yaslandı ve adam onun üzerine gelmek yerine, ona doğru dönerek uzandı. Evan elini uzatıp yanağındaki bir tutam saçı aldı. Utangaç ama heyecanlı hissetti, son zamanlarda hayatının başka hiçbir bölümünde hissetmediği bir şekilde yoğun bir şekilde *mevcuttu*. Bekaretini, nefesinde soğan olan ve ona tecavüz ederken homurdanan garip, gümüş, ifadesiz bir maske takan iğrenç yaşlı adam yerine Evan almış olsaydı, bunun nasıl bir şey olacağını düşündü.

Evan sanki onun ani ruhsal sıkıntısını hissetmiş gibi onu kendine çekti ve parmaklarını nazikçe omurgasında gezdirdi. "Bazen benim için de zor oluyor," dedi kulağına. "Başka birine dokunmayı düşünmek. Seni düşünüyorum, Noelle. Merak etmekten kendimi alamıyorum."

Dudaklarını tekrar onunkilere yaklaştırarak onu susturdu. *Şu andan* başka bir şeyden bahsetmesini istemiyordu. Söz vermek yok. Planlar yok. En azından bir kısmının ona yapılanlardan dolayı hâlâ yersiz bir suçluluk duygusu taşıdığını biliyordu ve buna hiç gerek yoktu. Bu ona da yapılmıştı. Eğer bu, o yanlış kavramı hafifletmeye yardımcı oluyorsa, o zaman memnun oldu çünkü bu sadece onun için değildi. Ama daha fazlası olmamalıydı.

Öpüşürlerken ona doğru döndü, bacağını kalçasının üzerinden kaydırıp ve merkezlerini bir araya getirdi. Adamın nefesi kesildi ve adam hafifçe geri çekilerek onun gözlerine baktı, onu okudu. Sol eli teninde, kalbinin üzerinde geziniyordu.

Kollarını hareket ettirerek adamın elini kendi ellerinin arasına aldı ve dudaklarına götürdü. Kadın parmak uçlarını yavaşça, teker teker öperken içini çekti. "Nasıl?" diye fısıldadı. "Gerçekten mi?"

"Sert. Ağrılı. Ama işe yarıyor," dedi nefes nefese gülerek. "Fizik tedavi yardımcı oluyor. Doktorlar zamanla çoğunlukla normale döneceğini düşünüyor."

"Bizim gibi mi?" diye sordu gülümseyerek. Bunu şaka yollu söylemişti. Ama gerçekten de doğrudu. Ya da öyle olmasını umuyordu.

"Kesinlikle," dedi, dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Çoğunlukla normal. Zamanla. Bu oldukça iyi bir tahmin, sence de öyle değil mi?"

Omuz silkti. Onunla bu şekilde, bu kadar yakın, tenleri çıplak konuşmak damarlarındaki kanın daha hızlı hareket etmesine neden oluyordu. Kendini sıcak ve umutlu hissetti. "Ne kadar

Tahminlere göre, evet. Daha kötüsü de olabilirdi."

Adam yumuşak bir kahkaha attı ve bu kahkaha kadının tenini okşayan bir kadife parçası gibi üzerine düştü. Hafifçe titredi, meme uçları sertleşti. Gırtlaktan gelen bir kahkahayla çözüldüğünü hissedebiliyordu. Bilmek ne güzel bir şey.

Eğildi ve boynunu öptü, nefesi teninde sıcaktı. Başparmağı meme ucunun üzerinde tembel daireler çizdi. "İyi misin?" diye sordu.

"Evet," diye nefes aldı. "Evet, güzel."

Gözlerini açık tuttu. Onu hissetmek istiyordu, ama daha da önemlisi, onun görüntüsünün zihnine kazınmasını ve her an geri getirilebilmesini istiyordu. Başka bir erkekle yakınlaştığında Evan'ı hatırlamasını sağlayan şey hastalık mıydı? Belki de. Belki de bu, gelecekteki bilinmeyen partnerine karşı büyük bir haksızlıktı. Ama alternatif imgelemler çok daha kötüydü. Alternatif imgelemler gelecekteki herhangi bir yakınlaşmayı imkânsız kılacaktı.

Sonunda, Evan'ın hissine tutunacaksınız, ama yüzü bulanıklaşacak.

Bir gün. Ve o zaman gerçekten özgür olacaktı.

İhtiyacı varsa bunu onun için de istiyordu. Belki de ihtiyacı yoktu. Ama ona zevk vermenin onu küçük bir şekilde iyileştirdiğinden oldukça emindi.

Adamın eli göğsünde sihirli şeyler yaparken ve dudakları bir gülümsemeyle kıvrılırken, "Kesinlikle işe yarıyor," diye mırıldandı.

Eli karnını sıyırdı ve parmaklarıyla uyluklarını ayırmaya çalıştı. Kıpırdamadan durdu, içgüdüleri ona geri çekilmesini söylüyordu. Kaçmasını.

"Nefes al," dedi, düşüncelerini yönlendirerek. "Ve bana bak."

Nefesi kesildi, gözleri onunkilere kilitlendi. Çok maviydiler. Uzun bir yağmur gecesinden sonra sabah gökyüzünün durgunluğu kadar berrak. Adam gülümsedi, bu biraz aptalca ve beklenmedik bir şeydi ve bu yüzden o da gülümsedi, tam parmakları içine daldığı sırada. "Oh," diye fısıldadı. Ve sonra kendini hissetti, adamın okşayan eline sabitlenmişti ama o berrak, mavi gökyüzünde süzülüyor, kendini uzaklara bırakıyordu. Tanrım, sürüklenmek güzeldi. Bir uyuşturucu. Güzel bir kaçış. Evan başını eğerek bir meme ucunu ağzına aldı ve kız haykırarak parmaklarını onun yumuşak saçlarının arasından geçirdi. Onu bacağına hissedebiliyordu, sıcak ve sertti ama hazır olduğunu söyleyene kadar ne kadar sürerse o kadar zaman geçireceğini biliyordu.

Yine de çok uzun sürmesini istemedi, vücudu bu kadar tepki verirken zihinsel olarak sarmal olma ihtimalini göze almak istemedi.

İyi. Bu bir dengeydi, hassas bir denge. O aptal gülümseme yardımcı olmuştu. Bunu sadece o bilebilirdi.

Parmağını yavaşça kadının içine sokup çıkarıyor, başparmağıyla kadının eline doğru bastırmasına neden olan noktada hafifçe dönerek daha fazlasını istiyordu. Adamın daha fazla erişebilmesi için bacaklarını ayırdı. Adamın kokusu sarmıştı, erkeksi kokulu bir deodorantla karışmıştı ve daha fazlası yoktu. Onun teninin kokusunu nerede olsa tanırdı. Korkusunun tadını da biliyordu, kanının tınısını da. Ama şimdi bunları düşünmek istemiyordu. Onun yüzünü cehenneme sürüklendikleri zamanki haliyle görmeyi reddediyordu. Zevkten gözlerini kapattığını fark etti ve şimdi gözlerini açtı. Adam onu izliyordu. "İyisin," diye güvence verdi. "Her şey yolunda. Çok ıslaksın, Noelle. Seninle ilgili her şey mükemmel."

Kadın ıslanmıştı. Hissedebiliyordu, parmaklarının içeri girip çıktığını, körüklediği arzusunun kaygan kanıtlarını kullandığını hissedebiliyordu. Vücudu hâlâ kendisine aitti. Kimse onu cinsel isteksizlikle dolu bir hayata mahkûm etmemişti. İyileşebilirdi. Bunu şimdi yapıyordu.

"Şimdi," dedi, adamın omuzlarını hafifçe çekerek. Gölgelerin toplanmasına izin vermek istemedi, bu riski almak istemedi.

"Bu şekilde yapabilirim," dedi parmakları yavaşça kaymaya devam ederken.

Ama başını iki yana salladı. üzerine gelmesine, parmağından daha fazlasıyla içine girmesine ihtiyacı vardı. Teslim olmaya, bunu yapabileceğini bilmeye ihtiyacı vardı.

Kısa bir süre için kararsız göründü, ama dediğini yaptı, elini çekti ve eğilip vücudunu onunkinin üzerine getirirken ve dizleriyle kendini desteklerken onu öptü. "Bana yol göster," dedi. Noelle aşağı uzandı, sert uzunluğunu kavradı, teninin ipeksiliği karşısında şaşırdı. Elini üzerinde gezdirerek hayretle baktı, teninin yukarı aşağı kolayca hareket etmesinden büyülenmişti. Bunu daha sonra eliyle ve hatta belki ağzıyla daha fazla araştırmak isteyebilirdi. Bu düşünce başını döndürdü.

Evan acı dolu bir kahkaha attı. "Şunu kesmezsen, bu iş bir dakika içinde bitecek."

Gülümsedi. Söylediği şey, ortada bir amaç olduğuydu ve aldığı zevk bu amacın tamamı değildi. *Tatlı Evan*. Onun gözlerine baktı ve onu sevdiğini anladı. Tam o anda, sevdiğini fark etti. Ve bu aşk hastalıklı ve çarpık olabilirdi, aşkın asla dayanmaması gereken şeylere dayanabilirdi.

Ama ne olursa olsun, onu seviyordu ve bu sevgi tam oradaydı, onu vücuduna yönlendirirken kalbini ısıtıyordu.

Seni seviyorum ve bu yüzden, bu iş bittiğinde, gitmene izin vereceğim. Tekrar.

Gözleri hafifçe bulanıklaştı ve kadın onun yüz hatlarını şekillendiren hazzı izledi. *O bakışı.* Tanrım. Çok güzeldi. Onu içine çekti ve sadece onunkine tanıklık ederek kendi zevkini daha da artırdı.

Bu da harika bir farkındalıktı, kendi zevkini bulabildiğini ama aynı zamanda birlikte olduğu erkeğin zevkine tanık olmaktan da tatmin olduğunu bilmek.

Farklı hissediyordu. Daha önce içine girdiği iki seferden çok farklıydı. Bu kadar tahrik olmak doğal hissettiriyordu. *Doğru.* Neredeyse adamın daha önce ona tam olarak uymadığını düşünecekti ama hayır, adam mükemmeldi. Bacağını kaldırdı, adam yavaşça hareket ederken farklı pozisyonlar denedi, alnından terler boşanıyordu. Sırtının derisi nemliydi ve onu okşadı, içinde ve avuçlarının altında hissetmenin tadını çıkardı, göğsündeki ağzını ve iç kaslarını sıkıdığında titremesini sevdi. Seks hakkında hiç bilmediği o kadar *çok* şey vardı ki.

Yavaşça tırmanmaya başladığı anı hissetmiş gibiydi, elini bacaklarının arasına götürdü ve hafifçe masaj yaptı, böylece mide kasları gerilmeye başladığında kanı daha hızlı aktı.

Evan zor nefes alıyordu, başı öne eğikti, kasları çok gergindi. Dayanıyordu.

Sonra saf bir mutluluk dalgası üzerine çöktüğünde her şey kasıldı ve adamın omuzlarını kavradı, tırnaklarını derisine geçirdi ve adını haykırdı.

Onun da gelmekte olduğunu anlayabiliyordu ve bir an için birlikte asılı kaldılar, sonra tekrar yeryüzüne indiler. Bir an kendini mutlu hissederken bir an sonra mahzunlaştı, gülerken gözlerinden yaşlar akıyordu. Kahkahaları ağlamaya dönüştü ama yine de ona sarıldı. Adam onun hem neşesini hem de kederini anlayışla karşıladı. İkisini de sorgulamasına gerek yoktu. Sadece ona sarıldı. O anda Noelle bunun doğru ya da yanlış olmasını umursamadı. Sadece öyleydi.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Evan, kalmasına izin verdiği için rahatlamıştı. Neredeyse izin vermeyeceğini düşünüyordu. Daha önce de birbirlerini bu şekilde incitmişlerdi. Ve bu kez birbirlerine ne sunduklarını daha net görebildiklerini düşünse de, bundan tam olarak emin olamıyordu. O kafeslerden kaçtıklarında bir tür yeniden doğuş hissettiğini söylerken ciddiydi. Her şeyi yeniden öğreniyordu. Sınırlarını, duygularını, rahatlık seviyesini. Kimliğini. Dünyadaki yerini. İnsanlığa bakışını. Sürekli dönüyordu. Sarsılıyordu. Ve onunla birlikte olmak, geceyi kollarında onunla geçirmek, uzun zamandır ilk kez ayaklarının yere bastığını hissetmekti.

Oda servisi sipariş ettiler ve yatakta yediler. Sonra tekrar sevişmişler. Ve tekrar. Onun hem fiziksel hem de duygusal sınırlarını keşfetmesini izlemekten büyük zevk alıyordu. Ve iyileşme de buldu. O da kurban edilmişti. Yakınlaşma sırasında onu rahatsız edecek imgeleri yanında taşıyacağından endişelenmişti. Ama durum böyle değildi. Gördüğü tek şey oydu. O geceyi sadece şimdiki zamanda yaşadı ve bu onun yaralı ruhunu toparlamasına yardımcı oldu.

Üçüncü kez seks yaptıklarında ağlamadı. "Gözyaşı yok," dedi adam, yuvarlanıp onu da yanına alarak.

Kadın ona doğru güldü, yüzü ciddileşti. "Gözyaşı yok," diye onayladı.

"Şimdi daha iyisin." "Bu kadar kolay mı?"

Başını salladı. "Faturamı göndereyim mi?"

Güldü ve adamın omzuna hafifçe vurdu.

Gecenin karanlığında uyandılar, parmakları birbirine kenetlenmişti, birbirlerine bakarken gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Nerede olduğunu bilmiyordu, sadece elinin uzanmış olduğunu ve kadının onu bir zamanlar olduğu gibi tuttuğunu biliyordu. Hatıralar yağlı bir yağmur gibi üzerine yağdı. Kafes. Soğuk. Korku. Korku.

O yerin, o zamanın tüm duyguları akmaya başladı. Noelle nefesini tuttu, elini çekti ve sırtı ona dönük olarak doğrulup oturdu. Evan yutkundtu, ayağa fırladı ve komodinin üzerindeki lambaya uzandı. Dengesizdi ve çırpınırken lamba masadan yere düştü, ampul kırıldı.

Oda karanlık kaldı. Çok karanlık. Çok karanlık.

Hâlâ orada mıyım? Rüyamda özgür olduğumu mu görüyordum?

Evan Noelle'in sessiz ıglığını duydu ve duvar boyunca ilerlerken parmakları bir düğmeyle karşılaştı. Düğmeyi yukarı doğru çevirdi ve oda kutsanmış bir ışıkla yıkandı. Terliyordu. Çok sıcaktı. Zor nefes alıyordu.

Sadece arşafaları buruşmuş kiralık bir oda. Ama o kiralık oda, kapısının önüne mobilya yığdığı oda değildi. Tozlu sokakta yürüyen kırmızı ayakkabılı bir adam görmeyi umarak perdelerin arasından baktığı, nefret dolu yüzünde karikatürize edilmiş bir gülümsemenin uzandığı oda. Bu kâbus bir zamanlar peşini bırakmamıştı ama bir süredir rüyasında bile görmemişti. Aylardır aklına bile gelmemişti. Ta ki şimdiye kadar.

Noelle yatağın kenarına oturmuş, kollarını çıplak göğüslerinin üzerinde kavuşturmuş, gözlerini odanın içinde gezdiriyordu. Yüzünden, zihninin onu o kafese, o motele, hatta belki de beyninden silmek için çok uğraştığı ikinci kattaki o odaya götürdüğünü görebiliyordu.

Ona doğru gitti, yerde dizlerinin üzerine çöktü ve ellerini onun ellerinin arasına aldı. Kadın kollarını indirdi ve ona baktı. O kadar güzeldi ki. Onu kafenin avlusunda çizgili mavi gömleği ve beyaz pantolonuyla, saçlarını yüzünden çekmiş halde gördüğünde de böyle düşünmüştü. O zaman taze görünüyordu. Genç ama aynı zamanda olduğundan daha yaşlı. Şimdi o kadar savunmasız görünüyordu ki, gözlerindeki tekinsiz bakışı almak istedi, ama bunu kastetmemiş olsa da, onun yüzünden oradaydı.

En kanlı savaşları birlikte yaşamış yaralı savaşçılar gibiydiler. Birbirlerinin anlayışına sığındılar çünkü yaşadıkları pek çok açıdan anlatılamazdı. Birlikte kelimelere ihtiyaç duymuyorlardı. Ancak birbirlerinin varlığında olmak, o kişi orada olmadığında gömülmesi daha kolay olan imgeleri ve anıları da beraberinde getiriyordu.

Bunu daha önce bilmiyorsa bile şimdi biliyordu.

Ve bu onun kalbini kırdı. Kırdı ve ilk seferinde de aynı sebepten dolayı kırmıştı. Onu arzuluyordu. Sadece onun sunduğu teselliye ihtiyacı vardı. Ama aynı zamanda

Başka hiç kimsenin yapamayacağı şekilde onu tetikledi. Ondan kalmak daha kolay olmuştu. Ve bu onu ikiye böldü.

Parmak eklemlerini öptü. Elini açtı ve ağzını avucuna koydu. Tekrar ona baktığında, hâlâ o savunmasız bakışını takınıyordu ama gözlerine sıcaklık girmişti.

"Hâlâ berbat durumdayız," dedi.

Adam iç çekti. "Bazı açılardan."

"Bundan asla pişman olmayacağım," dedi.

"kesiyorsun," dedi. *Tekrar.*

"İkimizin de buna ihtiyacı var, Evan." Birbirine dolanmış ellerini kaldırdı ve adamın yaralarını teker teker öptü. Tartışmak istedi ama gerçekten yapamadı. Canını yakıyordu ama onun haklı olduğunu biliyordu.

"Sanırım öyle. Nasıl bilebiliriz?"

"Hayatımızı yaşıyarak biliyoruz."

Kalbinde bir çatlak oluştu, lifler yırtıldı. Bunu hissetti. Hiç kimse onu bu sözlerin fiziksel benliğini ölçülebilir bir şekilde değiştirmedigine ikna edemezdi.

Başını dizlerinin üzerine koydu ve kadın onun saçlarını okşadı. "Senden uzakta olduğumda kendimi boşlukta hissediyorum," dedi. "Geçen yıl bunu çok düşündüm."

"Ben de öyle. Ama boşluk da bir bakıma önemli." "Evet," diye itiraf etti. "Ama aynı zamanda acıtıyor da."

"Bu solacak."

Tekrar yırtıldığını, kalbinin iki yöne doğru gerildiğini hissetti. Yine de onun haklı olduğunu biliyordu. Şimdilik. Belki de sonsuza dek. Hiçbir gelecek travma temeli üzerine inşa edilemezdi ve daha fazlası da olamazdı.

Ama daha fazlası var. mıydı? Nasıl bilebilirler ki?

Gerçekten nasıl *bilebilirler* ki?

Noelle arkasına yaslandı ve Evan onun yanına yatarak kaşıklaştı. Birbirlerini iyileştirmişler ve birbirlerinin canını yakmışlardı. Farklı bir şey yapamazlardı. Birbirleri üzerindeki etkilerinin ne olacağını kader belirlemişti.

Onunla birlikte yatarken, en son ne zaman ağladığını hatırlayamadığı garip bir ağlama isteği duydu. O kafeste bile, üst kattaki o dehşet odasında bile. Hâlâ yapabiliyorken ona tutunarak daha da yaklaştı.

Sabah uyandığında Noelle gitmişti. Tıpkı olacağını bildiği gibi.

OceanofPDF.com

İKİNCİ BÖLÜM

Canavarlarla savaşıyan kişi, kendisinin de bir canavara dönüşmemesine dikkat etmelidir.

-Friedrich Nietzsche

OceanofPDF.com

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Yedi Yıl Sonra

Arabasından inerken Evan'ın telefonu çaldı. Cebinden telefonu çıkarıp ekrana bakarken anahtarlığın kilidini tıklattı. *Baba.*

Aramayı reddetti ve telefonu cebine geri koyarak garajdan çıktı ve Aria'yla buluşacağı İtalyan restoranına doğru yöneldi.

Babasını daha sonra arayacaktı. Bugünlerde babasının aramalarını çoğu zaman görmezden geliyordu. Evan'ın *fırsatlarını heba* etmesinden dolayı ne kadar hayal kırıklığına uğradığına dair bir nutuk daha çekmek istemiyordu. Yirmi yedi yaşında bir adamdı ve babası yedi yıl önce Stanford'un işletme programını bırakıp onun yerine ceza hukuku okumayı tercih etmesini *hâlâ* unutamamıştı. Babası bunun için para ödemeyi reddetmişti, ki bu sorun değildi. Annesi, *"seni ne mutlu edecekse benim için sorun değil"* gibi basit bir cümleyle geri dönmüştü. Bu aslında şu anlama geliyordu: *Yeni kocam ve üvey çocuklarımla hayatımı yaşamakla meşgulüm ve gerçekten umurumda değil.* Böylece Evan birkaç devlet okuluna başvurmuş, ardından bir iş bulmuş ve dört yıl boyunca kendi geçimini sağlamıştı.

Mezun olduktan bir yıl sonra kendi özel araştırma şirketini açtı ve tek bir pişmanlık duymadı.

Göz alıcı değildi. Her zaman ilginç bile değildi. Ama bir müvekkilinin davasını sonuçlandırmak için adaletten yoksun kalan yanını besliyordu. Aldatan bir eş bile olsa, başlangıçta geri çevirme lüksüne sahip olmadığı bu tür işleri artık nadiren kabul ediyordu. Çoğunlukla nankör ve her zaman iç karartıcıydılar ve onun deneyimine göre, eğer bir eş partnerinin kendisini aldattığından şüpheleniyorsa, öyleydi.

Ve tabii ki, onun da evcil hayvan projesi vardı, eğer bu doğru olsaydı dönem.

Reno Polisi'nde düzenli olarak birlikte çalıştığı birkaç tanıdığı vardı ve şimdi onlardan biriyle, Aria Dixon adında bir memurla buluşuyordu.

Ev hissi veren küçük restorana girdiğinde ev sahibi gülümsedi, ama biriyle buluştuğunu söyleyemeden Aria'nın ayağa kalkıp arka taraftaki bir masadan ona el salladığını gördü. Elini kaldırarak Aria'ya onu gördüğünü belli etti, sonra da bu alışverişi izleyen hostese başıyla selam verdi.

"Afiyet olsun efendim," dedi ev sahibesi.

"Teşekkürler."

"Merhaba," dedi Aria masaya vardığında, ayağa kalkıp ona çabucak sarıldı. "Seni görmek çok güzel."

"Sen de." Üzerindeki hafif çıkarıp restorandaki sandalyenin arkasına astı. Oturduğunda "Nasılsın?" diye sordu.

Aria omuz silkti, bal sarısı saçları omuzlarına dökülüyordu. Onu daha çok saçları açık ve üniformalı görmeye alışkındı ve onu sivil olarak görmek her zaman biraz garip gelmişti. Aria onun yaşlarındaydı, koyu yeşil gözleri ve burnunun üzerinde bir tutam çili vardı. Sert bir polisten çok güzel bir orta batılı çiftçi kızına benziyordu. "Bilirsiniz, her zamanki gibi rüyayı yaşıyorum."

Aria ona gülümseyince bir kakhaha attı. Aria'nın bazen ona bakışından, bir yıl kadar önce yaşadıkları kısa ilişkiyi yeniden yaşamayı umduğunu anlayabiliyordu. Her şey grup olarak bir şeyler içmeye çıktıklarında başlamıştı ve adam kendini onun evinde bulmuştu. Birkaç kez birlikte olmuşlardı ama bu her zaman sıradan bir ilişki olmuştu ve sonunda iş ilişkilerini daha fazla tehlikeye atmak istemediği ve ne olursa olsun bir aşka odaklanacak durumda olmadığı için ilişkilerini bitirmelerini önermişti. Onu çekici ve ilginç bulmadığından değildi. Ama kariyerini inşa etmekle meşguldü. Kız bunu iyi karşılamış gibi görünüyordu, ama aynı zamanda gözlerindeki hızlı incinme parıltısını da fark etmiş ve en başta bu çizgiyi aştığı ve iş arkadaşı olarak değer verdiği biriyle gerginlik yarattığı için pişman olmuştu.

Çünkü huzurlu bir yerdeydi. Uzun zaman almıştı. Yıllar. Ama o iyiydi. Hem de çok iyiydi. Sadece ara sıra kâbuslardan uyanıyordu. Soğuk terler dökmeden başına gelenleri düşünebiliyordu. Elbette hâlâ mağduriyetiyle ilgili duygular yaşıyordu ama bununla bir sorunu yoktu. Bunun olması gerektiğini düşündü.

dava. Olanlar onu değiştirmişti. Nasıl farklı olabilirdi ki? Yine de zaman geçtikçe, meydana gelen tüm değişimin olumsuz olmadığını fark ediyordu.

Bulunduğu yere varmak için yedi uzun yıl boyunca iyileşmesi, gidip gelen terapiler görmesi ve içinde doğru hissettiği yolu takip etmesi gerekmişti. Bunu riske atmak mı? En ufak bir şekilde? Evan, bu riski almaya değecek bir şey ya da *biri* ortaya çıktığında bunu anlayacağını düşünüyordu.

Aria bir yudum su içti ve şimdi onu yere bıraktı. "Benimle burada buluştuğun için teşekkürler. Haftalardır bir gün bile izin yapmamış gibiyim. Evimde bir parça yiyecek bile yok."

"Hala görev gücünde mi çalışıyorsun?"

"Evet. Son zamanlarda çete faaliyetleri çok arttı. Cumartesi günü dört yaşında bir ocuk vurularak öldürüldü."

Yüzünü buruşturdu. "O nasıl?"

"şu anda her şey yolunda. Sana dua et."

Başını salladı. Düzenli olarak yaptığı bir şey değildi ama bir grup suçluya bağlılığını kanıtlamak isteyen bir pislik tarafından vurulan dört yaşındaki küçük bir ocuk adına Tanrı'ya el açmaktan çekinmiyordu.

Aria bir ay kadar önce çete birimine atanmıştı. Bu, Reno'da giderek daha büyük bir sorun haline gelen bir konuydu. Ve elbette, çetelerle birlikte daha fazla uyuşturucu ve dolayısıyla daha fazla suç geliyordu, sadece çete yeleri tarafından değil, aynı zamanda devam etmek için para gerektiren bir şeye bağımlı hale gelen vatandaşlar tarafından da işleniyordu. Ve her zaman daha ciddi bir sorun olan insan kaçakçılığı vardı.

Garson yaklaştı ve içki siparişlerini aldı, Aria için bir kadeh şarap ve onun için bir bira. Ne de olsa teknik olarak mesai saatleri dışındaydı. "Benim için bir şeyiniz varmış gibi geldi," dedi.

Aria başını salladı. "Belki. Emin değilim. Kararı sana bırakayım dedim." Sandalyesinin yanındaki çantasına uzandı ve ona bir dosya uzattı. Evan dosyayı masanın üzerine koydu ve açıp ayrıntılara göz atarken kaşları çatıldı.

Boş zamanlarında kaçırılma olaylarını araştırıyor ve Aria'dan kriterlerine uyan herhangi bir şeyi kenara çekmesini istiyordu. Doğal olarak önce ona geçmişinden bahsetmesi gerekmişti ama Aria bunu zaten biliyordu. İtiraf ettiğinde yüzü kızarmıştı ama buna gerek yoktu. Adını hatırlamasına şaşırmamıştı, hakkında çıkan haberleri düşününce.

ve Noelle'in hikayesi kaçışlarından bir yıl sonra ortaya çıkmıştı. Kimse tüm gerçeği bilmiyordu. Kesinlikle medya da bilmiyordu, hem kendisi hem de Noelle onlarla konuşmayı reddederek bunu garanti altına almışlardı. İsteddiği son şey, birinin ona bakıp hemen tecavüz ve şiddetle ilişkilendirmesiydi.

Tabii ki Federaller hemen olaya el koymuş ve davayı devralmışlardı. Ne de olsa bu bir adam kaçırmaydı. Sadece eyalet sınırlarının ötesine değil, başka bir ülkeye de. Ama Aria'nın bazı bilgilere erişimi vardı ve zaten ondan istediği şey daha genel nitelikteydi.

Dosyadaki sayfayı çevirdi ve kadının neden bunu işaretlediğini anladı. "Polise bir kafeste tutulduğunu söylemiş," diye mırıldandı Evan, ensesindeki tüyler diken diken .

Garson kız içeceklerini masaya bırakıp kollarında çok sayıda yırtık olan sıksa bir adamın fotoğraflarının bulunduğu dosyayı kapattığında neredeyse irkiliyordu. Adamın yaşlı bir adam olduğunu görünce şaşırdı. Solgun ve geniş gözlü görünüyordu. *Şok.*

"Sipariş vermeye hazır mısınız?" diye sordu neşeli genç

kız. "Bir dakika ister misiniz?" diye sordu Aria'ya.

"Sen hazırsan ben de hazırım."

Değildi, ama bir İtalyan restoranında yemek yediğinde genellikle aynı şeyi alırdı. Aria'nın bir makarna sipariş etmesini bekledi, sonra da parmesanlı tavuk siparişini verdi. Garson kız arkasını döndüğünde dosyayı tekrar açtı. "Teksas'ta bir deponun bodrumunda tutuluyordu. Teksas'ta." Teksas. Bu yakın bile değildi.

"Biliyorum," dedi Aria. "Garip görünen tek şey buydu. Tabii seni kaçıran kişi taşınmadıysa ya da büyük bir şebekeyle çalışmıyorsa."

Seni her kim kaçırdıysa. Noelle'in de bu cümleye dahil olduğundan emin olmak için onu düzeltmek istedi. Kaçırılan sadece o değildi. Onlar bir ekipti ve şimdi bile onu tanımamak yanlış geliyordu. Yine de Noelle'le ilgili düşünceleri bir kenara itti. O eski yaraların hâlâ rahatsız edici bir şekilde çekilip gerilmesine neden olan onca şey arasında Noelle'in düşüncesi de vardı.

San Francisco'daki o bahar gününden beri görmediği Noelle.

Zihnini önündeki dosyaya ve Aria'nın az önce büyük bir ağ hakkında söylediklerine geri dönmeye zorladı. "Her zaman bunun mümkün olduğunu düşünmüşümdür," dedi. "Sürekli kamera önündeydik. İnsanlar bizi izliyordu. Bildiğim kadarıyla dünyanın her yerine yayılmış olabilirlerdi." En azından bazıları. Onlara tecavüz etmek ya da dövmek için para ödeyenlerin

Meksika'da tutuldukları yere, sınırın birkaç saat ötesindeki pis ve yoksul bir kasabaya daha yakındı.

Aria şarabını yudumlarken bakışları ona takılı kaldı, gözleri hüznüydü. Adam ne zaman kendisine karşı işlenen suçtan bahsetse ya da çektiği acıları ima etse bu bakışı takınıyor gibiydi. Her gün yaptığı işin son derece trajik olduğu düşünüldüğünde, üzüntüsü bir şeyler anlatıyordu. Bardağını yere bırakırken, "Ve yine de, bunca zamandır benzer bir kaçırılma olayı rapor edilmedi," dedi.

"Belki de kaçırdıkları her kimse kafeslerinde ölmüştür."

Ağzını kapattı. "Yine de eninde sonunda bulunacaklardı, değil mi? Yani, özellikle de bu bir kaçakçılık şebekesiye. Sadece seninle sınırlı kalmazdı. İnsan satmak kadar kârlı işler nadiren olur."

İç çekti. Bu dehşet verici bir gerçektir. "Hayır, haklısın. Sadece bittiğine inanmıyorum. Biz kaçtıktan sonra, başımıza gelenlerin arkasındaki her kimse bavullarını topladı ve bir gün aradı. Bu sofistike bir şeydi. Kameralar. Muhtemelen bizi bir bilgisayarın arkasından kiralayan insanları uçuruyorlardı. Bu büyük bir operasyondur."

"Sorun şu ki, Meksika'da rastgele terk edilmiş bir fabrikadan yürütüldü."

Evet, evet, bunu çok iyi biliyordu. FBI bir zamanlar tekstil işi yapan bir şirketin sahibini incelemişti. İşletme, sadece işgücünü çekmek değil, aynı zamanda bölgedeki yoksulluğun giderilmesine yardımcı olmak umuduyla, düşük gelirli birkaç kasabanın eteklerinde dükkan açmıştı. Evan bu planın nerede ters gittiğinden emin değildi ama işletme sahibi, inşaatın tamamlanıp kapıların açılmasının üzerinden beş yıl geçmeden Amerika'ya geri taşınmıştı. Evan ve Noelle kendilerini bir zamanlar terzilerin kıyafet ürettiği büyük bir atölye olan yerde kafeslenmiş halde bulana kadar üç yıl boyunca terk edilmiş halde kalmıştı. "Hem de yanmış, terk bir fabrika," diye mırıldandı. Her yer alevler içinde kalmasaydı belki de bulunacak daha fazla adli tıp malzemesi olurdu. Bir an için dumanın kokusunu aldı, nefesini içine çekerken ciğerlerinin yandığını hissetti. Birasından derin bir yudum alarak uzun bir nefes verdi.

"Bunun için minnettarım," dedi dosyaya dokunarak. "Bir şeyler olabilir."

Başını salladı. "Ya da kafayı yemiş olabilir," dedi küçük bir kahkaha atarak. "Adam yetmiş yaşında ve rehabilitasyona girip çıkmış. Ayrıca, o

Şu anda haneye tecavüz suçundan hapiste, dolayısıyla hikâyesini öğrenmek istiyorsanız Beaumont, Teksas'taki FCI Beaumont'u ziyaret etmeniz gerekecek."

Tanrım. Bu bir yürüyüşü.

"Teşekkürler Aria," dedi ve dosyayı kapattı. Daha sonra yalnız kaldığında daha ayrıntılı bir şekilde okuyacaktı. İçgüdüleri buna degeceğini söylerse, belki de adamı ziyaret ederdi. Eğer FBI Evan'ın davasında bir ilerleme kaydedemediyse, kendisinin de kaydetmesi pek olası değildi, özellikle de neredeyse on yıl sonra. Ama en azından denemek, içinde yanan bir ihtiyaçtı. Ve bu yüzden vazgeçmeyecekti.

"Bir şey daha var," dedi Aria başka bir klasör çıkarırken. "Benden Noelle'in babası hakkında kamuya açık veri tabanlarında bulunmayan herhangi bir şeyi araştırmamı istemiştiniz."

"Bir şey bulabildiniz mi?" FBI, iki adamın kişisel ve yasal geçmişleri de dahil olmak üzere babalarının bağlantısını araştırmış, ancak bunun Evan ve Noelle'in kaçırılmasına kadar uzanan bir yere gittiğini bulamamıştı. Bu kısım hâlâ tuhaf ve çözülmemişti ama Evan hâlâ bunun bir tesadüf olmadığına inanıyordu. Eğer değilse, bu nasıl bir faktördü? Bunu çözebilirse, daha fazlasına yol açacağını hissediyordu. Çok daha fazlasına.

"Yasal davalarıyla ilgili olarak bana daha önce anlattıklarınızdan başka bir şey yoktu. Megan Meyer'in vurulma olayı mahkemede yeniden gündeme geldi. Ve o kayıtlar sizde var."

Evan başını salladı. Dava açıldığında babasıyla birlikte yaşadığı için davaya zaten bir şekilde aşinaydı. Yine de her kelimeyi okumuş ve babasının ilişki yaşadığı kadını vurduğu o meşum günde tam olarak ne dair tüm ayrıntıları öğrenmişti.

Bir hata. Bir trajedi. Babası akranlarından oluşan bir jüri tarafından *suçsuz* bulundu.

"Eğer davayla ilgili değilse, nedir?"

Aria çantasından katlanmış bir kâğıt çıkarıp ona uzattı ve açarken konuştu. "Noelle'in kayıp olduğu bildirilmeden hemen önce bir arkadaşı adına polise başvurmuş."

Evan kaşlarını çatı. "Gerçekten mi?"

Aria başını salladı. "Noelle'in kaçırılmasıyla bir ilgisi olmayabilir ama kızının, bir arkadaşının da kaybolmasından birkaç gün sonra kaybolmasının biraz tesadüfi olduğunu düşündüm."

Belgeyi taradı. FBI bunu keşfetmiş miydi? Varsa bile, onun bundan haberi yoktu. Ya gözden kaçırmışlardı ya da araştırmışlar ve

ilgisiz olabilir. Belki de FBI'nın bundan haberi bile yoktu, çünkü Noelle hakkında polise ihbarda bulunan kişi arkadaşı Paula Hathaway'di. Paula'ya göre, Noelle'den günlerce haber alamayınca içten içe paniğe kapılan ilk kişi oymuş. Noelle'in babasını aramış, o da Noelle'i şahsen görmediğini söylemişti. Paula'ya Noelle'in evde olup olmadığını anlamak için odasını ve evin diğer bölümlerini kontrol edeceğini söyledikten sonra telefonu kapatmıştı. Paula ondan hemen haber alamayınca polisi aradı. Bilmediği şey, bu telefon görüşmesi ile polisin Noelle'le ilgili ifadesini almak üzere evine gelmesi arasında geçen sürede adamın kalp krizi geçirerek öldüğüydü. "Dow Maginn," diye mırıldandı, kendini Aria'nın Bay Meyer'in kayıp arkadaşı hakkında söylediklerine geri getirdi. "Bulundu mu?"

"Öyleydi." Sihirli bilgi çantasından bir dosya daha çıkardı ve uzattı. "Görünüşe göre bir soygunun kurbanıymış. Cesedi bir sokağın arkasında, bir çöp konteynerinin arkasında bulunmuş. Bay Meyer arkadaşından haberdar olmuş ve iki gün sonra da kızının kayıp olduğunu öğrenmiş."

Zor bir hafta. Evan dosyayı çevirerek açtı ve taradı. Evet, Bay Meyer zor bir hafta geçirmişti. Ama yaşadığı tüm zorluklar, onu neredeyse anında öldüren büyük bir kalp kriziyle son bulmuştu. Ancak kızı için işler kâbuslar âlemine dönüşmek üzereydi. "Bir soygun," diye tekrarladı. "Faili yakalayamadılar, ha?"

"Hayır, ama adamın içkici ve kavgacı olduğu biliniyordu ve aynı bölgede daha önce de kavgalara karışmıştı. Yakınlarda bir bilgisayar tamir dükkânı vardı ve işten sonra içmeye giderdi. Müfettişlerin o sırada aldığı birkaç ifadeye göre bazen de iş sırasında. Burası suç oranı yüksek bir bölge. Soygunlar olağandışı değil. Cüzdanı ve saati kayıptı, bu yüzden polisin olayın görüldüğünden daha fazlası olduğuna inanmak için fazla bir nedeni yoktu."

Evan dosyayı kapatıp Aria'nın ona verdiği diğer şeylerin yanına koydu. "Hmm."

"Evet, benim de aklıma yattı," dedi Aria. "Her neyse, umarım tüm bunlardan çıkaracağın daha fazla şey vardır."

"Kesinlikle var." Birasını kaldırdı, Aria'nın kadehiyle tokuştururken gülümsedi. "Bir mola olasılığına. Ve onu bulduğun için sana. Bunun için sana ne kadar teşekkür etsem azdır, Aria."

Şarabından bir yudum alırken dudakları kıpırdadı, bakışları onun üzerinde asılı kaldı. "Neye ihtiyacın olursa, Evan," dedi. "Ben her zaman buradayım."

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI İKİ

Kapı gıcırtyla arkasından kapanırken Evan büyük bir nefes aldı ve diğer üç kişiyle birlikte gardiyanı ziyaret odasına kadar takip etti. Biri boynunda yılan gibi bir dövme olan ve bebek arabasında bir bebek iten genç bir kadın, diğeri saçındaki bigudileri çıkarmaya zahmet etmemiş yaşlı bir kadın ve üçüncüsü de avukat olduğu anlaşılan bir adamdı. Kötü takım elbisesi ve genel ilgisiz görünümü Evan'a muhtemelen mahkeme tarafından atandığını ve görmek için orada olduğu müvekkiliyle çok az ilgilendiğini söyledi.

Evan, FCI Beaumont'un arazisindeki baraka tipi bir binaya giren küçük uyumsuzlar ekibiyle aynı hizaya geldi. Küçük masalardan birine oturdu ve diğer insanlar da birbirlerinden ayrılarak aynı şeyi yaptılar. Ona en yakın olan genç kadın çantasından bir biberon çıkardı ve bebeğin ağzına soktu, ayağıyla bebek arabasını zıplatırken ona göz kırptı ve dilini imalı şekilde oynattı. Adam, sanki kadın pek de inandırıcı olmayan tuhaf bir şaka yapıyormuş gibi rahatsız edici bir gülümsemeyle kadına , ellerini önündeki masanın üzerinde birleştirdi ve gözlerini mahkûmların gireceğini tahmin ettiği arkadaki kapıya dikti.

Birkaç saat önce Teksas'a varmış, mola verip öğle yemeği yemiş ve sonra doğruca buraya gelmişti. Planına göre Lars Knauer adlı adamla buluşacak ve akşamın ilerleyen saatlerinde uçağa atlayıp geri dönecekti. Tek umudu bu yolculuğun harcadığı zamana ve kredi kartına yatırdığı yedi yüz dolara değmesiydi.

Kapı açıldı ve bir gardiyan içeri girdi, arkasında dört adam itişip kakışıyordu. Adamın neye benzediğini dava dosyasından biliyordu ve onu gördüğünde Evan ayağa kalkarak yaşlı adamın dikkatini çekmek için elini kaldırdı.

Lars yavaşça yaklaştı, belli ki Evan'ı ölçüp . Evan da aynısını yaptı. Gördüğü fotoğrafta adam sıska ve çökmüş görünüyordu. Elbette, fotoğraf sadece boyundan yukarısını gösteriyordu ve bükücüler

bir insanın yüzündeki sayı. Adamın yetmiş yaşında biri için hâlâ bu kadar formda olduğunu anlayamamıştı. Omuzları genişti ve üzerinde bir santim bile fazla yağ yoktu. Bir yerlerde "tuğla gibi yapılı" terimini duymuştu ve bu terim şimdi aklına geldi, ama dürüst olmak gerekirse ne anlama geldiğinden ya da gerçekten geçerli olup olmadığından tam olarak emin değildi. Lars'ın saçları küt kesilmişti ve kafasına yakın bir yerden kırpılmış ve tamamen beyazlamış olsa da, hepsi hâlâ oradaydı.

Evan elini uzattı ve Lars bir an elini tutup tutmamaya karar verir gibi baktı, ama sonra tuttu, sıktı ve bırakmadan önce biraz sertçe salladı.

"Bay Knauer, beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

İkisi de oturdu ve Lars Knauer ellerini avuç içleri aşağı bakacak şekilde masanın üzerine koydu. Çenesine bir ipucu verdi. "Bana Lars de. Telefonda benim polise bildirdiğime benzer bir suçla karşılaştığınızı söylemişsiniz?"

"Evet, bu doğru. Gerçi bana olanlar sekiz yıl önce oldu, yani üzerinden epey zaman geçti."

"Sana tam olarak ne oldu?"

Evan derin bir nefes aldı ve Lars'a yaşadıklarının temellerini anlatarak çöle doğru kaçışlarını sonlandırdı. Adamın güvenini kazanmak istiyordu ama Lars'ın hikâyesini hiçbir şekilde etkilememek için ayrıntılardan kaçındı. Lars o konuşurken onu izlemişti ama şimdi sağ tarafındaki pencereden dışarı bakıyor, tek manzara olan tel örgülere bakıyordu.

"Benzer," dedi ve Evan, sesinin değişmiş, tonunun birdenbire korkulu bir hal almış olmasından neredeyse şaşkına döndü.

"Sana ne olduğunu bana anlatacak mısın?"

Lars bir elini kısa kesilmiş saçlarının üzerinde gezdirdi, hâlâ pencereden dışarı bakıyordu. İçini çekti ve gözlerini tekrar Evan'a dikti. "Evet, sana anlatacağım. Gecenin ikisinde bardan çıkarken yakalandım. Arkamdan vurmuş ya da koluma iğne yapmış olmalılar. Bildiğim kadarıyla biri birama bir şey de katmış olabilir. Oldukça sarhoştum, bu yüzden tam olarak ne olduğunu hatırlamıyorum. Tek bildiğim karanlıkta, bir kafesin içinde uyandığım."

"Kahretsin," diye küfretti Evan.

"Evet," dedi Lars. "Bok doğru." Bir an durakladı. "Korktum, bağırdım, çılgılık attım ama kimsenin cevap vermeyeceği çok açıktı. Ben de sakinleştim ve Zen'e geçtim. Zen ne demek biliyor musun?"

"Uh ... Buda Zen gibi mi?"

"Bu doğru. Zen tamamen aşkın erdemlerle ilgilidir. Ahlaki eğitim. Sabırlı dayanıklılık. Meditasyon. Bilgelik. Vietnam'da savaş esiriydim ve orada tanıştığım bir adam bana bunu öğretti. Adamlarım beni çıkarana kadar aklımı başımda tuttu."

Lanet olsun. Bu adam bir değil iki kez mi mahkûm olmuştu? Aslına bakılırsa üç kez, eğer şu anki durumunu da sayarsanız, Evan kesinlikle öyle olduğunu düşünmek zorundaydı.

"Neyse," diye devam etti, "o öğretileri hatırladım. Çok komikti, çünkü Amerika'ya döndüğümünden beri başıma gelmeyen kalmamıştı ve bir kez olsun Zen pratiği yapmayı düşünmemiştim. Sanırım bunu savaşla ilişkilendirdim ve o kafeste uyanmak kesinlikle işe yaradı." Başını temizler gibi salladı. "Işıklar yandığında, mahzende benimle birlikte başka bir kafes daha vardı ve içinde bir adam vardı."

Evan'ın kollarındaki tüm tüyler diken diken olmuştu. İşte . Tam olarak yaşadığı şey. Bağlantılı olmalıydı. *Bunca yıl sonra.* Evan'ın başı dönüyordu. "Kimdi o? O adam mı?"

"Hanh. Soyadını bilmiyorum. İlk adının nasıl yazıldığını bile bilmiyorum, bu yüzden kafamda h-a-n-h olarak hayal ettim."

Evan telefonunu eline aldı ve notlar uygulamasını açarak ismi yazdı. "Onu gördünüz mü? Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hiçbir ipucu yok. Kaçış sırasında ayrıldık ve polise gidip gitmediğini bile bilmiyorum. Bir kere yasal bir vatandaş değildi, bu yüzden sınır dışı edilme korkusuyla gitmemiş olabilir." Çok az mizah içeren alçak bir kıkırdama yaptı. "Sanki bu daha kötü olurdu. Bu olaydan sonra buradan defolup *gitmek isterdim* ama ... kötü şeyler her yerde olur. Bu arada tüm bunları polislere anlattım," dedi Lars. "Bana gelince, polis psikotik bir nöbet geçirdiğimi düşündü. Bir süre akıl hastanesinde yattım, TSSB teşhisi kondu. Birkaç kez, tüm bunları hayal edip etmediğimi kendim bile merak ettim."

"Öyle olduğunu sanmıyorum," dedi Evan. "Gerçi bu bir teselli mi değil mi ..."

Lars dikkati dağılmış bir şekilde gülümsedi. "Hayır, yapmadığımı biliyorum. O anıların da tıpkı Vietnam'dakiler gibi kenarları var."

Evan, "Tabii ki her şeyi tek tek anlatmak zorunda değilsin," dedi. "Ama sana ve Hanh'a ne yaptıklarını özetleyebilirsen çok memnun olurum."

"Yaptıkları şey hastalıklı akıl oyunlarıydı. Daha kötü bir şeyden kaçınmak için birbirimizi satmamızı sağlamaya çalıştılar. Tıpkı senin gibi, öyle görünüyor."

Bir an için kelimeler kifayetsiz kaldı. Başını sallamakla yetindi.

"Ama ben bunu yapmayacaktım," diye devam etti Lars. "Ormanda yeterince iğrenç şey gördüm ve içindeki canavara teslim olmanın sana neler yapacağını biliyordum. Belki hemen değil ama daha sonra."

"Sen . . . kiraladın mı?"

"Kiralanmış mı? Yani seks ticareti gibi mi?" Evan başını salladı.

"Ben değil. Belki Hanh. Bizi kafeslerimizden çıkardıklarında başımıza gelenler hakkında konuşmadık. Hanh daha güzeldi diyelim. Ve kesinlikle daha gençti. Tabii böyle şeyler yapan hasta herifler için bunlar bir fark yaratıyorsa."

Evan yutkundu. Her şeyin bir pazarı olduğunu düşündü. Ama evet, insan kaçakçılığı işinde gençlik ve çekicilik her zaman revaçta olacaktı. Bazı insanların bu şekilde mağdur edilme olasılığı daha düşüktü. Örnek olarak yetmiş yaşında bir adam. Ve yine de . . .

"Peki Hanh'a ihanet etmeni sağlamak için sana ne yaptılar?"

"İhanet," dedi, sanki kelimeyi sınıyormuş gibi. "Huh, evet, sanırım öyle olurdu, değil mi?" Durakladı. "Çoğunlukla korkutma taktikleri. Beni üç aç pitbull ile kilitli bir odaya koydular. Bir saat boyunca orada kalmam gerektiğini ve eğer parçalanmazsam, süre dolmadan fikrimi değiştirebileceğimi ve Hanh'ın elini ya da bacağını falan alacaklarını söylediler."

"Siktir," dedi Evan. Kendini hasta hissetti. "Zen?" diye sordu ve sesi hafifçe kısıldı.

Lars gülümsedi. Dişleri de tıpkı geri kalanı gibi güçlüydü. "Zen," diye onayladı. Tanrım, akıl hastanesinde yatmış bir Vietnam gazisi olan bu koca adam, üç aç pitbullun bulunduğu bir odada bir saat boyunca *meditasyon* yapmıştı. İnsanlar bazen onu çok şaşırtıyordu.

"Bulduğunuz odaların herhangi birinde kamera gördünüz mü?"

Lars başını salladı. "Hayır, ama birinin bizi izlediğini biliyordum. Bizi kafesimizden çıkarıp tekrar içeri atan adam, ancak bizi izliyorsa bilebileceği şeyler söyledi."

Kendisi ve Noelle ile aynı rolü oynayan adamı hayal etti. Kırmızı ayakkabılar. Kırmızı ayakkabı giymişti. Acaba bu da rolün bir parçası mıydı?

çok belirgin olduğu için üniformalı biriydi. "O adamla ilgili göze çarpan bir şey var mıydı?" diye sordu. "Giydiği kıyafetlerden hatırladığınız belirli bir şey var mı?"

Lars omuz silkti. "Çirkin orospu çocuğu. Yüzü pug köpeği gibi. Ama bunun dışında? Hayır."

"Kırmızı ayakkabı yok o zaman?" Evan onu yönlendirmek istememişti ama bundan bahsetmenin bir anıyı canlandırmayacağından emin olmalıydı.

"Kırmızı ayakkabılar mı? Hayır. Siyah çizme giyiyordu."

Evan başını salladı. "Bana kaçışını anlatacak mısın?"

"Evet." Çenesini kaşıdı, düşünüyordu. "Yemeklerimizle birlikte bir şeyler gönderilmeye başlandı - eşyalar ve tuhaf küçük bilmeceler. Bize bunların hediye olduğu söylendi ve öyleydi de, çünkü bunlar özgür kalmamıza yardımcı olan şeylerdi."

Evan soğuk terler dökmüştü, heyecan ve korku kanında dolaşıyordu. Kendini hasta ve hafif ateşi varmış gibi hissediyordu ve artık kendisini ve Noelle'i kaçıranlarla aynı kişilerin bu adamı ve onun "ortağı" Hanh'ı da kaçırdıklarından hiç şüphesi yoktu.

"Sanki-"

Odanın ön tarafındaki masada oturan bir gardiyan aniden, "On dakika sonra ziyaret süresi doluyor," diye anons etti.

"Sanki ikimize de sadece bizim nasıl kullanacağımızı bildiğimiz ya da bizim için özel bir anlamı olan şeyler gönderilmiş gibiydi." Şimdi daha hızlı konuşuyordu, belli ki zaman kısıtlamasının farkındaydı. Kaşlarını çatarken alındaki kırışıklıklar daha da derinleşti. "Açıklaması çok zor."

"Sanki sizin güçlü yönlerinizi ve bunları nasıl kullanabileceğinizi biliyorlarmış gibi."

"Evet, aynen öyle." Anlaşıldığı için şaşırılmış görünüyordu. *İnandı.* "Mesela Hanh pek İngilizce bilmiyordu ama sayıları biliyordu. Birbirimize bir şeyler anlatabilmek için el kol hareketleri yapmamız gerekiyordu. Ama ben bu konuda iyiyim. Ormanda tek kelime etmeden diğer adamlarla iletişim kurmak için ne kadar zaman harcadığınızı biliyor musunuz? Belki de bu bizim lehimize oldu, çünkü insanlar bizi izliyorsa, iletişim kurduğumuz her şeyi anlayamazlardı. Hanh sayılarla arası iyi olan bir dahiydi. Kafeslerimizin kilidine girilen kodu, adamın kapıyı açmadan önce rakamları yazış şeklinden bir şekilde çözmüştü. İkisini de bildiğinden emin olması için defalarca duyması gerekti. Ama kodları öğrendikten sonra -ya da öğrendiğimizi düşündükten sonra- mesele odadan nasıl çıkacağımızı bulmaktı. Ama bu sanki, bizim

sadece bizim durumumuza nasıl uygulayacağımızı bilebileceğimiz araçlar verildi." Bu fikir onu hâlâ şaşırtıyormuş gibi başını kaşıdı.

Ama Evan'ın ilgisini çekti. Tanıdıktı. Birisi Noelle'e ateş yakmak için kullandığı bir parça grafit bırakmıştı. Birisi onun bunu nasıl yapacağını bildiğini nasıl tahmin etmişti? Sadece bu da değil, özgür olmak için canlı canlı yanmayı göze alacağını da biliyorlardı.

Geriye dönüp düşündüğünde, bazıları neredeyse *planlanmış* gibi görünüyordu. Ama onlar tarafından değil. Bu mümkün müydü? Omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı.

Lars, "Bunun ikimizi de alacağını biliyorduk ve öyle de oldu," dedi. "Birimizin kaçması asla işe yaramazdı."

Evet. Yine Noelle ile aynı. Tamamen aynı. *Buradan bir bütün olarak ve birlikte ayrılıyor.* "Kafeslerinizden kurtulduktan sonra sizi durdurmaya çalışan oldu mu?" Evan sordu.

"Evet. Peşimizden geldiklerini duydum ama garipti çünkü binadan çıktığımızda takip edilmiyorduk. Hiçbir yerin ortasındaydık, bu yüzden en yakın kasabaya gitmek zorunda kaldık."

"Hiçliğin ortasında nerede?"

"Burası. Teksas'ta, ama çölün çok dışında. Medeniyete yürümek altı saatimizi aldı. Ama anladığım kadarıyla gitmemize izin verdiler."

Bu onların durumuna da benziyordu. Gerçi bunu sadece geriye dönüp baktığında görebiliyordu. O zamanlar, bulunacakları, peşlerine birilerinin takılacağı ve onları tekrar kafeslere tıkmaya hevesli olacakları konusunda dehşete düşmüş ve paranoyaklaşmıştı. Ama gerçekte, yıllar yıllar sonra bile kimse peşlerinden gelmemişti. Ve bir süredir bu konuda endişeliydi. Bu yüzden Evan gizli taşıma ruhsatı almıştı. Düzenli olarak spor yapıyor ve vakit buldukça uzun mesafeler koşuyordu. Dövüş formunu korudu. Çünkü belki de aklının bir köşesinde, yeniden dövüşmek zorunda kalacağı bir zamanın geleceğini düşünüyordu.

Ama belki de artık kimse onunla ilgilenmiyordu. Ya da masanın karşısındaki adamla. Belki de kaçtıklarında, bir zamanlar onları tutsak edenler için artık hiçbir önemleri kalmamıştı.

Çünkü kazanmışlardı.

Hastalıklı, sapkın bir *oyun* kazanmışlardı.

Tıpkı savaşı kazandıklarında özgürlüklerini de kazanan eski gladyatörler gibi.

Bir başka ürperti de boynundan aşağıya ve sırtına doğru hızla ve öfkeyle ilerleyen diğerlerine katıldı, sanki soğuk, kemikli parmaklar derisi boyunca ilerliyordu.

"Beni dinlediğiniz için minnettarım. Çıktıktan sonra TSSB'm çok kötü bir şekilde geri geldi. Birkaç kez sinir krizi geçirdim, elime bir şişe aldım. Polis deli olduğumu söyledi. Hanh diye biri yoktu. Zihnim dışında hiç var olmamıştı. Vietnam'dan kalma bir şeydi. Polis benimle dalga geçti ve kaçtığım binaya gitti. Bina boştu. Toz toprak içinde bir ayak izi bile görünmüyordu. Gerçi bir yığın yeni boş içki şişesi vardı. Ne düşündüklerini anlayabiliyordum." Bir elini başının üzerinde gezdirdi. "Bir gece çok içtim ve daireme geri döndüm. Ama benim değildi. Yaşlı bir kadına aitti ve onu mutfağında kalp krizi geçirecek kadar korkuttum. Kocasını polisi aradı ve oraya vardıklarında ikimiz de baygındık, ben içkiden, o kalp krizinden." Başını salladı, sert yüz hatlarından pişmanlık ve açık bir acı geçiyordu. İç çekti. "Bir yıl sonra dışarıda olacağım. Yine de kötü değildi. Burada olmak *hayatın* bir savaş olabileceğini ve o huzur dolu alanı bulmak için yabancı bir ormanda vurulmayı ya da sapıklar tarafından kafese kapatılmayı beklememe gerek olmadığını hatırlamama yardımcı oldu. Asla unutmamaya yemin ettim. Unutmak bir süreliğine yardımcı oluyor ama sonra olmuyor." Durakladı. "Tekrar kafese kapatılmaktan hoşlanmıyorum ama ne gariptir ki burada kendimi dışarıda olduğumdan daha güvende hissediyorum. Bu parmaklıkların içinde beni nelerin beklediğini biliyorum." Sandalyesine geri oturdu. "Canavarların burada tutulduğunu söylüyorlar ama bunun doğru olmadığını biliyorum. Gerçek canavarlar? Onlar dışarıda." Başını pencereye doğru salladı. "Ve sürü halinde dolaşıyorlar. Her zaman sürü halinde koşarlar."

Evan gri tuğlalı binadan çıktı ve arabasına doğru yürüdü. Direksiyona geçtiğinde derin bir nefes alarak camları indirdi. Sıcak bir gündü ama bir ağacın altında bir yer bulmuştu ve gölge sıcağa yardımcı oluyordu. Yine de sıcaklık umurunda değildi. Hava almak istiyordu.

Lars'ın kendisine anlattıklarını düşündü, aklından pek çok düşünce ve soru geçiyordu. Polis, raporunda Lars'ın ona verebildiği kadar ayrıntıya yer vermemişti.

Çünkü ona inanmamışlardı.

Onun psikopat bir çılgınlık peşinde koşan, alkolik bir veteriner olduğunu düşünmüşlerdi. Lars'ın yaşadıklarıyla ilgili bazı farklılıklar vardı ama eğer ikisi de hastalıklı bir oyunun içindeyse,

doğal olarak böyle olmaz mıydı? Eğer en üst düzeyde ilgi çekmeyi amaçlıyor olsalardı, her "olay" aynı olamazdı.

Elini saçlarının arasında gezdirdi, Lars'a deneyiminden bahsed hissettiği hafif mide bulantısı artıyordu. Bir oyun. Bir olay.

İsa.

Gerçekten de öyle miydi? Bugün hâlâ oynanmakta olan bir oyun mu? Daha önce gladyatörleri düşünmüştü ve şimdi o kölelerin ayılarla ve aslanlarla dövüştüğü, bir zamanların görkemli Roma Koleyumu aklına geldi. Ve en önemlisi birbirleriyle.

Başı dönüyordu. Mesele bu muydu? Seks ya da para değil... en azından özünde değil. Bunun yerine asıl mesele eğlence miydi?

Bu fikir zehirli bir yılan gibi zihninde dolaşıyor, dişlerini gösteriyor.

Tarih boyunca bazı insanların kan sporlarına karşı hastalıklı bir hayranlığı olmuştur. Belki de görüldüğü kadar eski değildi.

Bir an için arabasının yan camından dışarı baktı, göremedi. Eğer durum buysa, o zaman geriye en önemli soru kalıyordu: "Tribünlerde" kim izliyor ve tezahürat yapıyordu? Kan ve vahşet görmeye aç olanlar. Başkalarının acı ve ıstırabını görmek için açgözlülük. Aşağılanma.

Ve bunu görmek için para ödemeye hazırды. Çünkü işin içinde para olması gerektiğini biliyordu. Kötülüğün olduğu yerde, her zaman para vardı.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Evan sinirli bir nefes vererek sandalyesinde arkasına yaslandı. Şu anda Amerika Birleşik Devletleri'nde Hanh adında kayıp kimse yoktu. Son on yıl içinde de bu isimde birinin kaybolduğu bildirilmemişti. Gerçi bu bir şey ifade etmiyordu. Lars onun belgesiz bir göçmen olduğundan oldukça emin olduğunu söylemişti. Bu da işleri fazlasıyla zorlaştırıyordu. Yani başka bir ülkeden gelmiş ve ailesinin kaybolduğundan haberi bile olmamış olabilirdi. Ya da yetkililerden korktukları için kimse onun yokluğunu bildirmemiş olabilirdi.

Ama lanet olsun. Onun ve Noelle'in hikâyesine benzer bir hikâye anlatan iki kişinin daha olması, polis ve Federaller üzerinde yeniden aktif bir şekilde soruşturmaya başlamalarına yetecek kadar baskı oluşturmaya yardımcı olabilirdi.

FBI sekiz yıl önce hiçbir şey bulamamış olsa bile, teknik olarak dava hâlâ açıktı. Sadece ipuçları tükenmişti. Ama Evan bu işin peşini bırakamazdı. Sadece adalet istediği için değil, aynı zamanda Lars'la yaptığı görüşmenin onu inandırdığı gibi bu olay devam ediyorsa, insanlar korkunç bir şekilde mağdur ediliyordu, hatta belki de tam o anda.

Tanrım, tüyleri diken diken olmuştu.

Ayağa kalktı, sandalyesi ahşap zeminde geriye doğru gıcırdadı ve masasından telefonunu alıp aramadan önce bir süre volta attı. "Memur Dixon," diye cevap verdi ilk çalışta.

"Selam, Aria. Ben

Evan." "Teksas

nasıldı?"

"Sıcak."

Yumuşak bir kahkaha attı. "Bunu duydum."

"Buna alışkın olmamız iyi bir şey," dedi gülümseyerek. Reno, Nevada, serin yazlarıyla tanınan bir yer değildi. Lars Knauer'le yaptığı görüşmenin kısa bir özetini yaptı ve bitirdiğinde kadın sert bir nefes aldı. "Vay canına. Polis ona inanmamış."

"Hayır. İfadesinin çıplak olmasının nedeni de buydu. Akıl sağlığı sorunları olan bir sarhoşun saçmalıkları olduğunu düşündükleri şeyleri duymak istemediler."

"Şey. Onları suçladığımı söyleyemem. Bu tür şeylerle çok karşılaşırız ve genellikle tam da görüldüğü gibi oluyor."

"Eminim." Ayrıca, tamamen farklı bir eyaletteydi ve Noelle'le yaşadıklarından çok uzun zaman sonraydı, her ne kadar onlarınki o zamanlar yüksek profilli bir dava olsa da. "Bu senin açıdan harika bir keşifti, Aria. Gerçekten minnettarım. Ciddiyim. Eğer davalarımız arasında takip edebileceğim bir bağlantı bulabilirsem ... bunu çözebilirim. Bunca zaman sonra bile."

"Seni destekliyorum, Evan. Her zaman."

"Biliyorum." Boğazını temizledi. "Aramamın nedeni başka bir isteğim olması ve biraz kanlı olması."

"Oh. İlgi çekici."

Hafifçe kıkırdadı. Bu davaya farklı yollarını düşünüyordu -kendisi için- ve eğer hayatta olan hiçbir kurban bulamazsa, belki ölü olan birkaç kurban bulabilirdi.

"Kayıp parçaları bulunan cesetleri arıyorum." "Kayıp parçalar mı?"

"Evet. Bilirsiniz, parmaklar, kulaklar ya da uzuvlar. Herhangi bir şey, gerçekten."

Bir an durakladı. "Neden bu açıdan baktığınızı anlıyorum, ama unutmayın, çetelerin de bu düzeyde berbat bir eğilimi vardır. Eskiden Diablos'un bir parçası olan, serçe parmağı ve bir gözü kayıp bir muhbirimiz var. Bazı hastalıklı girişimler yanlış gitti. Ya da göre doğru gitmiş. Bunu söylemek zor. Her neyse, istediğim, sistemde duymak istediğinizden daha fazla ceset - canlı ve ölü - olabilir."

"Anlaşıldı. Yine de, sizi rahatsız eden bir şeyle karşılaşırsanız, beni arayın."

Yumuşak bir kahkaha atarak, "Tüylerim tamamen senin," dedi.

Biraz garip bir duraklama oldu. Onun, açtığı kapıdan içeri girmesini beklediğini hissedebiliyordu ama bunu yapmaya bir türlü cesaret edemiyordu.

İyi bir fikir değil.

"Son zamanlarda sana söyledim mi-"

"Beni takdir etmek mi? Evet, biliyorum."

Güle güle, Evan." "Güle güle, Aria."

Evan sandalyesine geri oturdu ve parmaklarını yere vurdu. Lars ve bu bilinmeyen Hanh, belki bu ülkede yasadışı olarak yaşıyorlardı ve belki de evlerine dönmüşlerdi, her neresiyse artık. Birbirlerine yabancıydılar. O kafeslerde uyanmadan önce birbirlerini tanımıyorlardı.

Ama o ve Noelle birbirlerini tanıyorlardı. Ve aynı kasabadandılar. Bundan da öte, bir bağlantıları vardı. Olumsuz bir bağ. Bu farklıydı. Peki neden? Bir tür hastalıklı ilgi mi katıyordu? Birbirinden nefret eden iki insan, diğerinin acı çekmemesi için acı çekmeleri istendiğinde ne yapardı?

Biraz daha davul çaldı.

İlginç bir soruydu. Keşke retorik olsaydı.

Bir masa oyununda sorulan ve cevabın gerçekten önemli olmadığı, çünkü her şeyin eğlence için olduğu o hayal ürünü ahlaki ikilemlerden biri.

Hayır, onlar bunu yaşadılar. Cevaba ulaşmışlardı.

Tıpkı Lars ve Hanh gibi. Birbirlerini otobüsün altına atmak istemiyorlar. Ya da demir testeresi gibi. Boynunun arkasına düşen ürpertici böcekleri silkeledi.

Lars, daha oraya varmadan çok fazla katliam gördüğüne karar vermiş bir Vietnam gazisi. Ve yabancı bir ülkede yabancı olan Hanh, Lars'ı kendisi için ayağa kalkan ilk kişi olarak görüyordu. Onu yasadışı bir yabancı olarak değil, bir insan olarak gören kişi. Elbette bu bir spekülasyondur, ama hepsinin yaşadıklarından çıkarılabilecek bir anlam varsa, mantıklı görünüyordu. Ya da daha doğrusu, bu deneyime nasıl tepki verdikleri.

Başını tutarak arkasına yaslandı. Buradan nereye gideceğini bilmiyordu. Yani başa dönmüştü. Ama şimdi kendisine ve Noelle'e yapılanların başkalarına da yapıldığından emindi.

İç çekti. *Noelle*.

Noelle'i çok sık düşünmemeye çalışıyordu, çünkü onun düşünceleri onu tamamen şaşırtıyordu. Yine de.

Yıllar önce birbirlerine veda etmişler ve duyguları çok karmaşık olduğu için yollarını ayırmışlardı. Sanki ikisi de bir gemi enkazından kurtulmuş ve karanlık bir denizde yüzyıyorlardı, her biri kendi küçük enkaz parçasına tutunmuş, zar zor tutunuyordu. Bir araya gelmek, küçücük, yetersiz bir yüzdürme parçasıyla hayatta kalmaya çalışmak, ikisinin de boğulacağı anlamına gelirdi.

O sırada psikolojik olarak ne yaşadıklarını tarif edecek kelimeleri olmasa bile, sezgisel olarak bunu biliyorlardı.

Tek bildiği, hem ondan ve içinde uyandırdığı duygulardan kaçmak istediği hem de onu bırakma düşüncesine dayanamadığıydı.

Noelle'den parmaklarını, dişlerini ve diğer çeşitli vücut parçalarını kurban etmesi istenmiş ve o her seferinde reddetmişti. Uzun zaman önce o gün boş bir yatakta uyandığında bir uzvunu kaybetmiş gibi hissetmesi ne kadar ironikti.

Ve doğruyu söylemek gerekirse, uzun

yıllar sonra. Şimdi bile. Bazen.

Tam o anda. Onu özledi. Tanrım. Özledi.

Görüşmeye bile devam etmemişlerdi. Çünkü o zamanlar bunun işe yarayacağını düşünmüyordu. Ne kadar acı verirse versin, temiz bir kesik olmalıydı.

Noelle bazen pişmanlık duyuyor muydu, yoksa doğru şeyi yaptıklarını biliyor muydu? Acaba aradan bu kadar zaman geçmemiş olmasını mı diliyordu, öyle ki şimdi elini uzatıp iletişim kurmak neredeyse imkânsız hale gelmişti.

Ama o gün o odada, bazen hissettiği pişmanlığa rağmen doğru şeyi yaptıklarını düşünüyordu. Ne de olsa, kim karşısındakine yaşadıkları gibi bir şeyden sonra yoluna devam etmemesini önerecekti? Kim diğerinden takılıp kalmasını isteyecekti?

Boğulmak için.

Evan bir nefes verdi. Oturup Noelle'le ilgili her şeyi düşünmeyeli uzun zaman olmuştu. Hâlâ canı yanıyordu. Eve geldikten hemen sonra görmeye başladığı terapistiyle Noelle hakkında konuşmamıştı bile, Reno Polisi tarafından önerilen, onlar için profil uzmanı olarak danışmanlık yapan ve aynı zamanda üniversitede dersler veren emekli bir adli psikologdu. Evan o terk edilmiş binadan ilk kaçtığında teknik olarak psikologluktan emekli olmuş olsa da, ihtiyaç duyulduğunda polisler için nöbetçi terapist olarak çalışıyordu ve Evan'ı görmeyi kabul etmişti. Davasında çalışan polisler ona Profesör Vitucci'nin en iyisi olduğunu söylemişlerdi ve yanılmamışlardı. Evan'a çok yardımcı olmuştu. Ama Evan'ın onunla bile konuşamadığı bazı şeyler vardı. Tüm acılar arasında Noelle'e karşı hissettiği karmaşık duygular neredeyse en kötüsüydü. Ve özgür olduklarında sona ermemişti. Bazı açılardan, daha da acı verici hale gelmişti.

Orada, o zindanda, birlikte olmuşlardı. Ve Tanrı'nın şahitliğinde, bazen o kafeslerde yaşadıkları yakınlığı özliyordu. Kurdukları bağı.

Ne kadar iğrençti? Ne kadar sapkınca? Açıklamaya ya da haklı çıkarmaya başlayamadığı Stockholm sendromunun ters bir biçimi.

Ama Profesör Vitucci'den bahsetmişken -psikolog, profil uzmanı ve her yönüyle bilge bir adam- onunla konuşmayalı uzun zaman olmuştu.

Ve onun anlayışını kullanabilirdi.

OceanofPDF.com

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Profesör Vitucci gülümseyerek, "Evan," dedi ve ofisinin kapısını açarak onu içeri buyur etti.

Yaşlı adamı görmek bile ona çok ihtiyaç duyduğu sakinliği getirmişti. "Profesör. Sizi görmek çok güzel." Ev ofisi temelde aynı görünüyordu, ancak Evan kanepenin ve belki de halının yeni olduğunu düşündü. Yıllar önce oraya en son gittiğinde odanın nasıl görüldüğünü tüm ayrıntılarıyla hatırlayamıyordu. O zamanlar sisliydi. O zamanlar daha iyiydi ama yine de suda yüzüyordu. Baş durmaksızın yükselen dalgaların üzerinde zar zor dursa da daha güçlüydü.

Ama halının tam olarak ne renk olduğunu hatırlamasa da odanın hissiyatını hatırlıyordu ve bu değişmemişti. Hâlâ odunsu ve temiz kokuyordu ve masasının arkasında kitaplarla dolu aynı kitaplık duruyordu.

Profesör Vitucci de hemen hemen aynı görünüyordu, ancak şakaklarında eskisine göre biraz daha fazla gri vardı ve belki de gözlerinde birkaç çizgi daha belirmişti. Ama gülümsemesi hâlâ açık ve sıcak, tavrı rahattı. Sekiz yıl önce de Evan'ı hemen rahatlatmıştı, şimdi de öyle. Profesör sandalyesine oturdu, Evan da onun karşısındaki kanepeye oturdu ve bileğini onun dizine koyarak arkasına yaslandı. "Nasılsınız Profesör?"

"Bunu sana benim sormam gerekiyordu," dedi gülümseyerek. "Ben mi? Ben harikaydım. Bu, üniversitede çalışacağım son dönem. Birkaç ay içinde gerçekten emekli olacağım."

"Neden *gerçek emekliliğinizin* hala biraz çalışma gerektireceği hissine kapılıyorum?"

"Ah, beni çok iyi tanıyorsun. Bunca zaman sonra bile. Özel dedektiflik işi nasıl gidiyor?"

"Bu iyi. Aslında iyiden de iyi. Sonunda işlerimi seçip yapabileceğim bir yerdeyim."

"Artık kıskanç eşler yok mu?"

Evan güldü. "O davaları ilk benim verdiğimi nereden biliyorsun?"

"Kim istemez ki? İnsanların birbirlerine ihanet etmelerini izlemek cesaret kırıcı." Boğazından onaylar gibi bir ses çıkardı. "Aslında şu anda Reno

Polis Departmanı'nda danışmanlık yapıyorum. Sanırım sen ve ben bir çeşit iş arkadaşları."

Evan onu ilk görmeye başladığında, profesör ona yıllar önce kendini oyun ustası olarak gören sorunlu bir adamın haftalarca şehre eziyet ettiği bir davada danışmanlık yaptığını söylemişti. Evan, adamın, eğer böyle bir alan varsa, oyunla ilgili suçların psikopatlığı konusunda ilk elden bilgi sahibi olmasını ve ayrıca Vitucci'yi hiçbir şeyin şaşırtmamasını rahatlatıcı buluyordu. Her şeyi görmüştü. Hem de çok fazla. Evan onun nasıl bu kadar sakin kalabildiğini, hatta bu sakinliği nasıl yayabildiğini merak ediyordu.

"Sesin mutlu geliyor, Evan. Seni son gördüğümde olduğundan çok daha yerleşiksin. Ne kadar zaman önceydi bu?"

"Dört yıl."

"İnanması zor. Peki sen nasılsın? Hala kabus görüyor musun, yoksa kabuslar geçti mi?"

"Geçtiler. Arada bir oluyor ama düzenli değil. Geceleri yatağa gitmek için beni endişelendiren bir şey yok. Böyle olacağına dair bana güvence vermiştin. Sadece bir zaman meselesi. Ve haklıydın."

"Çoğu şey sadece bir zaman meselesidir," dedi. "Acının tam ortasındaiken buna inanmak çok zor."

Başını salladı. Bunun doğru olduğunu anlamıştı. Zaman acıyı tamamen yok etmemişti ama keskin kenarları zımparalamıştı. Artık parmaklarını üzerinde gezdirmek, hâlâ kıymık olan, hâlâ kanama potansiyeli taşıyan kısımları incelemek neredeyse mümkünmüş gibi geliyordu. Bir an için ayakkabı bağının plastik ucuyla oynadı. Profesör bekledi. Birinin kelimelerini seçmek için biraz zaman ayırdığını sezmekte iyiydi. "Benim için hâlâ zor olan bir şey var. Sanırım mücadele ettiğim bir şey."

"Bu da ne?"

Gözlerini kaldırdı ve profesörün empatik bakışlarıyla karşılaştı. "Kız," dedi Evan. "Birlikte kaçırıldığım, birlikte kaçtığım kız

...

"Evet," dedi profesör. "Kız. Adı neydi?" "Noelle."

"Ah, Noelle, evet. Onunla hiç tanışmadım ama bana onun hakkında anlattıklarının çoğunu hatırlıyorum. Oradayken başa çıkmanıza yardımcı olmuş. Nasıl kaçacağınızı bulmanızda etkili oldu."

"Evet. Evet, ."

"Onunla hâlâ görüşüyor musun?"

Evan başını salladı. "Acı vericiydi ..sonrasında ..." İç çekti.
Bunu nasıl açıklayabilirim?

Profesör, Evan'ı incelerken başını eğerek, "Esaret altındayken birbirinize çok bağlandınız," dedi.

Evan başını salladı, profesörün her zamanki gibi sezgileri kuvvetli olduğu için minnettardı. "Yaptık. Ve sonrasında, sanki ..." Elini hareket ettirdi ve ayağını yere indirdi. "Sanki birlikte olmak için çaresizdik ama aynı zamanda ayrı olmak için de çaresizdik." Bu doğru muydu? Sayılır. "Birlikte olmak için çaresizlik daha güçlüydü." Kaşlarını çattı. "Ondan çok benim için. Belki de. Ama sanırım ikimiz de ayrı ayrı iyileşmemiz gerektiğini biliyorduk." Hayal kırıklığına uğramış bir halde başını hafifçe salladı. "Şimdiye kadar sadece bir his olan şeyi söze dökmeye çalışıyorum. Bilmiyorum. Bunun bir tür Stockholm sendromu olup olmadığını merak ediyordum."

"Stockholm sendromu kişinin kendisini esir alan kişiye bağlanmasıdır. Bu da olur. Ama sizin yaşadığınıza ortak travma deniyor. Ya da savaşla ilgili olduğu için birlik bütünlüğü. Ve bir tür savaştan sağ çıktığınızı söylemenin çok da abartılı olacağını sanmıyorum, öyle değil mi?"

Evan bir an için bunu düşündü. Amansız korku, tecrit, sürekli fiziksel zarar görme tehdidi, çaresizlik. Evet, savaşa gitmiş olduklarını varsayıyordu. Alışılmadık bir savaştı ama yine de bir savaştı. "Evet," dedi. "Öyle diyebilirim."

"Paylaşılan travma bağları çok ama çok güçlüdür çünkü bir süre için hayatta kalmak anlamına gelir. Aşırı istismar koşulları altında yaşayan kardeşler bile bu bağı yaşar ve istismarcı artık hayatlarının bir parçası olmadığında bile geride bırakmakta zorlanırlar. İlişkileri çok derin bir şekilde karmaşıktırır. Bazen bu bağ derin bir sevgiyle karıştırılsa da, çaresiz ve sahiplenici hissettiren bir sevgidir."

Evan iç çekerek alt dudağını dişlerinin arasına aldı. "Yani gerçekten aşk değil, öyle hissettirse bile?"

"Hiç kimse size bir insanı sevip sevmediğinizi ya da sevgi gibi görünen şeyin yalnızca paylaşılan bir travma bağı olup olmadığını söyleyemez. Demek istediğim şu ki

tarif ettiğiniz çaresizliğin ikincisi olması daha muhtemel." Hafifçe öne doğru oturdu. "Savaşırken birlik bütünlüğü önemli bir amaca hizmet eder, Evan," dedi. "Bu, daha fazla travmadan sağ çıkmayı mümkün kılan gerekli bir destek sistemidir. Ancak savaş dışında travma bağı gerçek bir amaca hizmet etmez, çünkü devam eden travma artık bir gerçeklik değildir ve olmamalıdır. Bunu hissettiğinizi hissediyorum. Sen ve Noelle ikiniz de."

"Biliyorduk. Sağlıksız olduğunu biliyorduk. Sadece nasıl toparlayacağımızı bilmiyorduk. Bunu *hissetmeyi* nasıl bırakacağımızı bilmiyorduk."

"Ve böylece yollarınızı ayırdınız." "Evet."

"Belki de en iyisi budur." "Belki de."

"Ama ..."

Evan çoğunlukla nefes nefese bir kahkaha attı. "Ama merak ediyorum. Çünkü bazen onu . onu özleyorum."

"Emin misin? Emin misin?" "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, bu süre zarfında onun kim olduğunu gerçekten tanıma şansınız oldu mu? O seni tanımaya başladı mı?"

Bunu düşündü. "Emin değilim. Biriyle cehenneme gittiğinizde onu daha mı az tanırırsınız yoksa daha mı çok? Onunla sinemaya gitmenin nasıl bir şey olacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Patlamış mısırına tereyağı sürmeyi sever mi ya da komedileri dramalara tercih eder mi bilmiyorum ama tanıdığım en cesur insan olduğunu ve bir başkasının yanmasına izin vermektense doğruca ateşe yürüyeceğini biliyorum."

Profesör Vitucci'nin yüzünde bir gülümseme hayaleti belirdi. "Bir insan pek çok deneyim ve niteliğin bir araya gelmesinden oluşur," dedi. "Ama evet, belki de onun hakkında diğer insanların bir başkası hakkında asla öğrenme fırsatı bulamayacağı şeyler biliyorsunuz ve bu onlar için iyi bir şey."

Evet, onlar için iyi oldu. Orası kesin.

"Bu konu son zamanlarda aklıma takıldı çünkü kaçırılan ve kafese kapatılan insanların benzer durumlarını araştırıyordum. Teksas'ta benzer bir hikayesi olan bir adam buldum."

Profesörün kara kaşları kalktı. "Anlıyorum."

"Yaşadığımız şeyin hala devam ediyor olma ihtimalinin yüksek olduğunu düşünüyorum. Ya da ... birkaç yıl öncesine kadar öyleydi. Elimde sadece onun ifadesi var ve polis çoktan araştırdı ama ..."

Profesör bir süre onu izledi, gözlerinde endişeli bir ifade vardı. "Başkalarının erişemediği bilgilere ulaşmanın yollarına sahipsiniz," dedi. "Bu yüzden neden soruşturmaya devam etmek istediğini anlıyorum. Sadece dikkatli ol," diye uyardı.

"Ne şekilde?"

"Kendinizi uzaklaşmanız gereken bir şeye kaptırmamanız için. Tekrar sıkışıp kalmamanız için."

Evan başını salladı. O da aynı şeyi düşünmüştü. Ama dışarıda başkalarının da aynı korkunç şekilde mağdur olma ihtimali varsa ya da olacaksa en azından nasıl denemezdi? "Dönüp dolaşıp bir şeye geliyorum," dedi, şimdi yüksek sesle düşünüyordu. Kafasında karmakarışık ve yarım yamalak dolaşan tüm düşünceleri dile getirirken, birinin ona seslenmesinin faydası olmuştu. "Noelle ve ben birbirimizi tanıyorduk. Babalarımızın bir bağlantısı vardı."

"Ah, evet. Hatırlat bana."

Evan, babasının Noelle'in annesiyle yaşadığı ilişkiyi, takip edilmesini, babasının kazara onu öldürmesini ve mahkeme sürecini özetledi.

"Evet," dedi Profesör Vitucci, "şimdi aklıma geliyor. Bu çok ilginç. Sanırım o zaman ben de öyle düşünmüştüm. Ancak FBI bu bağlantıyı açıklayabilecek herhangi bir şey ortaya çıkaramadı."

"Hayır, pek bir şey bulamadılar," diye mırıldandı. "Ama bu bir başlangıç hikâyesi ve bence önemli olabilir."

"Ah, evet. Bunlar çok şey anlatıyor," dedi profesör. "Eğer onlara erişebilirsiniz."

"Noelle'e bazı sorular sorabilirsem çok iyi olur, özellikle de şimdi olaylara daha net gözlerle bakabildiğine göre," diye düşündü yüksek sesle.

"Ama aynı duyguların yeniden ortaya çıkmasından endişe ediyorsunuz."

"Evet. Sanırım öyleyim." Durakladı. "Ayrıca, Noelle ortadan kayboldu. Yıllar önce ona birkaç kez e-posta gönderdim ama geri döndüler. Şimdi nerede yaşadığına dair hiçbir fikrim yok." *Ya da evli olup . Ciddi bir ilişkisi var mı? Doğruyu söylemek gerekirse, bu onu korkutmuştu. Ve bunun onu korkutması da onu korkutmuştu. Ne karmaşa ama.*

"Eh," dedi Profesör Vitucci, "iyi ki özel dedektif falan değilsiniz, çünkü bu işi çok kolaylaştırırdı."

Evan güldü ve bu iyi hissettirdi. İçinde bir şeyler kıpırdadı, kendini birden hafiflemiş hissetti. "Yeterince doğru."

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Evan arabasından indi ve etrafına şaşkınlıkla baktı. Kendini farklı bir dünyaya gelmiş gibi hissediyordu. Solunda, hafif esintide salınan uzun otlarla çevrili çitalı bir yürüme köprüsünün hemen üzerinde, okyanus güneşte parıltı veren elmaslar saçıyor. Yukarıda süzülen bir kuşun sesi Evan'ın başını kaldırıp bulutsuz mavi gökyüzüne bakmasına neden oldu ve ardından doğru yere geldiğini bildiren ahşap tabelaya baktı: **SWEETGRASS KULÜBELERİ.**

Noelle'in yaşadığı ve çalıştığı yer.

Kalbi hızlandı ve kiralık arabasının kapısını kapatıp plantasyon tarzı bir eve giden, yosun tutmuş büyük ağaçlarla çevrili tuğladan bir yürüyüş yoluna yönelmeden önce tuzlu havadan derin bir nefes aldı.

Vay canına.

Baktığı web sitesi iyi hazırlanmıştı, ancak bu mülkün güzelliğinin hakkını bizzat vermiyordu.

Bahçenin bakımı çok güzeldi, sundurma boyunca uzanan yataklarda bir çeşit güzel kokulu kırmızı çiçek yetişiyor ve parmaklıkların çitaları arasında sarmaşıklar sarkıyordu. Kısa basamakları tırmandı, rahat görünümlü hasır mobilyaları -şu anda boştu- asılı eğrelti otlarını ve çağlayan çiçek saksılarını inceledi. Saçağın altında vantilatörler yavaşça dönüyordu. Evan, yanında **KIRALIK OFIS** yazan küçük bir altın tabelanın bulunduğu maun kapıya doğru adım attı. Göğsünde bir çarpıntı daha hissederek kapıyı açtı ve klimalı lobiye adım attı.

"Merhaba efendim," diye selamladı beyaz bluzu ve lacivert şortuyla gülümseyen bir sarışın, fuayenin ortasında duran kavisli maun tezgâhın arkasına geçerek. Arkasında, üst katın özel olduğunu belirten kadife bir ipin bulunduğu geniş bir merdiven vardı. "Bizimle mi kalacaksınız?" diye sordu genç kadın.

"Ah, hayır, aslında. Şey, belki." Boğazını temizledi. "Demek istediğim, çalışanlarınızdan birini görmeye geldim. Noelle Meyer."

Kaşları hafifçe oynadı ama gülümsemesi devam etti. "Noelle? Oh. Elbette. Onu arayıp burada olduğunu söyleyeyim. Adın ne?"

Tereddüt etti, onu görmeyi reddedeceğinden endişe ediyordu. Onu bulmak ve son yedi yıldır nerede yaşadığını öğrenmek için çaba sarf ettikten sonra uçakla Güney Carolina'ya gelmesinin nedeni de buydu. Kendisini, onu aramamış olmasının abartılı olmadığına ikna etmeye çalıştı. Onu görmeyi bir kez aklına koyduğunda, bu özleminden kurtulamayacağına kendini ikna etmeye çalıştı. Hissettiği hafif çaresizlik eskisi gibi değildi. Artık sadece bir istekti. Onu görme ihtiyacı. İyi olduğundan emin olmak için. Küçük bir şekilde yeniden bağlantı kurmak, bu sadece bir kapanış anlamına gelse bile. Ama buraya gelmesi yarım gün sürmüş olsa bile onu kendisini görmeye zorlayamazdı. "Evan Sinclair," dedi.

Kadın başını salladı, telefonu eline aldı ve çevirdi. Bir dakika sonra telefonu bıraktı. "Üzgünüm, cevap vermiyor. Muhtemelen akşam evleri dolaşıyordur ve bir saat içinde işi biter. Beklemek ister misiniz?" Sağ tarafındaki kırmızı döşemeli mobilyalardan oluşan küçük bir grubu işaret etti.

Bunun için çok sabırsızlanıyordu. "Sanırım sahile doğru bir yürüyüş yapıp geri döneceğim."

"Elbette."

Evan evden çıktı, merdivenlerden indi ve gölgeli patikaya doğru döndü; burada ana evin etrafındaki daha küçük bir binanın yan tarafını gördü. Kulübeler mi? Web sitesine göre, ana evin arkasında uzanan ve halen mülk sahibi Bayan Chantilly Calhoun'un yaşadığı, çeşitli büyüklüklerde ve misafir kapasitesinde on adet kulübe vardı.

Kıyıya gitmek yerine evin etrafından dolanan patikadan ilerledi, üzerinde **COQUINA** yazan ve yeşilliklerin arasından kısmen görebildiği şirin bir bungalovu işaret eden bir ok bulunan bir tabelayı geçti. Önünde birkaç patika uzanıyordu ve sadece arazinin düzenini merak ettiği için durdu.

Küçük bir kızın heyecanla bir şeyler söylediğini ve ardından bir kadının cevap verdiğini duydu. Çocuk güldü ve sonra yakındaki patikalardan birinde koşarken küçük ayakların koşuşturmasını duydu, beyaz elbisesi yanından geçerken ağaçların ve çalıkların arasından parlıyordu.

İkinci sesin cazibesine kapılan Evan ağaçların arasından ilerledi, sağında daha büyük bir kulübe daha yükseliyordu. Bu kulübenin parmaklıklarına havlular asılmıştı ve verandasında kum oyuncakları vardı. Ne kadar güzel, dingin bir yerdi. Kulübelerin her biri ağaçların ve yeşilliklerin arasına sıkışmış, oldukça geriye uzandığını düşündüğü kıvrımlı ana patikanın hemen dışındaydı.

Pembe yemyeşil bir çalının etrafından dolandı, kalbi boğazında yükselirken durdu ve sonra hızla düştü. Noelle.

Uzun çekme kolu olan bir arabanın yanında durmuş, küçük bir kâğıda bir şeyler karalıyordu. Evan bakakaldı. Kendisiydi ama ... tamamen farklı biriydi. Saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı; karamel ışıltısı saçan dallar dökülmüş, yüzünü çerçeveliyor ve boynuna doğru uzanıyordu. Resepsiyonda onu karşılayan kadına benzer bir kıyafet giymişti; beyaz tüllü bir bluz, lacivert bir şort ve beyaz tenis ayakkabıları. Teni altın sarısıydı, yanakları günün sıcaklığıyla kızarmıştı ve yazmayı bitirip defteri ve kalemi cebine koymadan önce dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

Konuşamıyordu. Hareket etmekten bile acizdi.

Arabanın koluna uzanmaya başladı ama durdu, sanki onun varlığını hissetmiş gibi ona doğru dönmeden hemen önce kaşları çatıldı.

Kadın dondu kaldı, birbirlerine uzay boşluğu boyunca bakarken gözleri büyüdü.

"Evan?" diye nefes aldı.

Yeşilliklerin gölgesinden çıktı, ona doğru ilerlerken güneş ışığı üzerine düşüyordu. Neredeyse ona ulaştığında "Merhaba," dedi.

Selam. Ne aptalca bir kelime. O anda hissettiği yüzlerce duygudan birini bile kapsamıyordu. Gözlerine inanamıyormuş gibi başını hafifçe salladı ve durduğu yere geldiğinde gözlerini kırpıştırarak "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Seni gördüğüme sevindim." *Daha iyi, ama hala çok yetersiz.*

Bir nefes verdi. "Seni görmek de güzel. Sadece ... beklenmedik.

Vay canına. I . . ." Omzunun üzerinden geriye baktı. "Ben ... vay canına."

Merhaba. Vay canına. Neredeyse gülüyordu. Neredeyse.

"Çalıştığımı biliyorum," dedi. "Ve böyle geldiğim için üzgünüm ama bir sebepten dolayı buradayım." Beceriksizce kıpırdandı. Tanrım, bu çok garipti. Ve bunca yıldan sonra. Bir telefon görüşmesi olmadan.

Gözleri tekrar büyüdü. "Her şey-"

"Evet. Her şey yolunda. Benim için, yani. Ben sadece ... şey ..." Boynunun arkasını ovuşturdu. Terden nemlenmişti. Üzerinde hâlâ seyahat için giydiği kot pantolon ve tişört vardı ve bu bunaltıcı güney havasına uygun giyinmemiştir. Bunun üzerinde fazla düşünmediğini fark etti. En azından ayrıntıları. Hislerine göre hareket etmişti ve işte buradaydı, uygunsuz kıyafetleri içinde terliyor ve burada bulunma nedenini kekeleyerek açıklıyordu. Durup dururken ortaya çıkmış, sadece Güney Carolina'da değil, burada da hayatını beklenmedik bir şekilde kesintiye uğratmıştı. "Aslında bir konuda yardımına ihtiyacım var."

Lanet olsun. Konuyu bu şekilde açmak istememiştir ve bunu bu kadar erken söylemek istememiştir. Bunu daha az sanatsız hale getirmek için hangi önemsiz incelikleri kullanacağını bilmiyordu. Ona ne söyleyeceğini bulmalıydı ama bulamamıştı. Heyecanlıydı, bu yüzden burada kanat çırpıyordu ve her şey yanıltı. *Bir konuda yardımına ihtiyacım var.* Tanrım, kulağa aptalca geliyordu. Belki de aptalcaydı. Sadece kelimeler değil, sormak bile. Birdenbire her şeyi yeniden sorgulamaya başlamıştı. Burası çok güzeldi, sakindi, güneş ışığıyla ıslanmıştı. Ve kız bronzlaşmış, mutlu ve huzurlu görünüyordu ve o kadar güzeldi ki kalbini yerinden söküyordu.

Kadın hâlâ ona bakıyordu ve adam gözlerini kısarak mavi gökyüzüne baktı, sonra da küçük beyaz çiçeklerle süslü tropik görünümlü bir bitkinin önünde duran kadına döndü. "Dostum, birlikte gittiğimiz yerler." Yaltaklanmak istedi. Bunu neden söylemişti ki? Ama küçük, hoş bir nefes aldı, adamın sözleri onu içinde bulunduğu anlık şoktan çıkarmış gibiydi. "Harika görünüyorsun," dedi adam.

"Teşekkür ederim. Sen de öyle." Arabanın kolunu tuttu. "Benimle yürür müsün?" Tekrar omzunun üzerinden geriye baktı. "Yapmam gereken birkaç teslimat daha var, sonra konuşabiliriz."

"Tamam. Harika." Kadın bir patikadan aşağı dönerken, arabayı arkasından çekerek onu takip etti.

"Burada ne iş yapıyorsun?" diye sordu. Web sitesine bakmıştı ama personel listede yoktu ve bu yüzden hangi işi yaptığına dair hiçbir fikri yoktu.

Kadın ona baktı, dudaklarında bir gülümseme belirdi ama hemen kayboldu.

"Teknik olarak işletme sahibinin asistanıyım," dedi. "Ama her şeyden biraz yapıyorum. Çalışanlarımızdan ikisi geçen hafta okula geri döndü ve bu yüzden biraz personel eksiklerimiz var." Arabanın içine uzandı ve bir yığın beyaz tüylü havlu çıkardı, sonra da geldikleri kulübeye doğru döndü

önünde. Noelle kapıyı çaldı ve bir kadın kapıyı açtı, Noelle ona havluları uzatırken gülümsedi.

Noelle el sallayarak dönerken kadın "Teşekkürler," diye seslendi.

"Sahibinin asistanı," diye tekrarladı. "Sahibi Chantilly Calhoun."

"Tek ve biricik," dedi gülümseyerek. "Ya sen?" diye sordu patika boyunca ilerleyip bir diğerini takip ederken. Orada burada her bir kulübeyi işaret eden, isimlerini heceleyen ahşap tabelalar vardı. **HARFLI ZEYTİN, BANTLI LALE**. Ve her ismin altında bir deniz kabuğu resmi vardı. "Şimdi ne yapıyorsun, Evan?"

Aslında yapmak istediğim şey seni kollarıma alıp saatlerce sarılmak ve sonra sana gerçekten bir anlamı olan sorular sormakken, seni işinde takip ettiğim için kendimi aptal gibi hissediyorum. "Özel dedektif olduğumu duyunca şaşıracaksın."

Durdu ve ona doğru döndü. "Şaka yapıyorsun." "Hayır.

Stanford'dan ayrıldım ve özel dedektif oldum."

Başını eğdi, bir tutam saç yanağına düştü. Adamın eli onu geri itmek için kaşındı. "Eminim baban buna bayılmıştır." Buraya habersiz geldiğinden beri ona ilk kez gerçek bir gülümseme verdi.

O gülümsedi. "Hâlâ çok kızgın," diye itiraf etti. Elini tekrar ensesinde gezdirdi. "Ama bu benim hayatım. Seçimlerimden memnunum."

Gözleri birkaç saniyeliğine kilitlendi, sonra gözlerini kaçırdı, alt dudağını dişlerinin arasına aldı ve ağaçlara doğru baktı. Sürekli ne arıyordu? Onu kurtaracak birini mi? Yoksa patronunun, çalışırken onunla sohbet etmesinden hoşnut olmayacağından mı endişeleniyordu? "Bunu duyduğuma sevindim," dedi.

"Teşekkürler."

Arabanın üzerine eğilmiş olan kızın eline baktı. Yüzük takmıyordu. Ciğerleri genişledi. Ne kadar rahatladığını itiraf etmek istemiyordu ama etti. *Nedenini düşünmedi. Düşünmeyecekti.*

Arabadan içi bir şeylerle dolu mavi bir plaj çantası çıkardı ve iki uzun ağacın arasından başka bir kulübenin kapısına taşıdı. Noelle ile bir kadının birkaç kelime konuştuklarını duydu ve bir dakika sonra Noelle geri döndü. "Hepsi bu kadar," dedi. "Evde yapmam gereken birkaç iş daha var, sonra bir saat kadar sonra bir şeyler içmek için seninle buluşabilir miyim?" üzerinden endişeyle bakması yine kafasını karıştırdı. "Şurada bir yer var.

gerçekten iyi tatlı çay votkası olan bir kasaba. Yerel bir favori sayılır." Aniden telaşlanmış görünüyordu. "İçki içip içmediğini bile bilmiyorum. Her neyse, her şey var. Burada mı kalacaksın, yoksa bugün eve mi uçacaksın?"

"Doğrusunu söylemek gerekirse, bugünden sonrası için bir planım yoktu Noelle."

Bir kakhaha attı, elini alnına götürdü ve yüz hatları buruştu. "Tanrım, Evan. Bu sadece ..."

"Biliyorum," dedi. ". Ben de burada dönüp duruyorum. Ve ben seni görmeyi *bekliyordum*."

Gerçeküstüydü. Birlikte cehenneme gitmiş iki insandılar ve şimdi berrak bir yaz gökyüzünün altında, kadim bir ağacın benekli güneş ışığında duruyorlardı. Oradan buraya olan yolculuğunu hatırlayamıyordu ve bu yüzden her deneyim zihninde diğerini destekliyor, hafifçe uyuşturulmuş ve biraz da sayıklıyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu. Bir ateş rüyası. Karmakarışık bir imkânsızlık.

"Mesele sadece o değil," diye mırıldandı. "Bu-"

"Anne! Anne!" Daha önce duyduğu çocuksu ses geldi, küçük ayak sesleri onlara doğru gelirken yapraklar hışırdadı. Küçük bir kız patikadan aşağı inip Noelle'e doğru koşarken başını çevirdi.

Annesi.

Oh.

Noelle bir anneydi.

"Ewell ile dondurma almak için bisiklete binebilir miyim?"

Noelle çocuğa doğru dönüp saçlarını düzeltebilmek için hafifçe eğildiğinde Evan gözlerini kırptırdı. "Elbette, tatlım. Ama ayakkabılarını değiştir," dedi, parmak arası terlik giymiş ayaklarına doğru başını sallayarak. "Ve kaskını tak. Ve Ewell'a bu sefer sadece bir top dondurma almasını söyle, üç değil."

Evan'ın kalbi göğsünde güm güm atıyordu.

Noelle evliydi ama yüzük takmıyor muydu? Yoksa bu çocuğun babasından ayrılmış ?

Noelle dik durunca küçük kız döndü ve Evan onun yüzünü ilk kez gördü. Yutkundu, ağzı kurudu. *Oh. Oh.*

Bir adım geri çekildi, bir şeye uzandı, avucu bir ağacın gövdesini buldu.

"Kim o anne?" diye sordu küçük kız.

"Bu Evan," dedi Noelle, Evan'ı yakından izlerken sesi yumuşaktı. "Eski bir arkadaş."

"Merhaba Evan," dedi kız sırtarak. "Ben Callie." Kızın ön dişlerinden biri eksikti. Ön dişlerini kaybettiğinde kaç yaşındaydı? Altı mı? Yedi mi? Evet, tam o yaşlarda. *Aman Tanrım.*

Gülümsemeyi başardı ama titrediğini hissedebiliyordu. "Merhaba Callie. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Güle güle anne. Güle güle Evan," diye seslendi zıplayarak uzaklaşırken, köşeyi dönüp yeşilliklerin arasında kayboldu.

Evan ve Noelle birkaç uzun an boyunca birbirlerine öylece baktılar, gözleri kilitlenmişti.

"Evan?" diye fısıldadı sonunda.

Elini ağaçtan indirdi ama dizlerinin bükülmeyeceğinden hâlâ emin değildi. "O mu ..."

Noelle yavaşça başını salladı. "Evet Evan, o senin kızın."

OceanofPDF.com

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Noelle, Evan'ın kendisini beklediği kumsala adımını attı ve sonra yavaşça ona yaklaştı, o farkında olmadan onu izleme fırsatını yakaladı. Bir dalga çarptı, su hızla ilerledi ve ayaklarının üzerinden geçti. Gözlerini ufka dikmiş, güneşin kızgın inişine yeni başladığı yere bakıyordu.

Onun burada, özellikle de başlangıçta sık sık durup suya baktığı, onu düşündüğü ve nasıl olduğunu merak ettiği bu yerde olduğuna hâlâ inanamıyordu. Her zamanki gibi yakışıklıydı. Zaman bunu değiştirmemişti. Ama kızlarının da ona onun kadar benzediğini hatırlamıyordu. Callie basitçe kendisi olmuştu ve Evan'ın yüzü uzak bir anı olarak kaldığı için onun nasıl bir karbon kopyası olduğunu fark etmemişti. Renkleri hariç, ki o da Noelle'e aitti. Ama geri kalanı? Hepsi Evan'ındı. Çocuklarına bir kez baktığında onun kim olduğunu hemen anlamasına şaşmamalıydı.

Kız yaklaştıkça ayaklarının kumda çtırdadığını duymuş olmalıydı ama kız tam yanına geldiğinde bile dönmedi. Bakışlarını, parlayan güneşin önünden geçen tekil bir yelkenli silüetinin olduğu yere kadar takip etti.

"Burası çok huzurlu," dedi sonunda. "Neden eve geldiğini anlıyorum." Kelimeler sıradan, ama sesi sanki biraz şoktaymış gibi donuk çıkıyordu. Tabii ki öyleydi. Bunun için onu suçlayamazdı. Konuşabilmek için onunla sahilde buluşmasını istemişti. Personelin geri kalanına bugün için ayrılacağını bildirmesi gerekiyordu ve sahilde birkaç dakika yalnız kalmanın onun yönünü bulmasına yardımcı olacağını umuyordu.

Bu özel plajın yalnızlığına hitap etmek yerine, elini onun koluna koyarak uzandı. "Evan-"

"Neden?" Adam ona doğru döndü, kadının eli ondan uzaklaştı, yüzündeki ifade öylesine acı vericiydi ki kadının yüreğini parçaladı. "Neden bana söylemedin? Benim bir

bilme hakkı."

Bir nefes , gözlerini onunkilerden ayırdı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Özür dilerim." Başını iki yana salladı. "Bunu nasıl açıklayacağımı bile bilmiyorum-"

"Dene, Noelle. Çünkü en azından bunu bana borçlusun."

Kollarını indirdi. Adam haklıydı. Haklıydı. Sadece bunu yapmaya hiç de hazırlıklı değildi. O sabah uyandığında onun tekrar hayatına gireceğini nereden bilebilirdi ki? Çekebileceği bir senaryo yoktu, çünkü bu anı hiç hayal etmemişti. Elindeki tek şey grinin tüm tonlarıyla gerçektir. "Güney Carolina'ya taşındıktan sonra hamile olduğumu öğrendim. Küçük bir daire kiralamıştım ve iş aramaya başlayacaktım ..." Zihnini o zamana geri götürürken başını ovuşturdu. Duygusal açıdan hâlâ çok sallantılıydı. Ama her sabah sahilde oturup dalgaların izlemek ruhuna hemen iyi gelmeye başlamıştı. San Francisco'daki o geceden sonra taşınmak, yeni bir başlangıç yapmak için verdiği karar birden kaderinde varmış gibi hissetti. Tam da olması gereken yerde olduğunu hissetti.

Noelle iç çekti. "İlk başta hamilelik testimin pozitif çıktığını neredeyse inkâr ediyordum. Sweetgrass'ta işe girdim. Başından beri burayı çok sevdim. Chantilly ... şey ..." Çabucak solan küçük bir kahkaha attı. "O bir güç. Ama bana hoş karşılandığımı hissettirdi." *Çok sevdim.*

Noelle o zaman ona döndü ve gözleriyle buluştu. "Sana pek çok kez e-posta gönderecektim Evan. Gönderecektim." Gözlerini kaçırdı. "Ama sonra ... Çok korkardım. Hamile ve yalnız olduğumu bilmekten bile daha fazla korkardım. Seni tekrar görme düşüncesi. Bilmiyorum, neredeyse ..."

"Sanki duygusal olarak geriye doğru seyahat ediyormuşsunuz gibi."

Başını salladı, yüreği kabardı. Kendisi bu dili bulmakta zorlanırken ona bu dili sağlama nezaketini göstermişti ve bunu çok takdir etmişti. Elbette bunu anlayabilirdi. Belki o da ara sıra onu düşünüyordu ve belki düşündüğü zaman aynı şeyleri hissediyordu. Belki de onu her hayal ettiğinde, tıpkı o gece otel odasında olduğu gibi, onu o kafesin içinde görüyordu. Callie'yi yarattıkları gece.

"Evet. Ama şimdi sadece ben değildim. Ben de seni , Evan. Gerçekten düşünüyordum. Seni iyi yaşadığını umduğum hayatından tekrar uzaklaştırmayı düşündüm. Tam ayakların yere sağlam basıyordu ki, birdenbire seni bu hayattan koparmak zorunda kalsaydım senin için nasıl olurdu?"

nasıl baba olunur? Yollarımızı ayırmanın ikimizin de yararına olacağına çoktan karar vermiştik. Ve bence ikimiz de bunun için muhtemelen daha iyiyiz," diye yumuşak bir şekilde bitirdi.

Omuzları inip kalktı ve şakağını kaşdı. Hâlâ şaşkın ve biraz da kızgın görünüyordu. Ama çoğunlukla incinmişti. "Daha iyi durumda mı? Callie?"

Bu adil bir soru ve karmaşık bir cevaptı. "O olağanüstü biri. Zeki ve empatik. O mutlu, Evan." Ama daha önce hiç baba tanımamıştı ve bunu şimdi özlemese bile eninde sonunda özleyecekti.

"Babasının kim olduğunu sanıyor? Seni terk eden bir adam mı sanıyor? Ya onu? Tanrım, Noelle." Birkaç adım attı ve ondan yarı yarıya uzaklaştı.

"Ona sadece babasıyla aramızdaki ilişkinin yürümediğini söyledim. Daha yedi yaşında bile değil. Çok fazla derinlemesine soru sormadı."

"Peki ya başladığında? O zaman ne olacak?"

"Bilmiyorum. Belki ona gerçeği söyledim. O kadar ileri gitmemiştim."

Küfür etti. Çoğunlukla nefesinin altından ediyordu ama kadın yakaladı. Adam aniden ona döndü, kadın neredeyse bir adım geri atacaktı. "Beni soydun," dedi. "Beni ondan, baba olup olamayacağıma karar vermekten mahrum bıraktın. Zaten alınmış olan onca şeyden sonra benden başka bir şey daha aldınız. Ve beni her şeyden çok öldüren şey, Noelle, *tüm* insanlar arasında bunun bana ne yapacağını bilmen gerekirdi. Zaten yeterince şey kaybetmiştim."

Pişmanlık buz gibi ve acı bir şekilde içinden geçti. Tanrım, o böyle söylediğinde çok utanmıştı. Adamın böyle hissetmeye hakkı olduğunu ve onu yargılamasının tamamen haklı olduğunu biliyordu. Ve yine de... elinden gelse bunu değiştireceğini söylemeyi kendine yediremiyordu. Hayatı hiç de mükemmel değildi. Bazen yalnızlık çekiyordu. Belirli bir plan yapmamış olsa da, bazen Callie büyüdüğünde ve dondurma, deniz kabukları ve diğer neşeli zevklerle dikkati kolayca dağılmadığında soracağı sorular hakkında endişeleniyordu. Ama Noelle huzurluydu. İyileşmiş hissediyordu. Soğuk terler dökmeden başına gelenleri düşünebiliyordu. Bir buz kıracağını, bir ip parçasını, hatta bir çift kırmızı ayakkabıyı bile kaybetmeden gözünün önüne getirebiliyordu. Düşüncelerini ve anılarını bir kenara bırakabilirdi, eğer bir an için bile olsa orada durmak istemezse. Kontrol ondaydı. Ve uzun bir süre olmuştu,

Zor bir savaştı ama kazanmıştı. Belki de bencilce davranmıştı. Ama belki de değildi, çünkü iyileşmesi Callie'nin ihtiyaç duyduğu anne olduğu anlamına geliyordu.

"Seni incittiğim için özür dilerim," dedi ona. "Onu senden, seni de ondan uzak tuttuğum için özür dilerim. Geri dönemem, Evan. Bunu değiştiremem."

Bir süre onu inceledi, sonunda iç geçirdi ve başını iki yana salladı. "Biz ortaklık," dedi. "Bir zamanlar öyleydik. Akla gelebilecek en korkunç koşullarda birlikte çalıştık. Tanrı aşkına, kazara bir hamileliğin de üstesinden birlikte gelebilirdik." Sözlerindeki suçlamaya rağmen ses tonu yumuşamıştı, belli ki öfkesi en azından biraz azalmıştı.

"Evet. Elbette idare edebilirdik. O zamanlar ... ikimizin de idare etmekten daha fazlasına ihtiyacımız olduğuna karar verdim."

"Buna bensiz karar verdin." "Evet, ben verdim."

"Bu hiç adil değildi." "I . . . Biliyorum."

"Öyle mi?" Soruyu retorik olarak sorduğunu görebiliyordu, bu yüzden cevap vermedi. Adam bir an için gözlerini kısarak arkasından baktı ve kızın bakışlarıyla tekrar buluştu. "Onunla biraz zaman geçirmek isterim."

Midesi sıkıştı. Bir an için savunmaya geçtiğini hissetti. Ama adam onu tehdit etmemişti. Sadece kızıyla biraz zaman geçirmek istemişti. "Tamam."

Hafifçe başını sallamadan önce gözleri kızın yüz hatlarında gezindi. "Senden hiçbir şey talep etmeyeceğim Noelle. Bunu uzun zamandır kendi başına yaptığını biliyorum ve belli ki o da iyi bir hayat yaşıyor. Ben sadece ... şey, sadece bir şans istiyorum ..."

"Evet," dedi, kurtardığı gibi onu da kurtarıyordu. O da ne diyeceğini bilemiyordu. Buna ondan bile daha az hazırlıklıydı. "Elbette. Yarın gece kaplumbağalar kıyıya doğru yolculuğa çıkacaklar. Sahilde büyük bir toplantı var. Callie haftalardır bunu dört gözle bekliyor." "Orada olmayı çok isterim."

Bir süre garip bir sessizlik oldu.

"Sanırım yakınlarda bir otel odası tutacağım." dedi.

"Boş bir kulübemiz var," dedi Noelle. "Orada kalabilirsiniz."

"Tamam. Evet." Tekrar omzunun üzerinden araziye doğru baktı. "Bu harika olur."

Başını salladı. "Ve burada olmanızın bir nedeni olduğunu biliyorum," dedi. "Bunu yarın Callie yattıktan sonra konuşabiliriz."

Elini saçlarının arasından geçirdi, kadının sözleri kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluşmasına neden oldu. "Doğru. Evet. O zaman konuşuruz."

Güneş daha da alçaldı ve kıyının biraz aşağısında kumsalda oturan son iki kişi de eşyalarını toplayarak ayağa kalktı. "Eve gitmeliyim," dedi Noelle. Callie şimdiye kadar bisiklet gezisinden dönmüş ve muhtemelen dondurma yemiş olmalıydı. Onu yatağa götürmek bir buçuk angarya olacaktı. Bu düşünceye rağmen kalbi ısındı ve çocuğuna doğru bir çekim hissetti. "Benimle gel," dedi ve sahili Chantilly'nin arazisine bağlayan ahşap köprüye doğru döndü. "Sana kulübeni göstereyim."

"Teşekkürler," dedi. "Oldukça bitkinim."

Öyle olduğunu hayal etti. Az önce onu şaşkına çevirmişti. Ve onun neden burada olduğunu öğrenmeden önce, bu gece yeniden ayaklarının yere basması gerekecekti. Onu aramaya karar vermesine ne sebep olmuştu? Neredeyse bilmek istemiyordu.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Yaşlı adam yüzüncü kez metal tuvalete girerken Cedro ona baktı. İnledi, koluyla ağzını sildi ve kafesinin zeminine bir yığın halinde düştü.

"Neredeyse bitirmiş olmalısın," dedi Cedro kayıtsızca. Daha önce babasını detoks yaparken izlemişti. Dağınık. İğrenç. Yanındaki kafesteki adam son üç gündür bağırsaklarını kusuyordu. Ya da Cedro'nun üç gün sandığı kadarıyla, ışıkların açılıp kapanma saatlerine güvenerek ne zaman gündüz ne zaman gece olduğunu anlayabiliyordu. O sabaha kadar adam çıldırmış, öfkeden kudurmuş, terlemiş ve aklını kaçırmıştı. Bazı açılardan onun için şanslıydı. Diğer açılardan ise pek değil. Çünkü şimdi, aklı başında bir zihinle, nerede olduğunu kabullenmek zorundaydı.

Cedro, "Kafesin hastalığınızın bir parçası olup olmadığını merak ediyorsanız, değildi," dedi. "Kafes gerçek. Ve senin pis kokun da kesinlikle gerçek. Kokunu buradan alabiliyorum."

"Kapa çeneni," diye mırıldandı adam, yuvarlandı ve başını tuttu.

"Yap beni."

Adam kendini oturur pozisyona çekti, parmaklıklarını kavradı ve gözlerini kısarak Cedro'ya baktı. Cedro yaş tahmininde pek iyi değildi. Adam ona *yaşlı* görünüyordu ama bunun bir nedeni de muhtemelen ölümün eşiğinde bir hafta geçirmiş olmasıydı. Gözleri çökmüştü, elleri kahverengi olsa da yüzü soluktu ve biraz yeşildi, derisine kazınmış gibi görünen derin kırışıklıkları ve kısa sakalında bol miktarda ak vardı. Evet, en azından yaşlı sayılırdı ve onda biraz tanıdık gelen bir şeyler vardı.

"Kimsin sen?" diye sordu adam, sesi cızırtılıydı. "Cedro Leon."

"Adını sormadım. Sen kimsin?"

Cedro bunu düşündü. Belki de adam neden kaçırıldığını ve özellikle onunla birlikte bir kafese kapatıldığını anlamaya çalıştığı için soruyordu? Belki de düşündüğü gibi rastgele değildi? Ve belki de adam beyin hücrelerinin her birini kusmamıştı. "Ben hiç kimseyim," dedi. Bunu üzgün ya da pişman olduğu için söylememişti. Bu sadece gerçektir ve Cedro gerçekçiydi. En azından kendisine karşı dürüst olduğu için şimdiye kadar hayatta kalmayı başarmıştı. "ABD'ye geçiyordum. Kardeşim on yedi yaşında ve Arizona'da. Sınırı yaklaşık bir saat geçtikten sonra yakalandım." Bir arı tarafından sokulmuştu ya da kısa bir an için öyle düşünmüştü. Böceği kovmak için elini hızla boynuna götürmüştü ve hatırladığı son şey buydu. Karanlıkta uyanmıştı ve ilk başta sınır muhafızları tarafından yakalanıp yakalanmadığını merak etmişti ama ışıklar hiç yanmadığında ve gözleri karanlığa alışmak için zaman bulduğunda bile her yerin zifiri karanlık olduğunu fark ettiğinde bir şeylerin çok yanlış gittiğini anlamıştı. Etrafına bakınmış ve kafese kapatıldığını fark etmiş. İşte o zaman insan tacirlerinin onu kaçırmış olması gerektiğini anladı. Panikledi - bağırdı, tekmeledi ve biraz delirdi - ama çok uzun sürmedi. Olduğu yerdeydi. Sinirlenmek bunu değiştirmeyecekti. İlk fırsatta, özgürlüğüne kavuşmak için zekâsını ve becerilerini kullanmak zorunda kalacaktı.

Hiç beklemediği şey, o uyurken yanındaki kafese başka birini atmaları ve ardından ışıkları açmalarıydı.

"Kaç ?" diye sordu yabancı. "On dört," dedi.

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı adam, yarı eğik bir şekilde parmaklıklara yaslanacak şekilde geri çöktü. "Seni karşıya geçirmesi için birini tutmadın mı?"

"Çakal mı demek istiyorsun?" diye sordu başını çevirip tükürür gibi bir ses çıkararak. Gerçek bir tükürük çıkarabilirdi ama ağzındaki nemi ziyan etmenin akıllıca olmadığını düşündü. "Asla," dedi. "Hayvanlar." Çakalların onlara güvenecek kadar aptal olanlara ne yaptığını biliyordu.

Adam sadece homurdandı. "İşte buradasın. *Bu* her neyse, muhtemelen o çölü tek başına geçmeye çalıştığından daha iyi durumda olduğunu fark edemeyecek kadar genç ve aptalsın."

Cedro sinirlendi. "Sen ne bilirsin ki, seni kullanılmış ayyaş?" Kardeşi o çölü geçmiş ve kendisi gibi henüz ergenlik çağında olmasına rağmen bunu anlatacak kadar yaşamıştı. Oraya vardığında annelerine mektup yazmıştı

Arizona'da bir göçmen barınağında yaşadığını ve onu takip etmelerini söyledi.

Adam öksürük krizine girmeden hemen önce "Grim," dedi. " nedir?"

diye sordu adam kendini toparladıktan sonra. "Benim adım.

Grimaldo. Arkadaşlarım bana Grim der."

"Arkadaş olduğumuzu mu sanıyorsun?"

"Yaklaşamadım bile." Bir kez daha öksürdü. Tıkırtılı ve gevşekti. "Seni daha önce de gördüm, küçük yankesici hırsız," dedi Grim. "Benden bir şey çalmıştın."

Cedro sessiz bir nefes alarak başını tekrar çevirdi ve gözlerini kısarak adamın profiline baktı. *Oh*. O zaman aklına geldi. O da bu adamı, geldiği küçük kanunsuz sınır kasabasında görmüştü. Bir kez. Sadece bir kez. "O köpeği sen vurdun," dedi.

Grim başını çevirdi, bir an ona baktı ve sonra tekrar arkasını döndü. "Acı çekiyordu," diye mırıldandı.

Evet, Cedro bunu biliyordu. Ona çarpan boktan arabayı görmüş, hayvanı toprak yolda inler halde bırakarak uzaklaşmasını bir kapı aralığından izlemişti. Cedro ne yapacağını bilememişti ama o iniltiden nefret etmişti. Bunu sanki gözeneklerinden sızıyormuş gibi içinde hissetmişti. Adam, *Grim*, yakınlardaki bir binadaydı. Kapıdan çıkıp köpeğe doğru ilerlerken Cedro onu takip etmişti. Köpeğin yanına diz çökmüş, sonra da kot pantolonunun kemerinden bir silah çıkarıp köpeği başından vurmuştu. Bu silah sesi, adam yolun aşağısında gözden kaybolduktan çok sonra bile Cedro'nun kulaklarında çınlamıştı.

Yine de ondan bir şey çaldığını hatırlamıyordu. "Senden bir şey . Ben hırsızlık yapmam," diye yalan söyledi. "Annemin bahçesinden sebze satıyorum."

Adam homurdandı. "Bir hırsız ve bir yalancı. Yine de hırsızdan daha iyi bir yalancı. Malımı geri istiyorum."

Adamın söyledikleri doğru olsa da Cedro'nun içinde öfke yükseldi. Belki de onu bu kadar öfkeliendiren de buydu. Bu adam onu tanıdığını sanıyordu. Ama tanımıyordu. Hem de hiç tanımıyordu. "Senden çaldığımı düşündüğün şey ne, domuz?"

"Bir madalyon."

Bir madalyon. Oh. O madalyonu hatırladı. Sınırın yakınındaki göçmen yardım grubunu yöneten adamdan bunun için oldukça iyi bir para almıştı. Sonraki bir ay boyunca düzenli olarak yemek yemişti. İyi bir ay olmuştu. Cedro

bunlardan çok var. "Madalyon hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Muhtemelen sarhoş olup kaybetmişsinizdir, domuz."

Grim bir kahkaha attı.

"Sen de kimsin?" Cedro sordu. "Ve neden burada birlikteyiz? Bizi kim aldı?"

"Hiçbir fikrim yok," diye mırıldandı Grim. "Sanırım çetelerden biri."

"Bizden ne istiyorlar?"

Grim şöyle bir baktı ve yüzü ismine benziyordu. "Hiçbir fikrim yok," diye mırıldandı yine ama ne de olsa Cedro bir yalancıydı ve başka bir yalancıyı fark edebilirdi.

"Kendi kusmuğunun içinde yuvarlanmaktan başka ne yapıyorsun?" Cedro sordu.

Bir tıkırtılı öksürük daha. "Her şeyden biraz."

Her şeyden biraz. Bu da muhtemelen hizmetleri için yaşlı bir sarhoşa para ödeyecek kadar çaresiz olan herkesten para aldığı anlamına geliyordu. "İnsanları çöle mi götürüyorsun?" *Yardım* demeyi reddetti. Yaşadığı kasabadan bile daha az yasanın olduğu o acımasız yerde bir başkasının onlara rehberlik etmesine izin verenlere gelen şey neredeyse hiç yardım değildi.

"Bazen," dedi. "Parasını ödeyebilenlere yardım ediyorum." "Yardım mı? Yoksa *kullanmak* mı?"

"Bak kim konuşuyor, yankesici."

Kafeslerinin hemen önündeki kapı kayarak açıldığında ve içeriye bir adam girdiğinde Cedro irkildi. Saçları dökülmüştü ve yağlı siyah saçları omuzlarına dökülüyordu. Cedro hızla dizlerinin üzerinde sürünerek kafesinin önüne geldi. "Hey, bayım. Çıkarın bizi buradan. Lütfen. İstedığınız hiçbir şey bende yok. Ben bir yetimim. Ailem yok, beş kuruşum bile yok. Sokakta sebze satıyorum, sadece karnımı doyuracak kadar. Lütfen."

Adam ona hafif bir gülümseme verdi ama bu soğuk bir gülümsemeydi ve Cedro'yu o kadar üşüttü ki parmaklıkları bırakıp geri çekildi. "Sizinle anlaşma yapmaya yetkili değilim," dedi adam. Konuşması kesik kesikti ve Cedro'nun daha önce hiç duymadığı hafif bir aksanı vardı. "Kiralanmışsınız," dedi adam.

Cedro'nun ağzı zaten kuru olan ağzından daha da kurudu. "Kiralık mı?" diye mırıldandı. Grim'e bakmadı ama sessizliğinden onun bu etkileşimi yakından, kıpırdamadan izlediğini anlayabiliyordu. "Ben ... ne demek istiyorsun?" Ama bildiğini sanıyordu. *Oh, bu olmaz.* Her şeyi yapmıştı ve

Bunu yapmak zorunda kalmamak için her şeyi yapardı. Neredeyse kendisi kadar fakir olan diğerlerinden sebze çalmış ve onları sokakta bozuk paradan başka bir şey almadan satmak için saatlerce kızgın güneşin altında oturmuştu. Kimse onu fark etmesin diye ara sokaklarda çöplerin içinde uyudu. Yiyecek bulmak için çöpleri karıştırdı. Cepleri karıştırdı ve çaldıklarını sattı. Risk aldı ve zar zor hayatta kaldı. Ama kendi kendine iyi olduğunu söylüyordu, çünkü yaşlı adamlar aşağıdaki kapılardan girerken, kendisinden daha büyük olmayan çocukların ve bazı gençlerin üst kat pencerelerinden boş gözlerle baktığı o sefil sokağa gitmeye başvurmamıştı. "Hayır," dedi, bu konuda herhangi bir söz hakkı olduğunu düşünmekten çok kendisi için.

"Ancak bir seçeneğiniz var," dedi adam, bir ayağını diğerinin üzerine atıp kafesinin köşesine yaslanarak.

"Ne? Her şeyi yaparım," dedi. Yalvarmaktan nefret ederdi. Nefret ederdi. Ama bu durumda, yapması gerekeni yapacaktı.

Adam başını geriye, Grim'in kafesine doğru salladı, dudaklarına bir gülümseme yayıldı. "Benimle gel yoksa gözünü alırım. Sadece bir gözünü. Ne de olsa iki tane var."

Cedro yanından Grim'in uzun bir nefes verdiğini duydu. "Ah, sikeyim beni," diye mırıldandı yaşlı sarhoş.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Sen misin, Noelle?" Chantilly seslendi.

"Benim," dedi ve devasa yatak odası süitine girip kapıyı arkasından kapattı. Chantilly, raflar dolusu tasarımcı kıyafeti, ortada Chantilly'nin sandalye hizasında mermer kaplı bir tezgâh, büyük mücevher ve aksesuar koleksiyonu ve Louboutin'lerden pembe tüylü terliklerine kadar tüm ayakkabılarını saklayan bir duvar dolusu ayakkabı rafı bulunan lüks bir alan olan giyinme odasından dışarı çıktı.

Chantilly yetmiş beş yaşındaydı ve hâlâ topuklu ayakkabı giyiyordu. Bazıları tekerlekli sandalyenin bunu mümkün kıldığını söyleyebilirdi ama Noelle kadını, bacaklarını kullanabilseydi bile topuklu ayakkabı giyeceğini bilecek kadar iyi tanıyordu.

"Şu haline bak," dedi Chantilly, ellerini kulağına götürmüş, küpesini takarken başını öne eğmişti. "Olay nedir?"

Noelle avuçlarını kıyafetinin üzerinde gezdirdi. Hiç de aşırı resmi değildi; pamuklu, çiçekli, maksi bir sundress. Ama straplezdi ve göğüslerini sarıyordu, her ne kadar oradan dışarı doğru genişlese de, sadece ayak bileklerini sıyrıyordu. "Bu gece kaplumbağaların yumurtadan çıkışını izleme partisi olduğunu biliyorsun-"

"Evet, Sweetgrass'ta planlanan sosyal etkinliklerin farkındayım," dedi ve sandalyesini çevirip duvardaki büyük altın telkari aynaya doğru eğilerek platin sarısı saçını düzeltti. Dönüp tekrar Noelle'e baktı, bakışları hızla Noelle'in kurutulmuş ve gevşek dalgalar halinde kıvrılmış saçlarında ve on beş dakikasını harcadığı makyajında gezindi. Bu da normalde yüzüne harcadığından on üç dakika daha fazla zaman harcadığı anlamına geliyordu. Yaşlı kadının bilmiş bakışları altında kızardığını hissetti. "Beklenmedik olan *sensin*." Deniz yeşili gözlerinde bir pırıltı belirdi. "Ve bunun dün gece Atlantic Moon'a giriş yapan bir misafirle ilgisi olup olmadığını merak ediyorum."

Noelle kapının yanındaki kırmızı kadife kanepeye uzandı. "Hiçbir şeyi kaçırmıyorsun, değil mi?"

"Buralarda değil," dedi, Noelle'e doğru ilerlerken sandalyesinin yumuşak vızıltısı duyuldu ve kendini kanepenin yanına park etti. "Kim o?"

Noelle taftaki bir düğmenin izini sürdü. "O Callie'nin babası," dedi usulca, Chantilly'nin gözlerine bakmadan.

"*Aman Tanrım,*" dedi Chantilly ve Noelle çevresel görüşünde onun şaşkınlıkla elini boğazının dibine götürdüğünü gördü. "Şey, *bunu* beklemiyordum." Yaşlı kadının düşünceli bakışlarını üzerinde hissetti. "Ve sen de onun için süslendin, öyle mi?"

Bunu inkâr etmek için ağzını açtı ama Chantilly onu son yedi yıldır neredeyse her gün, düzenli iş günlerinde ve özel günlerde görmüştü. Noelle'in ne zaman süslenip *püslendiğini*, ne zaman süslenmediğini çok iyi biliyordu. "Biraz özgüvene ihtiyacım vardı," diye itiraf etti.

"Süslenip püslenmek bir kıza bunu yaptırır," dedi, kabarık saçlarının alt tarafını okşayarak. "O neden burada ve Callie hakkındaki haberleri nasıl karşıladı?"

"Kızgındı. Ve incinmişti. Sanırım daha çok incinmişti." "Anlıyorum."

"Neden burada olduğuna gelince, henüz bilmiyorum. Görünüşe göre benimle konuşmak istediği bir şey var. Sanırım geçmişimizle ilgili." Odanın sıcaklığına rağmen titreyerek kollarını kendine sardı ve ellerini çıplak kollarında gezdirdi.

"Senin geçmişin" dedi Chantilly.

Noelle yutkunarak başını salladı. "Sana her şeyi anlatmadığımı biliyorum, Chantilly."

"Araştırdım," dedi.

Noelle'in başı ona döndü, ağzı açık kaldı.

"O kadar şaşırmış görünme. Benim her şeye burnumu sokan biri olduğumu çok iyi biliyorsun." Noelle ona sadece göz kırpınca devam etti. "İlk geldiğinden beri kendine güvenen, dengeli bir kadın oldun, o kadar genç ve çekingendin ki küçücük bir bebeğin karnındaydın. İlk başta tacize uğrayıp uğramadığını merak ettim," dedi. "Gözlerinde perili bir bakış vardı. Seni bu kadar inciten kişinin kızının babası olduğunu düşündüm. Ama sonra ondan her bahsettiğimde, kaçamak cevaplar vermene ve bana sadece bir çocuğu olduğunu bilmediğini söylemene rağmen, gözlerin aşk olabileceğini düşündüğüm bir şeyle doldu. Ve

Bu yüzden merak ettim ..." Bir an için mükemmel manikürlü tırnaklarını inceledi. "İnternete girdim. Yıllar önce size karşı işlenen korkunç suçu okudum. Çocuğun sana ait olabileceğinden korktum" Sanki bu sözler yüksek sesle söylenemeyecek kadar korkunçmuş ve bir kenara atılması gerekiyormuş gibi elini salladı. *Sana tecavüz eden adamlardan birine.* "Ama zamanlama pek doğru değildi. Sonra Callie'nin babasının kısa bir süre sonra, sen hâlâ başına gelenleri atlatmaya çalışırken, biriyle yuva kuramayacak kadar travma yaşarken tanıştığın bir adam olduğunu düşündüm. Sevmekten çok korkuyordun. Yaklaştım mı?"

Sevmekten çok korkuyorum. Belki de. Ama daha uygun tanımın, gerçekten sevmekten aciz olduğu olduğunu düşünüyordu. Ya da en azından sağlıklı bir şekilde. Dahası, özellikle Evan'a karşı aciz kalmıştı. Birden bütün bunları Tilly ile konuşmak *istedi*. Korkularını ve pişmanlıklarını ona açmak ve onun bilgece sözlerini duymak istiyordu. Uzun yıllar boyunca yakın olmuşlardı ama aniden fark etti ki, Tilly'nin yaşadıklarını öğrenirse ona farklı gözle bakacağına inanarak, onu da belli bir kol mesafesinde tutmuştu. "Ah, Tilly." İçini çekti. "Özür dilerim. Sana anlatmalıydım. İlk başta söyleyemedim. Ve sonra ... *sadece* kendimin bu yeni versiyonuymuşum gibi davranmak çok kolay oldu. *Onu* tanımanı istedim, kaçıp giden o travma geçirmiş kurbanı değil."

Chantilly uzandı ve elini Noelle'in kanepede duran elinin üzerine koydu. "Kaçma arzunu anlıyorum sevgilim. Anladığımı biliyorsun." Evet. Noelle bunu biliyordu. Chantilly sık sık canavar kocasından söz ederdi. Ölmeden önce onu tekerlekli sandalyeye mahkûm eden yaralanmaya neden olacak kadar kötü muamele ettiği açık bir sırdı. Bir zamanlar Calhoun'lara ait olan bu güzel mülk ona miras kalmış ve o da burayı aileler için pitoresk bir tatil yeri haline getirmişti. Kendisinin hiç ailesi olmamıştı ama şimdi etrafı onlarla çevriliydi. "Ama," dedi Tilly onun elini okşayarak, "sen de ondan kaçtın, değil mi?"

"Sanırım," dedi Noelle. "Bir bakıma öyle. Ama onun da mesafeye ihtiyacı vardı. Bunu tartıştık ve anlaştık. Daha sonra, hamile olduğumu öğrendiğimde, bu anlaşmaya sadık kalma kararı aldım."

"Şartlar değişmişti," diye belirtti Tilly.

"Evet. Değişti. Sanırım yanılmışım."

Tilly kaşlarını mükemmel bir şekilde kaldırdı. Noelle bunun neye karşılık olduğunu çok iyi biliyordu. *Sanırım.* "Kızını tanımak istiyor mu?"

"Onunla biraz zaman geçirmek istiyor. Ona bu gece gelebileceğini söyledim."

"Peki sonra?"

Noelle küçük bir kahkaha attı. "Hiçbir fikrim yok. Buraya gelme nedenini duyacağım. Sonra da sanırım yaşadığı yere, Reno'ya geri dönecek."

"Anlıyorum." Kısa bir duraklama oldu ve Noelle Chantilly'ye bakarak onun bir tırnağını dudaklarına götürürken kendisini düşündüğünü gördü. "Bu elbise," dedi Chantilly, bakışları Noelle'in vücudunda gezinirken. "Bunun sadece güven telkin etmek için olduğuna emin misin?"

Noelle, Chantilly'nin ne ima ettiğini bildiği için ona küçük bir göz devirme hareketi yaptı. "Evet. Yani, öncelikle bana kızgın. İkincisi, aramızdaki her türlü bağ çok sağlıklı şeylere dayanıyor. Ve bu yetmezmiş gibi, bildiğim kadarıyla biriyle birlikte olabilir. Bu pek gündeme gelmedi."

"Yüzük?" diye sordu.

Noelle küçük bir kahkaha daha attı. Bu kadın gülünçtü ama onun için çok minnettardı. Annesi o daha küçük bir kızken öldürülmüştü ve yıllar boyunca onu özlemiş olsa da, Tilly'de hem bir arkadaşı hem de sırdaşı olduğu için çok şanslı olduğunu biliyordu. Bir tür anne ama aynı zamanda çok güvendiği bir arkadaş. "Yüzük yok."

Tilly bir nefes aldı, memnun görünüyordu. "Tilly," diye uyardı Noelle. "Gerçekten. Bundan çok daha karmaşık bir durum. Karmaşıklık bunu anlatmaya yetmez bile."

"Hmm," diye mırıldandı. "Tamam, eğer mümkünse bir şey daha söylemek istiyorum." Hafifçe öne eğilerek Noelle'in elini tekrar tuttu. "Başına gelenler için çok ama çok üzgünüm, sevgilim. Ama daha çok gurur duyuyorum. Yaptığın şey ... kaçmak ... *iyileşmek* ... çok derin bir *kötülükten*. Sen tanıdığım en güçlü insansın. Mutluluğu bul."

"Mutluluğu buldum."

"*Daha fazlasını* bulun. Elinizden ne geliyorsa, şevkle peşinden gidin. O kafesten ürkek bir hayat yaşamak için çıkmadın."

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

Evan onları hemen gördü -her yerde tanıyabileceği kadınsı bir figür, bunca zaman sonra bile hâlâ küçük kızın elini tutuyordu. *Onun* küçük kızının. Bu düşünce hâlâ başını döndürüyordu. Bütün günü duygularını düzenlemeye çalışarak geçirmiş ve onları kontrol altına aldığını düşünmüştü ama bir bakışta, onu ilk gördüğünde ayaklarının altında oluşan deprem, şiddeti biraz daha az olsa da yeniden gümbürdüyordu.

Kumsal karanlıktı ama ay yüksek ve parlaktı ve yıldız ışığı gökyüzüne dağılmıştı. Noelle o yaklaşırken döndü ve yüz ifadesini tam olarak seçemese de omuzlarını tutuşundan gergin olabileceğini düşündü. Bir zamanlar onu çok iyi okurdu. Şimdi . . . "Merhaba," dedi.

Ona küçük, kapalı bir gülümseme verdi. "Merhaba. ?" "Ben iyiyim. Sen nasılsın?"

"Güzel. Teşekkür ederim."

Garip bir duraklama oldu ve sonra ikisi de güldü, Evan elini saçlarında gezdirdi. "Tekrar başlayalım. Hey, Noelle."

"Hey, Evan." Callie'nin diğer yöne, okyanusa doğru baktığı yere doğru bir adım attı. "Callie, tatlım. Evan'ı hatırlıyorsun, değil mi?"

Callie döndü ve ona aynı aralık dişli gülümsemeyi verdi. "Dün tanıştık," dedi. "Daha önce yavru kaplumbağaların yumurtadan çıkışını gördün mü?"

," dedi Evan. "Ama kulağa oldukça havalı geliyor."

"Çok havalı," dedi Callie. "Sadece bekle!"

Onun elini tuttu ve birkaç adım ileride kumların üzerine serilmiş bir battaniyenin olduğu yere götürdü. Diğer insanlar da battaniye sermiş ya da plaj sandalyelerinde oturuyorlardı. Kıyıya vuran dalgaların ve arkalarındaki deniz gelen cırcır böceklerinin sesiyle kısılan havayı yumuşak bir sohbet mırıltısı dolduruyordu. Hava sıcaktı, ancak

okyanustan gelen bir esinti vardı ve Evan daha güzel bir gece yaşadığını hatırlamıyordu.

"Buranın bu kadar karanlık olmasının nedeni onlar, ha?" diye sordu Callie'ye, oturduklarında Noelle de onlara katıldı ve elbisesini düzeltirken bacaklarını yana doğru katladı.

"Evet," dedi ve eksik dışının ona hafif bir pelteklik vermesine gülümsedi. "Yavrular yumurtadan çıktıklarında aya doğru giderler. Okyanusa bu şekilde ulaşırlar. Ama başka parlak ışıklar varsa, kafaları karışır ve geri dönerler."

"Ah," dedi. "Daha önce de kafam karıştı ve geri döndüm. Bunun nasıl bir his olduğunu bilirim."

Callie kıkırdadı. "Ben de öyle. Bir keresinde Bayan Tilly bana fırl fırl dönen bir elbise almıştı ve ben o kadar çok döndüm ki nerede olduğumu bile bilmiyordum!"

Evan güldü. Noelle küçük bir kumaş soğutucudan birkaç su şişesi aldı ve birini ona, diğerini de Callie'ye uzattı. "Bayan Tilly buranın sahibi, değil mi? Chantilly?"

"Evet. Bütün Sweetgrass'ın sahibi o. Herkesin patronu ve annemden sonra en iyi ikinci arkadaşım," dedi Callie.

"Ah. O zaman oldukça harika olmalı."

"Öyle. Tekerlekli sandalyeye biniyor ve bazen beni kucağına oturtuyor ve rampalardan çok hızlı iniyoruz!"

"Ah, Callie." Noelle güldü ama Evan hafif bir onaylamama notası duydu. Noelle'in Callie'yi hiç sert bir şekilde disipline etmek zorunda kalıp kalmadığını merak etti. Olduğunu tahmin ediyordu. Ne de olsa Callie bir çocuktı ve en uslu çocuklar bile zaman zaman yaramazlık yapabiliyordu. Kendini hiç yalnız hissedip hissetmediğini, bunalıp bunalmadığını ya da boşluğunu dolduracak bir ortağı olmasını isteyip istemediğini merak etti. O kişinin kendisi olmasını dileyip dilemediğini merak etti.

Ama ona Callie'nin varlığından bile hiç söz etmemişti. Anlamaya ve affetmeye çalışıyordu ama şu anda bu konuda biraz sorun yaşıyordu, özellikle de kızının ne kadar tatlı, komik bir kız olduğunu gördükten ve ne *kadar* özlediğini fark ettikten sonra.

Callie'nin konuştuklarına kulak kabartmaya özen gösterdi. Kendi kafasının içinde sıkışıp kalmayı ve onun bir dakikasını daha kaçırmayı reddetti. Callie, "Işıklarla ilgili yasalar çıkmadan önce kaplumbağalar yüzme havuzlarına düşer, hatta trafik altında ezilirdi," dedi.

"Bu korkunç bir şey."

Başını salladı, başını çevirdi ve nefesini içine çekti. O da aynı yöne baktı ve sonra dikkatini çekmiş olması gereken şeyi duydu. Çok yumuşak bir ayak sesi. "Yuvalar," dedi Noelle, Callie'nin elini tutup ayağa kalkarak. "İşte oradalar." Eliyle işaret etti.

Sahildeki diğerlerinin çoğu gibi Evan da ayağa kalktı. Boynunu büktü ve kumların üzerinde bir hareket gördü.

"Yumurtadan çıkıyorlar!" dedi Callie ve Evan'ın dudakları onun sesinde duyduğu saf sevinçle aralandı.

Bir dakika sonra ilk yavru kaplumbağalar hafif kıyıyı aşarak suya doğru hep birlikte ilerlemeye başladılar. Evan, minik yaratıkların kumun üzerinde sürünerek okyanusun üzerinde asılı duran parlak küreye doğru ilerleyişini hayretle izledi. Bunu daha fazlası izledi, ta ki hepsi bir arada paytak paytak yürüyen yüz kaplumbağa varmış gibi görünene kadar. Tek başlarına, tam da doğanın onlardan istediği şeyi yapıyorlardı. Bunda inanılmaz güzel bir şey vardı ve açıklayamadığı bir nedenden dolayı boğazında bir yumru oluştu ve son küçük yaratık gelgitle buluşup suyun altında kaybolana kadar orada kaldı.

"Tamam," dedi Noelle, eğilip eşyalarını toplamaya başlarken. "Seni yatağa götürme zamanı, küçük hanım."

Callie esnerken, "Yorgun değilim," dedi.

Evan battaniyeyi aldı, kumların eşyalarını toplayıp plajdan ayrılan diğer insanlara doğru savrulmaması için dikkatlice salladı. Battaniyeyi katladı ve büyük kanvas çantasına dolduran Noelle'e uzattı. "Teşekkürler. Bizimle geri gelir misin, verandamda bir şeyler içebiliriz?"

"Evet. Bu harika olur. Teşekkürler." Konuşmaları gerekiyordu. Sadece Callie hakkında değil, ama kesinlikle çözülmesi gereken bir şey vardı. Şakağına masaj yaptı. Ziyaret nasıl gerçekleşecekti? Kaybolmuştu ve hâlâ bir yol bulabilmiş değildi. Callie'nin kızıyla düzenli olarak görüşmesini sağlayacak bir çözüm bulmasına yardım edip etmeyeceğini ya da şimdiye kadar onsuz iyi idare ettiklerinde ısrar edip onun kalıcı bir rol oynamasına izin vermek isteyip istemeyeceğini bilmiyordu.

mıydı?

Şimdiden çok şey kaybetmişti.

Ama belli ki kendi başlarına gayet iyi gidiyorlardı. Callie mutlu, uyumlu bir çocuktı ve belli ki evini seviyordu. Burayı kim sevmez ki?

Onlar sudan uzaklaşırken i çekti. Hiçbir cevabı yoktu. "Sanırım diğerklerini takip edeceğiz, ha?" dedi. Ay bir bulutun arkasına kaymış ve geceyi karartmıştı. Nereye bastığını zar zor görebiliyordu.

Callie onun elini kendi elinin içine aldı. Çok küçük hissetti. Çok narindi. Aniden onu sıkıca kavramak, bırakmayı reddetmek için bir dürtü duydu. Yürümeye başladıklarında derin bir nefes aldı ve üfledi. "Küçükken karanlıktan korkardım," dedi Callie ona, sanki artık büyümüş ve hiçbir şeyden korkmuyormuş gibi. Adam ona gülümsedi. Onun sesini ve konuşkan kişiliğini seviyordu. "Bütün gece ışıklar açık uyumak isterdim. Ama annem bana kaplumbağaları hatırlattı. Bazen karanlığın güzel olduğunu ve o olmadan ayı göremeyeceğimizi söyledi."

Callie'nin odasından çıkıp ona üç kez okuduğı kitabı tezgâhın üzerine koyarken, "Yiğite bir mücadele verdi," dedi. "Ama sonunda kaybetti."

Noelle gülümseyerek ona tepesinde bir parça limon bulunan bir şişe Corona uzattı. "Umarım sorun olmaz. Eğer içmiyorsan, su ya da meyve suyum var. Evde soda bulundurmuyorum."

"Bu harika." Soğuk biradan uzun bir yudum aldı.

"Verandada oturmak ister misin? Dışarıda okyanusun esintisini hissederiz."

"Elbette."

Onu mutfak alanının yanındaki sürgülü cam kapıya kadar takip etti ve yeşil bir şemsiyenin örttüğü yuvarlak bir masa ile birkaç saksı bitkisinin bulunduğu küçük bir bahçe verandasına çıktı. bitki örtüsüyle çevriliydi ama haklıydı, okyanustan gelen esintiyi hissedebiliyordu ve yapraklar usulca hışırdıyordu. İkisi de masaya oturdu. "Eviniz güzelmiş," dedi, başını kulübeye doğru salladı, böylece sadece verandayı değil, evlerinin tamamını kastettiğini anladı. Ciddiydi. Küçük ama rahat bir yerdi. Noelle evi çoğunlukla beyaz ve çeşitli mavilerin tonlarında dekore etmişti.

En sevdiğin renk ne?

Marketlerde satılan küçük kitlerin içinde gelen Paskalya yumurtası boyasının rengi.

"Teşekkürler. Biraz dağınık," dedi gülerek. "Ama burası evimiz."

Gülümsedi. Kızları için iyi bir tane yapmıştı. Baktığı her yerde, Callie'nin Noelle'in hayatının merkezinde olduğuna dair kanıtlar vardı. A

Kapının yanındaki eve yaslanmış scooter, buzdolabını kaplayan çizimler, mutfak masasının üzerinde çocuk el işi malzemelerinden oluşan bir düzenek, Noelle, Callie ve tanımadığı başka insanların fotoğraflarıyla dolu bir duvar. Tüm bu zaman boyunca, o var olmuştu ve o bunu hiç bilmiyordu. Bu ona çok garip geliyordu, sanki onu ülkenin öbür ucundan bir şekilde hissedebilmeliydi, okyanus kenarında duran küçük bir kız, onunkine benzer bir gülümseme.

"Teşekkür ederim," dedi.

Başını eğerek ona şaşkın bir bakış attı. "Ne için?"

"Onu tuttuğun için. Diğer seçenekleri de düşünmüş olmalısınız."

Gözlerini kırpıştırarak ona baktı, başını çevirdi ve sallanan yapraklara doğru baktı. Onun ne demek istediğini tam olarak anladığını görebiliyordu. "Anladım. En azından bir an için," dedi sonunda. "Ama bundan daha uzun değil." Bakışlarını tekrar ona çevirdi, kaşları sanki sözlerini ölçüyormuş gibi eğilmişti. "O kafeslerde kilitli kaldığımızda, özgür olmak için çok mücadele ettim. *Yaşamak* için. O içgüdü . Hayata tutunmak, hayata tutunmak hepimizin içinde çok güçlü." Elini karnına götürdü, sanki bir zamanlar orada çırpınan minik hayatı hatırlıyordu, narin, savunmasız. "Bu içgüdünün en başından beri var olduğunu tahmin ediyorum." Yumuşakça gülümsedi. "Kaplumbağalar gibi. Hayatta kalmak, ışığa doğru yönelmek için doğuştan gelen bir içgüdü. Sanırım bunu herkes bilmiyor. Ama biz biliyoruz." Bakışları adamın yüzünde gezindi. Yakalandığını hissetti, o bakışlarını kaçırıp geceye dönene kadar hareket edemedi. "Ve benim için, kendi hayatım için bu kadar çok mücadele etmişken bir hayatı sona erdirmeyi düşünmek Yapamadım, Evan. Bunu yapmak bana ikiyüzlülüklerin en korkuncu gibi geldi."

Kalbi sarsıldı. Bunu beklemiyordu. Artık konu ona geldiğinde kendini daha iyi kontrol edebildiğini sanıyordu. Kızgın olduğunu düşünmüştü. Öyleydi de. Bir bakıma. "Bu mantıklı," dedi. "Benim için çok mantıklı." Gözleri buluştu ve kadın başını sallayarak, evet, ikisinin de başka kimsenin anlayamayacağı şeyleri anladığını onayladı. En azından bu kadar kişisel bir şekilde değil. Kararları, hepsi, diğer insanların hayal bile edemeyeceği şeylere dayanıyordu.

Evan onu tekrar geceye bakarken izledi ve onun hatırladığı kadar inanılmaz olduğunu fark etti. Bu bir aydınlanmaydı, çünkü uzun zamandır bu duyguyu Profesör Vitucci'nin onun için kelimelere döktüğü travma bağına bağlamıştı. Noelle'le ilgili kendi duygularından şüphe etmişti. Onların abartılı olduğuna inanmış ve

güvenilmez. Ve belki de bir şekilde bu doğrudu. Ama onun hakkındaki düşünceleri *yalnızca* birlikte yaşadıklarına dayanmıyordu, çünkü artık bu onu kontrol etmiyordu ve hâlâ aynı şeyi hissediyordu.

"Ve şimdi, tabii ki," diye devam etti, dudakları şefkatle kıvrılırken, "onsuz bir dünya düşünemiyorum. Bu ne korkunç bir trajedi olurdu."

"O harika biri," diye kabul etti.

"Öyle."

"Çok güzel."

"O da öyle."

Noelle konuşmadan önce ikisi de bir süre sessiz kaldı. "Evan, Callie'yle ilgili planlar yapmayı konuşmak isteyebileceğini biliyorum. Callie ile ilgili. Belki onu ziyaret etmek ya da ... şey." İç çekti. O da en az onun kadar kaybolmuştu. Daha önce de birlikte kaybolmuşlar ve birbirlerine yardım etmişlerdi. Şimdi her ikisi de daha net görebildiğine göre belki yine yardım edebilirlerdi. Adamın öfkesinin izleri silinip gitmişti. Callie'yi ondan uzak tutmakla doğru yapmamıştı ama neden yaptığını da anlıyordu. Belki onun yerinde olsaydı, o da aynısını yapardı.

İlk başta, ayrıldıktan sonra, onun kendisini arayıp aramayacağını ya da e-posta gönderip göndermeyeceğini merak ettiğini hatırlıyordu. Bunu istiyordu, Tanrım, istiyordu ve yine de ... aynı zamanda, gelen kutusunu her açtığında ve onun aramadığını fark ettiğinde, küçük bir rahatlama nefesi aldı. Çok kafa karıştırıcıydı. Acısına kadar işlemişti ki.

"Önümüzdeki üç ya da dört gün kalmayı düşünüyordum," dedi ona. "Umarım Callie ile biraz takılmama izin verirsin. Ne kadar rahat edersen. Sonra ben gitmeden önce bu konuyu konuşabiliriz."

"Kulağa hoş geliyor. Tabii ki Callie'yi bu hafta görebilirsin. Bir şeyler ayarlarız."

Gülümsedi. "Tamam."

O da gülümsedi. "Tamam." Göz göze geldiler ve kadın güldü, başını salladı ve başka tarafa baktı. Tekrar baktığında yüz ifadesi ciddileşmişti. "Şimdi bana neden burada olduğunu söyle."

OTUZUNCU BÖLÜM

"Bize ne olduğunu araştırıyordum," dedi ona.

Ağzı hafifçe açıldı ama sonra kapatıp burnundan nefes verdi. Birasından uzun bir yudum aldı ve sonra masanın üzerine koydu. "Merak ettim," dedi. "Bana özel dedektif olacağını söylediğinde, bunun yaşadıklarımız yüzünden olup olmadığını merak ettim."

"Kısmen. Ama bunu suçumuzu araştırmak istediğim için seçmedim," dedi. "Zaten araştırılmıştı ve işe yarar hiçbir şey ortaya çıkarılmamıştı. FBI hiçbir şey bulamadı, babamın tuttuğu özel dedektifler de bulamadı. Benim erişemediğim her türlü veri tabanına erişimi olan Federallerden daha şanslı olacağımı düşünmemiştim." Başını salladı ve şişesinden bir yudum aldı. "Bu mesleği seçtim çünkü diğer insanların kendi kapanışlarını bulmalarına yardım etmek istedim. Sanırım bizimkini hiç bulamadığımızı düşünürsek, özellikle bu yönü bana cazip geldi."

"Anlıyorum," dedi. Anlamıştı. Onun bu sözleri söylediğini duymak bile kalbinin anlayışla sıkışmasına neden olmuştu. Kendi kapanış biçimlerini bulmak zorundaydılar, ama bazı açılardan bu hep açık bir yara olarak kalacaktı, çünkü gerçek adalet dışında hiçbir şey bu yarayı tamamen dolduramazdı. Onlara tam olarak ne olduğunu ve *neden* olduğunu bilmek. Cevapların eksikliğiyle yaşamayı öğrenmişti ve buradan da çıkarılacak dersler vardı. Kontrolü dışında olan şeyleri *bırakma* pratiğinin değerli bir pratik olduğunu keşfetmişti. Ama başkalarının adalete ulaşmasına yardımcı olmak, Evan'ın kendi kabullenişine de yardımcı olmalıydı. Eğer ceza adaletiyle biraz olsun ilgilenmiş olsaydı, belki o yöne de giderdi.

"Eğer başlangıçta suçumuzu araştırmak niyetinde değilseniz, ne oldu da araştırmaya başladınız?"

Adam küçük bir omuz silkti ve kadın bir an için ona baktı, karanlıkta bile güzeldi. Gerçi bunu biliyordu. Onun gölgeli silüetinin dış hatlarını çizebilirdi. Bunca yıldan sonra bile beynine kazınmıştı.

yıllar. "Zaman," dedi sonunda, onun sorusunu yanıtlarken. "Sistemin nasıl işlediğini, polisin yeteneklerini anladım. Yıllar içinde memurlarla ilişkiler kurdum, Reno departmanında bağlantılar kurdum. Onlar da benim erişemediğim şeylere erişebiliyorlar."

"Zamanın, bulunacak bir şey olma ihtimalini azaltacağını düşünürdüm."

"Bu doğru olabilir, ama aynı zamanda bazı şeyler yeniden ortaya çıkar, olabilecek başka suçlar işlenir. Bağlantılar kurulur. Faili meçhul davalar her çözülür.

Özellikle de suç devam ediyorsa."

Hafif bir ürperti çıplak kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturmasına neden oldu. "Böyle mi düşünüyorsun?"

"Bunu hiç merak etmedin mi?"

"I . . ." Soruyu gerçekten düşünerek ağzını kapattı. "Sanırım düşünmemeye çalışıyorum, çünkü bu konuda yapabileceğim bir şey yok, ama aklımın bir köşesinde ... belki." Belki de keşfedilmeden orada duruyordu. Onu bir kenara koymuş ve *İşkence malzemesi* olarak etiketlemişti. *Dikkatli kullanın*. Çünkü kendini bırakırsa bütün gün ve gece bunu düşünebilirdi. Ama bunun kime faydası olacaktı? Kesinlikle ona değil. Ve kesinlikle Callie'ye de.

Zihinsel ve duygusal sağlığı için çok mücadele etmişti. Bu kadar kolay elden çıkarmayacaktı. Özellikle de amaçsız bir şeye.

"Ben de uzun süre oraya gitmemeye çalıştım. Ama aynı zamanda Bilmiyorum. Ben de bir sorumluluk hissettim, özellikle de kolluk kuvvetlerine dahil olduktan ve imkanlara sahip olduktan sonra. Şubede tanıdığım bir polis memurundan, ülke genelinde bizimkine uzaktan da olsa benzeyen suçlar için gözlerini açık tutmasını istedim. Birkaç hafta önce bir şey buldu."

"Ne?" diye nefes aldı, kalbi keskin bir şekilde çarpıyordu.

Noelle, röportaj yapmak için Teksas'a uçtuğu Vietnam gazisini anlatırken onu pür dikkat dinledi. Kendisinin bir kafese kapatıldığını, başka bir adamın da aynı odada kilitli tutulduğunu. Onlara yapmaları söylenen hastalıklı ve korkunç seçimler hakkında. İşkence. Dehşet. Ve nihayetinde kaçış.

Polis hikayesinden şüphe duymuştu, özellikle de tutulduğunu iddia ettiği binayı herhangi bir kanıttan yoksun bulduklarında. Eğer orayı ateşe vermemiş olsaydı, kafeslendikleri binada da durumun böyle olup olmayacağını merak etti.

Adam sözlerini bitirdiğinde Noelle bir nefes çekti. Adamın anlattıklarının çoğu için nefesini tutmuştu, her ne kadar adam anlattıklarını kısa ve

mümkün olduğunca ayrıntı. Yine de onun neden bağlantı kurduğunu anlamıştı. Benzerlikleri o da fark etmişti. Gözden kaçırmak zordu.

"Bu dava hakkında FBI'a bilgi verecek misiniz?"

"Polis FBI'a haber bile vermedi. Soruşturcular ve akıl sağlığı sorunları olan bir sarhoşun atıp tutmaları olarak değerlendirdiler."

"Ama sen ona inandın."

"İnandım. Gözlerine baktım ve ona inandım."

Biranın üzerindeki etiketle oynadı, bir tane daha almayı düşündü. Ama sabah işe gitmesi gerekiyordu, o yüzden bir taneyle yetinecekti. Evan'a bir tane daha teklif etti ama o reddetti. "Buraya sadece tarif ettiğim vakayı kafana sokmak için gelmedim Noelle. Başka bir şey için geldim. Bana bu konuda yardım edebileceğini umuyorum. İlk başta seni aramayı düşündüm... Yapmayı planladığım şey tam olarak buydu. Ama düşündükçe, seni telefonla aramak, yüz yüze gelip yardımını istemekten daha tuhaf geldi."

Bunu o da anladı. Ve ona hiç bahsetmediği bir kızları olduğu gerçeğini açıklamaya ne kadar hazırlıksız hissetse de, adamın onu istemeden tuzağa düşürmüş olmasına da bir şekilde sevinmişti. Eğer aramış olsaydı, ya ona hayatı ve Callie hakkında doğrudan yalan söylemeyi seçmek zorunda kalacaktı ya da ona söylemeye karar verse bile, bunu yapmadan önce onun vereceği tepkinin korkusuyla yaşamak zorunda kalacaktı. Hayır, onu şaşırtmış olması daha iyiydi. Bundan korkmamıştı, çünkü bu onu şaşırtmıştı. Ve o hâlâ buradaydı, altı yılı aşkın bir süredir çocuğundan mahrum bırakıldığını fark etmesine rağmen hâlâ ondan yardım istiyordu. "Ne konuda yardıma ihtiyacın var?"

"Her zaman birbirimizi tanıdığımız gerçeğine geri döndüm. Babalarımız aracılığıyla bir bağımız var. Bunun bizi kaçırان kişi tarafından bilinmediğine inanamıyorum."

Başını salladı. Bunu çok eskiden konuşmuşlardı. Kaçışlarından önce... *şifreli konuşmayı öğrenmeden önce.*

"Katılıyorum," dedi. "İşleri daha ilginç kılan şeyin bu olup olmadığını merak etmedik mi?"

"Evet," dedi. "Ama eğer bu bağlantı için bilinçli olarak seçildiysek, o zaman birileri bunu biliyordu."

Doğru. Bunların hepsi tanıdık geliyordu. Tüm bu olasılıkları uzun zaman önce değerlendirmişlerdi. "Bunların hiçbirine dair kanıtımız yok, sadece şüphelerimiz var," dedi.

"Babanı araştırdım."

Bakışları ona yöneldi ve onun da kendisini izlediğini gördü. "Babam. Benim babam öldü." Ses tonundaki kızgınlığı duydu ve bir nefes alıp yavaşça bıraktı.

"Onun yanlış yaptığından şüphelendiğim için değil. Sadece onun hakkında daha fazla şey bilmenin kendi babam hakkında zaten bildiğim bir şeyi tetikleyebileceğini düşündüm. Belki daha da fazla bağlantı kurabilirdim. Ve Reno Polisi'ndeki bağlantımdan onun hakkında ilginç bulduğu bir şey olup olmadığını sordum."

Noelle oturduğu yerde kıpırdandı. Mantıksız bir şekilde acı hissetti ve bunu bastırmaya çalıştı. Bir Sinclair söz konusu olduğunda babasını savunmanın hâlâ içinden gelen bir tepki olması komikti. Bu Sinclair iyi bir insan ve çocuğunun babası olsa bile. "Bir şey bulabildi mi?" diye sordu, rahat görünmeye çalışarak.

"O yaptı. Sen kaybolmadan hemen önce baban kayıp ihbarında bulunmuş."

Ne oldu? Kaşlarını çatı. "Kimin üzerine?"

"Dow Maginn adında bir adam."

İsmin hafızasında yer etmesi bir an sürdü. "Dow mu? Kayıp mı oldu?"

"Sadece bu da değil, daha sonra bir gasp olayının kurbanı olarak silahla vurulmuş halde ölü bulundu."

"Bilmiyordum." Başını hafifçe salladı. "Babamın arkadaşıydı. Sanırım ona anma töreni için bir davetiye göndermiştik ama Paula her şeyi halletti. Eğer davetiye geri döndüyse, muhtemelen onu atmıştır. Ya da bana sorduysa, ki hatırlamıyorum, muhtemelen taşındığını ya da dükkanının kapandığını düşünmüşümdür. Adam pek de istikrarlı biri sayılmazdı. Bizim evdeyken çok içtiğini hatırlıyorum. Babamla maç izlerlerdi ve o da kanepemizde sızıp kalırdı." Yine kaşlarını çatı. "Eve geldiğimde nerede olduğunu araştırmak için hiçbir nedenim yoktu. Açıkçası babamın onun kaybolduğunu fark etmesine bile şaşırdım. Arkadaştlar ama hatırladığım kadarıyla Dow'un aylarca gelmediği dönemler oluyordu. Bu sadece ona özgü bir şeydi."

Evan parmaklarını masanın kenarına vurdu. "Onun hakkında başka ne hatırlıyorsun? Bir bilgisayar tamir dükkânı vardı, değil mi?"

Başını salladı ve geçmişe döndü. Dow Maginn'i ya da babasının eski arkadaşlarından herhangi birini görmeyeli o kadar uzun olmuştu ki... Çoğunlukla işlerde birlikte çalışan ya da iş yaptırmak isteyenlere birbirlerini tavsiye eden tüccarlardı bunlar. Evan adını söylediğinde zar zor hatırlamıştı,

Ya da var olduğunu. Yeterince iyi bir adamdı ama *babasının* arkadaşıydı. Onun hayatındaki varlığını özlememişti. "Evet. Bilgisayarlarla çalışıyordu." Bir şey hatırladı. "Düşük seviyeli bilgisayar korsanlığı yapıyor olabilir," dedi. "Sanırım elektrik faturası için ödediği miktarı değiştirdiğiyle falan duyduğumu hatırlıyorum. Okul bilgisayarında matematik notumu değiştirip değiştiremeyeceğini merak ettiğimi hatırlıyorum."

Evan başını eğdi ve elini çenesinde gezdirdi. "Elektrik şirketini hacklemek mi? Bu kulağa hiç de düşük seviyeli gelmiyor."

"Hayır, belki de değil."

Orada bir dakika daha oturdular, Evan'ın vuruşları hızlanan düşüncelerine ayak uyduruyormuş gibi hızlandı. "Bilgisayar korsanlığı," diye tekrarlardı. "Noelle, eğer izleniyor olsaydık, ekranın diğer tarafında bir insan ya da insanlar olması gerektiğinin farkında mısınız?"

Alçak ışıktaki ona baktı. "Dow'un başımıza gelenlerle bir ilgisi olduğunu mu ima ediyorsun?"

"Buna dair bir kanıtım yok. Ama garip, değil mi?"

Başına masaj yaptı. *Belki de. Belki de değil.* Her şey çok fazlaydı. "Ne düşüneceğimi bilmiyorum."

Evan iç geçirdi ve avuçlarını kalçalarında gezdirdi. "Yorgunsun. Yarın işin olduğunu da biliyorum. Gitsem iyi olacak. Yine de düşünürsen ve aklına Dow Maginn'le ilgili yardımcı olabilecek bir şey gelirse, bana haber verir misin?"

"Yapacağım," dedi ve ayağa kalktı, Evan da onu takip etti. Boş şişeleri aldı ve eve girdiler. Şişeleri tezgâhın üzerine koydu ve ön kapıya doğru yürüdüler.

Koridoru geçerlerken Evan Callie'nin odasına doğru baktı. Kapıya geldiklerinde ona doğru döndü. "Bana haber verir misin?"

Başını salladı. "Yarın arayıp programını bildiririm, bakalım ne işe yarayacak. Bisikletle gezmeye bayılır. Özellikle de içinde dondurma varsa." Gülümsedi, nedense kendini biraz garip ve utangaç hissediyordu. "Belki onu da götürmek istersin. Sweetgrass bisiklet kiralıyor. Size bir tane teslim edebilirim."

"Bunu çok isterim," dedi, sanki o geri çekmeden önce planları sağlamlaştırmaya hevesliymiş gibi kelimeler hızla döküldü. Yine de bunu yapmayacaktı. Artık kızından haberdar olduğuna göre, onu kendisinden saklamayacaktı.

"Harika. İyi geceler, Evan." Kadın kapıyı açtı ve adam tekrar dönerek içeri girdi.

"Bu gece için teşekkürler," dedi. "Sadece seninle ve Callie'yle vakit geçirmeme izin verdiğin için değil, kendi soruşturmam hakkında söylediklerimi dinlediğin için de. Bütün bunları ortaya çıkarmanın kolay olmadığını biliyorum. Bu konuda konuşmayı reddedebilirdin."

Başını kapının kenarına yasladı. "Kolay değil," diye itiraf etti. "Ama yardımcı olabileceğim bir şey varsa, yaparım. Sadece ... dikkatli ol, Evan, tekrar aşağıya sürüklenmek konusunda."

Yüz ifadesindeki anlayışla başını salladı. Belli ki o da aynı şeyi düşünmüştü. "Düşüneceğim. İyi geceler."

"İyi geceler." Kapıyı kapattı, kilitleri devreye soktu ve yavaşça yatak odasına doğru yürüdü. İçinde pek çok duygu dönüp duruyordu. Rahatlama, geçici mutluluk. Evan'ın Callie'nin hayatındaki varlığından olumlu şeyler çıkacağına dair umut. Ama aynı zamanda endişeli... gergin... kaygılı... Evan'ın -onun da yardımıyla- atlattıkları suçla ilgili yeni yollar bulabileceği endişesiyle içinde bir korku titremesi hissediyordu. Ve onları takip etmenin kapatılamayacak bir Pandora'nın kutusunu açmak gibi olabileceğine dair daha derin bir endişe.

Birkaç gün sonra Noelle pencerenin önünde durmuş, Callie'nin kumsalda koşuşunu, kırmızı sundress'inin arkasından uçuşunu, elindeki uçurtma gökyüzüne yükselirken kollarını kaldırışını izliyordu. Evan onun yanında koşuyordu, yavaşça ama kolayca ayak uydurarak, onun da başı gökyüzüne doğru kalkıktı. Bulunduğu yerden onları duyamıyordu ama güldüklerini anlayabiliyordu ve bu onu gülümsetti.

"Görünüşe göre doğuştan yetenekli," dedi Chantilly, tekerlekli sandalyesinin vızıltısı daha konuşmadan varlığını belli ediyordu.

"Öyle," dedi. Doğal bir baba. Bu onu mutlu etti. Ve bu onu utandırdı. Onu kendisini soymakla suçlamıştı ve soymuştu da. Ama Callie'yi de soymuştu. Bunu şimdi anlıyordu.

Chantilly, "Geçmişî görmek yirmide birdir, aşkım," dedi. Noelle ona baktı, platin topuzu her zamanki gibi parlak ve zarif, makyajı kusursuz, gümüşü mavi pantolon takımı mükemmel ütülenmişti. Hayal gibi bir kadındı ve Noelle onun güzelliği karşısında sık sık irkilirdi. Bunu beklemeye başlamıştı. İşte

onda basitçe parlayan bir şey vardı. Noelle bir keresinde buna dikkat çekmiş ve yaşlı kadın ona, eğer parlıyorsa bunun sebebinin ikinci şansını, sahip olmayı asla hayal etmediği hayatı yaşıyor olması ve bunun onu içten içe parlatması olduğunu söylemişti.

Noelle bunu daha sonra düşünmüş ve kendisinin de ikinci şansını yaşadığını fark etmişti. Ama parıldamıyordu. Chantilly gibi değil.

Çünkü size hiçbir kapanış verilmedi, diye fısıldadı küçük bir ses. Ve yüzden, onu hiçbir zaman gerçekten geçmişte bırakamadınız. Bir gölge oluşturuyor. Hayatınıza devam edemediğinizden değil. Huzur bulamadığınızdan değil. Ama orada ve ışığınızı köreltiyor. Birazcık bile olsa.

Tamam ama bu konuda ne yapması gerekiyordu? Hayatını bu talihsiz gerçeğin etrafında şekillendirmişti çünkü yapabileceği hiçbir şey yoktu.

O zaman değil. Ama şimdi?

Noelle iç çekti. "Evet," diye kabul etti. "Ona Callie'den bahsetmem gerektiğini açıkça görebiliyorum. Ama şimdi burada ve beni affetmiş görünüyor. Ya da en azından kızgınlığını bir kenara bırakmaya istekli. Onunla bir ilişki kurmak istiyor."

"Ona babası olduğunu söyleyecek misin?"

"Evet. Evet, doğru zaman geldiğinde." Güney Carolina'ya geleli üç gün olmuştu ve Noelle aralarında oluşan bağı şimdiden görebiliyordu. Elbette Callie kolay seven, açık yürekli bir kızdı. Ama Evan'la aralarında, Callie'nin başka hiç kimseyle kurduğunu görmediği bir bağ vardı. Belki de onda kendini bulmuştu. Belki de ortak DNA'ları ikisini de çağırıyordu. Leonard Sinclair'in aktardığı aynı ortak DNA. Ama bunu düşünmeyi reddetti. *Onun* hakkında. "Birlikte atlattığımız suçla ilgili yeni bir soruşturma başlattı," dedi.

"Oh. Oh, anlıyorum. Hâlâ araştırılacak bir şey var mı?"

"Öyle düşünüyor gibi görünüyor."

Callie kollarını havaya kaldırdı, uçurtma bir rüzgâra kapıldı ve Evan uzanıp ipleri ondan aldı ve sallanan kumaşa el koydu. Geniş bir daire çizerek koştu, belli ki uçurtmayı kontrol eden oymuş gibi davranıyordu ve Callie yere düştü, neşeli kıkırdamalarla karnını tutarken başı geriye eğildi.

Noelle onları duyamıyordu ama Callie bedenini terk ettikten sonra bile hissettiği hayalet tekmeler gibi kendi kaburgalarının arasında hissedebiliyordu. Bir kahkaha attı.

"Ne yapacaksın?" Chantilly'ye baktığında, yaşlı kadının Evan ve Callie'nin kumsaldaki eğlencesini izlediğini ve onun da gülümsediğini gördü.

"Bilmiyorum," dedi Noelle. "Soruşturması babamın arkadaşlarından biri hakkında sorulara yol açtı. Ve . . . Babamın her zaman kullandığı planlayıcıları düşünüp duruyorum."

"Planlamacılar mı?"

"Evet, bilirsiniz, üç halkalı takvim defterleri? Her zaman bir tane vardı. Cep telefonu aldığı anda bile bir şeyler yazmayı severdi. Planlanmış işleri, randevuları, vesaire ile ilgili tüm bilgileri orada saklardı. Hatta bazen günlük olarak da kullanırdı, bilirsiniz, kenarlarına notlar ya da anılar yazardı. Evini satmadan önce tüm eşyalarını depoya kaldırdım." Satıştan cebine hiç para girmemişti. Konut piyasası iyi olduğu ve ikinci ipoteği ödeyebildiği için şanslıydı. Ama kendisi için değerli olan diğer şeylerin yanı sıra o planlayıcıları da saklamıştı. "Ve o planlayıcı acaba ... olabilir mi diye merak edip duruyorum. Bilmiyorum. Küçük bir şey teklif edebilir." Belki de babasının son günlerinde yaptıklarını okumak sadece acı verici ve yürek parçalayıcı olurdu. Acı verici ve gereksiz.

"Belki de o saklama kabını temizlemenin zamanı gelmiştir," dedi Chantilly. "En son doğum yapmak için birkaç gün izin almıştın. Yedi yıldır hiç tatil yapmadın," diye azarladı.

"Bu bir tatil." Hafifçe döndü ve kolunu, kızının neşeyle uçurtma uçurduğu, gökyüzünde güneşin yükseldiği, okyanus manzaralı güzel ve zarif odanın etrafında dolaştırdı.

"Böyle düşünmene sevindim. Ama Noelle, sevgilim, belki de babanı tamamen rahat bırakmanın zamanı gelmiştir. Eşyalarını temizle ve bu sefer gerçekten veda et. Ve eğer suçunu çözmeye yardımcı olacak bir şey bulmak için en küçük bir şans bile varsa, bunu yapmalısın. Aksi takdirde, hala dışarıda bir yerlerde, insanları bir zamanlar senin yaşadığın kafese koyuyor olabilirler."

Chantilly'nin sözleri Noelle'e soğuk bir hava dalgası gibi çarptı ve Noelle ürperdi. Belki de kapanış yapmadan parıltılarını bulabilenler arasındaki fark buydu. Onlar hayatlarına devam edebiliyorlardı çünkü hiç kimse adalete teslim edilmediği için dışarıda benzer şekilde mağdur olabilecek bilinmeyen ruhlar için endişelenmeleri gerekmiyordu.

Ve Şimdi Evan ona her taŐın altından kalkması bir firsat sunuyordu. Eğer gerçekten parlamayı umuyorsa nasıl reddedebilirdi ki?

Eğildi ve kollarını Tilly'ye doladı, onu kadifemsi yanağından öptü, Chanel No. 9'un güzel kokusunu içine çekti. "Seni seviyorum," dedi.

"Ben de seni seviyorum, sevgili kızım."

Bir saat sonra kuma adımını attığında eğildi, sandaletlerini çıkardı ve Evan'ın durduğu yere doğru yürürken elinde taşıdı, Callie'yi uçurtmanın yanında izliyordu. Rzgr artık dinmiŐti ve Callie uçurtmayı kolayca kontrol ediyor, havada szlŐn izlerken boynunu geriye doğru eğiyordu.

Adam ona doğru döndüğünde yüzünde Şaşkın bir memnuniyet ifadesi belirdi. "Merhaba." Cebinden telefonunu çıkardı ve ona baktı, belli ki zamanın kendisinden uzaklaŐıp uzaklaşmadığını kontrol ediyordu.

"Erken ıktım," diye açıklama yaptı. Onlara saat beŐte sahilde buluŐacaklarını söylemişti ama saat daha drtt.

"Oh. Harika. Sıra sende," dedi sırtarak ve başını Callie'ye doğru sallayarak.

Gülümsedi ama gülümsemesi çabucak kayboldu. Adam ona doğru daha dikkatli döndü. "Ne oldu?"

Ayak parmaklarını kuma uzattı, oyalandı. Korktuğunu fark etti. Kararını vermişti ama yine de ona bu sözleri söylerken, bu taahhüdü verirken korkuya kapılmıştı. Bunu gerçekten isteyerek mi yapacaktı? "Paula birkaç haftalığına Callie'nin yanında kalmaya geliyor," dedi.

"Paula?" Kafası karışmış görünüyordu.

Başını salladı. "Paula'yı hatırlıyorsun, değil mi?"

"Evet, elbette."

"Paula bir ocuk kitabı editörü, bu yüzden her yerden çalıŐabilir. İki haftam var, hepsi bu. Evini sattığında babamın eşyalarını bir depoya koydum. EŞyaları kaydetmekte iyiydi, aslında bu konuda takıntılıydı. Ve . . . rezervasyonumu yaptırdım. Seninle geleceğim. Reno'ya. Reno'ya."

Evan'ın kaşları Şaşkınlıkla kalktı. "Bu ... vay canına, bu harika. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim, Noelle."

Noelle kararlı bir şekilde başını salladı. Paula'nın Callie'yle kalmaya çok istekli olduğundan bahsetmemiştir ama Noelle'in Evan'la herhangi bir nedenle zaman geçirmesi konusunda tereddütleri vardı, hele de geçmişini araştırmak için. Noelle de gergindi ama aynı zamanda açıklanamaz bir kararlılık da hissediyordu. En azından yapabildiği kadarıyla geçmişini geride bırakmanın zamanı gelmişti.

OceanofPDF.com

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Grim bekledi, çocuk gözünün kaderine karar verirken nefesi kesildi. Grim sık sık gözleri hakkında iltifatlar alırdı. Karısı ona, onda ilk fark ettiği şeyin bu olduğunu söylemişti. Şu anda bile çekici bulduğu bir yanı varsa, bunun gözleri olduğunu objektif bir şekilde söyleyebileceğini düşünüyordu. İlginçtir ki, söz konusu gözü nasıl çıkaracaklarına dair duyduğu korku da bir ölçüde kibir taşıyordu. Neredeyse gülecekti. Hiç hayal etmediğiniz koşullar altında kendiniz hakkında öğrenebileceğiniz şeyler.

Çocuk gözlerini korkudan kocaman açmış ona bakıyordu. Ama ifadesi de biraz gevşekti, sanki ya şoktaydı ya da zihninin gözünde bir şey görüyordu. Büyük ihtimalle Grim'in kanlı göz küresinin çıkarılışını.

"Ben de seninle geliyorum," dedi çocuk usulca ve bakışlarını siyah kot pantolon ve blazer ceket gibi kesilmiş deri bir ceket giyen yağlı görünümlü adama çevirdi. *Bu da ne böyle?* Grim kendini yukarı çekti, öne doğru eğildi, burnu parmaklıkların arasından geçti. Adam Cedro'nun kafesinin üstündeki kilidi açmak için bir anahtar kullandı ve ardından ön taraftaki kapıyı indirdi. Cedro'nun çıkabilmesi için geride durdu, yanında bir şok tabancası vardı.

Çocuk açık kapıdan çıkan adamı takip etmeye başlarken Grim, "Bekle," diye seslendi. "Bekle!" diye tekrar seslendi. Ama adam onu görmezden geldi. Belli ki gözünü açık tutup tutmamak Grim'in seçimi değildi. Bu Cedro'nun seçimiydi ve o da bunu yapmıştı. *Neden?*

Kapı kapanırken "Aptal çocuk," diye mırıldandı. Grim tekrar kafesinin zeminine kaydı. Hâlâ kendini berbat hissediyordu ama karanlıkta bir hayvan gibi yalvararak uyandığından beri olduğundan daha iyiydi. Hayatı için yalvarmamıştı. Biraz alkol için yalvarmıştı. Tabii ki hiç alkol alamamıştı ve vücudu isyan etmişti. Bir ya da iki kez öleceğini düşünmüş ve ummuştu. Bu kesinlikle olacaktı, ama şimdi anlıyordu ki

DT'lerden ölseydi daha da acı verici olurdu. "Sadece benim şansım."

Grim, uyuşturucu ve sınırdan geçen insan ticareti yapan adamlardan böyle bir şey duymuştu. Söylentiye göre, kafesteki insanlara iğrenç şeyler yaparak tatmin olan zengin elitler tarafından oynanan bir tür oyun vardı. Asla özlenmeyecek insanlar. Çocuk gibi iskartaya çıkanlar.

Senin gibi. Kimsesi olmayanlar.

Kaçakçılar ve tacirler -karteller- belli ki hepsi bundan pay almak istiyordu. Paranın olduğu yerde her zaman -en azından bazıları tarafından- katılma arzusu vardı. Ama Grim'in duyduğuna göre, bu oyun en büyük uyuşturucu krallarından bile daha özeldi. Grim mırıltıları sadece yarı yarıya dinlemişti. Onun gibi, çoğu insanın var olduğunu düşünmediği ahlaksızlıkları görmüş biri için bile, bu oyunla ilgili hikâyelerin abartılı ve ihtimal dışı olduğunu .

Görünüşe göre . Ya da belki de son birkaç yıldır çok sık sarhoş olduğu için dikkatini vermesi gerektiği gibi verememişti. Elini boğumlu sakalının üzerinde gezdirdi. Üzerine yapışmış kusmuğun kokusunu alabiliyordu ve bu onda tekrar kusma isteği uyandırdı. Eğer kendisine verilen suyu içmeye bu kadar ihtiyacı olmasaydı, en azından bir kısmını kendini temizlemek için kullanırdı. *Lanet olsun, o anda çocuğa ne oluyordu?*

Çocuk. Cedro. Madalyonunu çalan çocuk. Onu kasabada görmüştü. Ergenlik çağına olsa bile küçük, pis bir çocuğa benziyordu ama Grim'e göre çocuk hızlı ve sinsiydi. Grim'in kendisinden çalmak zor olmamıştı, çünkü çocuk madalyonunu aldığı anda Grim'in eli ayağına dolaşmıştı. Ama onun başkalarından bir şeyler aşırıldığını görmüştü ve çok iyiydi. Calle Miguel'e sürüklenip bir fahişeye dönüştürülmeyecek kadar iyiydi. Ya da vücudunun en değerli parçası olarak görülen organları için öldürülmemişti. Yine de.

Gerçi bu da onun bir parçası olabilir. Ya da daha kötüsü. Görünüşe göre şansları tükenmişti. Kişisel olarak pek umurunda değildi. Ne de olsa kendini yavaş yavaş öldürüyordu. Bu süreçte biraz acı çekse bile bu işi çabucak halledecekti. Ama çocuğun bu şekilde ölmesini önemseydiğini fark edince şaşırdı. Hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi umursamadığını sanıyordu.

Çocuk geri gelene kadar saatler geçmiş gibiydi. Grim uykuya dalmasına izin vermişti. Uyumak, aktif olarak acı çekmediği tek zamandı ve bunun son kısmını atlatmak için vücudunun buna ihtiyacı olduğunu biliyordu.

katlanmak zorunda kaldığı detoks. Çocuk kafesine geri itilirken doğrulup parmaklıklara yaslandı ve yüzünde boş bir ifadeyle önüne baktı. Bu bakışı daha önce de görmüştü. Sayılamayacak kadar çok kez. Ayrıca genç çocukların çenelerindeki o el büyüklüğündeki morlukları da görmüştü. Zorla ayrılmış dudakları. *Hay sikeyim.* "Bir gözüm olmadan da yaşayabilirdim," dedi.

"Kapa çeneni."

"Yap beni."

Cedro'nun bakışları ona doğru döndü, gözlerinde küçük bir kıvılcım çaktı. Grim yavaş bir nefes verdi. Tamam, gitmemişti, sadece geçici olarak sönmüştü.

"Bunu neden yaptın?" Grim sordu. "."

Çocuk o kadar uzun süre sessiz kaldı ki Grim onu görmezden geleceğini düşündü. Sonunda sordu: "O köpeği vurduğun gün, onun için bir şeyler söyledin. Dua gibi bir şey. Ne dedin?"

Grim durakladı. O günü neredeyse hiç hatırlamıyordu. Ama hafızasını yokladı. Çocuğa en azından bunu borçluydu. Köpeği görmeden önce iniltilerini duymuştu. Birisi onu sokakta yatarken bırakmıştı. Acı çekiyordu. Yanına diz çöktü, tüylerini okşadı ve ... "Aziz Mikail'e dua ettim."

Cedro sanki bir şekilde rahatlamış gibi yavaş bir nefes verdi. Sanki Grim'in yanıtı, yüksek sesle sorduğu bir soru yerine iki soruyu yanıtlamıştı. "Annem bu duayı söylerdi," dedi Grim'e.

Ah. Annesi. Grim'in gözünü kurtarmak için kendini bu yüzden mi feda etmişti? Annesinin bir zamanlar ettiği duanın aynısını söylediğini duyduğunu düşündüğü için mi? Grim bunu anlamış gibi yapmadı. Bu korku gösterisiyle ilgili hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

"Tehlikeli adamlardan çalmaya devam edersen kendini öldürteceğini biliyorsun," dedi konuyu değiştirmek için olduğu kadar çocuğu biraz iğnelemek için de. Bunun hâlâ mümkün olduğunu bilmesi gerekiyordu.

Cedro çenesini kaldırarak, "Zengin olan tek adam tehlikeli olanlardır," dedi. "Başka ne seçeneğim var ki?"

Grim omuz silkti. *Yeterince doğrudu.* Kasabalarında hiç turist yoktu. Sıradan halk çok fakirdi. Bu konuyu tartışmayacaktı çünkü çocuk haklıydı. "İngilizcen iyi," diye not etti.

"Beni ve kardeşimi annem eğitti," dedi. "ABD'ye gitmemizi istiyordu."

Grim, rulo ve bir bardak suyun geldiğini gösteren çınlama sesiyle döndü. Kafesinin arkasına doğru ilerledi. O kadar susamıştı ki.

Duvardaki küçük kapı açıldı ve suya uzandı. Yanında Cedro'nun da aynı şeyi yaptığını gördü. Grim bu kez ekmeğinin bir tepside olduğunu görünce şaşırdı, oysa daha önce tepsi boş gelmişti. Ekmeğin yanında duran beyaz peçeteyi kaldırarak öne doğru çekti, altında yatan şeyi görünce kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Kâğıttan bir gelincik, kırmızı-turuncu doku narindi, sapı yeşil çiçek bandıyla sarılmış bir pipo temizleyicisinden yapılmıştı. Parmağını sap boyunca gezdirdi ve bir dizi çok küçük tümsekle karşılaştı. Neredeyse-

"Biraz şekerim var," dedi Cedro yanından. Grim başını çevirdiğinde Cedro'nun elinde şeffaf plastik ambalajlar içinde kırmızı-beyaz çizgili iki nane şekeri tuttuğunu gördü.

Bu da ne böyle?

Parmaklarını sapın üzerinde bir kez daha gezdirdi. "Nane senin için ne ifade ediyor, Cedro?" diye sordu Grim.

"Benim için mi?" "Evet."

Cedro şaşkın görünüyordu. "Babam bazen onları eve getirirdi," dedi.

Babası. Tamam.

"Neden sordunuz? Bu çiçek senin için ne ifade ediyor?" Grim'e teslim edilen çiçeği işaret etti.

"Hiçbir şey," dedi. "Sadece güzel bir şey sanırım." Sapı üst parmaklıklardan birinin etrafına dolayarak kafesini süsledi. Cedro'ya Poppy'nin kızına taktığı lakap olduğunu ve birinin onu düşünmesini istediğini söylemedi. Biri bir mesaj gönderiyordu. *Neden?* Ve kim?

BÖLÜM OTUZ İKİ

Deponun kapısı yukarı doğru yuvarlanırken tiz bir gıcırta çıkardı ve Noelle'in sekiz yıl önce Paula ve Paula'nın ailesiyle birlikte aceleyle boşalttığı eşyalar ortaya çıktı. Mobilya ve kutularla yığılmış küçük küflü alana adım atmadan önce durgun gece havasından derin bir nefes aldı.

"Nereden başlamalıyız?" Evan onun arkasından sordu.

Parmağını bir karton kutunun üzerinde gezdirerek toz katmanlarını rahatsız etti. Evan'a bunu yalnız yapmak istediğini söylemeyi düşündü. Ama gerçekten düşündüğünde, bunu yalnız yapmak istemediğini fark etti. Onu yanında istiyordu. Bir keresinde onun varlığında içi dışına çıkmıştı. Onun her şeyini biliyordu ve bunun tersi de geçerliydi. Görünüşe göre bu rahatlık seviyesi hayal ettiği kadar azalmamıştı, çünkü onun önünde duygularını göstermekten en ufak bir endişe duymadığını fark etti. Bu sanki ikinci doğasıymış gibi hissetti. İlginç. Biraz endişe verici. Ama doğruyd.

"Düzenleyicisi, yatağının başucundaki masadan temizlediğim şeylerle birlikte olurdu. Kutuların çoğu etiketliydi." Ne bir ofisi vardı ne de bir ofise ihtiyacı vardı. Ekipmanlarını ve aletlerini kamyonetinde saklıyordu. Paula, aracı da dahil olmak üzere bu eşyaları nazik bir şekilde satışa çıkarmış ve elde edilen gelirden ona bir çek göndermişti. Parayı babasının son faturalarını ödemek ve geri kalanını da Güney Carolina'ya taşınmasını finanse etmek için kullanmıştı. Noelle, bazı mobilyalar da dahil olmak üzere diğer kişisel eşyaları buraya taşımış, bir gün hepsini gözden geçirmeyi ve muhtemelen ona annesini hatırlatan bazı parçaları saklamayı planlamıştı. Bu hiçbir zaman gerçekleşmedi ve onun yerine, şu anda bulunduğu yerde olmasını engelleyen ayda yetmiş dokuz dolarlık ödemeyi yapmaya devam etti.

Acıttı. Bu şeylerle çevrili olmak. Babasının pek çok gece içinde uyuyakaldığı, şimdi bir çarşafı örtülü olan yatar koltuğa, üzerinde *tabak çanak* yazan kutuya bakarken anılar hızlı ve sert bir şekilde gözünün önüne geldi.

annesinin seçtiği ve tüm çocukluğu boyunca üzerinde yemek yediği mavi-beyaz çiçekli seti içerdikini biliyordu.

Burada da fotoğraflar vardı, ailesinin düğün albümü, yıllar boyunca çekilmiş okul resimleri. Garipti, çünkü eşyalar içlerinde insan barındırmazdı, ama bir bakıma da *barındırırlardı*, çünkü Noelle, babasının Noelle çok büyüdüktan sonra bile garajda sakladığı eski pembe scooter'ı görmeseydi, annesinin şefkatli gülümsemesini ya da dizine bandaj koyarken giydiği kolsuz sarı bluzu görebileceğini sanmıyordu. Nesneler anıları çağırıyordu ve bu bir hediye idi, diye düşündü. Ama aynı zamanda hüznüydü, sadece duyguları harekete geçirdiği için değil, aynı zamanda şimdi asla geri alamayacağı bir anıyı çağırma yeteneği taşıyan kaç eşyayı attığını merak ettiği için. Bırakmak acı vericiydi, hem de derinden.

Paula kaç kez bu alanı onun için boşaltmayı teklif etmişti? İçindekileri atmaya, bağışlamaya ya da Noelle ne isterse onu yapmayı? Ama Noelle sürekli olarak hayır demişti. Başka bir eyaletteydi ve oraya gitmek için bir uçağa binmediği sürece ona erişilemezdi, ama yine de gittiğini hayal etmeyi asla kendine getiremezdi.

Birden insanların neden istifçi olduğunu anladı. Zaten çok şey kaybetmiş olanlar daha fazlasını kaybetmekten ölesiye korkuyorlardı. Ve bu yüzden, yarattıkları korkunç dağınıklık ve pisliğe aldırmadan eşyalarına tutunuyorlardı.

Ama başkalarının ruh sağlığı bozukluklarının nedenini teşhis etmek için burada değildi ve zihninin bu kadar dolaşmasını engellemesi gerekiyordu. Bir görevi vardı.

Evan bir yığın kutunun arkasına çömelmiş, boynunu bükerek kadının bir kalemle içindekiler hakkında not düştüğü yeri arıyordu. "Bunların hepsi mutfak eşyası gibi görünüyor," dedi. "Yatak burada olmasına rağmen." Başıyla duvara yaslanmış ahşap yatak başlığını işaret etti.

Adamın etrafta dolaştırdığı kutulara baktı. Üstlerindeki bant soyulmuştu ve gevşek bir şekilde sarkıyordu, öyle ki birkaçının ağzı açıktı. Kaşlarını çatı, bunların temizlenemeyecek ya da böceklerin veya nemin mahvedebileceği şeyler değil de mutfak eşyaları olmasına sevindi.

Dergi kağıdı gibi.

Paula'nın babasının kamyonundan bu eşyaları indirdiğini hatırlamaya çalışarak etrafına bakındı. Dudaklarını birbirine bastırdı ve üst yığılmış iki kutuya doğru yürümeden önce zihnini geriye doğru çevirdi. Eğildi

etrafında. "İşte," dedi, üstteki kutuyu alıp yere koydu ve sonra eğilip altındakini aldı. Havaya bir toz bulutu yayıldı ve başını çevirirken öksürdü.

Evan'a doğru döndü ve o da çantayı ondan aldı. Ağırdı ve bunun içinde kitaplar olduğu için olduğunu biliyordu. Ama evrakları da orada olmalıydı, ajanda koleksiyonu da dahil. Hepsini yıllarca saklamıştı.

"İçini kontrol et," dedi. "Doğru olanın bu olduğundan emin olun."

Evan cebinden anahtarlarını çıkarıp bir tanesiyle bandın ortasını yardı ve Noelle öne çıkıp kapakları açarak içeri baktı. *Evet. Evet.* Tam da düşündüğü gibi, Evan'ın ajanda koleksiyonu ve hemen altlarında yığılı annesinin kitapları duruyordu. "İşte bu," diye nefes aldı ve sesindeki duyguyu duyabiliyordu. Saklamaya çalışmamıştı.

"İyi misin?"

Başını salladı. "Evet. Bunu otele geri götürelim ve orada gözden geçirelim."

Evan kutuyu kaldırdı ve sonra çenesini eğerek ona baktı. "Hadi gidelim."

Reno şehir merkezinde kaldığı otel, Evan'ın Virginia Gölü bölgesinde yaşadığı yere sadece birkaç mil uzaklıktaydı. Evan ona kendisiyle birlikte kalmasını teklif etmişti ama Evan bunun pek çok açıdan iyi bir fikir olmadığını düşünüyordu. En önemlisi de, kaçırılmadan ve babasının kayıp olduğunu öğrenmenin yarattığı yoğun stres ve kalp ağrısından kaynaklandığını düşündüğü kalp krizinden ölmeden önceki o son haftaya doğru zamanda yolculuk yaparken zihninin berrak olmasına ihtiyaç duymasıydı.

Kendini kısmen sorumlu hissetmekten alıkoyamıyordu, ancak mantıklı bir şekilde bunun doğru olmadığını ve kendisine haksızlık ettiğini biliyordu.

Babasını çok sevmişti. Onu derinden üzmüştü. Onu hala özölüyordu.

Callie'yi tüm kalbiyle severdi.

Kadın yanına geldiğinde Evan elindeki kutuyu pencerenin yanındaki masanın üzerine bıraktı. "Sen bunları gözden geçirirken ben de bize bir içki koysam nasıl olur? Ne istersin?" diye sordu ve televizyonun da bulunduğu açık dolaptaki mini buzdolabına doğru yürüdü.

"Güçlü bir şey," diye mırıldandı ve ilk deri ciltli ajandayı çıkarıp tarihini kontrol etti. Bu ajanda aradığı ajandadan daha eskiydi, bu yüzden bir sonrakini ve bir sonrakini çıkardı ve onları yıllara göre düzenlemeye başladı. Babası kullandığı kitap türü konusunda hiçbir zaman tutarlı olmamıştı. Bazıları deri ciltliydi, bazılarının karton kapaklarında çeşitli desenler vardı - bir çöl, bir yaprağın yakın çekimi, Reno silüeti

-Diğerleri ise düz renkli plastikle kaplıydı.

Evan ona bir içki uzattı. "Rom ve kola," dedi. Kadın içkiyi aldı ve bardağını onunkiyle tokuşturdu. "Cevaplara," dedi Evan, bakışlarını onun üzerinde tutarak, yüzündeki ifade asıktı.

"Gerçeğe," diye ekledi. Adam başıyla kısa bir selam verdi ve Noelle elindekini bırakıp başka bir ajanda, sonra bir tane daha çıkarmadan önce ikisi de birer yudum aldı. "İşte burada," diye nefes aldı, sekiz yıl öncesinden kalma bordo deri ciltli kitabı kaldırarak.

Yatağın kenarına otururken yanında getirdi ve Evan da ona katıldı, ancak bir kol mesafesini koruyarak önce babasının takvimini kendi başına karıştırmasına izin verdi. Bunu takdir etti, babasının doğum günü kartlarının içinde, öğretmenine yazdığı notlarda ve daha yüzlerce şeyde yer alan kusursuz el yazısına bakarken yutkundu. Onun yazısını da kendi yazısı kadar iyi biliyordu.

Alınmasından iki hafta öncesine kadar sayfaları karıştırdı, parmağını karelerin üzerinde gezdirdi ve notlarını okudu.

"Şuna bak," diye mırıldanarak kenar boşluğundaki bir notu işaret etti. Evan eğildi.

"Dow, dükkan iki on beş," diye okudu. Adam kaşlarını çatı. "Bu bir randevu mu? Sen kaybolmadan bir hafta kadar önce onunla dükkânında buluşmuş o zaman?"

"Öyle görünüyor," dedi Noelle. "Ve Dow öldürülmeden bir hafta önce."

"Babanızın Dow'la iş yerinde buluştuğunu biliyor muydunuz?" "Hayır, ama bunu bilmem için bir neden var mıydı bilmiyorum.

Dow ve babam yıllar boyunca birkaç işte birlikte çalıştılar. Bir keresinde babamın bilgisayar kullanımını da içeren büyük bir aydınlatma sistemi kurduğunu ve bu konuda Dow'a danışmanlık yaptığını biliyorum. Onu nerede ya da kimin işe aldığını hatırlamıyorum ama babamın iş için heyecanlandığını hatırlıyorum." Hatırlıyordu çünkü annesi öldüğünden beri babasının gözlerinin ilk kez bir şey için parladığını görmüştü. Proje konusunda hevesli görünüyordu ama aynı zamanda iyi para verdiğini söylediğini de hatırlıyordu. Ve paraya ihtiyaçları vardı.

Çaresizce. Borç altında kalmışlardı. İş sona ermişti ve o da çoğunlukla asık suratlı ve sessiz biri haline dönmüştü ama bir anlığına eski haline dönmüştü. Evet, hatırladı.

Geriye doğru çevirdi, bir sigorta şirketinin adını ve o haftanın günlerini gösteren bir ok gördü. Adamın yeni inşa edilen bir bölge ofisinin elektrik sistemini kuruyor olabileceğini düşündü. Kesinlikle bilgisayarlı bir aydınlatma sistemine ya da sıra dışı bir şeye ihtiyaç duymazlardı. Öyleyse neden Dow'la onun dükkânında buluşmuştu? Tahmini yoktu. Ama kendileriyle ilgili hiçbir şeyle ilgisi olmayan, son derece normal, ilginç olmayan herhangi bir neden olabilir. Noelle o haftayı, Dow'la olan toplantıyı ileriye doğru sardı. "Bak," diye nefes aldı, gözleri babasının sayfanın altındaki notuna gitti. Alışılmadık derecede dağınık görünüyordu, sanki yazarken eli titremiş gibiydi. "Dow. Soygun değil. Cinayet mi? Polis mi?"

"Baban Dow'un öldürüldüğünü sanıyordu," dedi Evan başını kaldırarak. O da kendi başını kaldırdı ve babasının endişeli ifadesini gördü. Yine de buna rağmen gözlerinde ölçülü bir heyecan parlıyordu. *Bir şeyin* peşindeydiler. Ama neyi?

"Görünüşe göre öyle düşünmüş," dedi. "Ama ona bunu düşündüren neydi? Sadece bir önsezi dışında?"

"Bilmiyorum. O da *soygun olmadığını* söyledi. Ama bir soygundu. Ya da en azından kişisel eşyaları kayıptı. Babanızın cinayet sebebinin soygun olmadığına inanmak için bir sebebi var mıydı? Ayrıca, neden *polise* soru işareti koymuş? Polisin bu işle bir ilgisi olduğunu mu düşünüyordu, yoksa polise gitmesi gerekip gerekmediğini mi sorguluyordu?"

"Gerçi bunu zaten yapmıştı," dedi kadın. "Bir gün önce Dow'un kayıp olduğunu bildirmişti."

"Doğru," dedi Evan, alt dudağını dişlerinin arasına alarak ve elini kalçasına vurarak. "Peki sahip olduğu ek bilgiler hakkında polise gitmeyi düşünüyor muydu?"

"Olabilir. Ama bu noktada bu tamamen spekülasyon." Bir an için bunu düşündü. "Babam iyi bir adamdı Evan. Arkadaşına karşı işlenen bir suçla ilgili bilgisi olsaydı, polise gitmeyi sorgulamazdı." Gözleri buluştu ve birbirlerini tuttular; Evan ikisinin de ne düşündüğünü biliyordu. Babası karısına adaleti sağlamak için dünyanın öbür ucuna kadar gitmişti - en azından elinden geldiğince. Sonunda başarısız oldu ve bu onu mahvetti. Neden karısına yardım etmeye çalışmasındı *ki*?

Polis, arkadaşının cinayetini çözecek bilgiye sahip olsaydı, bunu yapabilir miydi?

"Dow'un birkaç soruya cevap vermek isteyebilecek akrabaları ya da arkadaşları var mıydı?"

Gözlerini yana çevirdi. "Sanırım bir kız kardeşinden bahsettiğini hatırlıyorum. Ama onunla hiç tanışmadım."

"Bunu araştıracağım," dedi Evan.

"Tamam." Kendini sıkıntılı hisseden Noelle sayfayı çevirdi. Kaybolduğu hafta. Kitabı kapamak için delice bir istek duydu, sanki o güne kadar açmak kötü niyetli ruhları çağırıp ikisini de o ana geri götürebilir ve bunu bir kez daha yaşamalarını sağlayabilirdi. Uzanıp masanın üzerinde bıraktığı içkiyi aldı ve ayaklarının dibine koymadan önce uzun bir yudum aldı.

Evan içkisini yerden aldı ve uzun bir yudum aldı. *O hafta.* Yaşadı ve nefes aldı. Bir şekilde zihninde fiziksel bir yer kaplıyordu, hücrelerinin hala titrediği bir yerdi ve onunkinin de öyle olduğunu düşündü. Nasıl olmasındı ki? "O gün kayboldum," dedi, on dört Mart'ı işaret ederek. "Ama o bunu henüz bilmiyordu. Endişelendiğini bildirmek için arayan Paula'ydı. Polisi arayan da oydu." Kızın kayboluşuna ya da o gün neler yaşadığına dair hiçbir not yoktu. Ama belli ki endişeden hasta olmuştu, öyle ki büyük bir kalp krizi geçirmiş ve oturma odasındaki halının üzerine düşmüştü. Paula onu o günün ilerleyen saatlerinde, telefonları cevapsız kaldığında bulmuştu. Bir şeylerin ters gittiğini sezmiş ve verandada sakladıkları anahtarları kullanarak içeri girmişti. O ana kadar çoktan üşümüştü. Onu kurtarma şansı yoktu.

"André Baudelaire," diye okudu Evan bir sayfa geriye gittikten sonra. Noelle babasının adını yazdığı yeri ve ardından bir telefon numarası buldu. Noelle içkisinden bir yudum daha alırken Evan yataktan telefonunu aldı ve hızlıca bir arama yaptı. "Antika, koleksiyon ve mücevher satıcısı," diye okudu Evan. "Hâlâ iş yapıyor. Dükkânı MidTown'da."

"Babamın bir antika dükkanında ne işi olabilirdi ki?" Noelle yüksek sesle düşündü.

"Koleksiyoncu değil misin?"

Çoğunlukla mizah içermeyen bir kahkaha attı. "Saklama kabında ne olduğunu gördün mü? Yakınından bile geçmedi."

"Bir şey mi satıyorsun?"

Yanağının içini kısa bir süre çiğnedi. "Annem öldükten sonra sahip olduğu değerli şeyi sattı." Nedenini söylemesine gerek yoktu. O zaten biliyordu. Bir zamanlar annesinin büyükannesine ait olan muhteşem antika yüzük bile artık yoktu. Yüzük, Evan'ın babasına haksız ölüm davası açan avukatın masraflarını karşılamak için satılmıştı. Ve kaybetmişti.

"Eğer isterseniz yarın Bay Baudelaire'i görmeye de gidebiliriz."

Babasının takviminin sayfalarını çevirdi, sayfalar boşaldıkça göğsü daraldı. İçini çekti, takvimi kapattı ve içkisini alıp son damlasına kadar içerken bir kenara koydu. Son birkaç haftada bir şeyler ters gidiyordu. Belki bir parça duyguydu, ama aynı zamanda normalde görüşmediği insanlarla görüşüyor gibi görünüyordu. Yani evet. "Ben varım," diye onayladı.

Bardağını yere bıraktı ve yatağa uzandı. Evan da aynısını yaptı, onun yanına çöktü, tavana bakarken ayakları yere değiyordu. Ona bakmadı ama sıcaklığını hissetti. Onunla bir otel odasında birlikte olmak biraz tuhaftı. Sadece böyle bir durumda olacağını hiç hayal etmediği için değil, aynı zamanda en son birlikte olduklarında Callie'yi yapmış oldukları için de.

İçine farklı bir sıcaklık yayıldı, bunun alkolden kaynaklandığını düşündü. Ama aynı zamanda onun yüzünden. Başını çevirdiğinde adamın çoktan kendisine baktığını gördü. "Oh," dedi. "Merhaba." Sonra kıkırdadı ve sesi o kadar ona benzemiyordu ki tekrar kıkırdadı. O da gülümsüyordu ve bakışları birbirlerine takılınca ikisi de ciddileşti.

"Merhaba," dedi.

Önce dudağını ısırarak arkasını döndü. *Bu iyi bir fikir değildi.* Ondan hâlâ etkileniyordu. Ama bu fiziksel çekimi Güney Carolina'da da hissetmiş ve bir şekilde kabullenmişti. Evan Sinclair'den kim etkilenmezdi *ki*? Ayrıca, bir erkekle birlikte olmayalı çok uzun zaman olmuştu. Muhtemelen biraz kafası güzeldi ve çok çaresizdi. Neredeyse tekrar kıkırdayacaktı ama yutkundu. Beklemediği şey, sadece onun için duyduğu özlem. Evan'a. Her nasılsa hâlâ onun adını taşıyan o derin boşluk. Neredeyse onu tekrar gördüğü anda canlandığını hissetmişti. Daha da kötüsü, onun gözlerinde de benzer bir şey görmüştü. Ancak bu kez daha az... daha az kavrayıcı hissetmişti, sanırım bu yeterince iyi bir kelimeydi. Daha az kuşatıcı. Daha az işlevsiz. Bu da iyi bir şeydi.

Ama bu uzun yıllar ve uzun mesafeler sonucunda elde edilmişti. Geri dönüp tekrar ayrılmalarını zorlaştıracak bir şey yapamazlardı.

Callie'ye ebeveynlik yapmak ve ikisinin de memnun olacağı bir program yapmak zordu.

"Tanrım, galiba sarhoş oluyorum," dedi şakağını ovuşturarak ve doğrulup oturdu.

"Hafif." O da kendini yukarı çekti.

"Suçlu." Kadın güldü.

Evan ayağa kalktı, belli ki onun biraz yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu doğru okumuştı. "Gitmeliyim. Yarın saat dokuzda kahvaltı için seni alsam ve antikacıya gitsek nasıl olur? Bakalım bir şey hatırlıyor mu?"

"Elbette. Kulağa hoş geliyor." Ne kadar olası olmasa da. Neredeyse on yıl geçmişti. Babasının hâlâ orada çalışan ya da hâlâ hayatta olan biriyle olup olmadığını kim bilebilirdi ki? Ve eğer , bu kadar uzun zaman önce dükkâna gelen birini hatırlamaları ne kadar zayıf bir ihtimaldi?

Evan'ı kapıya doğru yürüttü ve kapıyı açtı. "Benimle depoya geldiğin için teşekkürler," dedi. "Bunu takdir ettim."

"Burada olduğun için minnettar olan benim," dedi. "Teşekkür ederim, Noelle."

Başını salladı ve ona küçük bir gülümseme verdi. "Sabah görüşürüz."

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ertesi sabah, Evan emniyet kemerini taktı ve Noelle de kemerini takmaya odaklandığı için gözlerini ondan ayırmadı. Kot pantolonu ve lacivert atleti, gevşek örgülü saçları ve az makyajıyla çok güzeldi. Ve ona bakarken düşünebildiği tek şey, onu otel odasına geri götürüp yatakta birkaç saat geçirmek için can attığıydı. Tanrı yardımcısı olsun; bunu istemiyordu ama istiyordu. Kız ona çok seksi geliyordu, bu da bir tür aydınlanmaydı. Kendini bu duyguların Profesör Vitucci'nin bahsettiği o sağlıksız bağdan kaynaklandığına yarı yarıya ikna etmişti ve bu yüzden, mevcut travma hariç, hala o yoğunluğu hissettiğini fark etmek onu bir döngüye soktu. Ama bu düşünceyi bir kenara bıraktı. Noelle'in kısa süreli bir ilişkiye girmesine imkân yoktu ve doğrusunu söylemek gerekirse bu düşünce onun da ağzında kötü bir tat bırakmıştı. Bir çocuğu paylaşıyorlardı. Her şeye rağmen bulmayı başardıkları dostane ilişkiyi zora sokmak aptallık olurdu. . her şeye rağmen. Ve bu kelime pek çok şeyi kapsıyordu.

Kahvaltıda Callie hakkında konuşurken onu izlemiş, bir gece önce yaptıkları FaceTime görüşmesini anlatmıştı. Kızlarından bahsederken tüm yüzü aydınlanmıştı ve bu onu gülümsetmişti. İleride Callie'yle ilgili olarak ne yapacaklarını konuşmaları gerekecekti ve Noelle'in buna açık görünmesine minnettardı ama şimdilik babasının defterinden elde ettikleri ipuçları öncelikliydi.

Callie değil, henüz değil. Güney Carolina'da güvende ve mutluydu. Ve kesinlikle bir öğleden sonrasını, yatakta hâlâ eskisi kadar yakıcı olup olmadıklarını anlamaya ayırmayacaktı - bununla ilgilenmesi de gerekmiyordu zaten. Bunca yıldan sonra küçük bir mola verebilirlerdi. Belki. Buradaki odak noktası ve seyahatinin amacı da buydu.

"Bir ofisiniz var mı?" Noelle, kaldırımdan uzaklaştığında onu çalkantılı düşüncelerinden kopararak sordu. "Yoksa evden mi çalışıyorsun?"

"Gideceğimiz dükkana biraz yakın bir yer kiraliyorum. Eskiden sadece evden çalışırdım ama müşterileri yaşadığınız yere davet asla iyi bir fikir değil. Özellikle de sonunda hoşnutsuz *eski* müşteriler olacaklarsa."

Yumuşak bir şekilde gülerek ona doğru döndü. "Bunlardan çok var mı?"

Omuz silkti ve ona bir gülümseme attı. "Aldatan eşlerle uğraşmayı bıraktığımdan beri hayır."

Güldü ama sonra dramatik bir şekilde yüzünü buruşturdu. "Eskiden otel odalarını gözetleyip perdelerin arasından para çekmeye mi çalışırdın?"

"Neyse ki bu senaryo hiç gerçekleşmedi. Ama şunu söylememe izin verin -"İnsanlar etrafta gizlice dolaşırken çok çirkin şeyler yapıyorlar. Ve her zaman bir otel odasıyla uğraşmazlar."

"*Tawdry*. Eminim öyledir." Sırıttı.

İşi ve birlikte çalıştığı polis departmanları hakkında biraz sohbet ettiler ve bu kolay ve rahattı. Daha önce hiç bu şekilde etkileşime girmediklerini fark etti ve bundan çok keyif aldı. *Ondan* hoşlanıyordu. Ne kadar çok olduğunu unutmuştu. Gerçi belki de bunu anlamaya hiç fırsatı olmamıştı, çünkü zamanlarının çoğunu birbirlerini tanımak için korkunç koşullar altında geçirmişlerdi ve sonrasında da acı çekmişlerdi. Parçalarını bir araya getirmeye çalışırken birinden da herhangi bir şeyden- tam anlamıyla zevk almak zordu. Komik ve hızlıydı ve kolayca gülebiliyordu. Onun bu yönünün her zaman var olduğunu düşünüyordu. Ve bir süreliğine tamamen kaybettiyse bile, belli ki geri kazanmıştı.

BAUDELAIRE'S FINE ANTIQUES'IN tabelasından birkaç kapı ötedeki sokak park yerlerinden birine yanaşarak, "İşte burası," diye mırıldandı.

Arabadan indiler ve vitrine doğru yürümeye başladılar. Sıcak bir gündü ama tenteler gölge sağlıyordu. Her köşede tropik çiçeklerden oluşan büyük saksılar vardı ve insanlar caddede gezinerek vitrinlerden alışveriş yapıyordu.

Baudelaire'in sergisinde birkaç büyük mobilya parçası vardı ve Evan antikalar hakkında neredeyse hiçbir şey bilmesede de lüksü gördüğünde anlıyordu. Hayatı boyunca bunların arasında yaşamıştı. Bu eşyaların çok zengin evlerden geldiği belliydi.

Eski deri ve mobilya yağı kokularını içlerine çekerek içeri girdiklerinde kapının üzerindeki zil usulca şingirdadı. "Antikalar hakkında bir şey biliyor musun?" Evan, başını bu tarafa çeviren Noelle'e doğru eğilerek sordu

Sayırsız eşyayı incelerken bir o yana bir bu yana baktı: mobilyalar, nevresimler, tablolar, porselenler ve loş mağazanın ortasındaki L şeklindeki cam mücevher kutusu.

"Biraz," dedi. "Chantilly'de kocasının ailesinden kalan birkaç parça var. Chantilly'nin onlarla iyi bir ilişkisi yoktu. Ya da kocasıyla," dedi şifreli bir şekilde. "Ama Chantilly güzel şeylerin değerinin bilinmesi gerektiğini söylüyor ve bu yüzden hepsini sakladı."

Chantilly ve merhum kocası hakkında daha fazla şey duymak istiyordu ama bu başka bir zaman içindi.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Kafalarını kaldırdıklarında uzun boylu, zayıf, orta yaşlı bir adamın yaklaştığını gördüler. Yüzünde hafif bir gülümseme vardı ve saç çizgisinde oldukça büyük bir çilek doğum lekesi vardı.

"Evet," dedi Evan, bir adım öne çıkıp elini uzatarak. "Ben Evan Sinclair, bu da Noelle Meyer."

Adam onun elini tuttu ve sıkı, tutuşu görünüşünden çok daha sağlandı. "Gervais Baudelaire."

Evan bir kartvizit aldı ve adama uzattı. "André Baudelaire'i arıyoruz."

Gervais, Evan'ın kartvizitine baktı. "Özel dedektif mi?"

"Evet. Ortağım ve ben eski bir davayı araştırıyoruz ve onun adı ortaya çıktı."

"O benim babam," dedi Gervais, kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluşmuştu. "Kendisi burada, ofisimizde. Onunla konuşmak ister misiniz?"

"Bu harika olur."

Gervais başıyla onayladı, Evan'ın kartvizitini yeleğinin cebine soktu ve sonra dönüp arka taraftaki kapıdan çıkarak gözden kayboldu. Onun, üst kattaki iş ofislerine çıkması gereken basamakları tırmandığını duydu.

"Olamaz," dedi Noelle. Sesi boğuk ve nefes nefese geliyordu ve Evan arkasını döndüğünde onu mücevher kutusunun üzerine eğilmiş, içindeki bir şeye bakarken gördü.

Kadının durduğu yere doğru yürüdü. "Nedir bu?" "Annemin evlilik yüzüğü."

"Ne?" Evan eğildi ve parmağının cama vurduğu yerin altına baktı. Telkari detaylara, ortada büyük bir taş ve yanlarda iki taşla sahip platin bir banttı. Narin ve güzeldi

Çok pahalı ve çok eski görünüyordu. "Bu benim büyük büyükanneme aitti. Babam buraya bu yüzden mi geldi?"

Evan'ın gözüne bir hareket ilişti ve doğruldu, yaşlı bir adamın yüzünde hoş bir gülümsemeyle dükkânın arkasından yürümesini izledi. "Bay Baudelaire?" diye sordu Evan.

"Evet. Günaydın Bay Sinclair, Bayan Meyer." Önce Evan'ın sonra da Noelle'in elini sıktı. "Oğlum bana eski bir davayı araştırdığınızı söyledi. Hangi dava olduğunu sorabilir miyim?" Sanki uzun yıllardır Amerika'daymış ama hâlâ anadilinden bir iz taşıyor gibi ince bir Fransız aksanı vardı. Evan onun yanında, Noelle'in üşümüş gibi kollarını kendine doladığını fark etti.

"Evet. Dow Maginn adında bir adam sekiz yıl önce yanlış giden bir soygunun cinayet kurbanıydı. Özellikle hedef alınmış olabileceğine dair yeni bilgilerimiz var." Biraz abartılı ama yeterince doğrudu ve eski bir takvimdeki birkaç karalanmış not ve bir önsezi yüzünden onu sorguluyorlarmış gibi görünmek istemiyordu. Temelde durum buydu ama adamın sahip olabileceği herhangi bir bilgiyi sunması için ilham vermemiş olabilirdi. "Ama önce Bay Baudelaire, size çantanızdaki bir yüzük hakkında soru sorabilir miyim? Ortağım Noelle onu tanıdığına inanıyor ve az önce bahsettiğim davayla ve burada bulunma sebebimizle bağlantılı olabilir."

Yaşlı adam vitrine bir göz attı. "Elbette," dedi ve etrafından dolaşarak diğer tarafa geçti, kilidi ve camın sürgülü kısmını açarak içeri girebildi. "Hangisi?"

Noelle üstten yüzüğü işaret etti ve André Baudelaire yüzüğü dikkatlice çıkarıp çantanın üstüne yerleştirdi.

Noelle mücevheri eline aldı, yüzüne yaklaştırmak için gözleri büyüdü, mücevheri bir o yana bir bu yana çevirirken dudakları aralandı. "Bu annemindi," diye onayladı. "Bak, içine büyükannesinin baş harfleri kazınmış. Solmuşlar ama hâlâ görülebiliyorlar."

"Annenizin büyükannesi mi?" Bay Baudelaire sordu. "Ne kadar büyüleyici."

Yüzüğü yere bıraktı, eli bir an yüzüğün üzerinde gezindi, sanki onu bırakmak zor gelmiş gibiydi. "Evet Bay Baudelaire, babam arkadaşı Dow Maginn'in öldürüldüğüne inanıyordu. Dow öldürülmeden bir gün önce takvimine sizin dükkânınızın adını yazmış. Babam vefat ettiğinden beri herhangi bir bağlantı olup olmadığını anlamaya çalışıyoruz."

Bay Baudelaire kaşlarını çatı. "Ah, özür dilerim." Yüzüğü eline aldı ve az önce Noelle'in yaptığı gibi inceledi. "Bu güzel parça, evet. İşin ilginç yanı, onu kasadan ancak bir yıl kadar önce çıkarmış olmam. Henüz satılmamış olmasına şaşırdım ama er ya da geç satılacağını umuyorum. Zamansız güzelliği ve abartısız şıklığı gördüğünde tanıyacak kadar sofistike romantik bir genç adam. Ve sıradan olan yerine eşsiz olanı tercih eden bir nişanlısı olan biri." Dudaklarını hafifçe eğerek gülümsedi, sonra da özenle kutuya geri koyup kapağını kapattı. "Baban ondan ayrılmak istemedi. Aslında, doğrudan bir satıştan ziyade rehin gibi bir anlaşmayı düşünüp düşünemeyeceğimi sordu. Ben böyle bir şey yapmam, ona da söyledim. Ama çok çaresiz görünüyordu. Perişan haldeydi. Bu yüzden onu hala hatırlıyorum." Sanki yıllar önceki etkileşimin ayrıntılarını hatırlamaya çalışıyormuş gibi temiz traşlı çenesini dalgınca ovuşturdu. "Teklif ettiğim anlaşmayı kabul etti. Söz vermedi. Ama . . . Yüzüğü bir şekilde kaldırdım, satın almak için geri döneceğine . Sanırım kasamda kayboldu. Orada epey bir koleksiyonum var. Ama tarzlar dönemseldir. Platin, altın, yuvarlak kesim, renkli elmaslar, anladınız siz onu. Güzellik için ve belli bir je ne sais quoi için satın alırım." Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Ama güncel trendleri ve neyin satacağını da sergiliyorum."

"O zaman çok şanslıyız," dedi Evan. Büyük büyükannesinin yüzüğünün, Noelle'in bu dükkânın kapısından içeri girip onu tanımasından sadece bir yıl kadar bir kasada unutulmuş bir şekilde durma ihtimali neydi? Ve bu süre zarfında satın alınmamış olması?

"Babam hakkında bize söyleyebileceğiniz başka bir şey var mı? Parçayı neden sattığını söyledi mi? Çaresiz göründüğünü söylemişsiniz. Nedenini söyledi mi?" Noelle sordu.

Bay Baudelaire başını salladı. *Tabii ki hayır. Böyle bir şans yok.* "Sanırım acele paraya ihtiyacı vardı. Aklıma başka bir neden gelmiyor. Ama bir nedeni varsa bile bana söylemedi."

Noelle yüzüğe son bir kez baktı. Evan onun gözlerindeki özlemi gördü. Ancak yüzük on beş bin doların üzerinde bir fiyata satılıyordu ve antika mücevherler hakkında çok az şey bilen Evan'a göre, eğer taşta doğru dürüst değer biçilmişse bu fiyata değerdi. Ve eğer işinin uzun ömürlü olması Bay Baudelaire'in işleri kitabına göre yaptığını gösteriyorsa, o zaman kesinlikle öyleydi. Yine de Noelle'in o kadar parası olduğundan şüpheliydi. Küçük bir kulübede yaşıyor ve bir kızını tek başına büyütüyordu. Sinclair servetine hâlâ erişimi olsaydı

o anda bir çek yazıp ona hediye edebilirdi. Şu anda elinde sadece özel dedektiflik maaşı ve otuz yaşına geldiğinde hâlâ kendisine ait olup olmayacağı belli olmayan bir vakıf vardı. Eğer babasının hayatındaki seçimlerden duyduğu memnuniyetsizlik bir gösterge ise, buna güvenmeyecekti.

"Zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz efendim," dedi Evan, oğluna zaten bir kart vermiş olmasına rağmen cüzdanından bir kart çıkararak. "Bay Meyer'le yaptığınız işlem hakkında aklınıza başka bir şey gelirse, ne kadar küçük ya da önemsiz görünürse görünsün, beni arar mısınız?"

"Elbette."

Dışarı çıktıklarında kapı yine tıngırdadı. Sokağın aşağısına kadar sessizce yürüdüler ve adam arabasının kapısını açarak kızın içeri girmesini sağladı. Sürücü koltuğuna oturdu, kontağı çevirdi ve klimayı çalıştırdı ama kaldırımından uzaklaşmadı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"O yüzüğün hâlâ babamda olduğunu bilmiyordum," dedi. "Ona hiç sormadım, ama . . . Faturaları ödemek için sattığı diğer eşyalar gibi onun da satıldığını düşündüm." *Babama açtığı ve kaybettiği davanın avukatlık ücretleri ve mahkeme masraflarıyla ilgili faturalar.* Söylemedi ama söylemesine de gerek yoktu. Bağırsaklarında küçük bir düğüm oluştu. Tam olarak suçlu hissetmiyordu. Ama babaları arasında yaşananların her zaman aralarında kalacağını hatırlatması onu biraz kızdırdı, biraz da üzdü ve Tanrım, parmaklarını şıklatıp bu duyguyu yok edebilmeyi diledi. Ama yapamadı.

Eğer yapabilseydi parmaklarını şıklatır ve *pek çok şeyi* ortadan kaldırırdı.

"Yani o zamanlar paraya çok ihtiyacı olmasına rağmen satmamıştı. Ama sonra sekiz yıl önce sattı."

Başını salladı. "Bay Baudelaire'in değerlendirmesi doğru olmalı. Paraya çok ihtiyacı vardı. Ama *neden*? Onu paraya annem öldükten sonra olduğundan daha da çaresiz yapan neydi? Çünkü tanık olduğum kadarıyla bu onuncu seviye bir çaresizlikti."

"Kayıp olduğunuzu bilseydi daha da yüksek bir çaresizlik duygusuna kapılabilirdi. Belki fidyeye parasına ihtiyacı olduğunu düşünürdü. Ama yüzüğü sattığı sırada kaçırıldığını bilmiyordu. Kimse bilmiyordu."

İçini çekti, havalandırmayı havanın yüzüne daha doğrudan üfleyeceği şekilde ayarladı ve örgüsünden kaçan dalları kaldırdı. "O zaman Dow'la ilgili bir şey olmalı," dedi. Bir an için dudağını çiğnedi. "Dow'un iyi bir adam ve uzun süreli bir arkadaş olmadığını söylemiyorum, ama ... Ama ben

Babamın onun kayıp olabileceği konusunda *umutsuz* olduğunu sanmıyorum. Birincisi, dediğim gibi, saatinizi adama göre ayarlayamazdınız ve ikincisi, *o kadar* da yakın değillerdi. Zaten polis cesedini bulana kadar sadece birkaç gün geçmişti. Babam iki ya da üç gün boyunca panik yapmazdı. Dow'un birkaç hafta boyunca telefonlarına cevap vermemesinden dolayı paniklediğini hayal bile edemiyorum."

Hayır, hiç mantıklı gelmiyordu. Evan düşünerek direksiyona vurdu. "Tamam. Dow'un ortadan kaybolmasının seninkiyle bir ilgisi olması mümkün mü?"

Bir an bunu düşünür gibi oldu. "Eğer öyleyse, neden beni kontrol etmek için aramadı? Daha sonra telefonumda hiç sesli mesaj yoktu. Olmasını umuyordum ... sadece o anda sesini duymak bile ..." İçini çekti ve bu düşüncenin geri kalanını söylemeden bıraktı. "Ama işe gelip gelmediğimi öğrenmek için iş yerimi de aramamıştı. Paula da onu aradığında sesinin dehşete kapılmış gibi geldiğini söyledi. Zaman açısından bir araya getirebildiğimiz kadarıyla, o telefon görüşmesinden çok kısa bir süre sonra *öldü*. Kalp krizine neden olan şeyin haberin kendisi olup olmadığını bile merak ettim."

Evan ensesini ovuşturdu. Tüm bu Dow-ring-selling-Paula's-phone-call karmaşasının içinde *bir şeyler* vardı ama ne olduğunu söyleyemiyordu. Yeterince parça yoktu. Bir dakika düşündü. "Bekle, para," dedi. "Yüzüğün fiyatını ve kar payını düşünürsek, André Baudelaire ona en az on bin dolar ödemiş olmalı. Banka hesabında bunun bir kaydı olmalı. Belki nereye gittiğini de gösteriyordur. Eski banka kayıtlarına erişiminiz var mı?"

Kaşlarını çattı. " hesabında böyle bir şey yoktu. Mezarlık levhası için bile yeterli parası yoktu. Paula'nın ailesi bunu ve anma törenini ödedi. Daha sonra bazı eşyalarının satışından onlara geri ödeme yaptım. Öldüğünde beş parasızdı. Ama belki depoda bir kutu daha makbuz ya da banka dekontu falan vardır. Bir dizüstü bilgisayar vardı. Sanırım Dow'un yenileyip ona ucuza sattığı bir laptoptu. Onu paketlediğimi hatırlamıyorum ama o zamanlar pek iyi bir yerde değildim. Hafızam bazı konularda bulanık."

Ve diğerlerine karşı aşırı keskin. Evet, akraba. "Tamam." Arabayı vitese taktı ve yola çıkmadan önce omzunun üzerinden baktı. "Dün gece Dow'un kız kardeşini internetten bulduğumu ve aradığımı söylemeyi unuttum. Yarın işten sonra bizimle buluşabileceğini söyledi."

Noelle başını salladı, dikkati dağılmış bir şekilde pencereden dışarı bakıyordu. "Tamam. Daha sonra depoya bir kez daha gidip banka hesap dökümlerine bakacağım."

"Seninle gelmemi ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim. Sanırım bu sefer yalnız gitmek istiyorum. Ama işim biter bitmez seni arayacağım."

Başını salladı, yine de konuyu zorlamak istiyordu. Ama uzun zamandır kendi başına bir şeyler yapıyordu ve zorba davranmak istemiyordu. Sorun şu ki, onu yeniden bir ortak olarak görmeye başlamıştı. Sadece *çalışıyorlardı*. En başından beri *çalışıyorlardı*. Ve bu hatırlatma zihninin dolaşmasına neden oldu. Bir takım olarak çalışabilecekleri başka yollara. Bu düşünceler onu korkutuyordu, çünkü onun bu fikri düşüneceğine inanmak için hiçbir nedeni yoktu. Bir keresinde benzer bir nedenle onu bırakmıştı. Ve bu çok canını yakmıştı. İçgüdüğü bir daha kaçınılabılır bir acıdan kaçınmaktı, özellikle de kırık bir kalple iyi çalışmadığı için ve Noelle Meyer ona bir tane verebilecek tek .

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ertesi gün Noelle çantasından bir güneş gözlüğü çıkardı ve sürücü koltuğundaki Evan'a dönmeden önce yüzüne taktı. "Dün gece evrak işlerine benzeyen birkaç kutu buldum. En üstte iş teklifleriyle dolu bir dosya ve bir yığın başka şey vardı. Onları odama geri getirdim. Bu gece ya da yarın bir kısmını gözden geçirmeye başlayacağım."

Evan otoyola çıkarken ona baktı. "Tamam, harika," dedi. Noelle'in hiç tanımadığı Louise adında bir kadın olan Dow'un kız kardeşini görmeye gidiyorlardı. Dow'un en az bir ya da iki kez ondan bahsettiğini biliyordu; sadece söylediği belirli bir şeyi hatırlayamıyordu. Ama görünüşe göre, onlarla buluşmaya istekliydi ve belki de zaten bildiklerine ekleyeceği bir şeyler vardı. Kaybolmadan önceki hafta babasıyla arasında bir şeyler olmuştu. Ne olduğunu bilmiyordu ama her ne ise, onun ani kalp krizine en azından kısmen katkıda bulunduğu şüpheleniyordu.

"Dizüstü bilgisayarının yerini tespit ettiniz mi?" Evan sordu.

"Hayır. Ve kutuları incelemek için bir saat harcadım. Onları etiketleyerek iyi bir iş çıkardım, böylece onları dağıttıktan sonra neyin ne olduğunu görmek daha kolay oldu. Bağışlamayı planladığım bir yığın yaptım ve Güney Carolina'ya göndermek istediğim birkaç şeyi bir kenara koydum."

Ona baktı ve gözleri hızlıca yüz hatlarında gezinirken kaşlarının eğilmesinden yüz ifadesinde duygusal bir üzüntü olup olmadığını aradığını anlayabildi. Kendini biraz duygusal hissediyordu ama kötü anlamda değil. Kutulardaki belirli eşyalara bakarken birkaç damla gözyaşı dökmüştü ve oraya ilk gittiğinde Evan'ın da yanında olmasını istemiş olsa da, ikinci seferinde babasının eşyaları arasında biraz yalnız vakit geçirdiği için memnundu. Katartik bir etki yaratmıştı ve kendini daha önce hiç hissetmediği bir şekilde arınmış hissetmişti.

Babasıyla da konuşmuş, ona bir şey söylemesi gerekip gerekmediğini, gerekiyorsa lütfen yol göstermesini rica etmişti. Böyle bir şeyin mümkün olduğundan emin değildi ama denemekten zarar gelmezdi. Kaçtıkları sırada babasının öldüğünü bilmiyordu. Ama belki o zaman da yardım etmiştir. *Bir şekilde*. Böyle düşünmek hoşuna gidiyordu çünkü bu onun *orada* olduğu ve onları o ateşli cehennemden çıkardığı anlamına geliyordu.

Louise Cook, Doğu Reno'da biraz köhne görünümlü bir binanın zemin katındaki bir dairede yaşıyordu. Evan kapının tokmağını kaldırdı ve iki kez hızlıca vurdu. Karşı apartmanda bir köpek ulumaya başladı ve ikisi de omuzlarının üzerinden Louise'in kapısına bakarken diğer taraftan bir ses duydular. Kapı açıldı ve altmış yaşlarında bir kadın mavi kadife bir ev ceketini ve terlikleriyle, başında bir bandanayla orada durdu. Başındaki örtünün altında hiç saç görünmüyordu ve Noelle kadının kanser tedavisi görüp görmediğini merak etti.

"Louise?" diye sordu elini uzatarak.

Kadın başıyla onaylarken elini salladı. "Noelle Meyer. Gözlerinden babana benziyorsun," dedi ve dikkatini Evan'a çevirdi. O da kendini tanıttı ve kadın içeri girebilmeleri için geride durdu.

"Babamı iyi tanır mıydınız?" Noelle onu birkaç adım ötedeki kanepelere kadar takip ederken sordu. O ve Evan bir tanesine oturdular, Louise de onların karşısındakine oturdu, ev ceketini dizlerinin üzerine kadar çekti ve öne doğru uzanıp bir yığın postayı karıştırarak çevirdi. Ancak o kadar hızlı değildi ki, Noelle tıbbi faturalara benzeyen şeylerin üzerindeki büyük kırmızı *Past Due* işaretlerini fark etmedi.

"Onunla sadece bir ya da iki kez karşılaştım. Ben evliyken ve yeni bir ev almışken Dow bir iş için onu tavsiye etmişti. Evin bazı elektrik sorunları vardı ve baban onları çözdü. Uzun zaman oldu ama sana baktığımda babanın yüzü gözümün önüne geldi. Beyninin sen farkında bile olmadan bazı şeyleri dosyalaması ne garip. İyi bir adamdı."

"Öyleydi," dedi, kalbi küçük bir gümbürtü atarak. Boğazını temizledi. "Aslında burada olmamızın nedenlerinden biri de babam." Hızla Evan'a baktı. "Bana ne olduğunu okudun mu bilmiyorum-"

"Evet," dedi ve Noelle araya girerek onu yaşadıklarının bir kısmını anlatmaktan kurtardığı için minnettar oldu. "Başına gelenleri duyunca gerçekten çok üzuldüm. Hayal bile edemiyorum. Bunu yapan adamı hiç yakalayamadılar, değil mi?"

Erkek. Daha çok erkek gibi. "Hayır. Ama son zamanlarda bazı yeni ipuçları bulduk ve bulduklarımızın bir kısmı kardeşinizle ilgili."

Louise'in alnında bir dizi kırışıklık belirdi ve bandanasını hafifçe çekti. "Ah? Ne oldu?"

"Polisin kardeşinizin cinayet sebebinin doğrudan bir soygun olduğuna inandığını biliyorum ama babam farklı düşünüyor gibiydi. Sakladığı bir ajandada birkaç not var ve bunlar daha fazla bilgi vermese de, olayın görünenden daha fazlası olduğuna inandığı açık."

Louise'in kaşları daha da çatıldı. "Oh . . . Anlıyorum. Polis onu soyanın kim olduğunu bulamadı ama evet, bunun sadece bir 'yanlış yer, yanlış zaman' durumu olduğunu düşünüyor gibiydiler. Dow'un kötü şansı." İçini çekti ve bandanasını tekrar çekti. "Doğruyu söylemek gerekirse, Dow genellikle kendi kötü şansını yarattı. hep çok *zekiydi*. Her şey ona öylece gelirdi, özellikle de bilgisayarlar. Babam bir gün eve geldiğinde kardeşimin bütün bilgisayarını parçalara ayırdığını gördü, çipler burada, devre kartları orada, doğru terimleri kullanıp kullanmadığını bile bilmiyorum ama siz anladınız. Neyse, Dow dedi ki, 'Merak etme baba. Sadece nasıl çalıştığını görmek istedim. Şimdi tekrar birleştiriyorum. Ve lanet olsun ki bunu yapmadı ve yepyeni gibi çalıştırdı.' Başını salladı, gözleri odaklanmamıştı. "En lanet şey." Tekrar iç çekti. "Ne yazık ki, çok para getiren bir şey yapmaktansa tamir etmeyi ve kodlamayı tercih ediyordu. Bir dükkânı vardı ve başkalarının bilgisayarlarını tamir ediyordu ama bunu uykusunda bile yapabiliirdi. Eğer birazcık hırsı olsaydı, bu adam NASA'da ya da CIA'de ya da ... her neyse, bir iş bulabilirdi." Kısa bir kahkaha attı. "Boş boş dolaştı ve çok içti. Sonra da cüzdanındaki ufak tefek parayı isteyen bir meth kafası tarafından bir ara sokakta öldürüldü." Tekrar başını salladı. "Baban neden bundan başka bir şey olduğunu düşünmüş olabilir bilmiyorum. Ama eğer öyleyse, neden birinin kardeşimi öldürmek isteyeceği konusunda en ufak bir fikrim yok."

Louise bandanasını çektiştirken bir an sessiz kaldılar, Evan belli ki Louise'in söylediklerini gözden geçiriyordu. Bir süre sonra öne doğru eğildi. "Louise, Noelle Dow'un elektrik şirketini hacklemekle ilgili bir hikaye anlattığını hatırlıyor gibi. Bu bir şaka olabilir ama böyle bir şey yapıp yapmadığı hakkında bir fikrin var mı?"

"Hacklemek mi?" Kaşlarını kaldırdı, saçları seyrek ve inceydi. "Yaptıysa bile bana hiç bahsetmedi. Ama eski kocam bir icra memuruydu. Kanun ve düzen konusunda çok ciddiydi." Küçük bir nefes verdi ve bu nefes

Noelle, Louise'in Noelle'in anlamak için yeterli bilgiye sahip olmadığı bir şekilde alaycı davrandığına inanıyordu. "Zaten Dow da onu sevmezdi. Ben onunla evliken pek ortalıkta görünmezdi."

"Ölümünden sonra dükkânını temizlediniz mi?" Evan sordu.

"Hayır. Başka bir bilgisayar tamircisini aradım, o da geldi ve bazı farklı parçalar için teklifte bulundu. Geri kalanını çöpe attırmak için para ödedim. Her şey söylendiğinde ve yapıldığında, hemen hemen ödeştim."

Noelle, "Babamın kaybolmuş gibi görünen bir dizüstü bilgisayarı vardı," dedi. "Babam onu Dow'un dükkanında bıraktıysa, diğer bilgisayar tamircisinin onu alıp almadığını biliyor musunuz?"

"Dow'un üzerinde çalıştığı üç ya da dört bilgisayar vardı ama bunlar müşterilere aitti. O insanlarla temasa geçtim ve gelip onları aldılar. Hepsi için konuşulmuştu."

Noelle ellerini kalçalarında gezdirdikten sonra dizlerinin üzerine koydu. Louise'in önerdiği şey davalarını pek ilerletmemişti ama ona soracak başka bir şey de bulamıyordu. Cüzdanından bir kart çıkarmakta olan Evan'a baktı, belli ki o da aynı sonuca varmıştı. Kartı sehpanın üzerine koydu. "Aklına başka bir şey gelirse diye numaram burada."

"Ah, bekle," dedi Louise, ayağa kalkarak. "Ek yatak odasında onun eşyalarından oluşan küçük bir kutu var." Parmaklarını bir an için çenesine vurdu. "Görünüşe göre, bir oda arkadaşı durumu ya da başka bir şey iflas ettikten sonra bir kadın arkadaşının kanepesinde yaşıyordu. Dow'u duyunca, onun evinde bıraktığı eşyaları bana getirdi. Bir yığın ıvır zıvıra benziyordu ama o sırada ben de bunları inceleyecek durumda değildim. Var olduklarını bile hatırlıyorum çünkü dokuz ay önce bu daireye taşındığımda gördüm. Beni takip edin."

Döndü ve onları kısa bir koridordan geçirerek soldaki bir odaya götürdü, sonra kapıyı iterek açtı ve içeri girdi. Burayı sadece depo olarak kullanıyormuş gibi görünüyordu. Yatak ya da başka bir mobilya yoktu, sadece kutu yığınları, plastik bidonlar ve evdeki ufak tefek şeyler vardı. Noelle ve Evan odanın hemen dışında kaldılar çünkü içeride durabilecekleri bir alan yoktu.

"Adını hatırlıyor musun?" Louise bazı eşyaları karıştırırken Evan sordu. "Eşyalarını bırakan kadın mı?"

Bir an için gözlerini kısarak dik durdu. "Hayır. Adını hiç hatırlamıyorum."

O, kendi kendine mırıldanarak ve eğilip kapakları kapalı, kenarına *Dow* adı karalanmış bir karton kutuyu aldığı uzak duvara doğru bir yol oluşturarak onu bunu bir kenara taşımaya geri dönerken beklediler.

Soruşturmada ilerleme kaydedilirse, bunun babası ve arkadaşına ait birkaç tozlu karton kutunun içeriği sayesinde olabileceğini düşünmek ilginçti.

Louise onu Evan'a uzattı. "Teşekkürler," dedi. "İnceleyeceğiz ve daha sonra iade edeceğiz."

"İade etmekle uğraşmayın," dedi. "İşe yaramayan ne varsa at gitsin. Tanrı biliyor ya, saklayacak başka bir şeye ihtiyacım yok." İç çekti. "Sanırım ben öldükten sonra kızımın kurtulmak zorunda kalacağı bir şey daha eksildi."

Noelle bir lokma Tayland eriştesi yerken, "Vay canına, bu çok güzel," dedi. Evan'ın evine giderken yerel favorilerinden biri olduğunu söylediği bir restoranda durmuşlar ve hazır yemek almışlardı. Şimdi onun yemek masasında oturuyorlardı, kağıt tabaklarda yemek yerken etraflarına kartonlar ve poşetler yayılmıştı. "Çok uzun zamandır yetişkin yemeği yememiş gibiyim."

Evan ağzını sildi, birasını eline aldı ve yere koymadan önce bir yudum aldı. Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Yetişkin yemeği mi?"

Omuz silkti. "En azından baharat oranı eksi için üzerinde olan her şey."

Güldü. "Callie baharatı pek sevmiyor, ha?"

Gülümsedi. "Henüz değil. Muhtemelen onu daha fazla çeşitle tanıştırmalıyım ama tesis içinde bir mutfak var ve aşçıları parmağında oynatıyor. Başta spagetti ve köfte olmak üzere tüm favorilerini her zaman yapmaktan mutluluk duyuyorlar. Birçok gece akşam yemeğini onlara bırakmak çok uygun."

Bir dakika boyunca onu izledi. "Çok çalışıyorsun." "Çalışıyorum ama işimi seviyorum."

Adam başını salladı ama biraz sıkıntılı görünüyordu, tıpkı onun işinden, hayatından ya da Güney Carolina'dan her bahsettiğinde yaptığı gibi. Ve nedenini biliyordu. Er ya da geç bu konuyu ele almak zorunda kalacaklardı, özellikle de şehirde sadece bir buçuk haftası kaldığı için. Daha fazla soruya neden olan birkaç olağandışı şey ortaya çıkarmışlardı ama şu ana kadar

kasayı kırıp açacaklarını belirtti. Ellerinde bira vardı, neden şimdi olmasındı? "Callie hakkında" diye başladı.

Hafifçe durdu, çatal ağzının yarısına kadar gelmişti.

Bira şişesinden hızlıca bir yudum aldı, gözleri onun dairesini taradı. Evi küçük ve açık bir yerleşim planına sahipti ve tam olarak göremediği tek oda mutfağın yanındaki kapalı bir kapının arkasındaki yatak odası ve onun sağındaki bir tuvalet odasıydı. Temiz ve düzenliydi ve mobilya açısından temel özelliklere sahipti. Ama belli ki dekore etmek ya da herhangi bir kişisel dokunuş eklemek için fazla bir şey yapmamıştı. Tam bir bekâr evi gibiydi. "Onunla görüşmek konusunda bir anlaşma yapmak istediğini söylemiştin. Ama . . . Bazı davalar söz konusu olduğunda her yerden çalışabilirsiniz, değil mi?"

"Bazıları," dedi. "Hepsi değil. Ama kendi çalışma programımı önceden ayarlayabiliyorum."

Başını salladı, çenesini hızlıca eğdi. "Elbette önce ona babası olduğunuzu söylememiz gerekecek. Bence bunu iyi karşılayacaktır. Zaten senden hoşlanıyor ve bir erkeğin ilgisine hasret." Adamın gözleri bir an için kapandı ve kadın onun hayatında başka erkekler olup olmadığını düşünüp düşünmediğini merak etti. Birkaç kişiyle çıkmıştı ama ciddi bir ilişkisi olmamıştı. Ama Noelle çoğunlukla Sweetgrass'ta çalışan ve küçük kızını kanatları altına alan erkeklerden bahsediyordu. Onların ilgisinin tadını çıkarıyordu ve bu Noelle'in kendini suçlu hissetmesine neden oluyordu. Bir erkeğin size sevgiyle bakmasının nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyordu. Kendi babasının onunla gurur duyması her şey demekti. Bunun altında çiçek açmıştı. Bunun korkunç kaybını iki kez hissetmişti, bir kez annesinin ölümünün acısıyla çok fazla meşgul olduğunda ve bir kez de dehşeti deneyimledikten sonra eve döndüğünde ve o yanında olmadığına.

"Ona söylediğinde orada olmak isterim."

Bunu düşündü. "Tamam. Evet, soruları olacak. Sana soracaklarına cevap verebilersen iyi olur." Tanrım, tüm bunları dile getirirken bile kalbi hızla çarpıyordu. Hazırlanmak zorunda olduğunu fark etti. Callie'ye her şeyi onun anlayabileceği şekilde anlatması gerekecekti. Ve birlikte yaşadıkları hakkında ona ne söyleyeceklerini ve onun olgunluk seviyesinin çok üstünde olan neleri dışarıda bırakacaklarını bulmaları gerekecekti. Ki bu oldukça . Yani, evet, hikâyelerini koordine etmeleri gerekecekti. Kalp atışları biraz yavaşladı. O da buna katılırdı. Adil ve uzlaşmacı olacaktı. Olmayacağı konusunda endişelenmesine gerek yoktu.

"Belki sana eşlik edebilirim-"

Kapının çalınmasıyla durakladı ve başını sese doğru çevirdi. Omzunun üzerinden ön kapının olduğu yere baktı.

Evan ayağa kalktı, peçetesini masanın üzerine bıraktı, kapıya doğru yürüdü ve gözetleme deliğinden baktı. Onu sadece arkadan görebilmesine rağmen biraz durgunlaştığını düşündü. Ama duraksaması çok uzun sürmüş gibiydi, sanki kapıyı açıp açmamaya karar vermeye çalışıyordu, sonra omuzları düştü ve kilidi çevirip kapıyı açtı. "Aria," dedi.

Oh. Bir kadın. Şimdi onun rahatsızlığını anlıyordu.

"Hey." Kadının sesindeki gülümsemeyi duydu. "Aramadığım için üzgünüm, ama sanırım neden burada olduğum konusunda mutlu olacaksın."

Adam kadının girebilmesi için geri çekildi. Polis üniforması giyen kadın içeri girdi, elinde birasıyla yemek masasında oturan Noelle'e bakınca gülümsemesi bozuldu. Hızlıca Evan'a ve sonra tekrar Noelle'e baktı. "Özür dilerim. Misafirin olduğunu fark etmemiştim."

"Aria Dixon, bu Noelle Meyer," dedi.

Aria bir adım öne çıkınca yüzünde bir anlayış belirdi. Noelle ayağa kalkarak onu oturma odasında karşıladı ve elini uzattı. "Merhaba, Aria."

"Merhaba Noelle," dedi Aria, bakışları Noelle'in yüz hatlarında gezindikten sonra vücudunu hızlıca gözden geçirdi. Gözlerindeki rahatsızlığı gördü ve yanaklarının kızardığını fark etti. Ve Aria'nın onun adını söyleme biçiminde bir aşinalık duydu. Evan'ın bahsettiği polis departmanındaki bağlantı bu olmalıydı.

Gençti, tatlı ve sağlıklı bir şekilde çok güzeldi ve Noelle onun eline baktığında yüzük takmadığını gördü. Eğer Evan'ın onunla bir ilişkisi olmasaydı, şaşırırdı. Ve, kahretsin, ama içinden geçen, onu kaşıdıran ve güvensiz hissettiren o sıcak kıskançlık dalgasını beklemiyordu. O kafesten çıktıktan sonra hissettiği gibi sağlıklı hissetmenin *tam tersini* hissetmeyi beklemiyordu. Bu duyguyu yıllar önce geride bıraktığını sanıyordu.

Belli ki Aria Dixon onun varlığından hoşnut değildi, ama yine de gülümsedi ve içindeki rahatsızlığa rağmen samimi görünüyordu. "Evan sizden bahsetmişti. Sizinle tanıştığıma memnun oldum," dedi.

Noelle daha da dengesiz hissederek başını salladı. Eğer Evan ondan bahsetmişse, bu açıkça geçmişleriyle ilgiliydi. Davayı araştırıyordu ve

Aria kazı yapmasına yardım ediyordu ve doğal olarak Aria'ya yaşadıklarını anlatmak zorunda kalacaktı. Henüz genç bir kızken yaşadıklarının ayrıntılarını bilen insanlarla bir araya gelmeyeli uzun zaman olmuştu ve bu durum kendisini savunmasız hissetmesine neden oldu. Kısa bir an için de olsa, bu güçlü, iyi giyimli kadının huzurunda durmak ona bir zamanlar olduğu o utangaç, dışlanmış kız gibi hissettirdi. Bu karmaşık olmayan, güzel, *müsait* kadın. Bu polis. "Ben de tanıştığımıza memnun oldum," diye mırıldandı.

Hepsi birbirine bakarken an daha da garipleşti, Evan öne doğru bir adım atarken şimdiki zamana gelmiş gibi görünüyordu. "Aria, bir içki ister misin?"

"Hayır, hayır. Uzun bir gün oldu. Ben eve gidiyorum. Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Noelle, tekrar, tanıştığımıza memnun oldum." Kadın arkasını dönüp açık kapıdan çıktı ve Evan, Noelle'gözleriyle karşılaştı, gözlerinde bir suçluluk kıvılcımı vardı. Bir nefes verdi, sanki bir şey söylemeyi düşünüyormuş gibi baktı ama sonra dönüp Aria'nın peşinden gitti.

Ön kapıyı arkasından kapatıp kapatmamakta kararsız kalan Noelle orada durmuş, adamın koşarak caddeye doğru inişini izliyordu. Adam onun koluna dokundu ve kadın durdu, dönüp adamın ellerini ceplerine sokmasına ve azarlanmış küçük bir çocuk gibi görünmesine neden olan bir şey söyledi.

Kelimeler Noelle'e doğru süzüldü ve Aria'nın kendisini kullanılmış hissettiğini bir araya getirebildi. Ondan Noelle'le yeniden bir araya gelmenin bir yolunu bulması için bilgi vermesini istemişti, "ben zavallı bir köpek yavrusu gibi beklerken, adını her söylediğinde sesinin titremesine neden olan kadın." Noelle yüzünü buruşturdu. Aria'nın sesi yükselmiş, Noelle'in bu cümlelerin tamamını duymasını sağlamıştı. Kapıdan bir adım uzaklaştı. Aria'nın söylediklerinin hiçbirisi doğru değildi elbette ama kadın belli ki aşağılanmış hissediyordu. Bu da ya bir ilişkilerinin olduğu ya da olduğu anlamına geliyordu.

Belki de gitmeliydi. Ama o zaman bunu yapmak için onların yanından geçmesi gerekecekti.

Yani.

Evan ve Aria gibi görünen birkaç kelime daha ettiler ve Sonra Aria omzundaki çantadan bir şey çıkarıp ona doğru itti. Adamın onu almaktan başka çaresi yoktu, Aria'nın elindeki güçle geri adım attı. Sonra döndü, anahtarlığını tutup tıkladı. Kaldırıma park etmiş kırmızı bir SUV ışıklarını yaktı.

Evan bir süre öylece durdu, kararsız görünüyordu ama sonra döndü ve yavaşça Noelle'e doğru ilerlemeye başladı. "Eğer onun peşinden gitmek istiyorsan, Evan _."

"Bilmiyorum." İçeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Dosyayı masaya bırakıp yerine oturdu ve bir elini saçlarının arasında gezdirerek ön tarafa doğru sarkıttı. Saçlarının o kafeste nasıl görüldüğünü aniden, kısa bir süre için hatırladı. Aşırı uzamış, yağlı. Şimdi olduğundan farklı ama benzer bir şekilde dağınıktı. Oturduğu yere çöktü. "Bu gariplik için özür dilerim," dedi.

"Bana bir özür borçlu değilsin." Peçetesini katladı ve sonra tekrar katladı. "Senin bir hayatın var. İlişkilerin var. Ve ben kimseyi rahatsız etmek istemiyorum. Eğer yanlış bir izlenime kapıldıysa, gidip bunu düzeltmelisin."

"Yapmalı mıyım?"

Gözlerini kaldırdı, eli peçeteyle oynamaya devam ediyordu. "Ne yapmalısın?"

"neler olduğunu ona anlatır mısın?"

"Bize bir şey mi oluyor? Bize bir şey olduğu yok." "Yok mu?"

"Hayır. İkimizin de yaşadığı bir suçu araştırıyoruz. Ne demek istiyorsunuz?"

Çenesindeki bir kas gerildi. "Tanrım, Noelle. Bunun etrafında dans mı edeceğiz? Eskiden bundan daha dürüsttün."

Ani kırılganlığını belli eden kısa, esprisiz bir kahkaha attı. Bunun Aria'yla az önce olanlardan kaynaklandığı açıktı ama bunu tam olarak anlayamamıştı. Elbette, göz göze geldiklerinde havadaki gerilimi hissetmişti. Ve evet, ondan etkilenmişti, kim etkilenmezdi ki? Ama ne olmuş yani? "Hiçbir şeyin etrafında dans etmiyorum," diye ısrar etti. "Bazı şeyler kendi haline bırakılmalı. Buna zaten karar vermiştik."

"İşler değişir." "Ne değişti?"

"bir kızımız var."

"Evet, biz de tam bunu çalışıyorduk."

Burun delikleri hafifçe alevlendi. "Sence de aramızda ne olduğunu anlamaya çalışmamız gerekmiyor mu? Hâlâ mı?"

"ne olduğunu bulmak mı? Bunu zaten . Uzun zaman önce. Ve bu hiç kimse için iyi değil."

"Dediğim gibi, işler değişir Noelle. Buna karar verdiğimizden bu yana yedi yıl geçti. Kurbanı olduğumuz suçu yeniden araştırıyoruz çünkü yeni bilgiler ortaya çıktı. Sence de *bizi* yeniden soruşturmaya değmez mi?"

"Hayır," dedi, ayağa kalktı, sandalye geriye doğru devrildi ve yere düştü. "Kes şunu. Nedir bu?" Adam da ayağa kalktı ve kadın arkasını döndü. Adam arkasından yaklaştı ve kadın durdu, sanki adamın bedeni bir mıknatıs gibi onu çekip gitmesini engelliyordu. Adam ellerini kadının üst kollarına koydu ve onu nazıkçe kendisine doğru çevirdi. "*Bizi* tekrar ziyaret etmemen için şimdi o zamankinden daha fazla neden var, Evan," dedi. Buna dayanamıyordu. Bu konuda konuşmak bile canını yakıyor ve o gün otel odasından ayrıldıktan sonraki aylarda, hamile olduğunu öğrenmeden önce bile neler hissettiğini tam olarak hatırlamasına neden oluyordu. Bir bakıma, hamileliği ayrılıklarının korkunç acısını hafifletmeye yardımcı olmuştu çünkü birlikte olmamanın her ikisinin de yararına olduğunu bilse de, onun küçük bir parçasını yanında taşıyordu. Her zaman. Ve bu yeterliydi. Bundan daha fazlası.

Kızı onun soluduğu havanın ta kendisiydi. O, asla olamayacak ama *olmuş olanın* canlı bir bedeniydi. En güzel paradoks. Callie. Yüzünü çevirdi, çenesini indirdi. "Başka biriyle görüşüyor olman iyi bir şey, Evan. Önceliğin o olmalı, ben değil."

"Onunla görüşmüyorum." Küfrederek uzaklaştı. Kadın rahatlamış hissetti. Ve üzgün.

"Onunla yatmak, her neyse. Bu iyi bir şey. Sağlıklı bir şey. Bana hiçbir şey açıklamak zorunda ."

Onun bakışlarıyla karşılaştı ve oradaki öfkeyi, hayal kırıklığını gördü. Tanrım, bu nereden gelmişti? Ve neden böyle alevlenmişti? Demek ki öfkesini bastırmıştı ve Aria'nın ortaya çıkması onu patlatmıştı. "Ya sen, Noelle? Peki ya sen? Biriyle *sağlıklı* bir seks yapıyor musun? Belki birkaç kişiyle?" Gözleri parladı. Öfkeyi gördü, ama aynı zamanda incinmişliği de gördü. "Yardıma oldu mu?" diye sordu, tekrar ona doğru bir adım atarak. Bir kez daha yakınlaşmışlardı ama yine de uzaklaşamıyordu. *Yapabilirsin, Noelle. Ama istemiyorsun. Evan haklı. Eskiden daha dürüsttün.* "Otel odasındaki o gün? Merak ettim. Aslında çok merak ettim. Gevşemene yardımcı oldu mu? Benim sayemde başka erkeklerle eğlenebildin mi?"

"Kes şunu," dedi ve sesinin hantallığında tehdit eden gözyaşlarını o bile duydu.

"Neden? Beni kullanacaksın ve buna değip değmediğini anlamama izin vermeyeceksin öyle mi?"

Sözleri keskindi. Kadının içini kanattı. "Tanrım, Evan. Öyle bir şey değildi. Öyle olmadığını biliyorsun. Bunu çirkinleştirme." O gün birlikte yaşadıkları şey hem acıtmış hem de yardımcı olmuştu. Ve o günü, yaşadığı en güzel günlerden biri olarak kalbinde saklıyordu.

Sert bir nefes verdi, saçlarını ellerinin arasına aldı ve uzaklaştı. Döndü, omuzları öne doğru kıvrıldı ve Noelle onun nefesinin altında küfrettiğini duydu. Bir an ikisi de orada öylece durdular, Noelle onun sırtının inip kalkmasını izlerken donup kalmıştı. Bir dakika sonra ona doğru döndü, ağzından önce gözleri pişmanlığını dile getiriyordu. "Özür dilerim. Tanrım, biz ne yapıyoruz?"

"Gerçekten kullanıldığını hissettin mi?" diye sordu. Çünkü bilmek zorundaydı. O da mağdur olmuştu ve eğer o gün kendini daha iyi değil de daha kötü hissederek oradan ayrılırdıysa, kendini affetmekte zorlanacaktı.

"Hayır," dedi. "Hayır, kendimi kullanılmış hissetmedim. Öyle söylediğim için özür dilerim. Öfkeyle konuştum." Bir an için gözlerini kaçırdı, derin bir nefes alırken alnı düzeldi. "Kendimi üzgün hissettim," dedi. "Ve kendimi sorguladım. Kendimi hissettim. Tanrım, çok çelişkiliydim. Neredeyse rahatlamış hissettim ve aynı zamanda daha fazla mücadele etmeli miydim diye düşündüm. Bizim için."

Bunu anlıyordu. Onun duyguları da son derece çelişkiliydi. Hâlâ da öyleydi. Her zaman da öyle olacağını düşünüyordu. Kendisi de bunu anlatmaya çalışıyordu ve şimdi o da anlatmaya çalışıyordu. "Birlikte her zaman kafa karıştırıcı olacağız," dedi. "Duygularımız her zaman değişken olacak. Ve bir anda alevleneceğiz. Bu gerçeği teyit etmek bir haftadan kısa sürdü."

Bakışları yavaşça onun yüz hatlarında gezindi, ne aradığını bilmiyordu. Kaşlarını çatarak başka tarafa baktı. Aradığı şeyi bulamamış gibi .

Gözlerini kapadı ve bir an için burnunun kenarını sıktı. "Dinle, birlikte en iyi şekilde çalışmak için bazı şeyleri nasıl bir kenara bırakacağımızı bir kez çözdük. Bunu tekrar yapabileceğimizi biliyorum. Umarım kalırsın."

"Çekip gitmeyi düşündüğümü söylemedim. Bu iki hafta boyunca yardım etmeye kararlıyım. Babamla ilgili bir şeyler oluyordu ve ne olduğunu bilmek istiyorum. Yani evet. Tüm bunları bir kenara bırakalım. Bundan iyi bir şey çıkmaz." Kadın kolunu uzattı ve adam tereddüt etse de sonunda elini tuttu ve hızlıca sıktı.

"Dow'un kutusunu incelemeye ne dersin?" dedi. "Sonra da seni otele bırakayım mı?"

"Anlaştık." Ona küçük bir gülümseme sundu.

"Ortak." Nefes nefese bir kahkaha attı. "Ortak."

Evan masayı toplarken o da Evan'ın içeri girdiklerinde kapının yanına koyduğu kutuyu aldı. Kutuyu temizlenmiş masanın üzerine koydu, artık sadece yarı sarhoş biraları kalmıştı. Yine de daha fazla içecek havada değildi. Doğruyu söylemek gerekirse, çok yorgundu. Bu eski ıvır zıvıra bakacak, sonra odasına döndüğünde sıcak bir duş alacak, Callie'yi arayıp iyi geceler dileyecek ve yatağına uzanacaktı.

Evan kutunun kapaklarını açtı, birbirinin içine soktu ve geri itti. Üstte birkaç parça giysi vardı, onları alıp bir kenara koydu, aynı şeyi katlanmış bir havlu ve giyilmemiş gibi görünen bir çift terlik için de yaptı. Bunun altında bir yığın kurgu kitap vardı, çoğunlukla casusluk gerilim kitapları gibi görünüyordu. Dow'u bir okuyucu olarak hayal etmekte zorlanıyordu ama görünüşe göre onun hayal ettiğinden daha fazla katmanı vardı. Ya da belki de birlikte kaldığı kadın arkadaşı onu daha edebi kılmak için bu kitapları satın almıştı. Kitapları Evan'a uzattı, o da bir tanesini karıştırdı, biraz toz kaldırdı ve sonra öksürdü. Kadın usulca gülerek en alttaki kanvas çantayı çıkardı. Çoğunlukla boş görünüyordu, üstündeki eşyalar tarafından ezilmişti.

Çantanın fermuarını açtı, küf kokusu beklentisiyle hafifçe geri çekildi ve içindekini görünce küçük bir nefes verdi.

Nakit.

Evan'ın gözleriyle buluşarak onu çıkardı. "Ne kadar?" diye sordu.

Parayı masanın üzerine bıraktı, yaydı ve sonra tahmin etti. "Yaklaşık on bin dolar."

"Babanın annenin evlilik yüzüğünü satarak aldığı para."

Dow'a vermişti. Ama neden? Ne için? Dow onu bir çantaya doldurmuş ve bir arkadaşının evine saklamıştı. Ve sonra onunla bir şey yapamadan öldürüldü.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah otel odasının kapısının çalınması, tam da saçındaki lastik bandı sabitlemeyi bitirdiği sırada onu biraz ürküttü. Yine de gelenin Evan olduğunu biliyordu ve bu yüzden kapıya doğru yürüyüp çekerek açtı. "Günaydın," diye selamladı Evan, yaslandığı kapı çerçevesini iterek.

"Sana da günaydın. İyi uyudun mu?"

"Bir bebek gibi."

Neredeyse gözlerini devirecekti ama direndi. Yine de sinirliydi, çünkü berbat bir uyku çekmişti. Zihni babasıyla, annesinin yüzüğüyle, Dow'un eski eşyaları arasında buldukları parayla ilgili sorulardan Evan'a ve yaşadıkları tartışmaya dönüp duruyordu. Aria adındaki güzel kadını Evan'ın etrafında bir simit gibi sarılmış olarak hayal etmekten de payına düşeni almıştı. Alnını ovuşturdu. Onun gerçekten nesi vardı?

"Şaka yapıyorum," dedi kadın kapıyı kapatıp dönerken. "Bok gibi uyudum."

Başını sallayarak bir kahkaha attı. "Güzel. Ben de öyle."

Kolunun altında bir dosya vardı ve yatağa doğru birkaç adım atıp kenarına oturmadan önce dosyayı masanın üzerine attı. Çarşafı yukarı çekmişti ama hâlâ dağınıktı ve yeni uyunmuştu ve kahretsin, *onlarla* ilgili tüm konuşmaları bir kenara bırakmaya karar vermişlerdi. O da onlarla ilgili tüm düşünceleri bir kenara bırakmaya yemin etmişti. Öyleyse neden bu konuda kavga ettiklerinden beri gerginlik daha da artmış gibiydi? Neden onu yatakta otururken görmek kızarmasına ve başının dönmesine neden oluyordu?

"O da ne?" diye sordu, kolu sarsakça adamın dosyayı koyduğu masaya doğru .

"Aria'nın dün gece getirdiği dosya."

"Ah." Tanrım, bunu sormayı bile unutmuştu ve Dow'un eşyaları arasında parayı bulduktan sonra içine bakmamıştı. Onlar da

Neden bu hastalığa yakalanmış olabileceği üzerine konuşarak zaman geçirmiş ama pek de mantıklı bir sonuca varamamıştı. Yine de çok yorulmuştu ve bu yüzden, her ne kadar berbat olsa da, tam bir gece dinlendikten sonra sabah işleri toparlamaya karar verdiler.

"Sana bahsettiğim Lars Knauer adındaki adamı hatırlıyor musun? Kazmaya başlamama neden olan davayı?"

"Evet. Bunu Aria buldu, değil mi?"

"Buldu. Ve şimdi başka bir tane buldu."

"Tanrım, bu davanın en değerli oyuncusu o. Onu arayıp teşekkür ettin mi?" diye sordu dosyayı eline alırken. Neredeyse sinirlenecekti. Kendini tekmelemek istedi. Bunu neden söylemişti ki? Kulağa da küstahça gelmişti.

Adam cevap vermeyince Noelle başını kaldırıp adamın kendisine baktığını gördü, dudakları hafifçe aralanmıştı. "Şu anda benden haber almak istediğinden şüpheliyim. Ama ben duyacağım." Yataktan kalktı ve ona doğru yürüdü. "Dinle, sormadığımı biliyorum ama onunla bir ilişkim yok. Bir yıl önce oldu. Çok kısa bir süre için. Kötü bir fikir olduğuna karar verdim ve bitirdim, tamam mı? Belli ki kaldığımız yerden devam etmeyi umuyordu ve senin evimdeki varlığınla kendini küçümsemiş ve kullanılmış hissetti."

"Yapmamalıydı."

"Bunu açıkça belirttin."

Adamın ses tonundan sinirlendiği anlaşılıyordu ve kadın yere bakarak elindeki dosyayı açtı ve konuşmayı tamamen geçiştirdi. "Yani bu dava ..." Bakışları ayrıntıların üzerinden geçti.

Evan öne doğru uzandı ve dosyayı kapattı. "Hey," diye itiraz etti. "Onun adı Tallulah Marsh. O bir fahişe. Onunla yatmaya hazır mısınız? gece gezisi mi?"

Ağzı açıldı ve sonra kapandı. *Gece yolculuğu mu?*

Elini arka cebine attı ve katlanmış iki kâğıt parçası çıkardı. Onları aldı, üsttekini açtı ve okudu. "Bu benim adıma Las Vegas'a bir biniş kartı."

"Oraya gitmek bir saatten az sürer. Buna hazır olacağınızı düşünerek şansımı denedim."

"Yani... tabii ki. Eğer buna degeceğini düşünüyorsanız."

"Hiçbir fikrim yok ama doksan dokuz dolarlık uçak bileti ve otuz dokuz dolarlık odalara degeceğini düşündüm. Kim bilir, belki slot makinelerinden birinde büyük para bile kazanabiliriz." Adam sırttı ve kadın kıkırdamasına engel .

"Tamam, peki, büyük müsrif, en azından bir maceraya benziyor." Kadın kâğıtları adama geri uzattı ve adam da onları cebine soktu. "Sen lobideki restorana inip bana bir kahve getirirken ben de gece için bir çanta hazırlayayım."

"Evet, hanımefendi."

Kapıyı arkasından kapatırken sırttı ve normalde olduğu gibi temkinli, iyi planlanmış bekâr anneye ne olduğunu merak etti. Ve Evan Sinclair'in girdabına kapılmanın neden bu kadar kolay olduğunu.

Bar küflü halı, ekşi bira ve eski sigara dumanı gibi kokuyordu. Kapı arkalarından kapandığında Evan hafifçe geri çekildi, belli ki pis kokudan en az onun kadar hoşlanıyordu. Gülmek isterdi ama bu gerekenden daha fazla hava soluması anlamına gelebilirdi, o yüzden kendini tuttu.

Barmen, seyrek, arkaya kaymış saçlarıyla ölü gözlü bir adam, onlar yaklaşırken sildiği bardaktan yavaşça başını kaldırdı. "Size ne ikram edebilirim?" Sesi de ifadesi kadar düzdü.

"Merhaba. Tallulah Marsh adında bir kadını arıyoruz. Oda arkadaşı onu burada bulabileceğimizi söyledi," dedi Evan.

Evan ona o sabah Tallulah'ı aradığını söylemiş, Tallulah da onlarla buluşmayı kabul etmiş ve Evan'a adresini vermişti. Ama oraya vardıklarında, yüzünde yaralar olan, seğiren, ağarmış bir sarışın olan oda arkadaşı onlara Tallulah'ın küflü bir duvar deliğine gittiğini söylemişti.

Barmen başını çevirmeden parmağıyla barın arka tarafını işaret etti; orada masalar kasvetli bir karanlığın içinde kayboluyor, yüksek arkalıklar durdukları yerden görebilecekleri her şeyi gizliyordu. "Teşekkürler," diye mırıldandı Evan. Kendilerini garip bir yeraltı dünyasında, bir zamanlar babasıyla birlikte izlediği *Yıldız Savaşları* filmindeki barda gibi hissediyordu. İlk kabinin köşesini döndüklerinde, karşılarında ürkütücü bir uzaylı olacağını tahmin ediyordu.

Varsayımı tamamen yanlış değildi.

"Tallulah Marsh?" diye sordu Evan. Yaşlı kadın gözlerini kaldırdı, kirpiklerinin yaklaşık iki inç uzunluğunda ve yoğun bir şekilde yapay elmaslarla süslü olduğu düşünüldüğünde bu bir başarı olmalıydı. Hatta onları Evan' fırlatmayı bile başardı.

"Benim, yakışıklı. Biriyle çıkmak ister misin?" diye sordu Noelle'e sırtıtarak. "Çiftler ekstra."

Kadın tekrar sırtıttı ve abartılı makyajına ve pembeye boyanmış beyaz-sarı saçlarına rağmen arsız gülümsemesi sıcaktı ve Noelle'in de gülümsemek istemesine neden oldu.

"Ben Evan Sinclair. Bu sabah telefonda konuşmuştuk."

"Evet. Telefonda sesin bir rüya gibiydi ve sen de öyle görünüyorsun." Ona göz kırptı. "Sorularınız olduğunu söylemişsiniz."

"Var. Yapıyoruz." Noelle'e eliyle işaret etti. "Bu Noelle Meyer. Size birkaç yıl önce yaptığınız bir polis ihbarıyla ilgili soru sormak istiyoruz."

Yüz ifadesi değişti. Aralarına baktı ve başını salladı. "Bir bedel karşılığında sana hemen hemen her şeyi veririm," dedi.

Bir fiyat.

Evan cüzdanına uzandı ve içindeki banknotları çıkardı. Birkaç yüz dolar gibi görünüyordu. Kumar makinesi fonları da gitmişti. "Bu yeterli mi?" diye sordu.

Parayı aldı, zaman ayırıp saydı ve sonra parlak pembe tulumunun önüne tikiştirdi. Noelle durduğu yerden, şortun ya da eteğin ya da her neyse, kalçalarının tam bittiğini ve uzun beyaz botların hemen altına vurduğunu görebiliyordu.

"Otursana," diye davet etti Tallulah.

Noelle önce içeri girdi ve üzerine oturmak üzere olduğu şeyi araştırma içgüdüsüne teslim olmamak için omurgasını çelikleştirdi. Yuvarlak kabinin iç köşesi o kadar bulanıktı ki, kendini korkunç kokulu bir boşluğa atmış gibiydi. Neyle karşılaşacağı belli olmazdı. Tallulah onu izliyordu, tek kaşını kaldırmış, dudaklarını hafifçe bükmüştü. Tallulah'ın az önce verdiği bir sınavı geçtiği hissine kapıldı. Güzeldi. Belki de onları titiz ve karanlık köşelerden korkan insanlar olarak görmezse onlara açılma olasılığı daha yüksek olacaktı. Tallulah'nın hayatının bunlarla dolu olduğuna dair bir his vardı içinde.

Elbette, bir keresinde bir ay boyunca kendi pisliklerinde - ve başka yabancıların pisliklerinde de - yuvarlandıklarını bilmiyordu, ancak bunu aklına getirmek istemiyordu ve hikayeyi anlatmak için yaşadı.

Evan onun yanına kaydı, kalçasını onunkine bastırdı. Kabinin içi eski kustumuk, çamaşır suyu ve tatlı bir şey gibi kokuyordu, ama bir ceset gibi koktuğunu düşünmüyordu ve bu yüzden işler çok daha kötü olabilirdi. "Reno'da özel dedektiflik yapıyorum," dedi Evan. "Bir dizi suç işlendiğine inandığım bir olayı araştırıyorum."

devam ediyor, ama çünkü biz"- eliyle kendisi ve Noelle arasında işaret etti -"Bu suçları düzenleyen bir grup suçlunun kurbanlarıydınız." "Hayvanlar gibi kafeslere mi kapatıldınız?" Tallulah sordu.

"Evet," dedi Noelle. "Ve diğer kişiyi incitmek ya da kendimizi incitmek arasında hastalıklı seçimler yapmamız istendi."

Tallulah mücevherlerle süslü kirpiklerinin perdesi altından bir süre Noelle'i izledi. "Evet, bana yaptıkları buydu," dedi sonunda.

"Polis raporunu okuduk," dedi Evan ona. "İddianızı ciddiye almamışlar."

"Dinle yakışıklı, ben uyuşturucu geçmiş ve kirpiklerim kadar uzun bir tutuklama kaydı olan bir fahişeyim." Kirpiklerine vurarak sırtıttı ama gülümsemesi çabucak soldu. "Benim gibi kadınları asla ciddiye almıyorlar. Bana sokaklardan çekilmem ve sapıklarla eve gitmeyi bırakmam gerektiğini söylediler. Yeterince doğru, değil mi? Sanki ben karşı çıkacağım? Belki de gerçekten güzel bir çatı katınız ve birkaç yıl boyunca geçinebileceğim bir çanta dolusu paranız vardır. Beni sokaktan mı kurtaracaksın? Polise sordum." Eğildi, ellerini önünde birleştirirken bilezikleri yontulmuş kahverengi, gri ya da koyu yeşil masa tablasına çarpıyordu. "Ama bu garip bir sapık değildi. Ve inanın bana, ben de onlardan payımı aldım. İşe ilk başladığımda eve gittiğim bir adam beni bir hafta boyunca bodrumuna kilitledi ve Pazar gününe kadar altı yoldan yararlandı. Bu tamamen başka bir hikaye, değil mi? Ama bu farklıydı. Bu daha organize bir şeydi sanırım."

Evan ve Noelle birbirlerine baktılar ve Evan başıyla Tallulah'ı işaret etti. "Evet, bizimki de." Ona başlarına gelenlerin temelini anlattı; karanlıkta uyanmışlar, kafese konmuşlar, çeşitli şekillerde birbirlerini kurban etmeleri istenmiş. Kısa kesmiş. Bu iyi bir şeydi, böylece hikayesini potansiyel olarak yönlendirmeyecekti, ama belli ki Tallulah'ın ona güvenmesini ve başına gelenler konusunda dürüst olmasını da istiyordu. Noelle sadece onu izleyerek bile işinde iyi olduğunu biliyordu. Doğal olarak empatikti. Açılması kolay biriydi. Ve Noelle'e göre Tallulah'ın daha önce hikâyesini dinleyenlere güvenmemek için iyi bir nedeni vardı. Ya da en azından yarı yarıya dinleyenlere.

"Vay canına," dedi Tallulah adam sonra, gözleri ikisinin arasında gezinirken. "Kaçmışsın. O pisliği yerle bir ettin." Belli belirsiz etkilenmiş görünüyordu, elini kaldırıp kabine doğru eğildi ve "Stan, buraya bir tur at." diye bağırdı.

Stan ayaklarını sürüyerek kendilerine doğru gelirken bir dakika beklediler ve masanın başında durdular.

"Her zamanki gibi," dedi Tallulah, bakışlarını Noelle'e dikerek ve kemerli kaşlarını kaldırarak.

"Votka tonik," diye cevapladı Noelle, aslında içki içme havasında olmamasına ve saatin henüz 14.00'ten önce olmasına rağmen, dile getirilmeyen soruyu. Ama Tallulah bir kadeh paylaşmak istiyorsa, muhtemelen paylaşmalıydılar.

Stan boş bakışlarını, fiçı bira sipariş eden Evan'a çevirdi.

"Ben de çıktım," dedi Tallulah. "Öyle belalı bir şekilde değil ama çıktım."

Noelle, "Bence eğer dışarı çıktıysan, belalı statüsü talep etme hakkın var," dedi.

Tallulah çenesini eğdi.

Noelle, "Nasıl çıktığını duymak isteriz," dedi. "Ama önce, orada seninle birlikte kim vardı?"

"Kurumuş yaşlı bir fahişe daha," dedi Tallulah ve hakarete rağmen sesinde bariz bir şefkat ve ağır dozda hüznün vardı. "Iris. Gerçek adım da, tıpkı benimki gibi. Bazı insanlar adımın gerçekten Tallulah olduğuna inanmıyor ama öyle. Tallulah ve Iris, demiştik. Iris ve Tallulah. Kulağa hiç toprakla oynamayan bebekler için üretilen şu süslü kıyafetlerden biri gibi geliyor. Zavallı şeyler." Gözlerini kaçırdı ama Noelle kısa süreli bir keder parıltısı gördü. Bu ifadenin mikroplardan yalıtılmış zavallı bebeklere değil, Iris'ten bahsedilmesine bir tepki olduğundan emindi.

Başka bir fahişe.

İlginç.

"Iris'e ne oldu?" diye sordu.

"Dışarı çıkmayı başaramadı," dedi Tallulah. "Onu sırtından vurdular. Benim arkamdaydı. Tam arkamdaydı. Neredeyse kapıya varmıştık. Yaşlı yarasa pekmez gibi yavaştı." Dik oturmadan önce bir an için yüzünü ellerinin arasına aldı, omuzları kalkıp inerken yüzünde kederli bir ifade vardı.

Stan bir tepside içecekleriyle masaya geldi ve Noelle zamanlama için ve Tallulah'a kendini toparlama şansı verdiği için minnettardı. Tallulah içkisini aldı ve pipetinden uzun bir yudum aldı. "Her neyse, yaralandım ama . gelmediler. Dürüst olmak gerekirse şaşırdım ama minnettar da oldum. Polis ertesi gün tekrar gitti ve orada hiçbir şey yoktu. Bir işaret bile yoktu. Yirmi dört saat içinde ortadan kayboldular. Yeri yanlış tespit ettiğimi söylediler. Kafesler yoktu, ay kadar büyük bir kalbi olan yaşlı ve tatlı bir fahişenin cesedi yoktu." Bu

Yine bir acı parıltısı. "Hiçbir şey," dedi. "Hiçbir şey."

Tanrım, Evan olmadan gitmenin nasıl bir his olacağını düşünemiyordu bile. Hayatıyla ilgili her şey -her şey- farklı olurdu. Noelle kurulan dostluğun ve bağıın yakından farkındaydı ve Tallulah için üzülüyordu. "Kafeslerden çıkmayı nasıl başardın?" Noelle usulca sordu.

Gözleri parladı, ağır kirpikleri sallanıyordu. "Aklımı kullandım," dedi Tallulah. "Anahtarı olan adamla konuştum. Tatlı dil konusunda her zaman iyiydim. Büyükbabam bana gümüş dilli şeytan derdi, kar fırtınasında buz küpleri satabileceğimi söylerdi." Güldü. "Büyük işler yapabilirdim. Daha iyi şeyler. Ama sonra uyuşturucu ortaya çıktı ve ..." Omuz silkti ve Noelle onun bir zamanlar güzel olduğunu görebilse de, zaman ve kötü seçimler ona zarar . En azından hâlâ renkli olmayı başarıyordu, bunu küflü bir barın arka köşesinde yapıyor olsa bile.

"Demek gardiyanla anlaştınız. ." dedi Evan.

Tallulah başını salladı, içkisinden uzun bir yudum daha aldıktan sonra Evan'ın arkasından karanlığa baktı. "Evet. Yemeklerimin yanında bana büyükbabamın beni nasıl biri olarak gördüğünü hatırlatan bu hediyeleri almaya devam etmeseydim denemeyebilirdim bile." Evan'a baktı ve tüm yüzü daha parlak görünüyordu. "Sanki büyükbabam bana bir şekilde yukarıdan işaretler gönderiyor gibiydi, anlıyor musun? *Sende bu var, Lula-bug*, dediğini duydum. *Kim olduğunu hatırla*. Ve hatırladım da. En azından kısa bir süre için. Hatırladım."

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Evan spor çantasını yatağın üzerine bıraktı ve pencereye doğru yürüyüp ağır perdeyi kenara çekti. Pencere renkliydi ve bu yüzden öğleden sonra olmasına rağmen akşamın erken saatleriymiş gibi görünüyordu. İnsanların bedenlerini sürekli gece olduğuna inandırmanın kumarhanelerin işine geldiği bir kumar kasabasında her şey normaldi. Sürekli parti saati.

"Peki sen ne düşünüyorsun?" Noelle arkasından sordu. Pencereden döndü, yatağa oturup bir şişe su açarken ve bir yudum alırken bir an onu izledi.

"Sanırım Tallulah da bizimle aynı şeyi ." "Eğer uydurmuyorsa."

"Polis öyle olduğunu düşünüyordu."

Şişenin kapağını geri kapattı, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Evan, hapisanede konuştuğun adam ve/veya Tallulah Marsh, başımıza gelenleri okumuş ve kendi suçlarını uydurmak için bizim suçumuzdaki ayrıntıları kullanmış olabilir mi?"

"Ne amaçla?"

"Bilmiyorum. Belki de örtbas etmeye çalıştıkları bir şeye karışmışlardır."

"Ama ikisi de polise kendi başlarına gittiler. Tutuklanmadılar ya da başka bir şey için sorgulanmadılar. Hikayelerini uydurmak için bir neden düşünemiyorum. Özellikle de hiçbir şey çıkmadığına göre."

"Doğru," dedi. "Ama insanlar farklı nedenlerle sahte suçlar işlerler. Ortaya bir şey çıkmamış olması, dikkat çekmek ya da ... kim bilir ... gibi bir niyet olmadığı anlamına gelmez. İnsanlar anlaşılması zor nedenlerle her zaman tuhaf şeyler yaparlar."

Yatağın karşısındaki masaya doğru yürüdü ve önce sandalyeyi ona doğru çevirdi. "Ama de mi? Ben de aynı şeyi düşünmüştüm."

Lars, içgüdülerim onun doğruyu söylediği yönünde olsa da. Ancak şu anda benzer hikayeler anlatan iki kişi var."

Başını salladı, dudağını ısırđı, gözleri onunkilerle buluştu. Aralarında bir şey kıpırdadı, kollarındaki tüyleri diken diken eden bir akım. Böyle otel odalarında buluşmayı bırakmaları gerekiyordu. Bu düşünce onu neredeyse güldürecekti. *O senin iş ortağınmış gibi davran, başka bir şey değil.*

Haklısın. *Sen de eskiden daha dürüsttün, Evan.*

"Tallulah'ın yalan söylediği hissine kapıldın mı?" diye sordu, dikkatini tekrar eldeki konuşmaya vermeye zorlayarak.

"Hayır." İçini çekti. "Ama şimdi elimizde bizimle aynı kişiler, gruplar ya da her neyse onlar tarafından mağdur edilmiş olabilecek iki kişi var ve hâlâ hiçbir şey yok. Polis olay yerlerini kontrol etti ve her iki olayda da bir şeyleri gözden kaçırmış olsalar bile, aradan o kadar çok zaman geçti ki, yerel yetkilileri olay yerini yeniden incelemeye ikna edebilsek bile, herhangi bir kanıt şimdiye kadar tamamen yok edilmiş olurdu."

"Tuhaf olan şu ki," dedi, "polis Lars ya da Tallulah'a kim olduklarından dolayı inanmadı. Hikayeleri kolayca göz ardı edildi. Ama biz farklıydık. Fark edildik. Haberler çıktı. Makaleler yazıldı. Eğer bir tür *seçim* yapıldıysa, neden yüksek profilli iki kişi seçildi?"

"Özellikle de sen," dedi usulca. Bunu inkâr etmedi. Leonard Sinclair'ın oğlu olarak, Evan'ın kaçırılması hiçbir zaman radarın altında kalmayacaktı.

"Belki de öyle yapmak istemediler," dedi. "Belki de bizim kim olduğumuzu bilmiyorlardı. Ya da sizin kim olduğunuzu."

"Ama yine de bağlantımız var."

"Evet, haklısın, kapalı," dedi iç çekerek.

O da iç çekti. Onun hayal kırıklığını hissetti. "Başka birini bulmamız gerekiyor. Daha fazla model oluşturmamız gerekiyor."

"Aria'nın artık senin için raporları didik didik edecek kadar hevesli olacağından şüpheliyim," dedi. Sesinde tıpkı o sabah olduğu gibi bir acılık vardı ve bu onun içinde bir umut kuyusunun açılmasına neden oldu. Kadın kıskançtı. En azından biraz. Şişenin kapağını tekrar açtı ve bir yudum daha aldı.

"Muhtemelen hayır," diye kabul etti, tehditkâr gülümsemesini bastırarak. "Babanın neden annenin yüzüğünü satıp parasını Dow'a vermiş olabileceğine dair başka bir fikrin var mı?" diye sordu, çünkü şu anki konuda fikirleri tükenmişti.

"Dün gece beynimi zorladım," dedi şakağına masaj yaparak. "Babam için son derece önemli bir şey için olmalı. Yaşadığı onca para sorununun, evimizi arayan onca tahsildarın arasında o yüzüğü hiç çıkarmadı. Ben bile bilmiyordum ama o biliyordu. Onu ne için bıraktığını hayal bile edemiyorum. Hiçbir şey mantıklı gelmiyor."

Evan, "Daha önce de söylediğim gibi, mantıklı olan tek şey senin için bırakmış olması," dedi. "Annenin yüzüğünü satması için yeterince önemli biri olmalıydın."

"Katılıyorum. Bana da mantıklı gelen tek şey bu. Ama henüz kaybolmamıştım. Ve eğer kaybolacağımı önceden bir şekilde öğrenmiş olsaydı ve Bilmiyorum, bunun olmasını engellemek için birine para ödemeye çalışsaydı, bir şekilde bana haber verirdi. Beni uyarır ya da gizlerdi. En azından beni arardı."

Evet. Ama anlama çabalarının etrafında dolaşan bir gerçek vardı. Sanki bunu hissediyordu ama iz onları tüm cevaplara götürene kadar bunu başka bir şeye bağlayacak parçaya bağlayamıyordu. Bu çok sinir bozucuydu, çünkü ellerinde hiçbir şey yoktu. Sadece yeterli bilgiye sahip değillerdi. En azından henüz. "Hey," dedi. "Madem buradayız, üstümüzü değiştirip striptiz kulübüne gitmeye ne dersin? Zihnimizi boşaltmamıza yardımcı olabilir. Bazen beynimi araştırmaya verdiğimde ve sonra başka bir şey yapmaya gittiğimde bir davayla ilgili fikirler aklıma geliyor." Gülümsedi. Ama bu doğrudu. Daha önce de yardımcı olmuştu.

Parmağını bir dakika boyunca su şişesinin üzerindeki etikette gezdirdi ve sonunda başını salladı. "Biraz uzanmamın sakıncası var mı? Dün gece çok kötü uyudum. Duş almak istiyorum, sonra seninle lobide buluşuruz?"

Ayağa kalktı, elini uzattı. Kadın elini tuttu ve adam onu ayağa kaldırdı. "Kulağa hoş geliyor. Birkaç saat sonra görüşürüz."

"Şehirdeki en büyük ikramiyeyi kazanmaya hazır olacağım." Kapıyı açarken omzunun üzerinden güldü.

"Burada benimlesin," diye seslendi ona. "Çoktan geldin." Kapı kapandı ama dışarıdaki koridordan onun kahkahasını duydu.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

Grim ayağa kalkarken inledi, başı dönüyordu. Ama bir an sonra dünya duruldu ve uzun zamandır ilk kez beyninde bir çarpıntı hissetmedi.

Ancak hâlâ kafeste tutuluyordu.

Ağrıyan bir başı tercih ederdi.

Çocuk çoktan kalkmıştı. Tuvaleti kullandığını duydu ve bir kolunu göğsünün üzerine getirip gererken, diğeriyle de aynı şeyi yaparken ona mümkün olduğunca mahremiyet sağlamak için arkasını döndü.

Gelincik kâğıdı gözüne çarptı ve onu kimin gönderdiğini ve sevdiği ve kaybettiği kızını, onun yüzünden öldürülen küçük kızı hatırlatmanın amacının ne olduğunu tekrar merak etti.

Tuvaletin sifonundan vınlama sesi geliyordu, Cedro'nun atıkları esir tutuldukları yerin altındaki bir konteynere çekiliyordu. Bütün bu düzenek, o ve Cedro öldükten sonra kolayca parçalarına ayrılabilir şekilde mi tasarlanmıştı? DNA yıkandı, taşındı, süpürüldü.

Cesetlerinden kurtulmak ne kadar kolay olurdu. Onları acımasız çölde bir yere bırakıp akbabalara yem etmek. Eğer kemikleri bulunursa, ki bu pek olası değildi, çocuğun daha iyi bir yaşam arayışıyla çölü geçmek gibi kötü bir karar verdiği ve Grim'in onu yasadışı bir şekilde taşıdığı düşünülecekti.

Canavarların ne kadar olgun seçimleri vardı. Aralarından seçim yapabileceği *bir sürü* ıskarta. El yapımı çiçeğe tekrar baktı. Poppy ıskartaya çıkmamıştı. Annesi de öyle. Onun için değildi.

Tuvaleti kullanıp sifonu çekti, tam o sırada tepsilerin getirilme sesini duydu. Dizlerinin üzerinde sürünerek kafesinin sonuna kadar gitti ve tepsiyi indirildiği kuyunun içinden aldı. Bu tepside başka bir beyaz peçete vardı ve onu kaldırdığında altında bir dua kartı vardı.

Grim eline aldı, ön yüzündeki kutsal annenin resmine baktı ve sonra ters çevirdi. Arkasında İspanyolca "Babamız" duası vardı. Bu da neydi böyle? Biri onunla alay mı ediyordu?

Okuduktan sonra tekrar çevirdi ve parmağını resmin üzerinde gezdirdi.

Oh. Evet. Şurada. Şu küçük şişlikler.

"Neyiniz var?" Cedro sordu.

"Bir dua kartı," diye mırıldandı Grim. "Sen bir şey aldın mı?" "Aynısından," dedi, kendi kartını kaldırarak.

"Görebilir miyim?" Grim sordu.

Cedro tereddüt etti, bunun Grim'den saklaması gereken bir şey olup olmadığını düşündüğü belliydi. Ama sonra omuz silkti, belli ki içinde bulundukları durumda bir dua kartının pek bir değeri olmadığına karar vererek kartı yere bıraktı ve Grim'e doğru salladı.

Grim eline aldı. Ön yüzdeki resim aynıydı ama arkasındaki duada "Babamız" yerine "Meryem Ana" yazıyordu. Grim bunu da okudu ve sonra parmağıyla ön yüzdeki resmin içine gizlenmiş küçük çıkıntıları hissetti.

Kalbi hızla atıyor, damarlarına kan pompalıyordu.

Onu çok uzun zamandır hissetmediği bir şekilde canlı hissettiriyordu.

Grim ekmeği yedi ve bir bardak strafor suyu içti. Çevresel görüş alanından Cedro'nun da aynı şeyi yaptığını gördü. Oturdu ve içinde bulunduğu sandığın dar yönünde bacaklarını uzatabildiği kadar uzattı.

"O madalyonun içinde kim vardı?" Cedro birkaç dakika sonra sordu.

Grim cevap vermemeyi düşündü ama yine de çocuk onun için fedakârlık yapmıştı. Ve geri döndüğünde yüzündeki ifadeye bakılırsa, ağır bir bedel ödemişti. "Kızım," dedi.

"Adı ne?"

"Penelope." *Ona Poppy derdim.* Bunu kim bilebilirdi ki? "Ve o öldü. Beş yıl önce öldü."

Çocuk onu düşündü. "Bu yüzden mi ölene kadar içiyorsun?"

Şaşkın bir kıkırdama çıkardı ve ardından iç çekti. Doğrudan. Ama yanlış değildi. Ondan önce de çok içiyordu. Ama ondan sonra kesinlikle artmıştı. "Evet," diye itiraf etti. "En azından çoğunu."

"Gerisi ne?"

Sorumlu olduğumu. Artık hayatı umursamayacak kadar çok kötülük gördüm. Tüm bunlar doğrudu, ama tam olarak bilmiyordu

özellikle de on dört yaşında bir çocuğa nasıl ifade edeceğini bilmiyordu. Bunları kendisine itiraf ediyor olması açıkçası onu çok şaşırtmıştı. "Sanırım uğruna yaşayacak pek bir şeyim yok, evlat," dedi.

"Çocuk," diye alay etti Cedro. Parmağıyla onu işaret etti. "Dinle, gözünü buradan çıktığımızda gidip kendini öldüresin diye kurtarmadım," dedi, sesinde açık bir öfke notası vardı.

Grim neredeyse gülecekti ama kendini tuttu. *Buradan çıktığımızda.* Demek çocuğun boş bir hayali varmış. Ya da bunun neyle ilgili olduğunu anlamamıştı. Buradan kaçma şansları sıfıra yakındı. Başını çevirdi ve Cedro'nun kafesinin köşesinde duran şekerlere doğru başını salladı. "Nane şekerlerini yememişsin."

Cedro omuz silkti. "Onları kurtarıyorum." "Ne için?"

Çocuk cevap veremedi kapı açıldı ve ikisi de bir gün önce odaya giren adama doğru döndü. Ama bu sefer doğruca Grim'in kafesine yönelmişti. "Kiralanmışsınız."

Siktir. *Siktir.* "Siktir git."

Adam bir kahkaha attı. "Elbette bir seçeneğin var." "Siktir ," diye tekrarlardı Grim. Bu sefer adam gülmedi. "Benimle gel, yoksa dilini koparırım."

Dilini. Cedro'ya bakmadı. Çocuğun yüzündeki ifadeyi görmek istemiyordu. "Bana yolu göster," dedi adama. Adam belli belirsiz hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ama cebinden anahtarı çıkardı ve Grim'in kafesinin üstündeki kilidi açtı, erişilemezdi ve kare bir metal parçasıyla engellenmişti. Ön taraf aşağı katlandı ve Grim yarı kambur bir şekilde dışarı çıktı. Dışarı çıktıktan sonra tam boyuna geldi ve sırtını gerdi.

Adam Grim'in önüne geçmesini bekledi, elinde şok tabancası vardı ve Grim ani bir hareket yaparsa onu vurmaya hazırды. Kafesinin yanından geçerken Cedro'ya bakmadı.

"Kapıyı aç," dedi adam Grim'e. Uzun bir koridor boyunca yürüyüp başka bir koridora saptılar ve sonunda bir kapıya vardılar.

Grim'in ağzı kurumuştı, kalbi hızla atıyordu. Kapıyı açtı, gördüğü şey karşısında nefesi kesildi, beyni bunun ne olduğunu anlamaya çalıştı.

Bir koşu bandıydı.

Bir koşu bandı.

Arkasında ve her iki yanında, elektrikli it gibi görünen bir şeyle çevrili, yanan kömürlerden oluşan geniş çukurlar vardı.

"Bir saat," dedi adam, ses tonunda zorlukla bastırılmış bir nee vardı. "Bir saat boyunca koacaksın."

Bir *saat* mi? Grim sessiz bir dehşet içinde bakakaldı. Bütün haftayı bağırsaklarını kusarak ve sonra da bir kafeste oturarak ya da yatarak geçirmişti. Bırakın bir saati, on dakika bile koabileceğini sanmıyordu. Ve , kaçışı olmayan bir ateş çukuruna decekti.

"Fikrinizi değiştirmek için hâlâ vaktiniz var," diye teklif etti muhafız. "Ya onun dilini konuursun ya da kaçarsın."

OceanofPDF.com

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Noelle odasındaki ağır perdeleri kapattı ve uyanıp uzun, sıcak bir duş almadan önce iki saat kadar uyudu. Akşam yemeğine giderken yanında getirdiği, kolları hafif kabarık ve gövdesinde dantel detayları olan siyah mini elbiseyi giydi. Biraz gündelik, biraz değil gibiydi ve üç yıl önce Sweetgrass'taki bir kokteyl partisi için almış ve o zamandan beri giymemişti. Reno' gitmek için onu neden yanına aldığına dair hiçbir fikri yoktu; soruşturmanın tam olarak ne gerektireceğini bilmiyordu ve hazırlıklı olmak istiyordu. Onu Vegas'ta Evan'la çıkacağı bir randevuda giyeceğini çok az biliyordu. *Romantik* bir randevu değil, birkaç saatliğine zihinlerini boşaltmak isteyen iş ortakları arasında parlak ışıklılı bir dikkat dağıtma randevusuydu. Ne demişti? Aklını aramaya ver. Bunun belirli bir süreci olup olmadığını bilmiyordu, bu yüzden sadece *Ara* kelimesini fısıldadı ve hazırlanmaya başladı.

Evan söylediği saatte kapısını çaldı, ona şöyle bir baktı, bakışlarında onu heyecanlandırıldığını itiraf etmek istemediği bir takdir vardı. Akşam yemeğini Strip'teki bir et lokantasında yediler; kırmızı kadife kabinleri ve duvarlarında bir zamanlar orada yemek yemiş olan ünlülerin, spor yıldızlarının ve politikacıların siyah-beyaz fotoğraflarının bulunduğu loş bir restorandı. Noelle menüden, devasa bir bardakta gelen, üzerinde maraschino kirazları, plastik kılıçlar, kağıt şemsiyeler ve tepesinde bir ananas dilimi olan meyveli bir içki sipariş etti. Noelle'in ağır kadehi eline alıp bir yudum alması Evan'ı güldürdü ve Callie'ye göndermek üzere cep telefonu ile fotoğrafını çekti.

Tanrım, hem iyi hem de tuhaf hissettiriyordu. Ve belki de şu andan itibaren sonuna kadar bu adamla yaşadığı her etkileşim biraz gerçeküstü hissettirecekti, çünkü Tanrı aşkına, birlikte kafeslere hapsedilmişlerdi,

Şimdi bir restoranda oturmuş, gülüyor ve kafaları kadar büyük kokteyller içiyorlardı.

Bu iki dünya aynı gezegende nasıl aynı anda var olabilirdi? Ve yine de . . . vardılar.

Yemekten sonra şerit boyunca başka, daha büyük bir kumarhaneye doğru yürüdüler, Noelle tüm ışıklardan ve seslerden gözleri kamaştı. Bir kumarhane kasabasında büyümüştü ama bu hiçbir zaman onun dünyasının bir parçası olmamıştı. İşçi sınıfının yaşadığı bir mahallede oturduğu için turistik şeylerle hiç ilgilenmemiş, daha sonra da hiç parti yapma fırsatı olmamıştı. Kendini hiçbir zaman yeterince güvende hissetmemişti. Bu kadar genç yaşta çok şey kaybetmişti ve odaklanabildiği tek şey haftadan haftaya hayatta kalmaktı. Bazen de gün be gün. Ve sonra hamile olduğunu öğrenmesi... işte bu her şeyi değiştirdi.

Kumar makinelerinin başına oturduklarında bir kokteyl garsonu onlara sulandırılmış içkiler getirdi ve jetonları onlara yedirdi ve kumar oynamak için ayırdıkları her senti kaybetmelerine birkaç dolar kaldı, ki bu çok fazla değildi. Ama bunun iyi harcanmış bir para olduğunu düşünüyordu ve adamın yüzündeki gülümsemeden onun da öyle düşündüğünü anlayabiliyordu. En son ne zaman bu kadar eğlendiğini hatırlamıyordu. Buna ihtiyacı vardı ve farkında bile değildi. Kendini kısa bir süreliğine de olsa genç ve cesur hissetmeye izin verdi. Yanındaki kısa taburede oturan Evan'a baktı, son birkaç jetonlarını makineye rahatça yerleştiriyordu. "Bu gece için teşekkürler," dedi.

Adam ona baktı ve kadının nefesi kesildi. Çok güzeldi ve çok da mutlu görünüyordu. Çok *kaygısız*. Arkasındaki ışıklar yanıp sönerek renkli bir hale oluşturdu ve onu ürküttü. Callie'yle uçurtma uçururken onun kayıtsız mutluluğuna küçük bir bakış atmıştı ama böyle görünmüyordu. Çünkü o zaman tamamen sınır tanımamıştı. Sanki babalık statüsünü test ediyordu, bunun şokunu atlatmıştı, belki de geleceğin nasıl görüldüğü konusunda gergindi.

Belki de o kafeslere kapatılmadan önce, Noelle'in aksine, çoğu zaman kaygısızdı. Statü sahibi zengin bir aileden geliyordu, hayatı boyunca popüler olmuştu, erkekler onun gibi olmak istemişti ve kızlar okulda onun etrafını sarmıştı. Evet, çok mutlu günler yaşadığını tahmin ediyordu ama hiçbir zaman şimdiki gibi mutlu olmamıştı ve onun neşesinin ışığında donup kaldığını hissetti. Çok *güzeldi*. Adam ona bakarken gözleri yumuşadı. "Benim için zevkti," dedi.

Kolu çekti ve paralarının son parçasını da kaybettiler, ikisi de iki büküm olup güldüler. Tam olarak neyin komik olduğundan emin değildi. Sadece

bir şeydi. Belki de şanslarının tükenmiş olmasıydı. Yine de bu durumda şanslarının tükenmesi iş adamı olamayacakları anlamına geliyorsa, bunu sorun etmiyordu. Bir zamanlar, ihtiyaç duydukları tüm şansı tam da ihtiyaç duydukları anda elde etmişlerdi ve işte bu yüzden şimdi buradaydılar, kaybetmenin yüzüne gülüyorlardı. Çünkü *yapabiliyorlardı*. Kaybetmek ve *önemli bir şey olmadığını* söyleyebilmek ne harika bir şey.

Kumarhanenin içinde insanları izleyerek yürüdüler. Noelle'in düşünceleri dönüp duruyordu; ışıklar, sesler ve birbiriyle yarışan gürültüler kendi zihninin derinliklerine dalmasına neden oluyordu. Her yerde kumarbazlar bahis oynuyordu. Bazıları kazanıyor, çoğu kazanamıyordu. Bu kadar çok kişinin bir kolu çekerek, bir çift zar atarak ya da bir el kâğıt koyarak risk almasını sağlayan şey neydi? Çökmesi neredeyse garanti olsa bile, bağımlılık yaratan o kısa umut anı mıydı?

Yürümeye devam ettiler, Noelle'in zihni dolaşmaya devam ediyordu. Tallulah Marsh'ın söylediği kelimeler ve cümleler sürekli öne çıkıyordu ve onları görebildiğine yemin etti, kadının kıyafetiyle aynı parlıtlı pembeyle yazılmış, kirpiklerindeki yapay elmaslar gibi parlıyordu. *Sanki biri beni tanıyor gibiydi*.

Kimi? Onu kim tanıyordu? Ve Noelle de aynı şeyi hissetmemiş miydi?

Sağ tarafındaki bir kumar makinesi dikkatini çekti, çizgi film hayvanları çılginca sırtıyordu. Bir ayı, bir geyik, bir tavşan.

Küçük tavşan.

Ona *küçük tavşan* demişti çünkü o da önce kendisine öyle demişti. Sekiz yılını unutmaya çalışarak geçirdiği odadaki konuşmaya uzandı. Burası ile orası arasında bir yerde süzülüyordu, etrafını saran kaos ona bir rüyadaymış gibi hissettiriyordu. Evan onu yönlendirirken eli onun ellerindeydi. Güvenli.

Hafif aksanlı -ya da belki aksanlı- adam ona kalemin grafitini vermişti. Adamın bu yüzden böyle bir istekte bulunduğundan emindi. Onun tarafından çizilmiş bir resim istediği için değil. Bu bir kurnazlıktı. Onun bu olasılığı anlayacağını biliyordu. *Kırılma* kelimesini vurgulamıştı, bu da onun hatırlamasını sağlamıştı. Sonra da "*Çok ateşlisin*" demişti. Garip gelmişti çünkü öyleydi. Ona ipuçları sunuyordu. *Mola. Kalem. Sıcak. Ateş. Oh.*

Hafifçe tökezledi ve kendini yakaladı. "Hey, iyi misin?" Evan durup ona doğru dönerek sordu.

"Evet. Ben iyiyim. Odaya dönebilir miyiz?"

"Evet. Tabii ki. Zaten beş parasızsınız." Güldü. Umurunda değildi. Etrafı lüksle çevriliyken sıradan bir apartman dairesinde yaşayan bir özel dedektifti ve belli ki tüm bunlar onun için hiçbir şey ifade etmiyordu çünkü kendi hayalinin peşinden gitmekten vazgeçmişti; başkalarına adalet dağıttığı ama asla büyük bir servetle sonuçlanmayacak bir kariyer.

Uzun zaman önce San Francisco'daki kafede yaptıkları konuşmayı düşündü, Stanford'da mutlu olmadığını söylemişti. Kendisini tam da babasının yaşadığı hayata doğru sürükleniyor gibi hissetmiş ve bunun bir ölüm cezası gibi geldiğini söylemişti. Ve böylece, zor olmasına rağmen yolunu değiştirmişti. Evan hiçbir zaman daha kolay olduğu ve kendisinden beklendiği için daha öngörülebilir olan yolu seçmemişti. Kendi yolunu çizmişti. Para ve gücün çok ötesinde şeylere değer veriyordu. Hayatı bunun kanıtıydı.

Harikası, Evan Sinclair.

Kumarhanenin içinden geçip havanın durgun ve ılık olduğu sokağa çıktılar. Çöl havası.

Reno gibi. *Çatlamış toprağın üzerinde topallayarak yürüdüğünüz Meksika gibi.* Evan'ın elini tekrar tutarak inisiyatifi ele aldı, oysa daha önce onun elini tutan Evan'dı ve Evan şaşırmış gibi ona baktı. Ama sonra onu sıkıca kavradı ve otellerine giden yolun geri kalanını birlikte yürüdüler.

"Bekle, bir saniye," dedi, açık alanda yürürken havuzun yanındaki şezlonglardan birine oturdu. Kısa bir kahkaha atarak topuklu ayakkabılarını çıkardı. Onları nadiren giyerdi ve şimdi fark ettiği su toplamalarına neden olmuşlardı.

Evan onun yanındaki şezlonga oturdu ve arkasına yaslandı. Ayağına masaj yaparken omzunun üzerinden ona baktı, hafifçe gülümsedi ve sonra o da arkasına yaslandı. Yukarıdaki yıldızlar çok net, çok parlaktı. Adam uzanıp onun elini tuttu ve kadın çölde bu şekilde yattıkları, kanlı ve kırık bir halde aynı yıldızlara baktıkları anı hatırladı. *İkizler. İkizler.* Gülmek istedi, ağlamak istedi ve gözlerini yummak istedi ama yapamadı. Daha yeni görmeye başlamıştı.

"Odamda . . . odamda bir şeyler içmek ister misin?" İkisi de otururken Evan sordu. "Ya da sadece su... Açsan oda servisine de sipariş verebiliriz. Belki tatlı?"

Adam gergindi ve bu onu gülümsetti. "Su iyi olur. I . . . Sanırım bir şey hatırladım ... belki."

On dakika sonra asansörün sesi duyuldu ve kendi katlarında indikten sonra köşedeki kısa mesafeyi yürüyerek Evan'ın odasına gittiler. Kapının kilidini açtı ve ikisi de içeri girdiler, Evan topuklu ayakkabılarını tekrar çıkarıp masa sandalyesine oturdu ve diğer ayağını kaldırıp ona masaj yaptı.

O adam ona da masaj yapmıştı. Ona dokunmuştu. Ellerinin istediği yerde oyalanmasına izin vermişti. Ona acı da veren bir zevk sunmuştu.

Gözlerini kapatmaya, başını sallayıp onu engellemeye başladı ama sonra durdu ve kendini orada tutmak için ayağını sıktı. O dehşet odasında.

"Aldığımız tüm o şeyler, Evan . . kaleminden çıkan grafit, gül yaprakları ... bazıları rastgele ... hediyelerdi .. ama bazıları değildi."

Mini buzdolabından iki su çıkardı ve birini ona uzattı. "Evet. Katılıyorum. Sanki biri bize yardım etmeye çalışıyor gibiydi."

Tamam, harika. Onu bu konuda ikna etmek zorunda değildi. Başını salladı. "Evet, yani bildiğimiz kadarıyla birçok insan bizi izliyordu."

"Evet," dedi. "Çünkü bu bir tür oyundu. Ne yapacağımızı görmek için bizi kafeslere koyan manyaklar. Saf heyecan için. Bir tür kolezyum gibi."

Kolezyum. Tıpkı kralların kölelerin hayatları uğruna dövüşmelerini saf eğlence için izledikleri Roma Kolezyumu gibi. Bir ürperti omuzlarını kaldırmamasına ve sonra indirmesine neden oldu. "Evet, yani işin içinde para olmalı, değil mi?"

"Her zaman parayı takip et," diye mırıldandı. "Yani onlar -o sapıklar her kimse- bizi her şeyi gösteren bir canlı yayından izlediler. İzlemek için para ödüyorlardı. Dijital bir kolezyumdu ve tribünlerdeki kalabalık da onlardı."

Kumarhanede yanlarından geçip gittikleri tüm o donuk gözlü kumarbazları hayal etti. "Evet. Ama ya sadece izlemekle kalmasalardı. Ya onlara bahis oynama seçeneği de verilseydi."

Bu Evan'ı şaşırtmışa benziyordu. "Neye göre? Verilenler arasından yapacağımız seçimler üzerine mi?"

Başını salladı.

"Ve sonra bazıları bizi seks ya da şiddet amacıyla kiraladı," dedi. dedi.

"Evet. Ama belki de daha iyi bir terim bulamadığım için o kadar 'kiralanabilir' olmayan diğer kurbanlar farklı durumlara yerleştirildi."

"Ancak amaç her zaman bir başkasının acı çekmesine neden olmamak için başka bir kişinin ne kadar acı çekmeye razı olacağını görmektir."

"Çarpık," diye fısıldadı. "Ama kâğıt üzerinde ilginç."

"Sadece kâğıt üzerinde olmaması çok kötü."

"Çok kötü."

"Tamam, peki bize rastgele hediyeleri hangi gözetmenler gönderdi? Tereyağı ya da yer fıstığı gibi."

"Belki de kiracılar teşekkür etmenin çalgınca bir yolu olarak yemek hediyeleri göndermişlerdir. Belki de bizim bunları yediğimizi görmek onlara hastalıklı bir neşe veriyordu. Belki de bazıları oyunun devam etmesi için bizi sağlıklı tutmaya çalışıyordu."

"Peki ya diğer hediyeler? Rastgele olmayanlar?"

"Onlar -ya da belki sadece o ya da kadın, ama bence daha çok bir erkek- bize kaçmamıza yardımcı olabilecek eşyalar sağlıyordu. Bu kaçmamıza yardımcı oldu." "Kalem gibi. Yangın çıkarmak için kullandığın kalem gibi." Durakladı. "Milyon dolarlık soru : Biri senin yangını başlatabileceğini nereden bilebilir?"

nasıl yapılır?"

"Belki de bir elektrikçinin kızı olduğumu biliyordu. Bir elektrik prizinde nasıl yangın çıkarılacağını biliyordum çünkü çocukluğumdan beri babamı işlerde takip ederdim."

Çenesini kaşıdı. "Yani, bunu nasıl yapacağımı bilemezdim. Bir kurşun kalem ya da içinde ne olduğunu bilmediğim bir şey kafamın üzerinden uçup giderdi."

"Doğru. Kişisel bir şeydi. Bizi araştırmıştı."

Evan biraz kuşkulu görünüyordu ve bu yüzden dudağını ısırды, bunu açıklığa kavuşturmanın doğru yolunu düşünmeye çalıştı. Kumarhanede bir an için aklına gelmişti ve bunu yeterince açıklayamadığını düşünüyordu ya da belki de sadece zihninde düşünce *duyguya* birlikte örülmüştü ve bu kısmı aktarmanın bir yolu yoktu.

"Peki ya sen?" dedi. "O tokmak sana verildi. Sanırım bu tür şeyleri denetleyen kişi tarafından onaylandı çünkü şarkı söylememize eşlik edecek bir müzik aleti olarak sunuldu. Ama gönderenin gerçek niyeti bu değildi. Ve siz de öyle olmadığını biliyordunuz. Belki de onu gönderen kişi parmaklıklardan geçirmek için elinizi kıracağınızı biliyordu."

Sanki ona ateş yakmasını sağlayacak bir alet gönderildiğini zaten düşünmüş ama kendisine ne gönderildiğini düşünmemiş gibi durakladı. Ve onu nasıl kullandığını. "Bunu nasıl bilebilir ki? Herhangi biri nasıl bilebilir?"

"Tehdit edilen ilk şey buydu," dedi sessizce. "Bekâretime karşılık parmaklarını kurtardım."

Adam arkasını döndü, ama gözlerindeki derin acıyı görmeden önce değil. "Şimdi bile canın yanıyor," dedi.

"Tanrım, tabii ki öyle."

"Birileri bunu gördü. Elindeki kemikleri kırman üzerine kumar oynadılar. Ve haklıydılar."

"Tamam." Sesi boğuk çıkmıştı. "Tamam." Birkaç dakika sessiz kaldı, sanki bu olasılığı tartıyor, içine sindirmeye çalışıyordu. "Bir parçam bundan zevk aldı," dedi sonunda. Bir itiraf. Bunu dile getirmenin onun için zor olduğunu söyleyebilirdi. "Parmaklarım için ödediğin bedelden dolayı kendimi çok suçlu hissettim. Her darbeden neredeyse zevk alıyordum." Bilinçsizce parmaklarını uzattı ve sonra onları yumruk şeklinde kıvırdı.

Aman Tanrım. "Evan-" dedi, sesi nefes nefese çıkmıştı.

"Biliyorum. Böyle hissetmek zorunda olmadığımı biliyorum ama hissettim. Bazen hâlâ hissediyorum." Ona doğru döndü, suyun kapağını açtı ve uzun bir yudum aldı. "Yani birisinin kendi elimi kıracağıma dair bahse girdiğini mi söylüyorsun?"

Bir süre onu izledi ama devam etmesi için işaretini aldı. Buna bakmaya devam et. "Evet, ama bunun tekil bir bahis olduğunu sanmıyorum. Sanırım bir dizisinin bir halkasıydı." Bir an durakladı, zihni kaçışlarının her aşamasını hızlıca gözden geçirdi ve sonra başını kaldırdı. "Belki de buydu, bahislerden biri kaçıp kaçamayacağımızdı. Özgür kalmayı başarıp başaramayacağımız."

Bunu düşünür gibi görünürken bir an sessiz kaldı. "Yani özgür kalmamız her zaman bir olasılık mıydı?"

"Muhtemelen çok uzak bir tane. Bunu başarmamızın tek nedeni, bir engeli aşıp diğerine geçmek için tam da ihtiyacımız olan şeylerin bize gönderilmiş olmasıydı."

"Kahretsin." Başını hafifçe salladı ve kaşlarını kaldırdı. Yüz ifadesinden ne düşündüğünü anlayabiliyordu ve o da aynı fikirdeydi - bu çok fazlaydı ve beyni de acıyordu. "Yani, kurallar olmalı, değil mi? Yemek tepsimize bir silah gönderemez miydin sanki? Bize kim yardım ederse-

Bu bahse giren her kimse, strateji geliştirmeli, plan yapmalı ve sonra da bize söylenmeden *alacağımızı* ummalıydı."

"Evet. Bu da bir bakıma tüm kaçışımızın koreografisinin yapıldığı anlamına geliyor."

"Kim ama? Ne tür bir insan bunu yapabilir? Ama bizim için yardım çağırır mı?"

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, omzunu televizyonun bulunduğu dolaba yaslamıştı. Bir an için yanağının içini çiğnedi, konuştukları şeyin resminin tamamını görmeye çalıştı. Yine de bu zordu. Çok fazla varsayımda bulunuyorlardı ve geri kalanı kulağa gerçek olamayacak kadar inanılmaz geliyordu. Ama beyin fırtınası yapmaları gerekiyordu. Ellerinde başka ne vardı?

"Evan," dedi bir süre sonra. "Sana bu adamdan bahsetmek zorundayım." "Hangi adam?"

"Beni kiralayan adamlardan biri."

Onun gerildiğini gördü ama cevap vermekte ağırdan aldı, uzun bir su içti ve işaret parmağının tersiyle alt dudağını yavaşça sildi. "Bu konu hakkında asla konuşmayacağımızı söylemiştik."

"Biz öyle bir şey demedik."

"Anlaşıldı, Noelle."

Başını öne eğerek konuyu kabul etti. ". Evet, öyleydi. Ama şimdi?"

Gardırobu iterek duvara doğru yürüdü. "şimdi ne olacak?" diye sordu kadının oturduğu yere döndüğünde.

"Neden bu anlayışa saygı duyalım? O zamanlar kendimizi korumak için sır saklıyorduk. Ama şimdi ... o ikinci kattaki odada olanların bir kısmı hakkında konuşmanın yardımcı olacağını düşünmüyor musun? Belki hepsini değil ama utanacak bir şeyimiz yok Evan. Biz kurbandık, bunu biliyorsun."

Hiçbir şey söylemedi. Yüz ifadesindeki çalkantılı duyguyu gördü ve ona gitmek istedi ama yapmadı. Adamın duruşundan onu iteceğini hissetti. "Biri öne çıkıyor," dedi. "Bir adam öne çıkıyor. Ve bence ihtiyacımız olan eşyaları gönderenin o olma ihtimali var. Grafiti çıkarmak için kırdığım kalemle ona bir not yazmamı ya da bir resim çizmemi isteyen oydu. Alet bana verilmeden önce bile beni bu sonuca yönlendirdi." *Mola. Çok ateşlisin.* "İpuçlarını yakaladım çünkü konuştuğumuz dilin bir türünü kullandı, çok ince bir şekilde bazı kelimeleri mırıldandı ve

diğerlerini vurgulayarak. Göz bağı yardımcı oldu çünkü işitme duyumu çok daha hassas hale getirdi ama çoğunlukla gizli dilimiz nedeniyle belirli bir şekilde dinlemeye hazırdım."

"Sence ne yaptığımızı biliyor muydu?"

"Belki de. Ama eğer yaptıysa, bunu bizi ifşa etmek için kullanmadı. Bize yardım etmek için kullandı." Derin bir nefes aldı. "Ama sadece bu değildi. Sanki beni tanıyordu. Benimle bir keman gibi oynadı. Tanrı'ya şükür ama nasıl?" Gözlerini yana çevirdi ve Evan'ın arkasından baktı, görmüyordu, onun için olduğu kadar kendisi için de yüksek sesle düşünüyordu. "Sanırım gül yapraklarını, tırnak makasını ve muhtemelen tokmağı da o gönderdi."

Adam ona baktı, yüz ifadesi çok sıkıntılıydı. Merakının ışığını gördü ve onun bir şeylerin peşinde olabileceğini düşündüğünü anladı. Hatırlamanın verdiği acıya değdi. Bu korkunç anıları ortaya çıkarmasının bir nedeni vardı. Ona doğru birkaç adım attı ve elini uzattı. Kadın hiç düşünmeden elini kavradı ve adam onu ayağa kaldırarak pencerenin yanındaki küçük kanepeye götürdü.

İkisi de birbirlerine bakarak oturdular. "Bu adam hakkında başka ne hatırlıyorsun?" diye sordu nazikçe.

Derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. "Maske takmıyordu ya da en azından takmadığını söylüyordu. Ama gözlerim bağlıydı, bu yüzden onu hiç görmedim. Ama sesi daha yaşlı geliyordu, belki ellili yaşların sonunda ya da altmışlı yaşların başındaydı. Bana *küçük tavşan* dedi," diye mırıldandı. Gözlerini kapadı, yüzünü buruşturmasına engel olamadan onu gözlerinin önüne getirdi. Bunu saklamadı. Saklamasına gerek yoktu, Evan'dan değil. "Kültürlü biriydi. Bunu söyleyebilirim. Hafif bir aksanı vardı, çok hafif. Yine de tuhaftı, çünkü neredeyse ... farklı kelimeler arasında gidip geliyor ve sadece belirli kelimelerde kalıyor gibiydi."

"Farklı aksanlar mı?"

"Evet. Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Ama her halükarda, bir zamanlar kullandığı dil ya da dillerde uzun zaman olmuştu."

"Konuştuğumuz antika dükkanının sahibi olan adam gibi."

"Evet... ama Bay Baudelaire'in aksanı çok bariz bir şekilde Fransızcadı ve sadece Fransızcadı. Tanıdım. O dili daha önce duymuştum. Aksanını tanımak kolaydı."

"Farklı dillerde konuşan insanların ses kayıtlarını dinletsek diğer adamın aksanını tanıyabilir misiniz?"

Gözlerini açtı ve başını hafifçe salladı. "Bilmiyorum. Muhtemelen hayır. Şu anda aklıma bile getiremiyorum. FBI bana o odadaki adamların maskeli yüzleri dışında tarif edebildiğim kadarını tarif ettirdi ve o adamın aksanını da tarif edemedim. Sadece çok hafif bir aksanı vardı. Ama kayıtları dinlemedim."

"Belki de bunu denemeliyiz. Reno'ya döndüğümüzde," dedi.

"Belki." Yine de bunun nasıl yardımcı olacağını bilmiyordu. Ya yüzlerce kaydı dinledikten sonra adamın aksanını Türk, İsveçli ya da hiç gitmediği başka bir yer olarak algıladıysa? Bununla ne yaparlardı?

"Başka ne var?" diye nazikçe dürtükledi. Dizleri birbirine değiyordu ve onun yakınlığı kızın biraz gergin ama çoğunlukla rahatlamış hissetmesine neden oldu.

"Mücevherlerden bahsetti." Gözlerini kıstı, görüşünü geri getirmeye çalıştı, karartmak için çok uğraştığı yerde ışıkları açtı. "Kadınları toplayan ve onları mücevherlerle süsleyen bir adam hakkında bir hikaye anlattı."

"Toplandı mı?"

"Sanırım kaçırıldı demek istedi. Çalındı. Durumu bizimle ilişkilendiren bir şey söyledi."

"Tamam." Sesinde şimdi daha derin bir merak notası vardı ve bu onu teşvik etti.

"Sanırım bana bu kadınlardan biriyle bir hamilelik yaşandığını ve bir kız ve bir erkek olmak üzere ikizlerin doğduğunu söyledi. Ve katliama dönüşen bir balodan bahsetti."

Gözlerini kırıştırdı, uzanıp onun ellerini avuçlarının içine aldı. "Noelle, tüm bunlar araştırılması gereken şeyler olabilir. Eğer bir tür katliam olsaydı, kesinlikle haberlerde olurdu. Kayıp olduğu bildirilen kadınlar da öyle... Belki de şu anda özgür olan ve araştırabileceğimiz biri tutuklanmıştır."

"Ya da belki de hepsi saçmalıktı." Durakladı. "Bu bilgiyi FBI'a da verdim ve o zaman bana polis veri tabanlarında bu tür bir suçla eşleşen hiçbir şey olmadığını söylediler."

Hafifçe söndü. "Belki de doğru şeyleri aramıyorlardı. Ya da belki de hiç kimse yakalanmamıştır."

"Belki." Omuzlarını yukarı çekti. Bu konuşmayı başlatan oydu ve bu konuda konuşmak, içini dökmek için sabırsızlanıyordu. Ama bu durum onu da çok yormuştu ve aniden yorgunluğunu hissetti.

O üst kattaki odanın anılarının ağırlığıyla gelen. Ona tecavüz eden adamlar, kanaması, canının yanması, iç çamaşırlarıyla kendini temizlemeye çalışırken ve sonra onları tekrar giyerken kendini ne kadar iğrenç hissettiği - hatırladığı acının bazen hiç beklemediği bir anda ona çarpması. *Tanrım, anlatılamayacak kadar iğrençti.* Bitkin bir halde arkasına yaslandı. O adam kimdi ve onu nasıl bu kadar objektif olarak tanıyabilmişti?

"Yatağa gitmeliyiz," dedi Evan. "Sabahleyin ya da ikimizden birinin aklına başka bir şey geldiğinde konuşuruz."

Başını salladı ve adamın bakışlarıyla buluştu. Adam onun yüzünde bir şey arıyordu, bu yüzden gözlerini kaçırdı. Adamın ne aradığını biliyordu ve eğer arkasını dönmezse onu bulacaktı. O da onu istiyordu. Kendini savunmasız ve üzgün hissediyordu ve karanlıkta yalnız hissettiğinde onu her zaman istediği gibi istiyordu. Noelle ayağa kalktı. "Bu gece için teşekkür ederim," dedi. "Başladığı kadar eğlenceli bitmediğini biliyorum."

O da ayağa kalktı. "Sorun değil. Bu yolculuğu gerçekten eğlenmek için yapmadın. Bu gece çok eğlendim." Kısa bir süre utangaç ve çocuksu göründü. "Ve belki döndüğümüzde takip edecek başka bir şeyimiz olur."

Onu kapıya kadar geçirdi ve sonra odasına girmesini izledi. Fiziksel, zihinsel ve duygusal olarak çok yorgundu ama yine de Paula'ya kısa bir mesaj gönderip yatağa girdikten sonra uzun süre tavana baktı, huzursuz ve uykusuzdu ve Evan'ın yan duvardan yayılan sıcaklığını hissedebildiğine yemin etti.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Noelle, Evan'ın ofisinde etrafına bakındı. Küçüktü ve belli ki Evan burayı tasarlamak için pek kafa yormamıştı ama yine de potansiyel barındırıyordu. Arka duvar boyunca açık tuğlalar vardı, tavan yüksekti ve siyah boyalı açık kanallar vardı ve caddeye bakan ve içeri tonlarca doğal ışık alan son derece uzun iki pencere vardı. Umutsuzca bir kilime ve birkaç sanat eserine ihtiyaç duysa da iyi bir havası vardı.

"Tipik karanlık özel dedektif kazıları mı?" diye sordu.

Güldü. "Hayır, aslında Sherlock, ben tam tersini düşünüyordum. Eğer karanlık özel dedektif rolünü üstleneceksen çok daha kasvetli ve daha az karakterli bir şeye ihtiyacın var."

Sırıttı. "Otursana." Birkaç adım atarak siyah deri kaplamalı ahşap masanın diğer tarafındaki plastik sandalyeye geçti. Masa çok havalıydı. Sandalyeler sanki Walmart'tan alınmış gibiydi. Ucuz plastiğe oturdu ve bacak bacak üstüne attı.

Evan onun karşısındaki koltuğa oturdu ve bir dosya çıkardı. Reno'ya öğleden önce varmışlardı ve günün geri kalanını saklama kabında kalan eşyaları temizleyerek geçirmişti. İstemediği büyük mobilyaları alan yerel bir ikinci el dükkânından eşyaları almak için randevu almıştı. Babasının yatar koltuğunu saklamayı düşünmüştü ama onu Güney Carolina'ya götürmenin pratik bir yolu yoktu ve zaten kulübesinde ona yer yoktu.

Tüm seti olmasa da annesinin tabaklarından birini saklıyordu. Eve döndüğünde onu kitaplığındaki bir sehpaye koyacaktı. Aradığı fotoğraf kutusunu da bulmuş ve onu da almıştı. En parlak nokta Callie'yi arayıp eve döndüğünde onunla paylaşacağı fotoğrafları olduğunu söylemek olmuştu. Noelle'in küçük bir kız olduğu zamanlara ait fotoğraflar. Callie sevinçle kıkırdamıştı ve bu tatlı, masum ses Noelle'e çok ihtiyaç duyduğu desteği vermişti.

Anahtarı kiralama ofisine iade ettikten sonra depozitosunu geri aldı ve *bu kadar* diye düşündü. Bu iş gerekliydi ama aynı zamanda bir başka vedaydı, *son* bir veda ve iş bittiğinde çok yorulmuştu. Bu durum, bir gece önce aldığı kötü uykuyla birleşince, saat dokuzda yatağa girmiş ve saat onda bayılmıştı.

Buna ihtiyacı vardı.

Görünüşe göre Evan günün geri kalanını, hafif aksanlı adamın ona uzun zaman önce anlattığı hikâyeyle bağlantılı olabilecek herhangi bir şey hakkında internette araştırma yaparak geçirmişti.

Mücevherler.

Kaçırılan kadınlar.

İkizler.

Potansiyel bir katliam.

FBI gibi, o da mükemmel bir şekilde eşleşen belirli bir suç bulamamıştı, ancak ona bazı olasılıkları olduğunu söyledi ve böylece onunla ofisinde buluştu.

"Ne buldun?"

Adam dosyayı açtı ve kadın bunun kısa bir çıktı yığını olduğunu görebildi. "Hikayenin kaçırılan kadınlarla ilgili kısmı doğruysa, suçu işleyen adamın asla yakalanmadığına inanmak zorundayım. Ya da suçlanmadı bile. Belki de onları öldürdü ve sonra kendisi öldü ve suçları asla ortaya çıkmadı."

"Katliam bile mi?"

Omuz silkti. "Belki de küçük bir katliamdı."

Ona gülümseme ve yüz buruşturma karışımı bir bakış attı. "Hmm. Tamam. Bu bize yardımcı olmuyor."

"Hayır, ama ilginizi çekebilecek birkaç şey buldum. Aramamı belirli tarihlere göre daralttım, bu da işimi biraz daha kolaylaştırdı."

Adam ona çıktıları uzattı, o da aldı ve yığının en üstündeki sayfayı taradı. Onu arkaya taşıdı ve ikincisini okudu. Her sayfa, farklı yerlerden, asla bulunamayan yerel kayıp kadınlarla ilgili bir dizi makaleden oluşuyordu. Üçüncü sayfayı öne çekti ve onu okudu. "Slovakya mı?" dedi. "Dünyanın her yerine mi gittin?"

"Yapabildiğim her yerde," dedi. "Aksanım yüzünden."

"İyi düşünmüşsün," diye mırıldandı ve yığının geri kalanına hızlıca baktı. Basit bir internet aramasının bu kadar çok kayıp kadınla sonuçlandığını bilmek oldukça iç karartıcıydı.

"Hâlâ biraz araştırma yapmam gerekiyor," dedi. "Ama bu daha fazla zaman alacak. Diğer ülkelerle ilgili olarak İngilizce pek bir şey yok, bu yüzden şimdilik bulabildiklerimi çıkardım. Bu sadece benim ilk bulduklarım."

Noelle Slovakya'dan gelen habere geri döndü ve bu haberin başlıklarını hızla okudu. Birkaç genç kız kaybolmuştu. On iki yaşından küçük çocuklar. *Bir zamanlar bir şeyler toplayan bir adam vardı, çok güzel şeyler. Mücevherler. Yakutlar. Zümrütler. Elmaslar. Ve onları çaldığı kadınların üzerine örtermiş.* Hayır, eğer ona hikâyeyi anlatan adamın sözlerine inanacaksa, bu tam olarak uymuyordu.

Sayfayı çevirdi ve Hollanda'da işlenen suçların da pek doğru olmayan kısa görüntülerini okudu. Sayfanın altına yakın bir yerde ilgisini çeken bir makalenin başlığı vardı ve Evan'ın çıktısını alıp tek sayfada derlediği küçük bölümü okudu. "Bu makalenin tamamının çıktısını aldınız mı?" diye sordu, parmağıyla kastettiği makalenin üzerine dokunarak.

Başını hafifçe eğdi ve sonra başını salladı. "Bekleyin." Masasının diğer tarafında başka bir klasör daha vardı ve onu çıkarıp büyük yığını gözden geçirdi. Adamın her coğrafi bölgeyle ilgili bilgileri tek bir sayfada derlemiş olması hoşuna gitmişti. Neye göz attığına dair bir fikir edinmesi çok daha kolay oluyordu. Birkaç tanesini hemen göz ardı edebildi, çünkü karşılarında olduğunu düşündüğü adamın yaşı konusunda zamanlama pek işe yaramamıştı.

Ona uzattığı sayfayı taradı. "Yerel yetkililer Brüksel'de Dedryck Van Daele adında, büyük bir elmas madenciliği şirketi olan Van Daele Diamonds'ın varisi olan bir adamı araştırdı." Başını kaldırıp baktı. "Elmaslar mı?" Mücevherler. *Onları mücevherlerle donatmış.*

Evan başını salladı. "Mücevherlerden bahsettiğini hatırladım ve bunun ilginç bir bağlantı olabileceğini düşündüm."

Birkaç paragraf daha okudu. "Dedryck adındaki bu adamı araştırmışlar çünkü yaşadığı bölgede birkaç genç kadın kaybolmuş ve o kadınlardan biri - kasabadaki bir garson - arkadaşına Dedryck'in onu kaybolmadan birkaç gece önce bir partiye davet ettiğini söylemiş." Kaşlarını çattı. "Ellerindeki tek kanıt bu mu? Bu kulağa biraz zayıf geliyor."

"Sanırım yerel yetkililer de böyle düşünüyordu, çünkü polisin onu takip eden diğer kayıplar için onu aradığına dair başka bir bilgi bulamadım."

"Dedryck'in çocuğu var mıydı? Özellikle de ikizleri?"

"Hayır," dedi Evan. "En azından o zaman iddia ettiği gibi değil. Aslında o makaleden sonra onun hakkında başka bir bilgi bulamadım. Aile şirketi artık faaliyette değil."

"Hmm." Bu da ilginçti. Aile hanedanlığını devam ettirecek kimse yok muydu? Yoksa finansal olarak başarısız mı olmuştu? Araştırmaya değer miydi? "Dedryck ... kaç yaşındaydı, seksenlerinde mi?" diye sordu. "Ölümüne dair bir kayıt aradınız mı?"

"Baktım ama hiçbirini yok. Yani ya ben yeterince dikkatli bakmadım ya da o hala hayatta ama başka bir yerde yaşıyor ve alışıyor."

"Tuhaf."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ama yine de size bu hikayeyi anlatan adamla bir bağlantısı olmayabilir."

İçini çekerek kâğıtları masanın üzerine koydu. "Öyle bile olsa, bu suçların bizimkilerle bir ilgisi yok. Bana yalan olabilecek bir hikâye anlatan, zar zor hatırladığım bir adamla ilgili olabilir de olmayabilir de." Ve eğer bunu ona başka bir amaçla anlattıysa, bunun ne olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Mizahtan çok hayal kırıklığı içeren kısa bir kahkaha attı. "Yabani otların arasına dalıyormuşuz gibi hissediyorum, Evan." Ve potansiyel olarak tavşan deliklerine düşmek üzereydik.

Bir elini yüzünde gezdirdi. En az onun hissettiği kadar sinirli görünüyordu. Ve yorgun da. Gecenin yarısına kadar yakınlardaki ve uzaklardaki kayıp kadınlarla ilgili dosyaları indiren oydu.

"Ve zamanım tükeniyor," dedi usulca. "Eve dönmeme bir haftadan az bir süre kaldı. Babamın deposunu boşalttım. Kasabada öylece takılamam. Hayatıma geri dönmem gerekiyor. Callie'ye geri dönmeliyim."

"İki hafta söz vermiştin." "Beş gün içinde doluyor."

"Yine de ilerleme kaydettik."

"Yeterli değil." Bir an pencereye doğru baktı. "Dinle, senin de onayını alarak o parayı Louise'e vereceğim." Vegas'a giderken uçakta Dow'un eşyaları arasında buldukları parayı kısaca tartışmışlar ama bir sonuca varamamışlardı. Noelle, annesinin yüzüğü için babasına ödenen paranın neredeyse kesin olduğunu düşünürsek, bu para üzerinde makul bir hak iddia edebileceğini biliyordu. Ama görünüşe göre bilinmeyen bir nedenle Dow'a da vermişti. Noelle kendini doğru hissetmiyordu.

saklıyordu. Ve Louise'in sehpasında gördüğü vadesi geçmiş sağlık faturaları bir gösterge ise, kadın bunu kullanabilirdi.

"Emin misin?" Evan sordu. "Annenin yüzüğünü geri almak için kullanabiliriz."

Kaburgalarının altında bir özlem vızıltısı titreşirken bile başını salladı. O yüzüğü istiyordu. Ama ne önemi vardı ki? Ne kendisi ne de babası için iyi anılar barındırıyordu. Annesi onu aldatmış ve bu ilişki yüzünden vurularak olmaması gereken bir yerde bulunmasına neden olmuştu. "Hayır. Louise'e vermeyi tercih ederim."

Küçük bir omuz silkme hareketi yaptı. "Benim sorun değil. Karar senin." "Akşam yemeği için buluşalım mı?" diye sordu.

Durakladı, bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyordu, ama ya fikrini değiştirdi ya da doğru kelimeler oluşmadı. Onun yerine sadece başını salladı. "Hint yemeği sever misin?"

"Hint yemeklerini severim."

"Harika. Otelinizin yakınındaki küçük, harika bir yerin adını size mesaj atarım." Onun hem sinirli hem de biraz üzgün olduğunu görebiliyordu ve bunu değiştirebilmeyi diledi ama yapamadı.

"Kulağa hoş geliyor." Eşyalarını topladı ve adam onu vedalaştıkları kapıya kadar geçirdi. Sokağa indiğinde, pencereye baktı ve adamın orada durduğunu, elleri cebinde ona baktığını gördü.

Noelle bazı ayak işlerini halletmiş ve Callie, Paula ve Chantilly için mükemmel hediyeler aramak üzere birkaç dükkâna uğramıştı. Aldıklarını otel odasına geri bırakmış ve dolaptaki kasaya bıraktığı spor çantasındaki parayı alıp Louise'in evine doğru yola çıkmıştı.

Reno'ya geri dönmek ilginçti. Başından pek çok kişisel trajedinin geçtiği bu yere dönmekle ilgili içinde bir miktar korku vardı. Ama döndüğü her yerde iyi anıların da olduğunu görünce şaşırdı. Ve bunlar kötü olanları yok etmese de, memleketine geri dönmekle ilgili hissettiği endişeyi gidermeye yardımcı oldu. Başka bir zafer, biraz daha kapanış. Ve minnettardı.

Otel lobisinde yürürken telefonu çaldı ve çantasından çıkarıp gülümseyerek FaceTime'dan arandığını gördü

Callie.

"Merhaba, ." Kızının sevimli yüzü ekranı doldurdu ve onu gülümsetti.

"Merhaba anne!"

"Kızım nasıl?"

"Güzel! Ben ve Paula deniz kabuğu avına çıktık ve şimdiye kadarki en büyüğünü buldum! Onu rafıma koydum." Noelle'in kitapları ve diğer favori eşyaları arasında duran büyük deniz kabuğunu görebilmesi için kamerayı bir anlığına çevirdi.

"Buranın hâlâ birinin evi olmadığından emin oldun, değil mi?" diye sordu gülerek.

"Evet," dedi ve gözlerini devirirken kamerayı geri çevirdi.

Ama sonra sırtıttı. "Seni özledim, anne."

"Ben de seni özledim, bebeğim. Ama yakında evde olacağım." Köşeyi döndü ve arabasını park ettiği yere doğru ilerledi. Eve erken gelebileceğinden bahsetmedi, çünkü henüz bir uçuş olup olmadığını bile kontrol etmemişti. Bunu bu akşam yemekten sonra yapacaktı.

"Paula seninle konuşmak istiyor, anne."

"Tamam. Seni seviyorum Callie. Seninle sabah konuşuruz, tamam mı?" "Tamam, anne. Ben de seni seviyorum."

Callie telefonu gülümseyen Paula'ya uzattı; Paula telefonda konuşurken tezgâhta yemek hazırladığı belliydi.

"Orada işler nasıl gidiyor?" Noelle sordu.

"Harika! Callie ve ben tüm şehri dolaştık. Bana en iyi bisiklet yollarını ve şeker dükkanlarını gösteriyor."

Noelle güldü, anahtarlığını tıklattı ve ardından kiralık arabasının kapısını açtı ve binmeden önce spor çantasını yolcu koltuğuna fırlattı. "Eminim. Şuna dikkat et. Annesinin tatlı düşkünlüğüne sahip."

"Oh, farkındayım." Paula gülümsedi ama sonra yüzü ciddileşti. Omzunun üzerinden şöyle bir baktı ve mutfağın diğer tarafına doğru ilerledi. "İşler nasıl?"

Noelle anahtarı kontağa taktı ve klimayı açtı ama sonra henüz kemerini bağlamadan koltuğuna geri oturdu. "Zor," diye itiraf etti. "Karmaşık." Gözlerini bir an için camdan dışarı dikti ve sonra Paula'nın endişeli yüzüne baktı. "Garip olan birkaç şey keşfettik, ama kesin bir yere götüren bir şey yok."

Paula ona sempatik bir bakış attı. "Yine de hiç denemeseydin pişman olurdun."

"Biliyorum. Haklısın. Her neyse," dedi tokasını vücuduna doğru çekerek. "Eve planladığımdan biraz daha erken gelebilirim. Sana haber veririm."

"İstedığın kadar kalabilirsin. Bu benim için bir tatil. Kızınız çok eğlenceli."

"Teşekkürler, Paula. Sana borçluyum."

"Bana asla borçlu değilsin." Noelle'e bir öpücük verdi, Noelle de ona bir öpücük verdi ve sonra vedalaştılar ve Noelle trafiğe çıkmadan önce telefon bağlantısını kesti.

Louise'in dairesine gitmek on dakikadan az sürdü. Noelle arabasından inip gökyüzüne baktığında havadaki yağmur kokusunu aldı. Kalaylı ve koyu griydi, bulutların arasından gümüşü ışık huzmeleri parlıyordu. Güzel bir şeyi seyretmek için hiçbir fırsatı kaçırmazdı ve şimdi de öyle yaptı; spor çantasının askısını omzuna atıp Louise'in kapısına doğru yürümeden önce bir süre o cennet gibi gökyüzüne baktı.

Yaşlı kadın kapıyı açtığında yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi. "Ah. Selam. Bana bir soru sormayı mı unuttunuz?"

"Hayır. Kardeşinizin eşyaları arasında bir şey bulduk ve onu size geri vermek istedim."

"Bir şey mi?"

"Para," dedi ve çantayı ona doğru itti.

Louise kaşlarını çattı, çantanın fermuarını içine bakmadan önce şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Küçük bir nefes çekti. "Bu-"

"On bin dolardan fazla. Görünüşe göre babam Dow'a bir iş için nakit ödeme yapmış, o yüzden senindir." Noelle ona gülümsedi. "Senin için en iyisini diliyorum, Louise."

Louise ona arabasına doğru gitmeye başlamıştı. Noelle başını söz konusu tarafa doğru eğerek döndü.

"Bir saniye bekle," dedi kadın, daha önce yaptığı gibi başındaki eşarbyı çekiştirdi ve sonra dönüp bir dakikalığına gözden kayboldu. Noelle kapısına doğru birkaç adım attı ve Louise ona bir şey uzatarak yeniden ortaya çıktı. Bir iPad. "Özür dilerim," dedi. "Tamamen dürüst değildim. Bu Dow'un eşyalarının arasındaydı. Kutunun üst kısmına yakındı ve taşındığımda buldum. Hatta bir buçuk hafta önce şarj ettim ki

silip satacaktım. Sadece henüz fırsat bulamamıştım." Bir an için utanmış görünüyordu. Noelle nefesini tutarak elektronik cihaza uzandı. "Özür dilerim," dedi Louise. "Paraya gerçekten ihtiyacım vardı."

Noelle başını salladı. "Üzülme. Anlıyorum. Ben Buna bakacağım ve sonra iade edeceğim. İstersen yine de satabilirsin."

Louise başını salladı ve kapının yanında yere bıraktığı spor çantasına doğru başını salladı. Gözleri yaşlarla doldu ve eşarbını tekrar çekti. "Hayır. Sende kalsın. Ne istiyorsan onu yap. Onun kodu köpeğimiz Scout'un doğum günüydü, oh dört on bir. Aptal adam o köpeği çok severdi. Hala ondan bahsederken ağlardı, ta ki onu son gördüğüm zamana kadar. Bu kadar teknik biri için kolay bir şifre seçmişti, ama bu senin için Dow'du. Zekice ve aptalca. Her neyse, umarım içinde yardımcı olacak bir şeyler vardır. Bunun için teşekkür ederim." Tekrar spor çantasına doğru başını salladı. "Ne kadar yardımcı olacağını tahmin bile edemezsin."

Noelle hafif bir şaşkınlık içinde arabasına doğru yürüdü. Beklediği son şey buydu. Bir iPad. Bir telefon değil, ki bu ona bir şeyler bulma konusunda daha fazla umut verebilirdi. Tek bildiği, Dow'un bunu o kadın arkadaşını daha da etkilemek için kitap indirmek amacıyla kullandığıydı. Yine de kalbi heyecanlı bir umutla hızlandı. İçinde ne olabileceği beklentisi.

Arabasına bindi ve havayı açtıktan sonra iPad'i açtı. Hâlâ yüzde on şarjı vardı. Louise'in ona verdiği kodu yazarken uzun ve yavaş bir nefes aldı. Programlar ve uygulamalar küçük ekranda belirdi ve Noelle fotoğrafları açtı. Sadece birkaç tane vardı ve ilk başta ne olduklarını anlayamadı. Anladığında gözleri büyüdü ve neredeyse cihazı düşürüyordu. "Aman Tanrım," diye nefes aldı. O anda daha fazla arama yapamazdı, çünkü başka bir şey için kablosuz bağlantı gerekiyordu. iPad'i yolcu koltuğuna bıraktı ve titreyen elleriyle direksiyonu kavradı. *Aradıkları bağlantı bu muydu?*

KIRKINCI BÖLÜM

Kapı sürgüyle açıldığında Cedro küçük bir çığlık attı. Rahatsız edici bir rüyaya dalmıştı ve bu ses onu uykusundan hızla çekip çıkarmıştı. Bu kez iki muhafızın içeri girmesini izledi, onu oradan çıkaran adam ve diğer odada nöbet tutan adam. Biri Grim'i omuzlarının altında tutuyor, diğeri de ayaklarını taşıyordu. Cedro'nun nabızı hızlandı ve onu kafesine götürüp içeri atmalarını, sonra da kapıyı açıp sabitlemelerini seyretti.

Cedro adamların bekledikten sonra kafesinin uzak tarafına doğru koştu. "Hey! Hey! Yaşıyor musun?" diye seslendi. Panik boğazında yükseldi. Yalnız kalmak istemiyordu. *Lütfen ölme.*

Grim kafesinin zemininde yatıyordu. Sırılsıklamdı ve derisi kıpkırmızıydı. Cedro bir yerinde yara olup olmadığını anlamaya çalışarak bakarken, yaşlı adam *gülmeye* başladı. İlk başta yumuşaktı ama sonra yükseldi. Cedro gözlerini kırıştırdı. Delirmiş miydi? Ona ne olmuştu da aklını ? Grim kollarını beline doladı, yan döndü ve kahkahalarla uludu.

"Neyin var senin?" Cedro bağırdı. Adama fırlatacak bir şeyi olmasını diledi. Kahkahası kafa karıştırıcı ve korkutucuydu.

Sanki yaşlı adam gülme geçirirken bile aklını okumuş gibi, sesler yumuşadı, kahkahalar yutkunmalara ve ardından sığ nefeslere dönüştü. İnledi, kollarını belinden çekti ve yüzüstü dönerek yanağını soğuk beton zemine dayadı. Birkaç dakika boyunca bu şekilde nefes aldı, yanağından aşağı nem damlaları yuvarlandı. Terden sırılsıklam mı olmuştu? Ona ne yaptırmışlardı? "Öldüğünü sanıyordum," dedi Cedro.

"Neredeyse," dedi Grim, kendini yerden kaldırdı ve parmaklıklara yaslanıp oturana kadar yavaşça yükseldi. "Ama tam olarak değil."

Cedro dumanı tüten bir öfke duyuyordu ve nedenini bile bilmiyordu. Boğazından tiksinti dolu bir ses çıkardı. *Bana yaptıklarını ona da yapmışlarsa yaşlı adam nasıl gülebilirdi?* "Madem ölmek istiyordun, neden ölmedin domuz?"

Grim gülümsedi ve bunda neredeyse nazık bir şey vardı. "Bu iyi bir soru." İcini çekti, sonra çabucak solan küçük bir kahkaha daha attı. Cedro neyin komik olduğunu sormayacaktı. Koridorun sonundaki odada her ne oluyorsa onu ve güldürmüştü ama Cedro bilmek istemiyordu çünkü o zaman Grim'e başına gelenleri anlatmak zorunda kalabilirdi ve bunu yapamazdı.

Cedro iki nane şekerine baktı. Şekerlemeleri Grim'e fırlatabilirdi ama önündeki çubuklar yüzünden muhtemelen ıskalayacaktı ve ona isabet etseler bile hiç acıtmayacaklardı. Ayrıca onları istiyordu. Onları neden sakladığını bilmiyordu; sadece saklıyordu. Ona babasını hatırlatıyorlardı, sahip olduğu tek iyi anılardan bazılarını. Babası onları yavaş yemesini, boğulma tehlikesi yaratabileceklerini söylemişti.

Cedro başını çevirdiğinde Grim'in her ikisine de verilen iki dua kartını alıp bir süre onlarla kendini yelpazelediğini ve yüzünde düşünceli bir ifade olduğunu gördü. "Dualarını biliyorsun, değil mi Cedro? Onları sana annen öğretti, değil mi?"

Cedro boğazından hırıltılı bir ses çıkardı ve annesinden bahsetmenin getirdiği duyguyu yuttu. Evet, dualarını biliyordu. Bazen uyumadan önce dua ederdi, birinden yardım istediği için değil, kendisini daha az yalnız hissetmesini sağladığı için.

"Güzel," dedi Grim ve adamın gözlerinde Cedro'nun nasıl tarif edeceğini bilemediği bir şey belirdi. Terden sıırılsıklam olmuş ve kafesinde zar zor doğrulabilen yaşlı adam bir an için *hiddetli* göründü. "Benimle dua et, Cedro," dedi.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Noelle, Evan'ın dairesine yaptığı yolculuğu neredeyse hiç hatırlamıyordu, şoktan sersemlemiş bir halde kendini oraya yönlendirebilmiş olmasına neredeyse şaşırmıştı. iPad'ini ve çantasını kaptığı gibi arabasından inerek Evan'ın kapısına doğru koştu.

Kapıyı çalması sadece bir dakikasını aldı, onu görünce kaşları düştü. "Noelle. Hey, buluşacağımızı sanıyordum, iyi misin?"

iPad'i ona doğru itti. "Parayı Louise'e götürdüm, o da bana bunu verdi. Dow'unmuş. Onu silip satacaktı." Kadın içeri girdi ve adam kapıyı arkasından kapattı.

"Hiç baktın mı?"

"Sadece fotoğraflar." iPad'i açtı ve ardından fotoğrafları getirerek cihazı ona uzattı. Tam olarak ne anlama geldiklerini bilmiyordu. Beyni bulanıktı ve *bu* fotoğrafla buldukları diğer her şey arasındaki noktaları birleştirmekte zorlanıyordu.

Evan aldı, bir avuç resim arasında gezinirken kaşları çatıldı. "Bunlar ... eskiden gittiğim spor salonunun resimleri." Başını kaldırıp ona baktı. "Beni götürdükleri spor salonu."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi. Ona kaçırıldığı spor salonunun adını hiç söylememişti, ama kız orayı liselerine yaklaşık on dakika uzaklıktaki bir spor salonu olarak tanımıştı - ve belki de hâlâ öyleydi. Bütün sporcular orayı kullanırdı. "Bu ne anlama geliyor?" diye sordu.

Evan ekranda başka bir şey daha açmıştı ve ona bakarken gözleri büyüdü. "Notlar uygulamasına spor salonunun adını ve adresini yazmış," dedi. "Ve benim adımı da."

Bir nefes verdi. Pekâlâ, Evan ile fotoğraflar arasında kesin bir bağlantı olup olmadığını merak ediyorlarsa, artık tahmin etmelerine gerek yoktu. Dow, Evan'ın bu fotoğraflarda

ve kanıt mı topluyordu? Bu yüzden mi öldürüldü? Bulduğu şey babasının bir zamanlar dava ettiği adamın oğluyla ilgili olduğu için mi babasına gitmişti? Babası da bir şeyler öğrenmiş ve Dow'u öldürenlerle aynı kişilerin onun peşinde olmasından mı korkmuştu? Akıllı bir sorudan diğerine gidip geliyordu.

Evan başka bir şeye dokundu ve sonra durakladı, ekranı döndürdü ve sonra tekrar döndürdü.

"Ne?" diye sordu.

iPad'i ona doğru çevirdi. "Buradaki fotoğraf. Bulanık ve bir resmin resmi gibi görünüyor." Dudağını ısırды, sıkıntılı görünüyordu.

iPad'i adamın elinden aldı ve aynı şekilde çevirerek ne olduğunu anlamaya çalıştı. "Bir kanepenin köşesi ve bir ekranın köşesi gibi görünüyor." Tuhaf bir fotoğraftı. Sanki biri fotoğraf makinesini düşürmüş de aşağı inerken fotoğrafını çekmiş ya da biri gizlice fotoğraf çekmeye çalışıyormuş gibi görünüyordu. Gözlerini kısarak iPad'i yaklaştırdı. "Ekranı ne olduğunu görebiliyor musun? Bir web sitesinin bir bölümünü görebilirsiniz. Ya da belki de bütün bir web sitesidir, ama garip bir site." Tuhaftı çünkü bir işletmenin adı ya da tanınabilir bir şey değildi. Eğik çizgiler ve tire işaretleriyle ayrılmış bir dizi rakam ve harf gibi görünüyordu. Telefonuna uzandı ve aceleyle arabasında unuttuğunu fark etti.

"Kablosuz şifren ne?"

Adam ona verdi ve o da ayarlara yazıp bir arama motoru açtı. İleri geri gitti, resimdeki web sitesi adresini her seferinde birkaç rakam girerek aradı. O kadar uzun bir dizeydi ki, tamamını hatırlayamadı. "Kahretsin," diye mırıldandı site ona var olmadığını söylediğinde.

"Noelle."

Başını kaldırdı ve adamın yüzündeki sert ifadeye şaşırdı. "Ne oldu?"

Bir an için parmağını alt dudağının altına sürttü. "Ya ... ya izleyiciler bizi izlemek için bu siteyi kullanıyorsa? Hediyeler göndermek için, bizi kiralamak için ve bilmeden oynadığımız hastalıklı bir oyunun parçası olarak mevcut olan diğer her şey için?"

Kaşlarını çattı, gözlerini kırptırdı. Sadece Dow'un Evan'ın kaçırılmasıyla ilgili olası bilgisini merak ediyordu. Ama insanların kafeslendiğine ve işkence gördüğüne dair doğrudan kanıta sahip olmak? Başını iki yana salladı. Bu gerçeği sorgulamışlardı.

Dow bir bilgisayar korsanıydı ve belki de bu yetenekleri sayesinde bir şeyler bulmuştu, ama ... "Eğer Dow gerçek oyunu hacklemiş olsaydı, beni, seni ya da başka birini görse bile polisi arardı. Her dürüst insan bunu yapardı."

Başını iki yana salladı. "Notlar uygulamasındaki tarih kaçırılmamdan bir hafta öncesine ait." Adamın gözleri kıza dikilmişti ve kız gözlerini kırpıştırarak başka tarafa baktı.

"Ne diyorsun sen?" diye sordu. Ama bildiğini sanıyordu. Ve bu kavranamayacak kadar korkunçtu.

"O fotoğraflardaki spor salonundan, notlar uygulamasında isim ve adres olarak listelenen spor salonundan kayboldum. O gün ve o saat için planlanmış bir fizik tedavi randevum vardı. Birisi orada olacağını biliyordu. Biri beni kaçırmak için tuzak kurmuş. Kafese tıklamak için."

Aklı karışmıştı. Dow'un olası kaçırılma olayını bilmekle kalmayıp bu olaya karıştığını öne sürüyordu. Ona tuzak kurmuştu. "Dow'un bunu yapmak için hiçbir nedeni yok. Dow senin kim olduğunu bile bilmiyordu-"

Evan yumuşak bir sesle, "Notlar uygulamasındaki tarih aynı zamanda babanın dükkânında randevusu olduğu günle aynı," dedi.

Adamın söylediklerinin başka anlamları da dank edince bir an sarsıldı. "Hayır. İmkânı yok. Bunun için babamı mı suçluyorsun?" diye sordu, bacaklarından aşağı süzöldüğünü hissettiği şokla birlikte sesi kuşkuluydu. "Babamın hacker arkadaşına bu siteye girmesini ve seni bu iğrenç oyunun bir parçası yapmasını sağladığını mı düşünüyorsun? Ne olarak, Evan? Babandan intikam almak için mi?"

"Başka ne mantıklı?" Sesi sakın ama ihtiyatlıydı. Önerisinin kızın öfkeden neden olacağını biliyormuş gibi ona bakıyordu. Yine de onun gözlerindeki kararlılığı da gördü. Söylediği şey ona mantıklı geliyordu. Ama ona değil. *Hayır*.

"Başka *her* şey mantıklı," diye homurdandı, kanı kaynarken bile umutsuzca soğukkanlılığını korumaya çalışıyordu.

Elini saçlarının arasında gezdirerek bir nefes verdi. Adamın parmak eklemesindeki beyaz yara izlerini gördü ve bunlar öfkesini yatıştırmaya yaradı. Bu yara izlerinin oluşmasına neden olan korkunç yaralanmaya sebep olduğu an zihninde canlandı... dayanılmaz acıya rağmen *devam etmek* için gösterdiği saf cesaret. Daha büyük bir amaç için. Hak etmediği bir ceza olarak. Onun için.

"Dinle," dedi. "Tereddüt etmiş olabilir. Belki de pişman olmuştur. Belki de bu yüzden yüzüğü sattı ve parayı Dow'a verdi. Bilmiyorum, bir şekilde düzeltmek için. Ama Dow *düzelmedi*. Onun yerine, belki de soyulmadı ama siteyi hacklediği kişi tarafından öldürüldü."

Başını iki yana salladı. "Bunların hepsi çok çılgınca. Bu bir spekülasyon. Ve mantıklı bile değil. Babam asla böyle bir şey yapmaz. Yapmazdı." Arkasını döndü, kendine sarıldı.

"Emin misin?" Evan arkasından yaklaşıp kızın sırtını kendisine doğru çevirerek sordu. "Babam hayatını mahvetti, Noelle. Bunu kendin bile söyledin. Ondan intikam almak için oğlunun canavarlar tarafından öldürülmesinden daha iyi bir yol var mı?"

"Ama babanın haberi bile olmazdı," dedi, sesi zayıftı. "Sadece kaybolurdun ve o da nerede olduğunu merak ederdi." Çenesini eğdi, onun gözlerine baktı, onları araştırdı, zihninde karanlık bir şey dolaşıyordu. Gözlerini kısa bir süreliğine kapattı, sanki o sümüksü şeyin tıslamasını duymuş gibi acıyla bakıyordu. "Eğer baban ..." Sesi artık sadece bir fısıltıdan ibaretti.

"Tabii babam izleyen adamlardan biri değilse," dedi Evan, son kelimedede sesi kırılarak. Yine de boğazını temizledi ve kız onun kendini toparladığını görebiliyordu. "Tabii o web sitesinin fotoğrafı benim çekilmediyse," diye devam etti, sesi şimdi daha güçlüydü. "Bu, bodrumdaki sinema odamızda kullandığımız kanepenin rengine benziyor. O deve rengi deri ... eşsizdi."

Korku dolu bir ses çıkardı ve elini ağzını kapatmak için kaldırdı. Kanepe. Kanepeyi tanımişti. *Aman Tanrım*. Kusacakmış gibi hissetti. Başını sallayarak yüzünü buruşturdu. Zaman çizelgesini çözmeye çalıştı ama zihni işbirliği yapmadı. Tüm bu spekülasyonları imkânsız kılacak bir ayrıntı olmalıydı. Ama bunun ne olduğunu anlayacak kadar net düşünemiyordu.

Tekrar başını salladı. "Hayır, hayır, bunların hiçbiri doğru değil. Tanrım, babam hakkında bunları düşünemiyorum bile! O öldü ve gitti ve kendini savunamaz. Onun hakkında bu tür fikirleri aklımdan bile geçirmeyeceğim."

"Ama onları babam hakkında eğlendireceksin? Onun kötü ve çılgınca bir şey yapabileceğine inanmakta güçlük çekmiyorsun." Sesi kızmış ya da şaşırmış gibi gelmiyordu. Bu da onu daha da öfkeliyordu. Çünkü adam haklıydı. Babasının kötülük yapabileceğine inanmakta *hiç zorlanmıyordu*. Kendini bildi bileli bu adam evinin bir numaralı düşmanıydı. Hissediyordu ki

Çünkü babası böyle hissetmişti ve o da bu mirası devam ettirmişti çünkü ona verebileceği tek şey buydu. Onun nefretini canlı tutmak ona bağlıydı. Ve *Tanrım*, kafası karışmıştı, öfkeliydi ve dizlerinin üzerine çöküp ağlamak istiyordu.

Ama bundan da öte, onun kollarına düşmek istiyordu. Adam bunu onun gözlerinde gördü, bunu bildiğini biliyordu ve adam bir adım daha yaklaşarak kendini ona sundu. Kadın döndü. Bu ihtiyacın onu ele geçirmesine izin vermeyecekti. Bunu zaten açıkça belirtmişti.

"Tanrı aşkına, bana sırtını dönmeyi bırak Noelle. Bana ihtiyacın olduğunu görebiliyorum. Benim de sana ihtiyacım var. Tamam, tahmin et ne oldu? Bir zamanlar düşman olduğumuzu sanıyorduk ama öyle olmadığımızı keşfettik. Belki de o ilk duygular hastalık ve travmadan doğmuştu. Kimin umurunda? Gerçekten önemi var mı? Bu onları daha mı az gerçek yapıyor? Yapısını bozmaktan bıktım usandım. Yedi yıl oldu, Noelle. Birbirimizi sadece birlikte yaşadığımız acılar yüzünden istediğimiz teorisini test etmek için daha ne kadar zamana ihtiyacımız var?"

Titriyordu ve gözyaşları gözlerinin arkasını yakıyordu. Ona bakmıyordu. Bakamazdı.

"Ya da belki de asıl sorun," diye devam etti, sesi artık duygusallıktan cızırdıyordu, "bunca zaman sonra bile gerçekten atlatamadığın şey, babamın anneni öldürmüş olması ve benim bir Sinclair olmam. Ne olursa olsun, bu asla değişmeyecek. O zamanlar bu konuda konuşmamaya karar vermiştik, düşman olarak kaçma şansımızın daha az olduğu konusunda anlaşmıştık. Ve bu yüzden zorunluluktan bir kenara koyduk. Ama özgür olduğumuzda bu zorunluluk ortadan kalktı, değil mi? Bunu hiç konuşmadık Noelle ve belki de şimdi konuşmamız gerekiyor, çünkü sen hiç peşini bırakmadın. *Bana bak.*" Baktı. Gözlerini onun yüzüne kaldırdı. Ona bu kadarını borçluydu. "İçini kemiriyor mu? Beni Callie'nin babası olarak kabul etseydin, o da bir Sinclair olurdu. Kan bağıyla öyle. Hangisi, Noelle? Daha önce yaptığımız gibi yine senden *alacağımızdan* mı korkuyorsun? Yoksa bana baktığında, kızımıza baktığında annenin ne düşüneceğini mi merak ediyorsun? Baban nasıl hissederdi? Beni sevmek sana yapabileceğin en büyük ihanet gibi mi geliyor?"

Bir hıçkırık çıkardı ama göz temasını kesmedi. "Bazen ikisi de." Fısıltıyla çıkan kelimeler dudaklarından zehir gibi süzüldü. Korkuyordu ve utanıyordu. Korkunçtu ve doğrudu. Haklıydı, korkusu ve suçluluk duygusu onu çürütmüştü ve buna izin verdiği için kendisinin de bir parçası çürümüştü. İtirafın gerçek bir ağırlığı vardı, çünkü ondan düştüğünde

dudakları, omuzları öne doğru kıvrıldı ve yere düşecekmiş gibi hissetti.

Adam bir adım öne çıkarak onu kollarının arasına aldı ve kadın ona yaslandı. "Seni seviyorum, Noelle. Seni korumak için her şeyi yaparım. Ve kızımızı. Bunu kanıtlamadım mı? Kanıtlamadım mı?" Bir inilti boğazından yukarı çıktı. Adam sağlam ve sıcaktı ve evet, onu her *zaman* her şeyiyle korumuştı. Belki de uzaklaşması gerekirken zaman ona doğru adım atmıştı. Az önce en derin, en utanç verici sırrını açmıştı. Bunu kendisi için bile dile getirmemişti. Ama söylemişti, çünkü onu tanıyor ve yine de seviyordu. Babası sadece annesinin hayatını değil, babasının itibarını, güvenini, mutluluklarını ve geleceklerini de ellerinden almak için bir kez yasal sistemi kullanmıştı. Ama Evan bunu asla yapmazdı. Onu hak etmiyordu. O kadar mantıksız ve adaletsiz bir insan olmak istemiyordu. Kimse babasının günahlarından sorumlu değildi, hele de ona karşı sadece iyi davranmış olan Evan hiç.

Ve gerçekten de belki ondan nefret etmek için bir nedeni vardı. Sinclair olması Callie'yi ondan saklamasının nedenlerinden biriydi ve en azından bunun için ondan nefret etmeliydi ama etmiyordu. Öz babası, sevdiği ve güvendiği adam, bir şekilde onun yapmadığı bir şey yüzünden bir kafese konulup işkence görmesini ayarlamış olabilir miydi?

Her şey hastalıklıydı. Çok *fazla* hastalık. Çok fazla ahlaksızlık. Ve birdenbire, tüm bu pisliğin arasında olmayan *tek* şeyin onlar olabileceğini fark etti. Her şeyi yanlış anlamıştı. Çok geriye gitmişti. Küçük bir şekilde, sapkınlıklarının bilse de bilmese de, babaları neyse o olmaya başlamıştı. Noelle ve Evan, kendilerinden önce gelen tüm hastalık ve sakatlıkların bir reddiydi. Tüm yalanlar arasında *onlar* gerçektir. Ya da olabilirlerdi. Ve bir şekilde, derinlerde bir yerde, ilerlemeye devam edeceklerse bunu kutlamaları gerektiğini biliyordu. Çünkü ihtiyaç duyacakları gücü sağlayacak tek şey buydu. Nefret karanlıksa, sevgileri ışık olacaktı.

"Özür dilerim," diye nefes aldı. "Tanrım, çok üzgünüm."

Ona doğru bir adım daha attı. "Üzülecek bir şey yok." ". . Seni bunca yıl sevdim, Evan. Seni seviyorum. I yap." Gerçeği. Ve bu onu farklı bir kafesten özgür kıldı.

Adam rahatlama dolu bir inilti çıkardı ve onu öpmek için eğildiğinde, kadın sadece izin vermekle kalmadı, onunla yarı yolda buluştu. Bir patlama gibiydiler, eriyen bir galaksi gibiydiler, şimdiye kadar yanmış en sıcak ateş gibiydiler. Onlar

Kanepeye doğru tökezledi, dudakları hiç ayrılmadı, dilleri birbirine dolandı, vücudundaki her atom çok uzun zamandır uzak tuttuğu tekil ihtiyaçla titriyordu. Belki de umutsuzluğun derinliklerini birlikte tanıdıkları için bu kadar iyiydi. Belki de her birleşme sonsuza dek bir kutlama olacaktı. kutlaması olacaktı. Değillerdi. *Orada*. Bu o kadar kötü müydü? Sevinmek mi? Birbirlerinin varlığında neşeli olmak, ikisinin de bir zamanlar taktıkları zincirlerden kurtuldukları gerçeğini sürekli yüceltmek? Sevmekte özgür olmak. Zevk almakta özgür. Aralarında hiçbir engel yoktu, hava bile.

OceanofPDF.com

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Gümüşi sabah ışığı panjurlardan sızıyordu. Evan onun kıpırdadığını hissetti ve sonra gözlerini bir aralık açmadan önce kirpiklerinin titreyişini izledi.

"Günaydın," dedi ve öne doğru eğilip onun omzunu öptü.

Gülümsemesi nazik, masum, hatta belki biraz utangaçtı. Gözleri adamın yüzünde gezindi ve onları buraya getiren öpücükten hemen önce olan her şeyi hatırladığı anı gördü. Daha sonra ona sarılmıştı ve Dow'un iPad'inde keşfettikleri şeyin şokundan ve tüm korkunç sonuçlarından sonra muhtemelen uykunun kaçışına ihtiyaç duyarak çabucak uykuya dalmıştı. Nefesini bıraktı ve bakışlarını indirdi. "Çok üzgünüm," dedi tekrar. "Çok, çok üzgünüm."

Uzandı ve onu daha iyi görebilmek için saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. İç çekti. Sadakati için üzgündü, çölde birlikte kısmi bir özgürlüğe doğru koştuktan çok sonra bile aralarındaki parmaklıkları bir şekilde koruyan bu özellik için. Onu incittiği için ve dünyada en çok sevdiği insanların yeminli düşmanı olan onu istediği için taşıdığı suçluluk duygusu için üzgündü. Sadakatini teslim ettiği kişinin, yaşadığı cehennemden kısmen sorumlu olabileceği gerçeğinden dolayı. Güneş doğarken, sevdiği ve her zaman seveceği kadının tenine ışık saçarken kafasında zaman çizelgesini hesaplamıştı. Çok güzeldi ve çok farklı yönlere savrulmuştu. Birbirlerinin ruhlarını görmüşlerdi ve belki de bir kez bir ruh gördüğünüzde, hissedilebilen ama açıklanamayan derin bir şekilde size ait oluyordu. Onu *tanıyordu*. Her yönünü anlıyordu. O kusurluydu ama kendisi de öyleydi. Korkak ve olağanüstü cesurdu. İçten içe yaralanmıştı ama *onun kızıydı*. Bu o zaman da doğrudu, şimdi de doğrudu. Günlerinin geri kalanı boyunca en büyük gerçeği bu olacaktı ve bunu bir daha inkâr etmeyecekti.

"Su?" diye sordu, onun omzunu bir kez daha öperek.

Dirseğine dayanarak başını salladı. "Evet, lütfen."

Yataktan kalktı, çıplaklığından hiç etkilenmemişti. Onun fiziksel ve diğer tüm özelliklerini görmüştü. Buzdolabından iki şişe su aldı ve sonra yatak odasına döndü, kadın yastıkları arkasına yığılmış ve çarşafı göğüslerinin üzerine çekmişti. Kasıklarında bir uğultu hissetti ve kısa bir süre çarşafı onun vücudundan çekip tekrar yumuşaklığına gömülmeyi düşündü, ama konuşmaları gereken önemli şeyler vardı, babalarının lanetini kıracaklarsa beklememeliydiler ve bunu yapmaları şarttı, çünkü artık bir çocukları da vardı.

Su şişelerinden birini ona uzattı ve ikisi de kendilerinininkinin kapağını açıp birer yudum aldılar. Kendininkini komodinin üzerine koydu ve sonra yerde duran boxer şortunu çekti. Giysiler düşüncelerine odaklanmasına yardımcı olacaktı.

"Nasıl?" diye sordu. "Babam Dow ... hepsi. Nasıl oldu bunlar?"

Yatağa geri döndü, kendi yastıklarını başlığa dayadı ve ona doğru döndü, onunla aynı yolda olduğu için mutluydu. Babasının kaçırılmalarına karışmış olma olasılığını kabul etmeye istekli olduğu için minnettardı, bu onu ne kadar öldürüyor olursa olsun.

"Bunu çözmeye çalışıyordum," dedi. "Sen uyurken bazı olasılıkları gözden geçiriyordum ve bir şeyler eksikti."

"Ne?"

"Şey. Babam, babanın hayatını mahvetti. Baban ondan nefret etti, onu suçladı. Ama bu yıllardır doğrudur. Onu kızdıran neydi? Ona bu kadar sert bir şey yaptıracak ne oldu?"

"Çok kötü," diye mırıldandı Noelle, yüz hatlarında kederin izleri dolaşıyordu. Onu yatıştırmaya ve öyle olmadığını söylemeye çalışmayacaktı. İkisi de bunu yaşamıştı ve gerçeğin özüne inceklerse dürüstlük burada hayati önem taşıyordu.

Evet, o zaman kötülük. Babasına bu kadar inanılmaz bir şey yaptıran neydi? Kötülük mü?

"Kaçırılmadan önceki hafta babamı çok fazla görmedim," dedi.

"Ama pek iyi görünmüyordu. Tekrar depresyona giriyor diye endişelendim. Ama o da huzursuz görünüyordu. Bilemiyorum. Babam da ruh hali değişimleri yaşırdı ve yıllardır yaşıyordu. Bir süre bir terapistle gitmişti ve yardımı dokunmuş gibi görünüyordu." Durakladı, sıkıntılı görünüyordu. "Keşke bir randevu almasını önerseydim, ama ... şey, davranışları anormal değildi, bu yüzden çoğunlukla daha önce olduğu gibi geçeceğini umdum ve sadece meşgul olmaya çalıştım. I

meşguldü. Ama ... evet, size işkence etmek için yeni bir şey bulmuş olmalıydı. Bu onu kırdı. Aklını çeldi ve ona korkunç bir şey yaptırdı."

Evan bunun yeni bir şey olması gerektiği konusunda hemfikirdi. Adam yıllarca karısının ölümüyle, ihanetinin bilgisiyle ve onu takip eden davanın sonucuyla yaşamıştı. Evan'ın anladığı kadarıyla, hayatını yeni yeni yoluna koyuyordu... düzenli olarak çalışıyor ve borçlarını ödüyordu. Kızı okulda başarılı oluyordu. Henüz kaybolmamıştı. Peki ne olmuştu? Ve eğer hedef Evan'ın kendisiyse, birisi nasıl ve neden Noelle'in de kafese kapatılmasına karar vermişti? Ve onunla birlikte? Bir şeyleri kaçırdıklarını biliyordu.

Noelle yanağının iç kısmını çiğniyordu. "Peki ya ev sinema odanız olabilecek o garip web sitesinin fotoğrafı?" diye sordu.

Fotoğraf önünde değildi ama o anda canlandırdı. Ona deve rengindeki deriyi hatırlatmıştı ama ... en küçük köşeydi. Kanıt olarak oldukça zayıftı. Ama eğer orası evlerindeki sinema salonuysa ve eğer web sitesi yaşadıkları şeyin bir parçasıysa ve eğer fotoğraf çekildiğinde babası onu izliyorsa, belki de babasının her şeyden haberdar olmasını sağlayan şey buydu. Bunlar çok fazla belkiler ve çok fazla eğerlerdi. "Sence babam o siteyi izlemiş ve senin baban da bunu öğrenmiş olabilir mi?" Evan sordu.

"Olabilir. Ama önce ... eğer o fotoğraftaki sizin evinizse, nereden geldi? Ve babam, babanızın böyle bir şeye karıştığını nereden biliyordu?" Kısa bir süre durakladı. "Dow gizlice girip çekmiş olabilir mi?"

"Neye dayanarak? Ayrıca Sinclair malikanesinde güvenlik oldukça sıkıdır." Yine de iyi bir soruydu. Evan, "Fotoğraf Dow'daydı, yani o almadıysa baban bulmuş ve ona vermiş olmalı," dedi.

"Sonra da bilgisayardan aldığı bilgileri karanlık bir internet sitesine girmek için kullandı."

Bunu sindirirken ikisi de sessizdi. "Tamam, peki babam onu nereden aldı?"

"Annen almış olabilir mi?"

Gözlerini kırıştırdı.

"Annenizin kamerasında bir fotoğraf vardı. O gece çantasındaydı ve polis aldı. Fotoğraf mahkemede ortaya çıktı.

anneninin babamla olan ilişkisi."

Bir nefes verdi ve kısa süreliğine gözlerini kapattı. "Sence bu onun başka bir vesileyle çektiirdiği bir fotoğraf olabilir mi? Bildiğim kadarıyla sadece bir fotoğraf vardı. Ama görünüŖe göre çok Ŗey anlatıyordu."

Evet. Evinde alıŖanlar tarafından fısıldananlara bakılırsa, bu babasının özel bölgelerinin bir fotoğrafıydı. Bir ben ya da tanımlanabilecek başka bir özellik sayesinde ona ait olduğu kanıtlanmış parçalar. Her Ŗey çok aŖađılayıcı ve adıydı. Noelle'in babasının neredeyse aklını kaçırmasına ŖaŖmamalı.

"Belki o ilk partiden daha fazlası vardı. Belki diğerleri farklı bir hikaye anlatıyordu."

Gözleri kısa süreliğine açıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi. Yapmak istediği son Ŗey, olayların mahkemede anlatıldığından daha farklı olduğuna dair ona umut vermektir. Çünkü doğrusu, başka herhangi bir olası fotoğraf, anlatılandan daha iyi değil, daha *kötü* bir hikâye anlatabilirdi.

Yüzündeki endişeli ifadedenden onun da aklının benzer bir yolda ilerlediğini düşündü. "Annemin kitapları," dedi.

"Onun kitapları mı? O kutudan mı?"

Başını salladı. "Ŗimdi düşünüyorum da, onların orada olması biraz garip. Annemin en sevdiği kitapları o öldükten sonra kitaplığıma koymuŖtum." Başını kaşıdı. "Evi topladığımda kitaplığımdan kaybolup kaybolmadıklarını hatırlayamıyorum ama ... o dönem bulanık. Ama rafımda olsalardı, diğer eşyalarımla birlikte paketlenirlerdi ve onları Güney Carolina'ya götürürdüm. Onun yerine, babamın eşyalarıyla birlikte bir kutunun içindeydiler. Öldüğü güne kadar kullandığı ajanda da dahil."

"Ölümünden önceki günlerde annenizin kitaplarıyla ne yapıyor olabilir?"

"Bilmiyorum. Ama sanırım odama dönüp bunları daha ayrıntılı bir şekilde gözden geçirmeliyiz." Gözlerindeki kesinliğe rağmen korkuyu da görmüŖtü. Dün geceden beri bildiğini sandığı pek çok Ŗey alev almıŖtı. Ve ateŖin içine daha da girmek üzereydiler.

Daha önce bir kez yanan bir cehennemden ıkmıŖlardı ve bunu tekrar yapabilirlerdi. Yapabileceklerini biliyordu.

Elini eline aldı ve parmak eklemine öptü. "Birlikte," dedi. "Hadi gidelim."

Evan, Noelle'in nakliye için hazırladığı kutunun üzerindeki bandı yırtarak açmasını ve ardından kapakları açmasını izledi. Eşyaları üstten kaldırıp bir kenara koyarken yutkunduğunu gördü. Babasının eşyaları. Annesinin kitapları kutunun en altındaydı ve onları çıkardı, altısını da yatağın üzerine serdi ve oturdu.

Evan da aynı şeyi yaptı, *Küçük Kadınlar*'ı eline aldı ve karıştırmaya başladı. Ciltli kitabın önünü ve arkasını tuttu ve sayfaların arasından gözden kaçırdığı bir şey çıkma ihtimaline karşı kitabı hafifçe salladı. Hiçbir şey yoktu.

Kalçasının yanındaki ikinci kitabı aldı ve Noelle nefesini çektiğinde aynı şeyi yapmaya başladı. Adam başını kaldırdı ve Noelle elindeki kitabı ona doğru çevirdi. İç kısmı küçük bir gizli bölme oluşturacak şekilde kesilmişti.

"Kahretsin," dedi elindeki kitabı bırakarak. "ne var?"

Noelle gözlerini kocaman açarak kitabı yatağın üzerine bıraktı ve üstündeki kâğıdı çıkarıp açtı. Evan onun ellerinin titrediğini gördü.

Gözleri kâğıdın üzerinde gezindi ve yüzünde şaşkın bir ifade belirerek ona baktı. "Bu bir seyahat programı," dedi. "Hawaii'ye."

"Hawaii mi?"

Başını salladı, kâğıdı bir kez daha okuduktan sonra Evan'a uzattı. Evan aldı ve göz gezdirerek seyahat planları olduğunu doğruladı. Görünüşe göre annesi Hawaii'ye bir gezi planlıyordu.

"Oraya gitmek babamın hayaliydi," dedi dalgın dalgın.

"Annen onlar için bir gezi planlıyor muydu?"

"Yani... yıldönümleri olmak üzereydi. Ama . . . Evan, eğer bir ilişkisi varsa, neden babamın her zaman gitmeyi hayal ettiği yere romantik bir gezi planladı?"

Buna verecek bir cevabı yoktu. "Orada başka ne var?"

Noelle bir an için onun arkasından bakakaldı, belli ki bu bulmacayı çözmeye çalışıyordu. Sorusu üzerine başını hafifçe salladı ve ardından küçük bölmeden katlanmış bir zarf çıkarıp açtı. İçinden kısa bir fotoğraf yığını çıkardı. "Aman Tanrım," diye nefes aldı ve onları derisini yakmış gibi yere bıraktı.

Evan bir tanesini aldı ve yüzüne yaklaştırdı. Kendi eli de titriyordu. Bu kesinlikle onun ev sinemasıydı, yıllar önce, o gençken görüldüğü gibi. Noelle'in annesi vurulmadan önce ve sonra. Açıklığa kavuşan şey karşısında boğazına bir safra kaçtı. Gözlerini kapamak, filme çekilenlerin korkunç kanıtlarını bir kenara atmak istedi.

Fotoğrafın kanepenin arkasından, kapıya yakın bir yerden çekildiğini tahmin ediyordu. Ekranın önünde oturan bir adam görölüyordu, eli cinsel organının üzerindeydi. Üst köşede ekranın küçük bir kısmı görünüyordu. Bir kafesin kenarı ve parmaklıkların arkasında tanımlanamayacak kadar kanlı bir şeye benzeyen bir şey. "Aman Tanrım," diye soludu ve fotoğrafı da düşürdü.

Babasıydı. Bundan emindi. Fotoğraf arkadan çekilmişti. Noelle'in annesi çekmiş olmalıydı. Hiçbir yakınlık yoktu. Babası onun orada olduğunu bilmiyordu.

OceanofPDF.com

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Sinclair malikanesi hayal ettiğinden çok daha büyüktü. Ve bunu sık sık hayal etmişti, çünkü annesinin ölümünü tekrar tekrar hayal etmişti. haberlerde ve canlı yayınlarda tarif edildiği gibi görmüştü: kindar, terk edilmiş bir aşık, kısa süre önce kalbini kırmış olan adama takıntılı.

Hikaye hiç değişmemiş olsa da Noelle'in onu tanıdığı kadarıyla bir anlam ifade etmiyordu.

Evan onun elini tuttu ve kilidine bir kod yazılması gereken arka kapıdan geçirdi. Tıpkı uzun zaman önce kafeslerinin sayısal bir kod gerektirdiği gibi. Bu anıyı bir kenara itti. Sinir sistemi zaten çatırdıyor ve çınılıyordu. Daha fazla endişe yaratmasına hiç gerek yoktu.

Kapı klik sesiyle açıldığında Evan bir nefes verdi, güvenlik kodunun değiştirilmemiş olmasından dolayı rahatlamış görünüyordu. Ona aylardır eve gelmediğini ve güvenliğin altı ayda bir değiştirildiğini söylemişti, yani şansları yaver gitmişti. Evan'ın babası oğlunu başka her ne olarak görüyorsa, tehdit bunlardan biri değildi.

Bakımlı bahçelerde ilerlerken Noelle'in başı her yöne döndü, bir köşede elinde makasla bir çalıyı kesen bir bahçıvanın arkasını görünce acele etti.

"Babanın şehir dışında olduğundan emin misin?" diye fısıldadı evin saçağının altındaki patika yolda yürürken.

"Dün geldi," dedi Evan. "Bana New York'tan mesaj attı. Bir haftadır oradaymış."

Hızlanan kalp atışları biraz azaldı. New York ülkenin öbür ucundaydı. Evan'ın belindeki kılıfa sokulmuş silah bile ona kendini biraz daha güvende . Bay Sinclair'in onları güvenlik kameralarında görmesi ihtimaline karşı, Evan'ın bir şey yapmasına gerek yoktu.

bu mülkün her yerindeydi -bir tanesinin çatının yerleştirildiğini görebiliyordu ve kapıda bir tane daha vardı- bu konuda fazla bir şey yapamazdı. Polisi arayabilirdi, ama Evan onun oğluydu ve burada olmak için kolayca bir neden bulabilirdi. Ancak o farklı bir hikâyeydi ve Evan'ın biraz gerisinde kalmak için elinden geleni yaptı, yüzünü herhangi bir kameranın görüşünden sakladı.

Ama asıl umudu, adamın bir gökdelenin kırkinci katında bir toplantıda olması ve hiçbir şeyden haberdar olmamasıydı.

Evan bir çift fransız kapının yanındaki tuş takımına bir kod daha yazdı ve onlar da tıklayarak açıldı. Noelle onu içeride takip etti ve tavandan tabana maun kitap rafları, odanın tamamında bir ray üzerinde hareket ettiğini görebildiği bir kütüphane merdiveni, devasa bir ahşap masa ve galeri ışıklarıyla aydınlatılmış, yalnızca orijinal olduğunu varsayabileceği yağlı boya tablolar içeren lüks bir ev ofisine adım attı.

Eğer bu kadar gergin ve üzgün olmasaydı, odayı takdir etmek için bir dakikasını ayırabilirdi. Hal böyleyken boğazında bir safra yumrusu hissetti ve onu ağır ağır yuttu. Burası Leonard Sinclair'in adını attığı, silahını kaldırdığı ve az önce yürüdükleri yolda annesini vurduğu odaydı.

Mermer şöminenin üzerinde adamın kendi fotoğrafı vardı. Baktı, kalbi hızla çarpıyordu. Gülümsüyordu, dişleri beyaz ve kapalıydı. Bronzlaşmıştı ve artık hayatının baharında olmasa da

-fiziksel olarak konuşmak gerekirse- hâlâ çok çekiciydi. Noelle, onun için bir iblis olsa bile bunu kabul edebilirdi. Onda Evan'ı görüyordu - nazik, koruyucu, sevgi dolu Evan'ı - ve bu da kafasının karışmasına neden oluyordu. Kendisine gülümseyen bu adamın içinde iyi bir şeyler olabileceğini hissetti. Ama hayır, Evan *onun* içinde değildi. Ve bu adamın Evan'da tanınabilen tek parçası genetiğiydi.

Evan doğrudan büyük masaya gitti, yüksek arkalıklı siyah deri koltuğu çekti ve sağdaki çekmeceyi açtı. Evan dosyaları karıştırırken kadın onun yanında durdu ve hayal kırıklığı içinde bir nefes verdikten sonra diğer tarafa dönüp soldaki çekmeceyi karıştırdı.

Bir süre sonra onu da kapattı. "Burada bir şey yok," dedi ve sandalyeyi geriye doğru iterek ayağa kalktı. Onu odanın diğer tarafına kadar takip etti, orada bir kitaplığa doğru adım attı ve kitaplardan birini yarıya kadar dışarı çıkardı. "Küçük bir çocukken şuradaki dolaba saklanırdım," dedi ve başını geriye doğru sallayarak başka bir kitaba doğru yürüdü

başka bir rafa koyar ve onu da yarıya kadar çekerdim. "Çatlaktan onu gözetliyordum. Babamın benimle ilgilenmek yerine burada ne yaptığını bilmek isterdim." Başka bir rafa döndü ve üçüncü bir kitabı yarıya kadar çıkardı ve son olarak dibe yakın bir yerde bir tane daha çıkardı. Noelle küçük bir tıkırtı duydu ve ardından raflardan biri dışarı doğru sallanmaya başladı. "Burada olduğumu bile bilmiyordu," diye mırıldandı Evan.

Önlerinde gizli bir oda vardı. "Vay canına," dedi. Evan kapının içindeki ışığı yaktı ve ikisi de içeri girdiler. Sollarında dosya dolapları, odanın ortasında bir masa ve uzak duvarda büyük bir yağlı boya tablo vardı.

Evan doğrudan gömme ahşap dosya dolaplarından birine yöneldi ve üst çekmeceyi açtı. Noelle bir ses duyduğunu sandı ve geri dönüp ofise baktı. Hiçbir şey yoktu. Nefesini serbest bıraktı. Hızlı adımlarla odanın diğer tarafına geçti ve bahçeye açılan Fransız kapıların kilidini çevirdi. İkinci kapının nereye çıktığını bilmiyordu ama onu da kilitledi ve sonra gizli odaya döndü.

"Onun için çalışıyordu," dedi Evan. Noelle döndü ve aceleyle onun yanına gitti, adam dosyadan çıkardığı bir kâğıda bakıyordu. "Ne?" diye nefes aldı. Ona bir sözleşme olduğunu görebildiği bir şey uzattı. "Aman Tanrım," diye mırıldandı Noelle, kâğıdı tutmayan elini kağıt parçasını ağzına götürdü. "Onu ev temizliği yapması için tutmuş."

Noelle öğrendikleri her şeyi anlamlandırmaya çalışırken Evan bir an için gözlerini kapadı ve başını salladı. Tarihi işaret etti. "Yaz mevsimiydi. Onu burada hiç görmedim çünkü annemle birlikteydim. Bir işe girdi ve babana söylemedi çünkü-"

Noelle, "Yıldönümleri için Hawaii'ye bir seyahatle ona sürpriz yapmak istedi," dedi. *Aman Tanrım*. Fazladan bir işe girmek *zorunda kalacaktı*. *Gizli bir iş*. O noktada durumları iyiydi ama bir Hawaii tatilini karşılayacak kadar iyi değildi. Göğsünde yeniden bir hıçkırığın yükseldiğini hissetti ve umutsuzca onu tutmaya çalıştı. Cevaplara ihtiyaçları vardı. Daha sonra kaybedebilirdi. "Sence gerçekten bir ilişkileri var mıydı?"

"Bilmiyorum," dedi Evan. "Ama muhtemelen değil. Babam onu işe aldığı gerçeğini örtbas etti. Ona nakit ödeme yapmış olmalı. Bu konuda yalan söylemesinin tek nedeni, onun evinde bulunma nedenini çarpıtmaktı. Onu terk edilmiş bir aşık gibi gösterdi, oysa aslında sadece ev temizliği yapıyordu."

"Mülkünde gizlice dolaşmasını açıklamaya çalışmak için mi? Ve böylece ... onu vurmasını haklı çıkarmak için."

Evan da en az onun kadar hasta görünüyordu. "Evet. Bizim ve babanın bulduğu fotoğraflar, onun ilk kez neyle karşılaştığını gösteriyor. Babam korkunç bir şeyi izlerken cinsel olarak tahrik olmuştu. Annene çok gerçek görünen bir şey, belki de sorguladı. Belki de babanın izlediğinin sadece bir korku filmi olmadığına dair daha fazla kanıt bulabilmek için geri geldi."

Başını salladı. "Daha önce bastırdığı resimler de grenli ve net değildi. Çünkü şüphelenmeden arkasından yaklaşmıştı ve gergindi. Daha inandırıcı fotoğraflara ihtiyacı vardı."

"Ama onu keşfetti," dedi Evan.

"Ve kanıtı alıp gitmesine ya da başka birine söylemesine fırsat vermeden onu bilerek vurdu."

"Evet," dedi Evan. Onun sesindeki dehşeti de duymuştu. Duyguları da gerçeğe birlikte çözülmeye başlamıştı. "Eğer dışarıda vurulduysa, belki de onu şaşırtan o olmuştur, tersi değil. Belki de fotoğraf makinesini aldı ve filmi yok etti. Belki de kendi müstehcen bir fotoğrafını çekip yeni film rulosunu oraya koyacak kadar ileri gitti."

"Ama evde, kitaplarından birinde saklı daha fazla fotoğrafı olduğunu bilmiyordu," dedi. "Babamın yıllar yıllar sonra bulacağı fotoğraflar."

Çılgınlığını zar zor tutuyordu. Babası, karısının bir ilişkisi olduğu düşüncesiyle yıkılmıştı. Çünkü bu hiç mantıklı değildi.

Çünkü bu doğru değildi.

Noelle üzüntü, öfke ve adaletsizliğin tıpkı onun için olduğu gibi kendi içinde de yükseldiğini hissetti. Açık bir yara gibi iltihaplanmış, annesinin ölümünün medyada bir sansasyon haline gelmesiyle daha da kötüleşmişti. Babasına gülmüşler, onu küçümsemişlerdi. Yine de karısını sonsuza dek sevmişti, aşağılayıcı bir lanet gibi hissettiren bir aşk. Bu onu mahvetmişti. Noelle bunun gerçek zamanlı olarak gerçekleştiğini görmüştü. O zamanlar yalan olan bu hikâyenin altında karanlık ve kötücül bir şey olduğunu çok az biliyordu.

Kendini güçsüz hissetti. Destek almak için masanın kenarına yaslanarak birkaç adım geri gitti.

Babasının seyahat planını ve fotoğrafları bulduğu anı hayal etti ve korkunç gerçeği ya da en azından bir kısmını anladı. Onları Dow'a götürmüş olmalıydı ve siteye girdiğinde, Sinclair'ın evinde bulunmasının nedeni ne olursa olsun, bunun sevgilisini takip ettiği için olmadığını anladılar. Bir şey görmüştü. Fotoğraf çekmiş. Öldürülmesinin sebebi buydu. Hayatından ve daha da acısı, kalbine sahip olan kadına olan güveninden mahrum bırakılmıştı. Ve elinde hiçbir şey kalmamıştı. Daha önce bir kez adalet sistemine güvenmiş ve kazık yemişti; bu kez polise başvurmak yerine meseleyi kendi ellerine almış, ruhunun bir parçası öylesine çarpılmıştı ki akla hayale gelmeyecek bir şey yapmış ve kendisine yapılanların intikamını almak için gözünü bir masuma dikmişti.

Açık yaranın, içine düştüğü ve çürümeyle kaynaştığı açık bir yaraya dönüşmesine izin vererek ne kadar beklemişti? Ona dönüştü. Nefret ettiği canavara dönüşmüştü.

İntikamını planlıyor.

Adam onu izlerken gözleri Evan'a kaydı. Resim netleştikçe onun da çarkları dönüyordu. Arkasını döndü, sözleşmeyi katladı ve arka cebine koydu. Çekmece küçük bir tıkırtıyla kapandı. "Davanın dosyalarını bulmaya çalışmalıyız," dedi Evan, sesi cızırtılıydı. Başka bir çekmeceye doğru ilerlerken boğazını temizledi. "Avukatı onları iade etmiş olabilir."

"Bunun bir önemi yok," dedi. "Sunulan davanın tamamı yalandı. Biliyor olmalılar ama bilmeseler bile görmezden geldiler." Gerçekle ilgilenmediler. Sadece para için oradalar. "Yapılacak bir şey yok. Babanı tekrar yargılamak çifte tehlike olur."

Bir eliyle ağzını kapattı. Her şey çok fazlaydı. Çok fazlaydı. Evan öne çıktı, kollarını ona doladı ve saçlarına sakinleştirici sözler fısıldadı.

Biz, diye hatırlattı kendine. Tedavi biziz. Yayılmak isteyen hastalığın cevabı biziz.

Bir an sonra geri çekildi, acı dolu gözleri buluştu. "Babam," dedi. "Meksika'da o gün o motel odasında bulunmana hiç şaşırmadım." Bir nefes verdi, onun omzunun üzerinden geçmişe baktı. "Onun tepkileri . . . her zaman garip hissettirmiştir."

Bir an için oraya geri döndü, kırık elinin etrafındaki bandajı, ruhlarını temizlemek için umutsuzca çabaladıkları, bedenleriyle idare ettikleri o duşu, evin önüne yığılmış mobilyaları hayal etti.

Babasının ona nefretle baktığı kapı. Ama Evan haklıydı, hiç şaşırmamıştı. "Belki de telefonda ona orada seninle birlikte olduğumu söylemişsindir," dedi. Evan babasını aradığında duştaydı.

Kaşlarını çattı. "Belki, ama sanmıyorum. Ayrıca ... elimi biliyor gibiydi. Bana bir cerrah bulacağını söyledi. Yanmadığını ya da sadece alçıya ihtiyacı olduğunu nereden biliyordu?" Şakaklarına masaj yaptı. "Ve polisi aramadı. Oraya kendisi geldi. Daha sonra bunu kimseye güvenmediğini söyleyerek açıkladı, ben de güvenmiyordum, o yüzden bunu kabul ettim."

"Ne düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Ama belki de kuralları bildiği için polisi aramamıştır. Oradan çıktığımızda özgür olacağımızı biliyordu. Bahisler ödendi ve temizlik ekibi işe koyuldu. Kazanmıştık ve kimse peşimizden gelmeyecekti."

Tüm vücudunun titrediğini hissetti ama omurgasını çelikleştirdi ve zihnini boşaltmak, düşünmek için elinden geleni yaptı. Yardım edebilmeyi diledi ama o gün *her şey yolunda gitmiyor* gibiydi. "Her şey çarpıtılmış gibi geliyor. Kendi anılarıma güvenmiyorum. Ama evet, baban olması gerekenden daha fazlasını biliyor gibiydi."

"Çünkü bizi izlemişti."

Başka tarafa baktı. Bir noktada parçası oldukları oyunu izlediğini gösteren bazı kanıtlar var gibi görünüyordu ama *onları* izlemek mi? Ve *bir şey yapmamak*? Bir canavar için bile mantıklı gelmiyordu. Zihni bir şeye takıldı. "İp," diye mırıldandı.

"Halat mı?"

"Evet, bana gönderilen. O zaman uymamıştı. Ne içindi?" "Babamın gönderdiğini mi düşünüyorsun? Hangi sebeple?"

"Belki de kendimi asmam için bana fırsat veriyordu. Belki de bunu yaparsam senin özgür kalacağını düşündü." Çarpık bir nezaket mi? Yoksa sadece oğlu için oyunu bitirmek için bir rica mı? *Kendini as. Buna bir son ver.*

Evan hasta olacakmış gibi görünüyordu. Döndü ve sarsakça daha fazla çekmece açmaya başladı, dosya klasörlerini ve gevşek kağıtları çıkardı, onlara kısa bir bakış attı ve yere attı. "Evan-" Bir adım öne çıkıp elini onun koluna koydu ama Evan omuz silkti.

"Burada bir şey olmalı," dedi. Sesi tıpkı o kafeslerde oldukları zamanki gibiydi. Kavrulmuş. Kırılmış. Kavramaya başlayamayacakları kadar dehşet vardı üzerlerinde. Babası onları izlerken

Onlar. Kendi oğlunun acı çekmesini izledi. Vahşileşmesini. Solup gitmesini. Aşağılandı.

Onun bir şeyleri fırlatmaya ihtiyacı olduğunu anlıyordu ve eğer babasının dosyalarını fırlatmak istiyorsa -hatta dolapların kendisini alıp duvarlara fırlatmak istiyorsa- onu durdurmak için dünyada hiçbir nedeni yoktu. Hatta ona katılabilirdi bile. Bir çekmeceyi sonuna kadar çekti ve içindekilerin yere dökülmesine izin verdi.

Evan duvardaki yağlıboya tablonun yanına gitmiş ve onu küçük bir kapı gibi çekerek açıyordu. Demek arkasında bir bölme vardı. Gözüne bir şey takıldığında çekmecenin dökülen içeriğinin üzerinden geçmeye başladı. Eğildi ve üzerinde kesinlikle İngilizce olmayan bir yazı olan bir kâğıt parçasını aldı.

"Evan, bak," dedi kadın ve adam başını çevirdi. Elinde bir kolye kutusuna benzeyen bir şey vardı ve ona doğru yürürken onu da yanında getirdi.

"Bunun ne olduğunu bilmiyorum," dedi ve kâğıdı ona uzatarak, "ama bak." Altta adresin yazılı olduğu yere dokundu.

Başını kaldırıp onun gözleriyle buluştu. "Brüksel mi?"

Başını salladı. "Bastığınız o hikaye. Elmas madenciliği şirketi. Kayıp kadınlar. Brüksel'den gelmişlerdi." "Bu da ne böyle?"

"Bilmiyorum. Resmi bir belgeye benziyor. Çevirmeye çalışmamız gerekecek. Ama üzerinde bir isim var."

"Fontane Lejeune."

"Bu ismi hiç duydun mu?"

"Hayır. O makalede sorgulanan adamın adı Dedryck Van Daele idi."

Noelle kaşlarını çattı. Yine de bu garipti. Ofisin dışından gelen küçük bir ses daha duydu ve sessizce kapıya doğru ilerleyerek tekrar dışarı baktı. Kimse yoktu. Ve kapılar kilitliydi. *Bu evde muhtemelen tam bir personel var. Sen sadece onları duyuyorsun. Sakin ol.*

Kadın tekrar Evan'a döndüğünde, Evan elindeki kutunun üstünü açmıştı. Kız ona yaklaştı ve elinde tuttuğu şeye baktı. Kırmızı bir mücevher onlara doğru parıldıyordu, büyük taş narin bir gümüş zincirin ucunda duruyordu. Çok eski ve çok pahalı görünüyordu. "Yakut mu?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi. "Ama Belçika'daki bir mücevher dükkanından. Ne haltlar dönüyor?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi. Nefesini içine çekti. "Ama Belçika ile bağlantının ne olduğunu bulmamız gerekiyor."

Mücevher kutusunu havaya kaldırdı. "Bunu kime sorabileceğimizi biliyor musun?"

"Evet," dedi. Antika, koleksiyon ve mücevher satıcısı André Baudelaire'in kimden bahsettiğini çok iyi biliyordu. Evan bıraktıkları dağınıklığın üzerinden geçerek bölmeyi açıkta bıraktı. Kolye dışında her şey boştu. Sonra ikisi de Leonard Sinclair'in sırlarını sakladığı küçük, gizli odadan çıktılar.

En azından birkaçı.

OceanofPDF.com

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Noelle, Fontane Lejeune adını aramak için telefonundaki arama motorunu kullanırken Evan arabayı sürüyor, zihni yeni keşfettiklerini süzüyordu. Ne yazık ki ulaştığı tüm sonuçlar Hollandaca'ydı.

"Bir yargıcın oğlu olabilir," dedi. "Altmışlı yılların başında Sevrin Lejeune adında bir adamın yemin ederek göreve başladığını gösteren bir fotoğraf var. Fotoğraftaki çocuğun adı Fontane."

Ona baktığında yüzünde sıkıntılı bir kaş çatma ifadesi gördü. "Ne oldu?" diye sordu.

"Callie'ye benziyor."

"Bir bakayım," dedi, bir ışıktaki durdu ve telefonu aldı. Fotoğrafta üç çocuk vardı ve Noelle'in hangisinin Fontane olduğunu göstermesine gerek yoktu. Callie'ye benziyordu. Evan'ın çocukluk fotoğraflarına benziyordu.

Babasına benziyordu.

Evan yutkundu ve ışık yeşile dönerken telefonu Noelle'e geri verdi. Küçük çocuk onun babasıydı.

Bunu anlamamıştı. Lejeune ismini hayatında hiç duymamıştı. Babası neden Belçika'dan taşınmış ve adını değiştirmişti?

André Baudelaire'in antika dükkânının bulunduğu sokağın aşağısına park etti, ikisi de araçtan indikten sonra Noelle'in elini tuttu ve altın harfli siyah tenteye doğru aceleyle ilerledi.

Evan kapıyı açtı ve önce Noelle içeri girdi. Dükkâna ilk girdiğinde de aynı koku onu karşılamıştı ve bu kokuda hem rahatlatıcı hem de ürkütücü bir şeyler vardı. Aklına yine büyükannesinin hazineleriyle dolu bir tavan arasını getirmişti. Gerçi kendi büyükannelerini hiç tanımamıştı. Annesinin annesi o iki yaşındayken ölmüştü ve ona babasının annesinin de o doğmadan önce öldüğü söylenmişti.

Ama birdenbire bunu merak etti.

Yaşayıp yaşamadığını ve Brüksel'de bir yerlerde yaşayıp yaşamadığını merak etti. Dükkâna girdiklerinde, Bay Baudelaire tezgâhta bir parça kâğıt mendile kristal bir şampanya flütüne benzeyen bir şey sarıyordu. Yaşlı adam başını kaldırdı, yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "O yüzük için geri döneceğini ." Gülümsedi, kadehi dikkatlice yerleştirdi Tezgâha doğru adım attıklarında önündeki yastıklı kutunun içindeydi.

"Hayır." Noelle gülümsedi. "Aslında size başka bir soru sormak için buradayız. Daha fazla zamanınızı aldığım için özür dilerim. Eminim çok meşgulsünüzdür."

Yaşlı adam, flütle aynı kâğıt mendile sarılmış eşyalarla dolu kutuyu, tıpkı onun gibi birkaç kutunun daha yanına itti ve avuçlarını L şeklindeki cam tezgaha dayadı. "Bu bir sorun değil. Müşterilerimin çoğu artık internetten alışveriş yapıyor. Oğlum Gervais tüm bu işlerden sorumlu. Ben teknoloji konusunda işe yaramazken, o fotoğrafçılık ve bilgisayar konusunda oldukça iyi. Bazen bugünlerde her şeyden çok bir nakliye işi yapıyormuşum gibi hissediyorum. Örneğin bu flütler"- başıyla kapalı kutuların yanındaki açık kutuyu işaret etti-"kısa bir süre sonra yola çıkacaklar ve çok önemli kişilerin katılacağı yerel bir resmi davetin masalarını süsleyecekler, ya da ben öyle duydum. On dokuzuncu yüzyıl Baccarat kristali." Kutulara tekrar baktı, bakışları neredeyse sevgi doluydu. "Dünyanın en iyisi. Böylesine nadir bulunan bir güzelliği takdir edebilecek ve buna imkan bulabilecek belli bir müşteri kitlesi için." Kendine gelir gibi oldu. "Tanrım, yine saçmalamaya başladım ve sizi oyalıyorum. Demek istediğim, gerçek insanlarla görüşmek bir zevktir, bu yüzden sorun."

"Teşekkür ederim," dedi Noelle ve çantasından mücevher kutusunu çıkarıp tezgâhın üzerine koydu.

Bay Baudelaire merakla onunla Noelle'in arasına, sonra da kutuya baktı. "Bu şirket Belçika'daymış," dedi. "Logo çok tanınabilir."

"Oh. Duymuş ?" Evan sordu.

"Dünyaca ünlüdür. Parçaları, taşlarının ve Van Daele elmaslarının yüksek kalitesiyle tanınıyor" dedi. "Artık faaliyette değiller ama faaliyette oldukları dönemde sadece en zengin müşterilere hitap ediyorlardı. Bu hala geçerli, sadece artık parçaları koleksiyonluk."

"Van Daele elmasları," diye mırıldandı Evan, Noelle'e bir bakış fırlatarak. İşte oradaydı, o bağlantı.

"Evet," dedi Bay Baudelaire, bir an başını kaldırıp bakarak. "İki şirket el ele çalışıyordu. Van Daele de artık iş yapmıyor."

Kapanış sırasında şirketin varisinin başına bazı belalar açtığına dair söylentiler vardı."

"Ne tür bir sorun?" Evan sordu.

Bay Baudelaire bir parmağını dudaklarına götürdü. "Hmm, hatırladığım kadarıyla bir parti oldukça kontrolden çıkmış ve hatta kanlı bir hal almıştı."

"Kanlı mı?" Noelle gözlerini kırıştırtarak sordu.

"Mmm," diye mırıldandı Baudelaire. "Öyle söylendi. Hatta bunun bir katliam olduğuna dair fısıltılar bile duydum. Ancak bunun doğru olduğunu sanmıyorum, yoksa polis bir iki kişiyi tutuklardı." Adamın yüzünde komik bir ifade belirdi ama Noelle adamı bunun ne anlama geldiğini tahmin edecek kadar iyi tanı mıyordu. *Katliam*. İkinci kattaki odada kalan adamın hikâyesinde kullandığı kelimenin aynısıydı bu. Bir ürperti kollarını vücuduna doğru çekmesine neden oldu. "Ama her halükârda," diye devam etti Baudelaire, "iş battı. Sanırım aile başka uğraşlara yöneldi. Kapılarını kapattıklarında, bölgedeki onlara bağlı pek çok işyeri de kapandı. Sanırım hepsi çeşitli şekillerde birbirlerine bağlıydı. Her neyse, bana ne getirdiğinizi görmek için sabırsızlanıyorum."

"Satmıyoruz," dedi Evan yaşlı adama. "Sadece bazı temel bilgiler istiyorum. Bunun için para ödemeye hazırım."

"Saçmalık. Uzmanlığımı sunmaktan mutluluk duyarım." Adam öne doğru uzanıp kutuyu açtı ve kolye ortaya çıkınca hafifçe arkasına yaslandı. "Aman Tanrım." Bir süre öylece baktı ve Evan onun gözlerindeki sevinci gördü.

"Bu bir yakut mu?" Noelle sordu.

Bay Baudelaire tezgâhın altındaki çekmeceye uzandı ve bir büyüteç çıkardı. Gözüne dayadı ve öne doğru eğilerek mücevheri inceledi. "Aman Tanrım," diye tekrar nefes aldı. "Tam düşündüğüm gibi. Yakut değil, elmas. Son derece nadir bulunan kırmızı bir elmas."

"Kırmızı bir elmas mı?" diye sordu Evan. Böyle bir şeyin varlığından bile haberi yoktu.

"Mmm," diye mırıldandı Bay Baudelaire, büyütecini hâlâ kolyeye dönüktü. Evan adamın elinin hafifçe titrediğini gördüğünü düşündü. Belki de yaştan. Ya da belki de incelediği parçanın nadirliğinden. "Muhteşem bir parça," dedi. "Kopçasının kırık olması çok yazık ama kolayca tamir edilebilir. Çok ince bir boyun için, belki de bir çocuğun ya da genç bir kızın boynu için biçilmiş kaftan."

Evan'ın omurgasından garip bir ürperti geçti ve nedenini bile söyleyemedi. Ama kim bir çocuğa kırmızı elmas kolye taktırırdı ki? Bu çok tuhaf görünüyordu.

Kuyumcu, "Açık artırmada birkaç milyon dolar kazanacağını tahmin ediyorum," dedi.

"Tanrım," diye mırıldandı Evan. Babasının çok para değerinde pek çok eşyası vardı. Mülkler, arabalar, özel bir jet. Eşlerine düzenli olarak, kaçınılmaz boşanma gerçekleştiğinde yanlarında götürdükleri pahalı mücevherler verirdi, veda hediyeleri başka her şeyin yerine geçerdi, çünkü evlilik öncesi anlaşmalar imzalanmıştı. Ama Evan bunun babasının sebepsiz yere satın alıp sakladığı pahalı bir eşya olmadığını hissediyordu. Hayır, bu anlamlıydı. Görünüşe göre babasının geldiği yerden geliyordu. Hakkında yalan söylediği bir geçmişten.

"İşin ilginç yanı," dedi Bay Baudelaire kutuyu kapatırken, "Reno'daki tek kırmızı elmas bu değil. Ve hatırladığım kadarıyla diğerinde de taşı çevreleyen aynı telkari var. Ya da çok benzer." Kutuyu tek parmağıyla Noelle'e doğru itti, ağzı hüznünlü bir veda ediyormuş gibi aşağıya dönüktü.

"Ne demek istiyorsun?" Evan sordu. "Diğeri nerede?"

Kapının üzerindeki zil çaldı ve Evan omzunun üzerinden bakınca bir teslimatçı gördü. Baudelaire yanındaki kutuları işaret ederek, "Beş dakika sonra bunları hazır edeceğim," dedi. Adam beklerken çenesini eğdi ve ellerini önünde birleştirdi. Evan tekrar Baudelaire'e döndü, onun ne söyleyeceğini duymak için sabırsızlanıyordu.

"Birkaç yıl önce bir Noel partisindeydim. Yardım kuruluşları için para toplayan bir kuruluşun düzenlediği sosyal etkinliklerden biriydi. Bir hastane, belki ..." Bay Baudelaire döndü ve tezgahın altındaki çekmeceye doğru eğildi. Bir dergi çıkardı ve karıştırmaya başladı. Evan Noelle'e bir bakış attı. Noelle de ona baktı ve bu işin nereye varacağını görmek için beklerken gözleri büyüdü. "İçki siparişimizi beklerken yanımda bir adam duruyordu. Elini barın üzerine koyduğunda yüzüğünü fark ettim. Dikkatimi çekti ve bana yakut olduğunu söyledi. Merak ettim, çünkü öyle olmadığını açıkça görebiliyordum. Ne de olsa bu benim işim. Ama hemen arkasını döndü. Gitmeye hevesli görünüyordu. Yıllar önce yaşadığım o an kemirdi. Acaba onu bulup düzeltmeli miydim diye düşündüm. Birinin sahip olduğu bir şeyi bilmeden değersizleştirdiğini ve belki de ona buna göre davrandığını düşünmek istemezdim. Ama etkileşim tuhaftı. Birkaç ay sonra

Geçenlerde bir makaleye rastladım ve konuştuğum adamı tanıdım ... ah, evet." Dergiyi önlerindeki tezgâha bıraktı ve bir makaleye iliştilmiş bir resmi işaret etti.

Hem Evan hem de Noelle öne doğru eğilmiş, Nevada Üniversitesi'nin sevilen profesörlerinden birinin emekliliğini duyuran fotoğrafa bakıyorlardı.

Evan onu hemen tanıdı.

"Bu babamın terapistinin adı," dedi Noelle, işaret parmağını başlığa götürürken ses tonunda bir şaşkınlık vardı.

Evan'ın kafası ona doğru döndü. "Profesör Vitucci mi? O benim terapistim," dedi.

"Ne?" diye sordu, kaşları çatılmıştı. "Anlamıyorum." O da anlamamıştı. Ne haltlar dönüyordu?

OceanofPDF.com

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

Noelle Evan'ın çenesini ve direksiyonu tutuş şeklini inceledi. Eğer daha önce gergin ve kafası karışıksa, şimdi daha da gergindi. Kız da öyleydi. Arabayı sürerken elini direksiyondan çekti, bir an gerdi ve sonra eski yerine koydu. "Profesör Vitucci, devamıza dahil olan memurlar tarafından şiddetle tavsiye edildi," dedi ona. "Adamla birlikte çalışmışlar. Onu tanıyorlardı."

Kaçtıktan hemen sonraki zamanı düşündü - sorgulamalar, mülakatlar, parlak ışıklar ve kasvetli bakışlar. Evet, Noelle polisin ona bir terapist önermeyi teklif ettiğini de hatırladığını düşündü. Onları hemen geri çevirmişti, o anda başka bir yabancıyla konuşmayı düşünemeyecek kadar bunalmıştı.

"Babanıza da tavsiye edilmiş olması mümkün mü?" Evan sordu. "Annen öldüğünde o da polisle çalışıyordu. Reno Polisi'yle olan bağlantımıza bakılırsa bu basit bir tesadüf olabilir."

"Belki," diye mırıldandı.

Evan, Baudelaire'in dükkânından ayrıldıktan ve Evan'ın seanslar için sık gittiği profesörün ev ofisine doğru yola koyulduktan sonra ona Armand Vitucci ile yaşadığı deneyimden biraz daha bahsetmişti. Ne bekleyeceği konusunda hâlâ hiçbir fikri yoktu. Babası belli ki adamı birkaç yıl boyunca ara sıra ona gidecek kadar sevmişti ama bunun dışında başka bir bilgi vermemişti ve Evan da sormamıştı çünkü bu onu ilgilendirmeyen kişisel bir ilişki gibi görünüyordu. Evan genel olarak ve özellikle de profesörün neden babasının kasasında bulduklarıyla aynı telkari işlemeye sahip nadir bir kırmızı elmasa sahip olduğu konusunda şaşkın görünüyordu, ama aynı zamanda adamı savunmaya da niyetli görünüyordu. Profesörden bahsediş tarzından Evan'ın ona büyük saygı duyduğunu anlayabiliyordu.

Ayrıca Bay Baudelaire'in Van Daele elmas şirketi ve katliam söylentileri hakkında söylediklerini de kısaca tartışmışlardı. Ona kral ve sarayı, Brüksel ve gerçekten olmuş ya da olmamış bir katliamla ilgili hikâyeyi ilk anlatan adam arasında daha fazla bağlantı oluşuyordu. Her şeyi açıklığa kavuşturacak cevapların yakın ama ulaşılamaz olduğunu hissediyordu.

Antika dükkânından ayrıldıktan kırk beş dakika sonra Evan'ın arabasından indiler ve dış cephesi taştan yapılmış çiftlik tarzı şirin bir eve doğru yürümeye başladılar. Noelle onlar yaklaşırken omzunun üzerinden baktı. Kendisi gergin ve ve Evan'ın elini tutuşundan onun da öyle olduğunu anladı.

Birkaç santim açık olan ön kapıda durakladılar. Noelle'in içinde bir alarm yükseldi. Bu hem bir davet hem de açıklayamadığı garip bir tehdit gibiydi. "Bu normal mi?" Noelle çatlak kapıyı işaret ederek fısıldadı.

Evan başını salladı ve iki parmağıyla iterek kapıyı açtı. "Profesör Vitucci?" diye seslendi. Cevap gelmedi. Açık fuayeden içeri adım attıklarında elini daha sıkı kavradı ve Evan tekrar adını seslendi.

"Buraya," diye seslendi uzaktan gelen bir erkek sesi.

Evan başıyla onu onayladı ve sesin geldiği evin arka tarafına doğru ilerlediler.

Açık bir makyaj odasını ve Noelle'in yatak odası olduğunu tahmin ettiği yere giden kısa bir koridoru geçtiler. Neredeyse vardıkları odanın yönünden gelen bir koku burnuna çarptı. Bir kolonya. *Belirgin. Katmanlı.* Kalbi küt küt atmaya başladı.

"Evan-" Açık kapıdan içeri adım attıklarında kolunu çekti, önlerinde büyük bir masa vardı, deri bir sandalyede oturan bir adam kitap raflarının olduğu duvara doğru dönmüştü.

Çevresel görüşünden Evan'ın kendisine sorgulayıcı bir şekilde baktığını görebiliyordu ama gözlerini sandalyede oturan ve yavaşça onlara doğru dönen adamdan alamıyordu. Onlarla tam olarak yüzleşene kadar bir sonsuzluk ve bir an geçti.

"Merhaba küçük tavşan," dedi, dudaklarında bir gülümseme belirerek. Noelle küçük bir nefes verdi. Baudelaire'in onlara gösterdiği fotoğraftaki adam karşılarında oturuyordu.

Ve kabuslarındaki sesle konuştu. *O odadaki ses.*

Siyah saçlıydı ve şakaklarında bol miktarda gri vardı. Karmakarışık aklına gösterişli biri geldi. Noelle, Evan'ın elini kavradı ve diğer elini onun pazularına götürdü, orada da sıkıca tuttu. *Vitucci mi?* Babasının ve Evan'ın terapisti, onu kiralayan adam mıydı? Onlara kafeslerinden kaçmaları için gerekli araçları veren kişi mi?

Vitucci dikkatini Evan'a çevirdi. "Evan. Merhaba. Seni görmek çok güzel."

"Ne haltlar dönüyor burada?" Evan sordu. Gözlerini yaşlı adamdan ayıramasa da, Evan'ın hafifçe hareket ettiğini hissetti ve silahına davrandığını düşündü.

Vitucci tekrar gülümsedi, bakışları Evan'ın silahı çıkarmakta olduğu yere kaydı. "Aceleci olma, Evan. İkinize de zarar vermeyi planlamıyorum. Aslında sizden oldukça hoşlanıyorum."

"Bizi bekliyordunuz. Nasıl?"

"Baudelaire." Başıyla duvarın yanındaki kanepeyi işaret etti. "Lütfen oturun. Bu birkaç dakika sürecek. Ve bana ateş etmeniz gerekirse oradan çok daha iyi bir atış şansınız olacak."

İkisi birlikte tereddüt ettiler, ama sonra Evan onu hafifçe çekti ve o da onu kanepeye kadar takip etti ve ikisi de oturdu. Kadın minnettardı. Bacakları titriyordu ve açık bir kapı yerine arkasında bir duvar varken kendini daha iyi hissediyordu.

"Baudelaire küçük beyaz bir yalan söyledi," dedi Vitucci, sandalyesini onlara bakacak şekilde çevirdikten sonra, onları daha da rahatlatmak istercesine ellerini masanın üzerinde birleştirdi. İşe yaramıştı. "Yalan söylemekten hoşlanmaz ama sadıktır. Van Daele malikânesi olarak da bilinen, içinde büyüdüğüm dehşet evindeki katliamdan zar zor kurtulduktan sonra beni o büyüttü. Annem sana bahsettiğim kadındı, balo salonunda boğazı kesilen küçük tavşan. Orada işe alınmıştı, ailesi yoktu, gerçek bir becerisi de yoktu. Atılmış biriydi. Bir hiç. Van Daele ve arkadaşları partilerinde onu aşağıladılar. Kaçmaya çalıştığında onu yakaladılar. Sonunda onu kırdılar, böylece sağladıkları uyuşturucular için onlara yalvardı. Kaçış ödülü için kafesini bekledi. Korkunç bir paradoks, değil mi?" Dudakları eğildi ama yüzünün üst yarısı metanetini korudu.

"Ben de orada çalıştım," diye devam etti. "Mutfakta. Bahçede, bana ihtiyaç duyulan her yerde. Mücevherlerini ve kitaplarını çaldım. Okumayı ve komplo kurmayı öğrendim."

Mücevherleri. İçinde büyüdüğüm korku evi. Hikâyesi buydu. Ve katliam, Baudelaire'in anlattığı gibi sadece bir söylenti değildi. Karşısında oturan adamın nasıl fısıldadığını hatırladı, kulağına doğru yumuşak ve alçak sesle mırıldanıyor, tam olarak tanımlayamadığı farklı aksanlar arasında incelikle ilerliyordu. Şimdi çok hafif bir aksan kullanıyordu, neredeyse fark edilmeyecek kadar hafifti ama kadın bu aksanın tamamen İtalyanca olduğunu anladığını düşündü. Vitucci gibi bir isimle bu mantıklı olabilirdi. Yine de bu adamla ilgili hiçbir şey mantıklı görünmüyordu. *Gerçekten kimsin sen?*

Aklına yıllar önce o odada söylediği diğer şeyler geldi. *Sadece birbirleri vardı.* Onlar. İkizler. Bir oğlan ve bir kız. Kız kardeşi mi? Bakışları, kırmızı bir parıltının ışıktaki parladığı serçe parmağına kaydı. Kırmızı bir elmas. İki taneden biri. Tıpkı oburlar tarafından sahiplenildiklerini belirtmek için uyumlu mücevherler takan çocukların kendileri gibi. "Sen. Bana o odada anlattığın hikâyedeki ikizlerden biriydin," dedi Noelle. Evan'ın yanında daha da katılaştığını hissetti.

"Doğru, küçük tavşan. Ama bu bir hikaye değildi. Benim hayatımdı. O benim hayatımdı. Adı Celesse'di." Sesine neredeyse özlem diyebileceği bir nota girmişti ama sonraki sözleriyle bu nota kayboldu. "Elimden geldiğince onu korudum. Eğer ilgilenen kendimi onun karşılığında sundum. Bazen oldu. Bazen de olmadı." Durakladı, serçe parmağı bir an için masaya hafifçe vurdu. "O evde yaşayan bir çocuk olarak, sadece kitapları değil insanları da okuyarak hayatta kaldım ve annemle kız kardeşimin hayatta kalmasına yardım ettim. Koleksiyon yaparak. Kişilik ipuçları. Alışkanlıklar. Korkular ve motivasyonlar. İyi bir terapist ya da profil uzmanı olmak da böyle bir şeydir. Topladığınızı tüm bu ipuçlarını bir bulmaca gibi bir araya getirirsiniz. Yeterince parça topladıysanız, bir resim oluşur."

"Bu niteliklerini iyilik için kullanabilirdin," diye Evan.

"Onları iyilik için kullandım. Belki bir gün sen de aynı olursun."

"Hayır, nefret ettiğini iddia ettiğin canavarlardan biri oldun."

"Evet, ama bu tür canavarları alt etmenin tek yolu bu." "Nasıl?"

Vitucci ona cevap vermedi; sadece gülümsedi ve hikayesine devam etti. "O gece... diğerleriyle birlikte öldüğümü sandılar, ama morgda çalışan nazik bir adam aslında tam olarak ölmediğimi fark etti. O şehri yönetenlerin kim olduğunu anlamıştı. Kendi ailesi güçleri yüzünden kurban edilmişti. Onun daha iyileri, ya da kendilerini öyle sanıyorlardı,

suç mahallini örtbas ediyordu ve bu ona beni İtalya'daki bir doktora gizlice götürme fırsatı verdi. Vitucci. Beni iyileştirdi ve köyündeki tıp memurlarıyla bir ilişkisi olduğu için bana kendi adını verdi. Ancak çok yaşlı bir adamdı ve beni yetiştirmesi için Fransa'daki kuzenine gönderdi. Baudelaire beni kanatları altına aldı. Beni eğitti. Beni bir evlat gibi yetiştirdi. Beni öldürdüklerini sanan piçlerin izini annem ve kız kardeşimle birlikte Amerika Birleşik Devletleri'nin Nevada eyaletindeki Reno kentine kadar sürmeme yardım etti."

Durdu ve aralarına baktı. "Kendilerini sahte isimlerin ve yeni şirketlerin arkasına saklamışlardı. İçlerinden birini haberlerde tanımam yıllar aldı, Fontane adında bir adam, haksız ölüm davası açılmıştı. Adını Leonard Sinclair olarak değiştirmişti. Ama ben onu, davaların her zaman arkadaşlarının lehine garanti eden bir yargıcın oğlu olarak tanıyordum. O yargıç orijinallerden biriydi. Gerçi bunun doğru terim olup olmadığını kim bilebilir? Her şeyin nerede başladığını söylemek zor. Tek bildiğim, oyunlarının on yıllar boyunca hem sayı hem de ahlaksızlık açısından geliştiği. Kiralık yardımcılarla rıza dışı küçük bir eğlence olarak başlayan şey, sapkın kan sporuna odaklanan milyarlarca dolarlık, son derece teknik bir organizasyona dönüştü. Bazı iştahlar doyumsuz olduğunda ve paranın bir önemi olmadığında neler olabileceği şaşırtıcıdır."

Noelle nefesini içine çekti. Düşünceleriyle yarışan düşük bir parazit uğultusu onu bunaltmıştı, ama yine de onun yorumunu kaydetti ve bu tür bir mağduriyeti mümkün kılan başka bir bileşen olduğunu biliyordu. Buna şeytani demişti çünkü başka bir kelimesi yoktu. Tek bildiği, sınırsız miktarda parası ve fırsatı olan herkesin gaddarlık yapmadığıydı. Evan'a doğru eğildi ve onun yakınlığından rahatladı.

Vitucci içini çekti. "Her halükarda, Fontane'yi gördüğümde Van Daele ve yandaşlarının burada olduğunu anladım. Öyle olmalılar. Birinin olduğu yerde, daha fazlası vardı. Zengin adamlar ve oğulları zenginlik ve ayrıcalık dolu hayatlarından öylesine sıkılmışlardı ki, heyecan ve anlamı sadece insanları toplayıp onları aşağılamakta buluyorlardı. Hâlâ çok zenginler, çok yalıtılmışlar. Ama kötülüğün onlar gibi adamlardan kolayca uzaklaşmadığını biliyordum. Arzu sadece daha da güçlendi."

Şeytani, evet. O da kabul etti. Ama o da kötü değil miydi? Kafası çok karışık. Kalbi kırılmıştı. Boştu. Ama gerisini bilmeleri gerekiyordu. Gerçek, iyileşmelerine yardımcı olacaktı. Daha fazla soru yok. Daha fazla yalan yok. "O gece ne oldu?" Noelle sordu. "Neden ülkelerini terk ettiler?"

Yine o hafif serçe parmak titremesi. "Yıllık balolarının olduğu gece. Çok kanlı olan mı? Ayrıcalıkları oldu. Egoları oldu. Oburlukları taşı. Tüm kuralları o adamlar koyuyordu, hep koymuşlardı. Büyük bir nüfuz ve güç kulübü. Kimsenin özlemeyeceğini düşündükleri kadınları kaçırdılar. Onları istekleri dışında tuttular. Bazen onları bir şekilde öldürdüler. Bazen spor olsun diye, bazen kazara, birkaç kez de sadece uygunsuz oldukları için. Güce duydukları şehvetin büyümesini izledim. Bir zamanlar yeterli olan acımasızlık artık tatmin etmiyordu. Daha açgözlü, daha sapkın oldular. Ancak o gece her şey değişti. Çok ileri gittiler. Eğlencelerinin sonucu olarak sadece bir kişiyi öldürmekle kalmadılar, hatta iki kişiyi öldürdüler. Masa çatalları ve oyma bıçaklarıyla on dört kişiyi doğradılar. Tam bir manzaraydı. Bazen gözlerimi kapattığımda hala görüyorum. Ama bir zamanlar kabus olan şey artık benim motivasyon kaynağım. Her neyse, geniş bağlantı ağlarına rağmen, eğer bir örtbasın başarı şansı olacaksa, şirketlerini kapatmak, varlıklarını almak ve ortadan kaybolmak zorundaydılar. Ve işin ironik yanı, kaçışımız için o geceyi seçmiş olmamdı. Çok fazla uyuşturucu. Çok fazla eğlence. Mükemmel bir fırsat gibi görünüyordu. Neredeyse öyleydi."

Evan boğazından tiksinti dolu bir ses çıkardı ve bu seste bir hıçkırık da vardı. "Madem bu kadar zekiydin, neden kaçış planın işe yaramadı? Neden anneni ve kız kardeşini kurtarmadın?"

"Çünkü ikisi de sonuna kadar gidecek kadar cesur değildi. Senin gibi değillerdi. Mağduriyet dolu bir hayat yaşamışlardı. Kendilerine bir şans verildiğinde bile nasıl farklı olacaklarını bilmiyorlardı. Onları zorlamaya çalıştım ama sonunda ikisinin de ölümünü izledim ve neredeyse ben de ölüyordum."

"Belki bu daha iyi olurdu."

"Sanmıyorum," dedi Vitucci. "Her halükarda, o adamlar tüm cesetlerin ortadan kaybolduğundan emin oldular. Annemin ve kız kardeşimin cesetlerinin yakıldığını tahmin ediyorum. Neden fark etsin ki? Onları kim özler ki? Belki de bu yüzden başkalarının kaçışını izlemekten, sevdiklerimin yapamadığını yapma cesaretini bulmaktan bu kadar büyük bir zevk alıyorum. Yardım edilebilecek olanlara yardım ediyorum. Bu konuda oldukça iyiyim. Ancak, ben sadece terörün ortasında bile ahlaklı davranmaya kararlı olanlara yardımcı olabilirim. Diğerleri

. . belki de kurtarılmayı hak etmiyorlardır." Sandalyesinde hafifçe döndü ve sandalye sessiz bir gıcırta çıkardı. Yanı Evan'ın kaslarının gerildiğini hissetti. "İşte benim köken hikâyem bu," dedi Evan'a bakarak.

"Önemli oldukları konusunda anlaşıştık, değil mi? Bazen her şeydirler."

Noelle daha net düşünmeye başlamıştı, zihni adamın söylediklerini takip ediyordu. Bu adamın nereden geldiğine, kim olduğuna dair bir resim oluşturuyor, onu hafızasındaki belirsiz adam taslağıyla birleştirmeye çalışıyordu.

"Bizi o kafeslerde izlediniz ve yardım etmek için hiçbir şey yapmadınız," diyor Evan dedi.

"Tam tersine. Yardım etmek için her şeyi yaptım. Ve buradasınız."

"İşkence gördük!" Evan bağırdı. "Neredeyse ölüyorduk!" Ani bağıışı Noelle'i ürkütmüştü ama aynı zamanda öfkesini ve dolayısıyla cesaretini de artırmıştı. Daha uzun oturdu.

Vitucci'nin gözleri ona kaydı ve bakışları Evan'a dönmeden önce dudaklarının bir tarafının hafifçe çekildiğini gördü. *Profilimizi çıkardın. Ve Tallulah'ın. Ve Evan'ın hapishanede ziyaret ettiği adamı. Ve belki diğerlerinin de. Bizi neyin harekete geçirdiğini biliyordun. Sınırlarımızı ve güçlü yanlarımızı tahmin ettin. Ve haklıydın.*

Vitucci, "Öfkenizi ve incinmişliğinizi anlıyorum," dedi. "İkisini de reddetmeye çalışmayacağım. Benim senden daha büyük bir amacım vardı ve belki bir noktada büyük resmi göreceksin. Şimdilik söyleyebileceğim şey, nerede olduğunuzu bilmediğimdir. Seçkin birkaç kişi dışında kimse bilmiyordu. Seviye üzerine seviye var. Seni ve diğerlerini kurtarmak için tek bir yolum vardı. Kendinizi kurtarmanıza yardım etmek."

"Polise haber verebilirdin, seni hasta herif," dedi Evan. "*Kanıtın* vardı."

Vitucci kısa bir nefes verdi. "Polis mi? FBI mı? Bazıları oyuncu. Sana yardım ettiler mi, Evan? Suçu *çözdüler* mi? Hayır, tabii ki çözmediler. Çünkü çözmemeleri gerekiyordu. Kendi baban soruşturmayı bir çukura sürükleyen tekerlekleri yağladı. Bunun ne kadar derine gittiği hakkında hiçbir fikrin yok. Tüm o para ve şantaj. Tek bir şans var, Evan. Sadece bir tane."

Bir şans mı? Ne için bir şans? Ve nasıl? Ne diyordu? Polise haber verse ya ekrandaki yeri bulamayacaklar ya da daha kötüsü örtbas mı edeceklerdi? Hem bunu yapan adamları nasıl teşhis edeceklerdi ki? Maske takmışlardı. Midesi bulandı, başı döndü.

Vitucci sanki gitmesi gereken bir yer varmış gibi saatine baktı.

"Gideceğin tek yer hapisane Vitucci," dedi Evan.

Yaşlı adam Evan'a küçük bir gülümseme verdi. "Ben hazırım," dedi. Başıyla masasını işaret etti. "Eğer istersen, Evan. Şu üst çekmecedeki Noelle için bir şey var. Ama önce elmasını görmek istiyorum, lütfen."

Elması.

Evan tereddüt etti ama sonra ayağa kalktı, cebinden mücevher kutusunu çıkardı, masaya doğru birkaç adım yürüdü ve yere koydu. Vitucci kutuyu alırken, Evan yan taraftan masaya doğru eğildi, çekmeceyi kaydırarak açıp bir zarf ve bir dizüstü bilgisayar çıkarmadan önce bakışlarını yaşlı adama dikti. Noelle küçük bir nefes aldı. Bu bir şey miydi?

Vitucci mücevher kutusunu açıp içindekilere bakarken, "Bu babanın bilgisayarı," dedi. Noelle onun kutuyu kapatıp tekrar ona odaklanmadan önce nefes verdiğini ya da belki de iç çektiğini duyduğunu düşündü. "Ve o zarfın içinde, onun evinde çektiğim fotoğrafları bulacaksın. Annenin çekmeyi başardığı fotoğrafların en iyileri ve Dow Maginn'in sunucularına nasıl erişebildiği. Ya da en azından o zamanlar kullandıkları sunucuya. Elbette o zamandan beri güvenliği artırdılar." Ağzı bir gülümsemeye dönüştü.

Evan Noelle'e bilgisayarı ve zarfı uzattı, Noelle de onları alıp kucağına koydu ve ellerini üzerlerine koydu. Babası ve Dow hakkında aklından o kadar çok soru geçiyordu ki nereden başlayacağını bilemiyordu.

"Babanla aynı düşmanı paylaşıyorduk Noelle, gerçi o bunu hiç bilmiyordu," dedi Vitucci, belli ki kızın kafa karışıklığını okumuştur. "Evan'ın babasına karşı açılan dava sırasında, onun davasında çalışan memurlardan birine, hizmetlerimi oldukça indirimli bir fiyattan teklif ettirdim. Bildiğiniz gibi babanız çok üzgündü ve bu teklifimi kabul etti."

Evan nefes nefese kaldı. "Sen de benim için aynısını yaptın," dedi. "Gerçekten bilgi almak istediğinde yardım etmek için araya girdin."

"Ve bir bağlantı, evet. Ama sana duygusal olarak da yardım ettim, değil mi Evan?"

Evan gözlerini kaçırdı, inanılmaz derecede yıpranmış görünüyordu. Bu adam ona yardım etmişti; Evan ona bunu söylemişti.

"O zamanlar, mahkeme sırasında babamdan ne istiyordun?" diye sorarak Evan'ı, evet, bu adamın ona yardım ettiğini itiraf etmek zorunda kalmaktan kurtardı. Birden o iniltiyi hatırladı, Evan'ın tüm çabalarına rağmen ondan kopardığı itirafı.

Vitucci, "Mahkeme tutanaklarında yer almamış olabilecek her şeyi öğrenmek istedim," diye cevap verdi. "Annen hakkında, düşmanlarımı alt etmeme yardımcı olabilecek en ufak bir şey hakkında bilgi edinmek istedim."

"Ama sen bunu anlamadın," dedi.

"O zaman değil, hayır. Ama babanız borçlarını ödemek için bazı aile yadigarlarını satmak zorunda kaldığı için duyduğu derin üzüntüyü dile getirdiğinde onu Baudelaire'e gönderen bendim. Baudelaire ona değerlerinden çok daha fazlasını ödedi. Yıllar sonra, sakladığı son eşyayı -annenizin yüzüğünü- satmak için ona dönmesinin nedeninin bu olduğundan eminim. Baudelaire onun iyi görünmediğini fark etti. Çaresiz. Doğrusunu söylemek gerekirse, bir rahibe ihtiyacı vardı. Ama Baudelaire onun biblosunu satın aldı ve sonra beni arayıp ona ulaşmamı önerdi."

"Terapi için."

"Ona yıllık bir kontrol olduğunu söyledim ve o da bunu sorgulamadı. Belki de ona tesadüfi gelmiştir. Sinir krizi geçiriyordu. Bana ilaç tedavisi hakkında sorular sordu. Önce konuşmayı önerdim. Onu aradığımda araba kullanıyordu. Kenara çekip kendini toparlamasını ve sonra doğruca buraya gelmesini söyledim. Fontane'nin oğlu Evan'ın kaybolduğunu duymuştum. Bunun Bay Meyer'in son derece tedirgin haliyle bir ilgisi olabilir mi? Zamanlama ilginçti. Her neyse," diyerek Noelle'e baktı. "Baban içinden çıkamayacağı bir işe bulaştığını söyledi. İnternette bir şeye. Arkadaşına insanlara zarar veren bir siteyi hackletmiş. O zaman işin içinde *onların* olduğunu anladım. *Biliyordum*. Ama tek söylediği buydu."

O ve Evan, Evan'ın kaçırılmasından babasının sorumlu olduğunu çoktan anlamış olsalar da bu sözler kalbini delip geçti. Ama bunun doğrulanması ruhunu dağladı. Babası Evan'ı acımasız oyunlarından birinde kurban olarak tuzağa düşürmüştü. "O zaman oyunlardan haberin yoktu," dedi. "Babam sana bir şey keşfettiğini söylediğinde... bunun Evan'ın babasına, ... Fontane'ye . . . ve diğerlerine. Bu bir şans eseriymi, annenin ve kız kardeşinin intikamını almak için bir şanstı."

"Çok iyi, küçük tavşan. Ama ben bunu şansa bağlamazdım. Kendimi iyi konumlandırmıştım. Ama bu benim şansımdı, evet. Uzun, çok uzun bir süre bekledim. Kan sporuna olan tutkularını buraya taşımışlardı ve sonunda bana *bir* fırsat sunulmuştu."

Evan nefesini bıraktı. "Dow Maginn'i sen mi öldürdün?"

"Elbette. Kaçırılmıştın," dedi Evan'a. "Bay Meyer sizi kafeste gördü ve yaptığından hemen pişman oldu. Onun nefreti

onun için en iyisi oldu. Özgürlüğünüzü satın alabileceğini umarak o yüzüğü sattı ama tabii ki oyun böyle oynanmıyor. Öyle olsa bile, on bin dolar bu adamlar için önemsiz bir para. Unutmayın, tüm bu detayları sonradan bir araya getirdim. Görüyorum ki şok olmamışsınız, demek ki siz de bir kısmını çıkarmışsınız."

Noelle, gözlerinin arkasındaki yaşlar yanarken bile başını salladı.

"Fontane giriş yaptı ve başka bir oyunun başlangıcında kafeste bir yabancı görmeyi bekliyordu ama onun yerine kendi oğlunu gördü. Büyük patronlara ya da orta seviye patronlara gitti diyebilirsiniz. Asıl patronlar oldukça yalıtılmış ve yılda sadece bir kez ortaya çıkıyorlar. Ona oyunun çoktan başladığını, bahislerin yapıldığını, paranın ortaya konduğunu söylediler. Hatta oyunu kimin yönettiğini varsayma cüretini göstermesine bile kızmışlardı. Fontane'nin babası uzun zaman önce ölmüştü ve Amerika Birleşik Devletleri'ne göç ettiklerinde henüz bir çocuktur. Kendisini yüksek profilli bir soruşturmaya ve davaya bulaştırmış olmasının onu bu adamların gözüne sokmadığını tahmin ediyorum. Hayır, Evan kalıyordu, esareti devam ediyordu ve oyuncular ilk bahislerini oynarken karanlığın ilk günleri başlamıştı. Bazı esirler bu süre zarfında çılgılık atıp yalvardı, saçlarını çığnedi, kafalarını vurdu. Tüm bunlar oyuncuların ilk olarak ne kadar para yatıracaklarını belirlemelerine yardımcı oluyordu. Bu adamlara bir hata yapıldığını nasıl itiraf edebilirlerdi? *Hiç kimsenin sisteme* girip hepsini riske attığını? Sisteme olan güven büyük ölçüde sarsılırdı ve böyle bir oyunu oynamak için sisteme olan güven çok önemlidir. Oyuncular elbette bir oyuncunun oğlu olan yarışmacının seçilmesini merak ediyordu. Ancak bu da bir nimete dönüştü, çünkü bunun bir ihlalin intikamı olduğu varsayılıyordu. Böylece bir uyarı görevi gördü ve doğal olarak iç güvenliğin sıkılaştırılmasına yardımcı oldu. Bununla birlikte, babanızın gönlünü almak bir ricada bulunmasına izin verdiler: Evan'ı kendi seçeceği bir yarışmacıyla eşleştirmek. Fontane Noelle'i seçti."

Elini ağzına götürerek gözyaşlarını tuttu. *Oh Tanrım, oh Tanrım. Bu kötülüğün tam tanımıydı.*

Başı dönüyor, kasları onları sıkı sıkı tutmaktan ağrıyordu. Ve kederinin ağırlığıyla yere yığılmamasının tek nedeni Evan'ın onu ayakta tutuyor olmasıydı. Onun sağlam vücudu. Ondan yayılan sevgi ve desteği hissedebiliyordu.

Yaşadığı onca dehşetin arasında, babasının ne yaptığını bilmek onu neredeyse yıkıyordu. Dow, bulduklarını bildirmek yerine Evan'ın adını bir sonraki yarışmacı olarak yazdırdı. Bir isim değişti. Ve

bir kaçırılma yeri. Evan'ı yakalayan düşük seviyeli kas gücünün hiçbir fikri yoktu. Onlar sadece kendilerine verilen emirleri uyguluyorlardı ve bildikleri kadarıyla kaçırma işlemi sorunsuz bir şekilde gerçekleşmişti. Oyuncular bir şeylerin ters gittiğini ancak oyuna giriş yaptıklarında öğreneceklerdi.

Dow için sitelerini hacklemek kolay mıydı? Bir zamanlar elektrik şirketini hacklemiş biri için kolay mıydı? Yoksa zor mu bulmuştu? Her iki durumda da başarılı olmuştu. Gözlerini kapattı, hayaller önünde yüzüyordu. Babası Evan'ı ekranda görüyor, umutsuzca Dow'a ulaşmaya çalışıyor, mümkünse Evan'ı o kafesten kurtarmaya çalışmak için sahip olduğu tek değerli şeyi rehin veriyor, yaptığı şeyi düzeltmek için biraz mali koz elde ediyor ve sonra kendi kızının da orada olduğunu öğrendiğinde kalp krizinden ölüyordu. Onun yüzünden. Eylemlerinin yol açtığı şey yüzünden.

Göze göz.

İntikam almaya o kadar kararlı iki adam ki birbirlerinin çocuğunu kurban ettiler.

"Neden Dow'u öldürmek zorundaydın?" diye sordu. Sesi monoton çıkmıştı. Şoka mı giriyordu? Belki de. Ama duygusal uyuşukluk bir nimetti.

Vitucci içini çekti. "Giriş yaptığı bilgisayara ihtiyacım vardı ve bu yüzden onu ziyaret ettim. Daha sonra Dow'un adımı polise vermesi ya da belki de onlara gidip yaptıklarını itiraf etmesi riskini göze alamazdım. Onu öldürdüm, evet, ama örgüt çok daha kötüsünü yapabiliirdi. Siz ikinizin, ayrıntılı oyunlarını hackleyen adamı bulduklarında intikam almak için başvurabilecekleri yolları hayal etmenize gerek yok."

Noelle'in omurgasından aşağı bir ürperti indi. Hayır, hayal etmek zorunda değildi. Ama bu adamın hızla canını alarak Dow'a bir iyilik yaptığını da düşünmek istemiyordu.

"Baban kalp krizi geçirdiğinde evine gittim ve dizüstü bilgisayarını ve fotoğrafları aldım. Ve durumun tam olarak ne olduğunu anladığımda, oynamak için ihtiyacım olan sponsor olacak adamı ziyaret ettim - Fontane. Her önüne gelenin katılmasına izin vermiyorlar ne de olsa." Gülümsedi ve bu gülümseme diğer gülümsemeleri kadar sakın görünüyordu.

"Sponsor mu?" Evan sordu. "Babam mı? Ama neden? Ona karşı kanıtınız olduğu için mi size kefil oldu?"

"Hayır. Bana kefil oldu çünkü geçmişte ona bir iyilik yapmıştım ve Reno Polisi'yle bir bağlantım ve bolca erişimim vardı. Noelle'in babasına karşı açılan davada kanıt saklamıştım. Bana ödeme yapmasına izin verdim."

"Ne?" Noelle nefes aldı. "Babama yardım ettiğini sanıyordum. Neden? Neden ... için kanıt sakladınız? Fontane?"

"Kendime yardım ediyordum, Noelle."

"Ama ... ona karşı kanıtınız olsaydı, bunu onu tutuklatmak için kullanabilirdiniz."

"Yapabilirdim ama Fontane'i ifşa etmek kendimi de ifşa etmek anlamına gelirdi. Ve benim aklımda daha büyük bir hedef vardı."

Çılgılık atabileceğini düşündü. Bir oyun. Hepsi bir oyundu ve o farklı bir oyun oynuyordu ama yine de bir oyun oynuyordu.

"Vitucci şöyle devam etti: "Fontane'ye Bay Meyer ile yaptığım bir görüşmede oyunla ilgili bilgilere nasıl ulaştığımı anlattım. "Ona sadece daha önce yaptığım gibi bir ödeme almakla kalmayacağımı, oynamak istediğimi de söyledim. Bu bana cazip gelmişti. O sırada Dow ve Bay Meyer zaten ölmüştü. Hepsi temizlenmişti. Ya da onlar öyle sanıyordu. Ve böylece ben de özgürlüğüne kavuşmasına yardım etmek için oradaydım, onların geniş ağındaki bir başka tehlikeye atılmış oyuncu olarak."

Evan bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Bu lanet canavarları nasıl bulacağız?" diye sordu. "Hepsi. Polis teşkilatında arkadaşlarım var-"

"Ben de öyle, Evan. Beni duymadın mı? *Ben* senin polis teşkilatındaki arkadaşsın. Ve yine de, sahte sadakatimi kanıtlamak için yıllar boyunca pek çok iyilik yaptım. Dosyaları ortadan kaldırdım, kanıtları sakladım. Hepsi nihai bir amaca yönelikti ama öyle bile olsa." Omuz silkti. "Yetkililer söz konusu olduğunda güven sorunu yaşıyorsam, nedenini anlayışla karşılırsınız." Profesör saatine bir kez daha baktı ve masasının üzerinde duran kumandaya işaret etti. "Bana son bir iyilik yapabilir misin, Evan?"

Evan yine tereddüt etti ama sonra ayağa kalktı, masaya doğru yürüdü ve eğildi. Uzaktan kumandayı eline aldı. "İşte," dedi Vitucci, masasının yanında duran açık dizüstü bilgisayardaki bazı düğmelere bastıktan sonra oturdukları yerin karşı duvarındaki televizyon ekranına başıyla işaret etti. "Açın lütfen."

Evan Noelle'e baktı. Gözlerinin onunkiler kadar geniş ve şaşkın olduğunu hayal etti. Adam ona hafifçe başını salladı ve Noelle'in nefesi kesildi. Birlikteydiler. Her şeyin üstesinden gelebilirlerdi. *Ortaklar*.

Evan uzaktan kumandayı televizyona doğrultup Aç düğmesine bastı ve ekran yanıp sönerек canlandı. Noelle bir an için neye baktığını anlayamadı. Evan nefesinin altında küfrederken o daha da yaklaştı. İkisi de ayağa kalktı, doğrudan ekranın önüne gelene kadar birlikte ekrana doğru yürüdüler.

Sanki sessiz bir şekilde çağırıyormuş gibi. Bir odaydı. Ve içinde iki kafes vardı; birinde genç bir çocuk, diğesinde ise yaşlı bir adam vardı. Noelle bakakaldı, ağzı açık kaldı, umutsuzca yutkunmaya çalışırken boğazından bir feryat yükseldi.

Vitucci, "Suçlular tarafından yönetilen bir kasabada kendi iradesiyle yaşayan yetim bir yankesici," dedi. Gözleri genç, sıksa çocuğa kaydı. O sadece bir çocuktı. Bir hıçkırık onu boğdu ve kesik kesik bir nefes verdi. "Ve o hüznü, yoksulluk içindeki kasabada aşık olduğu ve onu sınırdan geçirmesini isteyen kadının ricalarını görmezden gelen eski bir sınır muhafızı. O zamanlar yasalara uyuyordu ve bu yüzden kadın meseleyi kendi eline aldı ve kızlarıyla birlikte sınırı geçmeye çalışırken öldürüldü. Kendini suçluyor. Şimdi sadece yasaların dışında yaşayarak ve ölene kadar içerek kendini telafi etmeye çalışıyor. Onun için." Noelle kanlı bileğine bir parça kumaş sarmakta olan yaşlı adama baktı. Eli yoktu. *Aman Tanrım.*

Bakışları birkaç dakika boyunca ekranda asılı kaldı ve her şaşırtıcı ayrıntıyı incelediler. En üstte iki isim vardı: Trigger ve Goliath. Belli ki kafeslerdeki iki kişiden bahsediyorlardı. Bir mide bulantısı dalgası onu ele geçirdi. Sirk hayvanları gibi onlara isim vermişlerdi. Mide bulantısını yutkunarak bastırdı, kendini baygın hissetti.

Kavramak için çok fazla ve acayip derecede tanıdıktı. *Oyun isimlerimiz neydi? Siz canavarlar bize nasıl hitap ediyordunuz?* Boğuk bir çığlık atarak Evan'a doğru döndü. Evan kollarını ona doladı ve hem ıstırap hem de öfke dolu bir ses çıkardı. Vitucci'nin bilgisayarından canlı yayın yapıliyordu. O iki insan tam o anda orada, kafeslerin içindeydi. Evan onu bıraktı ve Vitucci'yle yüzleşmek için diğere yöne doğru savruldu. O da döndü ve ellerini ağzına götürdü.

Vitucci gitmişti.

Bakışları masasına kaydı. Kız kardeşinin elmasının bulunduğu mücevher kutusu da oradaydı.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

Caspar papyonunu düzeltmek için durakladıktan sonra elinin ayasıyla paslı çelik kapıyı çaldı. Kapı genç, ifadesiz bir beyefendi tarafından çekilerek açıldı. "Davetiye, efendim?"

Caspar paltosunun iç cebinden gıpta ile baktığı basılı kartı çıkardı ve hiç konuşmadan karşılama görevlisine uzattı, o da uzun bir süre inceledikten sonra geri verdi. Adamı tanımıştı. O yaşlı fahişeyi özgürlüğüne bu kadar yakinken sırtından vuran uşaktı. Adam Caspar'a kollarını açmasını işaret etti ve bunu yaptıktan onu sıvazladı. "İyi akşamlar efendim."

"Niyetim o," diye mırıldandı, metal dedektöründen geçip çoğunlukla beton olan geniş ve açık bir alana adım atarken. Nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Belirlenmiş bir noktadan alınmış, sonra gözleri bağlanarak buraya getirilmişti. *Burası* her neresiyse. Reno'da bir yerdeydi, tek bildiği buydu. Belli ki asılları çok uzağa gitmek istememişti.

Org müziği ve sohbet seslerinin yükseldiği kemerli kapıya doğru ilerlemeden önce yavaş bir nefes aldı. Bu gece için sekiz uzun yıl beklemişti. Tüm bu oyuncularla aynı yerde olmak için. Fedakârlık yapmıştı; küçük intikam biçimlerini hayata geçirme fırsatlarından vazgeçmişti, çünkü *hepsini* istiyordu, sadece birini değil. Bir ya da birkaç hamamböceğine vurmak ne işe yarardı ki, geri kalanlar ışıklar söndüğünde geri dönecekti?

Evet, bu gece burada bir görevi vardı ama önce ... önce bir an için bunun tadını çıkaracaktı. Yavaşça nefes verdi.

Sonunda sadakatini kanıtlamış ve onların güvenini kazanmıştı. Ya da belki de onu öldürmeyi planlıyorlardı. Ne de olsa oyunu pek çok kez kazanmıştı. Diğer oyuncular sinirlenmeye başlamıştı. Ve kuşkulandılar. Hile yapmamıştı, oyunu kurallarına göre oynamıştı. Tek başına zekâsını kullanarak ve yarışmacıların yardımıyla kazanmıştı, ama yine de çok az "kazanan" olmuştu.

Genel olarak, diğerklerinin hoşnutsuzluğunun rüzgârını yakalamıştı. Zaferlere sahip olmayı tercih ediyorlardı. Hem de hepsine. Kendilerinden çok daha aşağı gördüklerinin çekip gitmesini -ya da her zaman olduğu gibi kaçıp gitmesini- izlemek, yutulması acı bir haptı. Onlar gibi adamlar neden acı bir şey yutsunlar ki?

Bu düşünce onu gülümsetti ve ilerideki kutlamaya doğru teşvik etti.

Evan ve Noelle'e hayatını insanlar hakkında ipuçları toplayarak nasıl geçirdiğini anlatmıştı. Bir zamanlar hayatta kalmasına yardımcı olmuştu. Daha sonra hastalarına anlayışlı bir terapi ve öğrencilerine ilginç dersler vermesini ve hatta polisin suçları çözmesine yardımcı olmasını sağlamıştı. Kendisini sadece *bir* koleksiyoncu olarak değil, Koleksiyoncu olarak *görüüyordu*. Bir kişilik. Çünkü bu, kendisini bir zamanlar olduğu çaresiz çocuktan, kullanılmış ve kurban edilmiş çocuktan ayırmasına izin veriyordu. Kız kardeşi kesilerek öldürölürken annesinin kanlar içinde yere yığılmasını izleyen çocuktan. Evet, kendi zihninde ve başkalarının ağzında çeşitli isimlerle anılıyordu. Ama bu gece ... bu gece yine Caspar'dı. Ama bu sefer çaresiz değildi. Canını zor kurtarmış, cepleri yıllar boyunca çaldığı mücevherlerle dolu o kırık çocuk değildi. Daha sonra Baudelaire'in satmasına yardım ettiği mücevherler. Onu zengin edenler.

Odaya adımını attı. Bach'ın Sol Minör Füg'ü çınladı, kahkahalar yükseldi ve ortadaki şampanya fıskiyesinin şırıltılı sesi hoş bir şekilde çınladı. Düz duvarlara ve beton zemine rağmen burada zenginlikler vardı, bu tür adamların etraflarını sarmaktan hoşlandıkları, dünyanın her köşesinden gelen eşsiz lüks. Fransız ve İrlanda kristalleri, Alman yemek takımları, Myanmar'dan ipek masa örtüleri, İngiliz gülleri ve Japon orkideleri. Dünya onların oyun alanıydı ve onlar için hiçbir şey ulaşılmaz değildi. Bu adamları, gecenin sonuna kadar hepsini zevkle yok edeceklerini bilecek kadar iyi tanıyordu. Sahip olmaktan daha güçlü bir şekilde kendi gücünüzden bahseden şey neydi?

Yıkım. Gerçek krallar sadece istila etmekle kalmadı. Yağmaladılar da.

Partinin üzerinde asılı duran kafeslerdeki altı kadının da hem yakın hem de uzak yerlerden geldiğini renklerinden anlayabiliyordu. Ne de olsa kral ve sarayı öğrenmişti. İnsanları tek bir coğrafi konumdan kaçırmak eninde sonunda sorunlu hale geliyordu.

Onları da yok ederlerdi. Gelenekler ve her şey.

Caspar başını kaldırdığında siyah saçları birbirine karışmış genç bir kız gördü. Kız yarı açık, uyuşturulmuş gözlerle ona bakıyordu. Çıplaktı, elleri bağlıydı ve ağzında bir tıkaç vardı. Üzerindeki mücevherler yansıyan ışıktaki parlıyordu.

Ah, her şeyin başladığı yere bir selam. Bu canavarlar ne kadar nostaljik ol.

Güzellik ve şiddetin birleşimi. Bu onların ambrosia'sıydı ve onu yiyip bitirdiler. Oburlar böyle yapardı.

Bunu onlarca yıldır yapıyorlardı, sayıları arttıkça durdurulma ihtimalleri de azalıyordu. Ve her ahlaksızlık eylemi onları daha da duyarsızlaştırdı. Ve böylece sonucun asla tam olarak belli olmadığı kanlı bir oyun yarattılar ve bu heyecanı artırdı çünkü diğer her şeyin tahmin edilebileceği gibi kendilerine ait olduğu bir dünyada kontrol edemedikleri tek şey olan kurbanlarının iradelerine bağlıydı.

Gözlerini kızıdan kaçırdı. *Sıkı tutun*, diye düşündü. *Eğer kartlarımı doğru oynadıysam, bir kurtarıcın olabilir.* Elbette bu ona da bağlıydı. Sen kendini kurtaracak kadar cesur değilsen kimse seni kurtaramazdı. Bunu çok iyi öğrenmişti.

İntikamını almak için buradaydı.

İntikamdan bahsetmişken, yaşlı Dedryck vardı, kral. Her şeyi başlatan kişi. Tanrım, ama yaşlanmıştı, hem de büyük servetine rağmen oldukça kötü yaşlanmıştı. Tekerlekli sandalyedeki solmuş bir cesede benziyordu, smokini kemikli gövdesinde sallanıyordu ve kucağına bir battaniye örtülmüştü. Sırtını kamburlaştırmıştı ama seyrek saçlı başını kaldırmış, boncuk gibi gözlerini Caspar'a dikmiş ona bakıyordu. Yaşlı adam onu o kadar uzaktan görebiliyor muydu? Öyle görünüyordu.

Bir servis görevlisi, soluk altın rengi şampanyayla dolu bir tepsiyle yaklaştı. Hafifçe eğilerek tepsiyi uzattı. Kılık değiştirmesi kusursuzdu; Caspar bile onu zar zor tanıdı. Caspar onun doğum lekesini kapatmak için de etkileyici bir iş çıkardığını fark etti. Belirgin değildi. "Efendim?" diye sordu garson, serçe parmağı bardaklardan birine doğru en küçük hareketi yaparken. Caspar flütü eline aldı. Ne kadar güzeldi. Yanılmıyorsa Baccarat'tı. Sunucu uzaklaştı.

"Bay Vitucci." Caspar döndü ve takma isme zahmetsizce karşılık verdi. Ne de olsa, yaşamadığından daha uzun süredir bunun altında yaşıyordu.

Bir adam ona yaklaştı ve derin bir kahkaha atarken sırtını sıvazladı. "Güzel dokunuş," dedi adam, kağıt mendil üzerine ilıştırılmış gelinciğe başıyla işaret ederek.

Caspar'ın ceketi. "İronik." Adam sıırttı ve Caspar da sıırttı.

"Gerçekten de öyle," diye onayladı Caspar.

Odanın arka tarafına yakın bir kafesteki bir kadın ağzını tıkayarak çığlık attı, sesi kısıldı, zayıf yalvarışı sadece aşağıdaki adamların kahkahalarıyla karşılandı.

Onlar için bir hiç. Ondan daha az. Kolayca gözden çıkarılabilecek insanları seçtiler. Ortadan kaybolurlarsa kimse onları özlemeyecekti. Hikayelerini anlatsalar kimse onları dinlemezdi. Ve bu adamlar hiçbir şeyin kontrol edilmediğinden emin oldular. Zaten çok azı yaşıyordu, bu yüzden benzer bir hikayeye sahip inanılmayacak kadar çirkin bir avuç dağınık deli varsa kimin umurundaydı? Kesinlikle polisin değil. Bundan eminlerdi.

"Bu gecenin senin gecen olduğunu sanmıyorum Vitucci," dedi adam usulca, ona doğru eğilerek, tombul göbeği ondan önce gelip Caspar'inkine çarparak. "İçlerinden biri elini kaybetti."

"Hmm," diye mırıldandı Caspar ilgisizce, şampanyasından uzun bir yudum alarak. Bu adamın yıllar önce Noelle'in bekâretini alan yaşlı adam olup olmadığını merak etti. O adam da aynı fiziğe sahipti. Adam kendi kadehini geriye doğru eğerek bir dikişte içti. *Al bakalım, seni iğrenç domuz. Fondip.*

Servis görevlisi bir tepsi dolusu şampanya daha getirerek yanlarından geçti. Caspar kadehini boşalttı ve yaşlı adam gibi bir tane daha aldı. "İşlerin onlar için bu kadar kasvetli görünmesi neredeyse utanç verici," dedi adam.

Caspar gülümsedi. "Neredeyse," dedi. Adam ağır adımlarla uzaklaştı. Caspar etrafına bakındı. Burada her yerde bankacılar, politikacılar, çeşitli kurumların üyeleri ve yüksek mevkili avukatlar vardı. Temsil ettikleri para miktarı milyarlarla ifade ediliyordu. Her şeyden kurtulmanın yolunu satın alabilirlerdi.

Ya da öyle inanıyorlardı.

Ama bir şeyi gözden kaçırmışlardı. Eninde sonunda hep öyle oldu, çünkü kendilerini yenilmez sanıyorlardı.

Artık kendisine Leonard Sinclair diyen adam Dedryck'in yanında durmuş, odanın diğer ucundan onu izliyordu. Caspar kadehini *Leonard-Fontane*'e kaldırdı, bir yargıcın şımarık oğlu ve bir zamanlar kız kardeşine tecavüz edip Caspar bağlı ve çaresizken boğazındaki kolyeyi koparışını izlediği adam. Caspar'ın hatırladığı kadarıyla, sefahate oldukça kolay alışmıştı. Fontane onu hâlâ tanımıyordu, sadece öldüğüne inandıkları için değil, Caspar o zamanlar bir hiç olduğu için de.

Onu daha önceden tanıyordu, onun gibi adamlar için görünmezdi. Caspar, Fontane'nin kız kardeşinin elmasını sakladığını doğru tahmin etmişti; Caspar, piçin ne kadar dokunulmaz olduğunu kendine hatırlatmak için ara sıra çıkardığını düşünmüştü.

Fontane de karşılığında kadehini kaldırdı. Caspar adamın neye tezahürat ettiğini çok iyi biliyordu. Vitucci'nin gecenin sonuna kadar ölmüş olacağını umuyordu. Ve belki de umudu boşa çıkmamıştı. Ama Fontane'in henüz bilmediği çok şey vardı.

Odanın etrafındaki ekranlar yanıp sönerek canlanırken oda hafifçe karardı ve partinin üzerine bir sessizlik çöktü. Son perde gelmişti.

OceanofPDF.com

BÖLÜM KIRK YEDİ

Grim tıslayarak nefes aldı, gömleğinin kolundan yaptığı geçici bandajı bağlamak için dişlerini kullanırken acı koluna yayılıyordu.

Kolunun küt ucunu görünce başı döndü. Lanet olası eli gitmişti. *Yine de o odadan canlı çıkmayı başardın. Sadece bir el. Hem de sağ elin.* Yazmak için sol elini her kullandığında babası onu dövmüş, bunun Grim'in aptal olduğu anlamına geldiğine ikna etmişti. Evde ona aldırmiyordu ama okulda ve evden taşındıktan sonra ona karşı çıkıyordu. *Al bakalım, seni adi herif. Sonunda itaatsizlik işe yarıyor,* diye düşündü, manik bir kahkahayı zar zor bastırarak.

Cedro'dan ayrılmamıştı. Mesele de buydu zaten. Gözyaşları çocuğun yüzünden aşağı süzüldü ve ağladığı gerçeğini gizlemeye çalışarak gözyaşlarını sildi. Hâlâ ağlama yeteneğine sahip olmayacak kadar katılaşmamıştı. Ve Grim buna çok sevinmişti. Grim hissetmemenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Böyle yaşanmazdı. Kaçırılmadan önce bir intihar görevinde olması da bundan kaynaklanıyordu.

Bazılarının şu anda yaşamak için bu kadar çok mücadele etmesini bir ironi olarak değerlendireceğini tahmin ediyordu.

"Cedro," dedi ve Cedro başını çevirdi, gözlerini onunkilere dikmişti, belli ki Grim'in gri kumaştan sızan kanla sarılmış kütüğüne bakmamak için kendini zor tutuyordu. Son birkaç saat içinde çok kan kaybetmişti. Ya şimdi ya da asla. Onlara tüm aletler verilmişti. Bilinmeyen kişi tarafından gönderilen mesajları almıştı. Bunların hile mi yoksa yalan mı olduğunu bilmiyordu ama denemek zorundaydılar. Sol elini kaldırdı ve haç işareti yaptı. Cedro yavaş bir nefes verdi ama sonra çenesini eğdi. İşareti anlamıştı.

Grim uyumaya çalışarak uzandı. Olacaklar için dinlenmeye ihtiyaçları olacaktı. Hayalet eli acıyla zonkluyor ve yanağından aşağı bir ter damlası süzülüyordu. Sıcak ve nemli hissediyordu. Gözleri kafesinin bir çubuğuna dolanmış gelinciği buldu ve kızını hayal etti, odaklandıkça yüzünün görüntüsü daha da netleşiyordu. Kendine izin vermemişti

Onu uzun zamandır hayal edememişti ve şimdi onu küçük hücresinin her köşesinde, ona işkence ettikleri odada ve Cedro'nun ona karşıdan bakan gözlerinde görüyordu.

Poppy.

Eğer buradan çıkarsak, seni evlat edinmeye çalışacağım, Cedro. Ve kardeşini de. Neden olmasın? Birine ihtiyaçları vardı. Neden o olmasın? Neden olmasın? Sefil hayatından geriye kalanlarla iyi bir şeyler yap, Grim. Başarısızlıklarını telafi edecek bir şey. Bu düşünce ona umut verdi, hedefleyebileceği somut bir şey. Bir hedef ve bir hayal. Zar zor hatırladığı iki şey.

Uyuduğunu sanıyordu. Emin değildi. Ama kapının açıldığını ve aynı adamın odalarına girdiğini fark etti. Grim kendini yukarı çekti ve adam Cedro'nun kafesinin önünde dururken Cedro'nun gözleriyle buluştu. "Kiralanmışsın."

İşte başlıyoruz. Cedro'yu herhangi bir şekilde şaşırtma riskine karşı ona bakmadı. Çocuk ağlamaya başladı ama bu seferki ağlamaları yapmacıktı. Tükürükler saçarak ve yalvarırcasına hıçkırıyordu. Adam ona "Çık yoksa seni şoklarım," dedi.

Cedro başını eğdi, bir süre daha ağlarken omuzları titriyordu. "Bekle," dedi ve uzanıp son nanesini aldı. "Lütfen."

Adam biraz şaşkın görünüyordu ama sonra yavaşça gülümsedi. "Elbette," dedi. "Son bir akşam yemeği. Afiyet olsun."

Cedro omuzlarını öne doğru kıvrırdı ve adam geri çekilirken dizlerinin üzerinde yavaşça kafesin önüne doğru süründü. Cedro ayağa kalktı ve şekeri yavaşça açarak ağzına götürdü ve iç geçirdi. Adam başını salladı ve Cedro yürümeye başladı ama sonra aniden durdu ve ellerini boğazına götürdü.

Grim kafesinin önüne doğru ilerledi. "Cedro!"

Cedro çırpınmaya başlayınca şok tabancalı adam bir adım daha geri çekildi; ellerini bir kez daha boğazına götürürken yüzü kıpkırmızı olmuştu.

"Tanrım, boğuluyor. Ona yardım edin!" Grim seslendi. "Sırtına vurun!"

Muhafız tereddüt etti ama sonra öne çıktı ve yumruğunu kullanarak Cedro'nun sırtını tekrar tekrar.

Cedro cebinden anahtarı aldığı anda Grim fark etmedi bile. Bir an için olup olmadığından şüphe etti. Ama sonra Cedro büyük bir nefesle

nefes aldı, ellerini indirdi ve omuzlarını geriye çekti. Kırmızıya çalan teninden aşağı gözyaşları süzülüyordu. Bir nefes daha aldı, sonra bir nefes daha, dua dilinde anlaştıkları işaretle ayağını hafifçe çevirdi.

Grim ağlamak istedi. Neredeyse ağlayacaktı, gurur dolu bir hıçkırık boğazını öyle doldurdu ki yutmak için uğraşmak zorunda kaldı. *İşte bu kadar. İşte benim cesur oğlum. İyi iş, Cedro.*

Bir nefes daha aldı, doğruldu ve omurgasını çelikleştirdi. Bir adım aşağı, daha çok var.

Adam Cedro'nun sırtına son bir kez vurup uzaklaşmaya başladığında Cedro döndü ve elini başının üzerine kaldırdı, elini aşağıya, muhafızın atardamarına doğru savururken genç yüzünde öfke çiçekleri açıyordu.

Bir şans, sadece bir şansın var, Cedro.

OceanofPDF.com

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kasları gerilmiş olsa bile, haftalar boyunca koreografisini yaptığı dansı izlerken Caspar'ın göğsünde gurur parıldıyordu. Dansçılarından birinin elinin olmayacağını tahmin etmemişti ama yine de çok güzel bir performans sergilemişlerdi. Oda sakinleşmişti, yaşlı Dedryck'in hırıltılarının sesleri bozulan sessizlikte kolayca duyuluyordu.

Bir adamın, "Vay anasını," dediğini duydu.

Kesinlikle .

Bir zamanlar Penelope adında bir kızın babası olan ve ona Poppy adını veren Grim, Cedro'nun kilidi açması ve ızgaralı kapının öne doğru düşmesiyle kafesinden fırladı. Her oyunun ayrıntıları farklıydı. Kafesler benzersizdi. Odalar beklenmedikti. Bu Caspar'ı sürekli tetikte tutuyordu. Cedro yerde kanlar içinde yatan muhafızın üzerinden geçti. Hedefi tam bir mükemmellikti. Keskin teneke düdüğü, Cedro onu aşağı doğru sürükleyip yırtmadan önce doğrudan ve derin bir şekilde atardamarına saplanmıştı. Onu kullanmak için yaklaşması gerekiyordu ve nasıl yapacağını bulmuştu. Muhafız saniyeler içinde kan kaybından ölmüştü. *Mükemmel*, diye düşündü Caspar. *Birkaç adım daha atarsan o odadan kurtulacaksın.*

Mırıltılar yükseliyordu, Cedro ve Grim'in dışarıdan kilitli olan kapıyı açmalarını izleyen adam kalabalığının içinde heyecan ve inançsızlık dolaşıyordu. Caspar kıpırdamadan durdu, ortakların kilidi çevirmeyi başarmalarını, odadan kaçmalarını ve sonra koridorda koşmalarını izlerken sırtını duvara dayadı. Bir gardiyan düştü, zikzaklar çizerek kurşunlardan kaçan adamlara ateş etti. Grim "Pivot" gibi bir şey söyledi ve ikisi birlikte dönerek şaşkın gardiyana doğru koşmaya başladılar. Silahlı adamlar dövüştüler, Grim tek elini kullanıyordu, ikisi de bir deri bir kemik kalmıştı, sanki bunun için eğitilmişler gibi birlikte çalışıyorlardı. Odadaki konuşmalar artık daha yüksek sesle yapılıyordu, adamlar içkilerini yudumluyor ve eğlence devam ederken daha fazlasına . Bazıları kutlama için içti; iyi bahis oynamışlardı. Ve

Diğerleri kaşlarını çatarak içkiyi geri yuvarladılar ve kadehlerini uzun bir yudumda boşalttılar.

İhtimaller, iki yarışmacının kaçacağına dair bahis oynayanların lehine dönmüştü.

Grim ve Cedro muhafızı etkisiz hale getirmiş ve silahını almıştı. Cedro onun üzerinde durdu ve bir el ateş etti, ikinci atıştan bir şey çıkmadı. Silahta sadece beş mermi vardı. Her şeyin bir kuralı vardı. Her halükârda, Cedro'nun tek atışı yeterli olmuştu. Muhafız yerde ölü ya da ölmek üzere yatıyordu. Cedro boş silahı fırlattı ve tekrar dönerek çıkışa doğru yöneldiler.

Caspar ekrandan neredeyse kapıya ulaştıklarını görebiliyordu.

Göğüslerinde ne kadar umut yükseliyor olmalı? *Neredeyse orada. Neredeyse özgür.*

Bir an endişelendi, sadece bir an, ama sonra görüntü yanıp sönmeden önce ekranda birkaç satır parazit yuvarlandı ve sonra hemen yanıp sönerek hayata geri döndü. Ancak şimdi ekrandakiler *onlardı*. Kalabalıktan şok sesleri yükseldi ve yanındaki bir adam aniden irkilerek ellerini boğazına götürdü ve boğulmaya başladı.

Caspar'ın önündeki bir başka adam da aynısını yaptı ve on saniyeden kısa bir süre içinde bir sürü adam ağzından köpükler saçarak soluk soluğa yerde kıvranmaya başladı. Caspar'ın gözü doğum lekesi olan sunucuya takıldı, Gervais Baudelaire, yani tüm niyet ve amaçları için kardeşi, ve ona en küçük bir gülümseme verdi.

Caspar, Grim ve Cedro'nun tutuldukları binanın kapısından içeri daldıklarını görme zevkine erişememişti ama kısa bir an için bunu hayal etti ve o anda yaşadıkları özgürlüğü derin bir nefesle içine çekti. *Koşun. Kaçın. Bu deneyimi yaşayın ve sizi daha iyi yapmasına izin verin. Daha güçlü. Evan ve Noelle gibi.*

Eşleşen kırmızı elmasları bir kurye aracılığıyla Baudelaire'e göndermişti. Elmaslar şu anda eline geçmiş olmalıydı. Caspar söylemeden onlarla ne yapacağını bilirdi; servetini, bir yabancı için kendini feda edebilecek kadar doğuştan dürüstlüğe sahip olanlara uygun gördüğü şekilde dağıtırdı. Böyle bir seçime ilham veren nitelik ne kadar nadirdi. Daha kolay yaşamalarına yardımcı olacak iki kırmızı elmas kadar nadirdi.

Sadece bir saat önce dağıtılan bardakların içini kaplayan zehirden dolayı şimdi daha fazla adam düşüyordu. sıkıyorlardı, yüzleri morun iğrenç bir tonuna dönüşüyordu. Korkunç bir ölüm. Ama yeterince korkunç değil.

Ama işe yarar.

Kafesteki kadınlar çılglık atıyor ve parmaklıklarını sallıyorlardı. Birisi onları aşağı indiren düğmeyi çevirmiş olmalı, çünkü aşağı inmeye başladılar. *Kahretsin.*

"Caspar!" Gervais tam zamanında bağırdı ve ölmek üzere olmasına rağmen Fontane'nin salladığı bifttek bıçağından kıl payı kurtuldu. Ağzından yeşil köpükler akıyordu ve gözleri o kadar faltaşı gibiydi ki patlayacakmış gibi görünüyordu. Caspar'ın adının duyulması Fontane'nin zaten gergin olan gözlerinin inanılmaz bir şekilde daha da açılmasına neden oldu ve Caspar'ın bıçağı ondan kolayca alabilmesini sağlayacak kadar onu şaşırttı. Yumruğunu geri çekerek Fontane'nin yüzüne indirdi, adam burnundan kan fişkırırken acı içinde homurdandı. Caspar onu tekrar tekrar yumrukladı, ta ki adam şimdi çöpe gidecek olan her türlü lezzet ve oyma bıçağıyla dolu bir masaya doğru geri çekilene kadar. Eğildi ve Fontane'nin kulağına iki kelime fısıldadı. "Evan için." Sonra bıçağı boğazına doğru sürükledi ve gözlerindeki yaşamın sönüşünü izledi. Fontane'nin dilinde zehir vardı ama asıl zehir ruhuna damlamıştı. Oğlu onun çarpık mirasını taşıyamayacaktı. Burada, onunla birlikte kurudu.

Caspar'ın etrafındaki gürültü giderek artıyordu, bir sefalet ve ölüm korusu. Bocalayan iblislerin sesi. Sonuna kadar izlemek istiyordu. Ama kafeslerdeki kadınların yardıma ihtiyacı vardı. Gervais yaklaşıırken, "Onları dışarı çıkarın ve sonra gidin," dedi.

"Senin için geri geleceğim," dedi Gervais.

"Hayır," diye Caspar. "Bu çok riskli. Bunu konuşmuştuk."

"Yine de bizimle buluşacaksın, değil mi? Orada olacak mısın?"

Caspar omzunu sıkarak, "Onlara yardım et, kardeşim," dedi.

Gervais durakladı. Onu hayatı boyunca tanımişti. Caspar'ın ona söylemediği şeyi hissetmişti. "Onlara yardım et," dedi tekrar, gözleriyle buluştu ve başını salladı.

Kafesler yere kadar uzanmıştı ve birkaç kadın inleyerek omuzlarını parmaklıklara vuruyor, serbest bırakılmak için yalvarıyordu. Gervais'in bakışları Caspar'ın üzerinde bir süre daha oyalandıktan sonra döndü ve en yakın kafese doğru yöneldi. Masumları serbest bırakmak için son görev.

Bu gece o gece gibi bitmeyecekti.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

Noelle, iki adamın kafeslerinden kaçışını ve tıpkı kendisi ve Evan'ın yaptığı gibi peşlerine düşen gardiyanı öldürüşünü izlerken vücudunu saran hıçkırıkları güçlkle kontrol ediyordu. Evan onun yanında, hareketsiz ve sessiz bir şekilde, kolunu vücuduna dolamış, bakışlarını ekrana dikmiş onu izliyordu.

Evan Aria'yı aramıştı ve Noelle sirenlerin yaklaştığını duyabiliyordu. Ama oradan ne yapabilirlerdi ki? Onlarla birlikte çaresiz bir dehşet içinde izleyebilirler miydi? İki adamın nerede olduğu hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Yine de özgürdüler. Güvendeydiler. Noelle deneyimlerinden biliyordu. Oyunu kazanmışlardı.

Ayrıca, çıplak, kafesli kadınların kışılardan sarktığı ve smokinli bir sürü erkeğin yere yığıldığı, elleri zehirlenmiş gibi boğazlarını sıktığı yer hakkında da hiçbir fikirleri yoktu.

Evan telefonunu ekrana tutmaya devam etti, olan biteni kaydederken elleri titriyordu. İzledikleri canlı yayının bittikten sonra bir yere kaydedilip ya da sonsuza dek yok olup olmayacağını bilmiyorlardı, bu yüzden onu yakaladıklarından emin oldular. İçerideki her adamın yerde çırpınırken ya da ölüyken fotoğraflarını çekebildiklerinden emin oldular. *Sigorta*. Bunlar kafese tıkan, onları ve diğerlerini kurban etmek ve işkence etmek için para ödeyen . Örtbas etmek mümkün olmayacaktı. Karanlıkta olanlar gün ışığına çıkarılacaktı. Bundan emin olacaklardı.

Evan, polisler gelip eve doluştuğunda bile perdeyi çekmeye devam etti ve sonra garson üniforması giymiş bir adamın Noelle'in tanımlayacak kadar iyi göremediği bir aletle birbiri ardına kilitleri açmasını izlediler. Kafeslerdeki çıplak kadınları serbest bıraktı, bağlarını çözdü ve ağızlarındaki tıkaçları çıkardı; bu sırada arkalarındaki erkekler kasmaya, kriz geçirmeye ve birbiri ardına kıpırdamadan durmaya devam ediyordu. Sunucu yüzünü kameradan uzak tuttu, böylece kadınları serbest bırakırken onu göremedi.

Kafeslerinden dışarı çıktılar ve sonra hep birlikte çıkışa doğru tökezlediler, adam masalardan kırmızı kadife gibi görünen masa örtülerini çekip kadınlara fırlattı.

"Beşi parlak kırmızıya bürünmüş altı kişi," diyordu Aria telsizinden gönderdiği polis helikopterlerine. "Bir binadan çıktılar. Kaçıyorlar. Bu adresin beş mil yarıçapı içinde." Öyle olmalılar, diye dua etti Noelle. Vitucci sadece bir saat önce ayrılmıştı. Hangi binadaysa çok uzakta değildi.

Noelle yüzünü Evan'ın omzuna dönerek sessizce ağladı. Çok fazla ölüm, çok fazla hastalık. Her nasılsa, içinde, tüm ayrıntıları bilmese de, bunun son savaş olduğunu biliyordu. Yine de, yine de, öfkeyle birlikte umutsuzluk da içinden akıyordu. Başını kaldırdı ve kendini onların ölümünü izlemeye zorladı. Roma düşüyordu ve o da buna tanıklık etmek zorundaydı.

Kötülüğün eninde sonunda sona ereceğini bilmeliydi. Önündeki görüntüler dehşet vericiydi ama aynı zamanda karmaşık bir adalet biçimiydi ve bunun ortaya çıkışını izlemek iyileşmesine, kederini çözmesine yardımcı olacaktı.

O. Oldu. Bitmişti. Başını kaldırıp Evan'a baktığında onun da gözlerini ekrana dikmiş olduğunu gördü ve öfkeli duygularına rağmen en çok parlayan şey ona olan aşkıydı. Ve bu dehşetin ardından çökmekle tehdit eden karanlık ne olursa olsun, içindeki her şeyle bu parıltıyı ön planda ve merkezde tutmaya yemin etti.

*Buradan bir bütün
olarak ayrılıyoruz.
Buradan birlikte
ayrılıyoruz.*

Bakışları, düzinelerce cesedin arasından yavaşça yürüyen, bazılarının etrafından dolaşan, bazılarının boğazına basan, duraklayan ve bedenleri hareketsiz kalmadan önce birkaç yüze yaklaşan Vitucci'ye kaydı. Vitucci'nin bu adamların son anlarında onun yüzünü görmelerini istediğini düşündü.

Bu anı ve diğer pek çok anı sahneleyen adamı izledi. Gerçek adının ne olduğunu merak etti, kötülük ve iyiliğin, intikam ve doğruluğun garip ve anlaşılması zor bir karışımı olan adamı. Hem bir sosyopat hem de bir kurtarıcı. Aniden ve net bir şekilde biliyordu ki izlediği olay da kendisi gibi tarihe geçecekti. Ona kötü adam mı yoksa kahraman mı deneceğini merak ediyordu. Kendisi bile emin değildi ve adam hem kendisinin hem de yanında duran sevdiği adamın hayatının kurtulmasına yardım etmişti.

Uzaktan siren sesleri gelmeye başladı. Topallayan Vitucci tekerlekli sandalyedeki yaşlı adama yavaşça yaklaştı. Yerde yatmayan tek kişi oydu. Verilen zehir her neyse, yaşlı adam hiç içmemişti.

Vitucci ellerini yavaşça zayıf adamın boynuna doladı ve kulağına bir şeyler fısıldayarak yaklaştı. Adam titremeye başladı ama korkudan değil. Öfkeyle. Gözleri yuvalarından fırladı, ağzından cehennemi bir feryat yükseldi ve pençe gibi ellerini kaldırarak işe yaramaz bir şekilde karşı koymaya çalıştı. Helikopter sesleri artık arka planda da duyulabiliyordu. Vitucci arkasına yaslandı, sıkıkça yaşlı adamın yüzü kırmızının koyu bir tonuna bürünüyordu. Yaşlı adam Vitucci'ye baktı, ölümün gölgeli figürü yaklaşırken bile hâlâ meydan okuyordu. "Caspar," diye hırıldadı.

"Doğru," dedi Vitucci. Sonra sıkı da sıkı, Vitucci adamın yüzünü neredeyse burunlarının değeceği kadar yaklaştırmışken adamın yüzü kırmızıdan mora, neredeyse siyaha döndü. Yine de Noelle başını çevirmedi, Vitucci sonunda nefes nefese bıraktığında ve yaşlı adam tekerlekli sandalyesinden devrilerek bir et ve kemik halinde yere düştüğünde bile.

Vitucci döndü, yüzünde zafer kazanmış ama bir şekilde de şok olmuş bir ifade vardı. Ayaklarını yere basmakta zorlanıyormuş gibi tökezledi ve omuzları bir yükselip bir alçalarak başını uzunca bir süre öne eğdi. Oda artık sessizdi; son ölüm sancıları da tamamlanmıştı.

Vitucci yanındaki masada duran bardağa uzandı. Adamın bakışları ekranın üzerinden onunkilerle buluşunca Noelle gözlerini kırptırdı ve adamın onu izlediğini bildiğinden emin olarak nefesini içine çekti. Adamın doğrudan ona baktığından emindi. Kadehi kaldırıp kameraya kadeh kaldırdı ve sonra hiç tereddüt etmeden dudaklarına götürüp geri attı, her damlasını yuttu. Sonra bir tane daha ve bir tane daha aldı, dizlerinin üzerine çökmeden önce ikisini de yuttu, dudaklarından tek bir kelime fısıldanıyordu, duyulamayacak kadar sessizdi. Ama Noelle onun ağzını izledi ve "Celesse" dediğinden emin oldu.

EPİLOG

Noelle gözlerini kısarak okyanusu seyrederken dalgalar kıyıya vuruyor, ona doğru koşuyor ve sonra uzaklaşıyordu. Tepedeki bulutlar açılıyor, güneş ışıkları kasvetin içinden süzülüyordu. Gece boyunca şiddetlenen fırtına geçmişti. Ertesi sabah dünyayı temizlenmiş hissettiren neydi? Bir kokuydu. Bir histi.

"Anne!" Callie sahilin birkaç metre yukarısından seslendi, saçları rüzgârda dalgalanıyordu. "Bak!" Bir çeşit deniz kabuğunu havaya kaldırdı ve sonra cebine koydu. Noelle, yaşadıkları yerde deniz kabukları bu kadar bolken kızının bir deniz kabuğu bulmaktan duyduğu sonsuz sevince gülümsedi. *Bunu asla kaybetme, bebeğim. Ne kadar çok olursa olsun, harika olan hiçbir şeyi asla hafife alma.*

Yürüme köprüsünden kumların üzerine adım atan bir figür gözüne çarptı. Evan. Kalbi hızla çarptı ve sonra yükseldi, nefesi mutlu bir şaşkınlıkla kesildi.

"Evan!" Callie ona yaklaşıırken bağırdı. Küçük kızları ona doğru koştu, kısa bacakları havadaydı. Evan'ın kahkahası rüzgâra kapıldı ve doğruca ona ulaştı. Callie'yi kollarının arasına alıp etrafında döndürürken o da güldü. Kalbi sıkıca sıkışmıştı. Bu manzara. *Bu manzara için Tanrı'ya şükürler olsun.*

Evan Callie'yi yere bırakıp elini tuttu ve Noelle bekleyerek birlikte ona doğru yürümelerini izledi. "Bu bir sürpriz," dedi, gülümsememeye çalışırken dudakları titriyordu, Callie'nin yaptığı gibi onun kollarına atılmamak için umutsuzca çabaladı. Ona geleceğini söylememişti. Callie üç gün önce Reno'dan uçakla eve dönmüş, o da tüm dünyayı sarsan cinayeti çözmeye çalışan polise yardım etmek ve babasının bazı işlerini halletmek için kalmıştı. Vedalaşırken ikisi de şoktaydı, kızlarının yanına dönmesi gerektiğini biliyordu, Evan'ın kalması önemli olsa da ikisi de bunun için çaresizdi.

Plan yapmaya, hatta birkaç kelimedenden fazlasını söylemeye bile zaman yoktu. *Seni seviyorum. Onu benim için öp. Yakında konuşuruz.*

Evan bir an için gözlerini kısarak okyanusa baktı, dudaklarında muzip bir gülümseme belirdi. "Şehirde özel dedektiflere ihtiyaç olduğunu düşünüyor musun?"

Kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu ve boğazından yükselen minik kahkahaya engel olamadı. Buraya mı taşınyordu? Gözlerindeki yaşları kırıştırdı, adam ona sevgiyle bakarken yumuşuyordu. Onlardan birkaç adım ötede, Callie gördüğü ve toplamak için koştuğu bir başka deniz kabuğuna takılmıştı. Şimdi onu havaya kaldırmış, bakışları bu deniz kabuğunun ayrıntıları üzerinde geziniyordu.

"Her zaman bir özel dedektife ihtiyaç vardır. Yine de sizin için birkaç gizemi hemen çözebilirim."

Sırıttı, gözlerine bir güneş ışını vurdu, öyle ki kız neredeyse gözlerinin içini görebiliyordu, mavi derin ve sonsuzdu. "Öyle mi? Ne gibi?"

"Konuşmaya başlamadan önce en az bir fincan kahve içmeliyim. Tercihen iki, ama kesinlikle bir."

"Uyardığınız için teşekkür ederim."

"Tuzlu karamelli crème brûlée'den sonra her şeyi yaparım." "Her şeyi mi?"

Başını sallayarak onayladı.

Kaşları havaya kalktı ve ceplerinde bir şey arıyormuş gibi yaptı. "Bu çok önemli. Sanırım bunu yazmalıyım."

Güldü. O buradaydı. O *buradaydı* ve bir an için yaşadıkları tüm dehşetin yok olmasına izin verdi ve o sadece umuttu. Sadece vahşi, güzel, iyileştirici bir umut. Fırtınadan sonraki güneş ışığının onu yıkamasına izin verdi.

"tatlım," diye seslendi Callie'ye, Sweetgrass'a doğru dönerlerken Evan'la kollarını birleştirdi. Callie önlerinde koşuyor, zıplıyor ve en sevdikleri tekerlemelerden birini söylüyordu. Noelle verandada oturan Tilly'yi görebiliyordu. Evan'ı onunla tanıştırmak için sabırsızlanıyordu. Birbirlerini çok seveceklerdi.

"Ona ne zaman söyleyeceğimizi bulabilir miyiz?" diye sordu, gözleri Callie'nin üzerindeydi.

Noelle onu kendine çekti ve yürürken başını onun omzuna koydu. "Evet. Seni yerleştirelim ve o da senin burada olmana alışsın, sonra oturup ona anlatırız." Noelle sabırsızlanıyordu. Bir aile olmak, inişleri, çıkışları ve sıkıcı şeyleri paylaşmak için sabırsızlanıyordu. Tanrım, o güzel sıkıcılığı paylaşmak için sabırsızlanıyordu.

Konuşacakları çok şey vardı; kesinlikle sahip olduğu güncellemelerin duygusal etkisine kendini hazırlaması gerekecekti. Şu anda tek bildiği Cedro Leon ve Grimaldo Zamora'nın Cedro'nun Arizona'daki kardeşinin yanında güvende oldukları ve Grimaldo'nun onlara sponsor olmak istediğini ifade ettiği, kafeslerden kurtarılan kadınlara bakıldığı ve aileleriyle temasa geçildiği gibi iyi haberlerdi. Zehirden kurtulan bir avuç adam gözaltındaydı, yalnız bir sunucu dışında, Vitucci ya da Caspar'a yardım ediyor gibi görünen adam. Caspar. Adam ne ona ne de Evan'a tanıdık gelmemişti ve Noelle onun kimliğinin belirsiz kalacağını hissediyordu ve garip bir şekilde bu düşünce onu rahatsız etmemişti. Her ve Caspar'la ilgili çelişkili duyguları ne olursa olsun, bu adam kötülüğün ortadan kaldırılmasına yardımcı olmak için oradaydı.

Evet, pek çok kişiyi kurban eden canavarlar hakkında öğrenilecek daha çok şey vardı. Ve bunların hepsi önemliydi. Ama bu da önemliydi. Birkaç dakikalık kutsanmış huzur. Sadece onlarla.

Adam durdu ve kadın da durdu. "Ah," dedi arka cebine uzanarak. Callie'nin köprüyü koşarak geçtiğini, kolunu Bayan Tilly'ye doğru kaldırdığını ve onun da kendisine el salladığını gördü. Noelle tekrar Evan'a baktığında, onun bir mücevher kutusu çıkardığını gördü. "Bu düşündüğün şey değil," dedi ona. "Henüz değil. Çünkü bunun için daha iyi planlarım var."

Hafifçe güldü. Tamam, yani evlenme teklif etmiyordu. Buna sevinmişti, çünkü en azından tüm yaşadıklarını sindirmek için biraz zaman istiyordu, böylece sadece geleceğe odaklanabilecekti. İçinde yine o vahşi umut dalgalanıyordu. Callie'nin Tilly'ye ulaştığını görmek için başını kaldırdı. "Ne oldu?"

Adam kutuyu açtı ve kadın derin bir nefes aldı. "Annemin yüzüğü."

"Bana Baudelaire gönderdi," dedi. "Postayla isimsiz olarak geldi.

Ama o olmalıydı. Başka kim olabilir?"

Annesinin bir zamanlar takmış olduğu güzel, narin mücevher parçasını eline almadan önce bir süre ona baktı ve bunu düşündü.

Sağ eline taktı.

"Şimdilik bir söz," dedi Evan, gözleri buluştuğunda. Bir söz. Çok seveceklerine, her zaman dürüst olacaklarına, kötülüğün küllerinden doğan zaferin canlı bir örneği olmak için ellerinden gelenin en iyisini yapacaklarına dair. *Sevgi*.

"Bir söz," diye tekrarladı. Bu tür sözleri tutmakta iyiydiler.

Döndüler, parmaklarını birleştirdiler ve eve doğru yöneldiler. Bütün olarak. Birlikte.

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Tüm hikâyelerde olduğu gibi bu da bir yolculuktu. Benimle birlikte yürüyen pek çok kişiye teşekkür ederim.

Doğanın gücü olan Kimberly Brower'a. Tüm bunları nasıl yaptığın hakkında hiçbir fikrim yok ama beni de bu işin içine kattığın için sana minnettarım.

Marion Archer'a, bilgeliğiniz ve derin duyarlılığınız için.

Gelişmeme yardımcı olacak şekilde beni zorlayan ve ilk taslağımın büyük bölümlerini yeniden yazmamı istediğinde bile birlikte çalışmaktan büyük keyif aldığım Charlotte Herscher'e. Seninle yüz kere daha çalışabilirim! Sürecin bu kadar sorunsuz ve (görünüşte) zahmetsizce işlemesini sağlayan Maria Gomez'e ve Amazon ekibinin geri kalanına da teşekkür ederim.

Okuyucularıma. Coşkunuz ve nezaketiniz için, her seferinde daha iyisini yapmak için çabalamamı sağladığınız için ve sürekli geldiğiniz için teşekkür ederim. Minnettarlığım sonsuz.

Tüm kitap blogcularına, Instagrammer'lara ve BookToker'lara: Birçoğunuzun yaratıcılığınızı ve tutkunuzu bana yöneltmiş olmanızdan büyük onur duyuyorum.

Kocama, sözlerini tutmakta bu kadar iyi olduğun için teşekkür ederim. Seni seviyorum.

OceanofPDF.com

MIA SHERIDAN'IN *KÖTÜ ANNE*
KİTABININ ÖN İZLEMESİNİ
GÖRMEK İÇİN ÇEVİRİN!

OceanofPDF.com

BİRİNCİ BÖLÜM

Reno, Nevada, dünyada asla dönmemeye yemin ettiği tek yer. Ne yazık ki, bu yemin yüzüne patlamıştı; kaderin ve kendi duygu yüklü kararlarının şüpheli bir karışımı olan bir sonuç.

Değiştirir miydin? Sienna kendine yüzüncü kez sordu. Ve yüzüncü kez, cevabından hâlâ emin değildi.

Sadece ... evet, evet, cevabından emindi. Seçme şansı olsa yine yapardı. Sadece bu seçimin onu buraya getireceğini tahmin etmemişti.

Bulutsuz çöl gökyüzü -canlı mavi ve sonsuz-, klimalı binanın kutsal rahatlığına adım atmadan önce polis departmanının kapısını açarken yukarıda uzanıyordu.

Resepsiyondaki kadın gülümseyerek, "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

Sienna o kadar geniş olmasa da gülümseyerek karşılık verdi. "Sienna Walker, Çavuş Dahlen'i görmeye geldi."

"Oh, merhaba! New York'tan gelen yeni dedektif sizsiniz, değil mi? Ben Chelle Lopez. Tanıştığımıza memnun oldum. Şimdiye kadar Reno hakkında ne düşünüyorsun?"

"Merhaba, Chelle. Ben de memnun oldum. Ben de Reno'danım. Aslen yani."

Chelle'in yuvarlak yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "O zaman eve hoş geldin."

Sienna, Chelle'in sözleri karşısında midesinde bir düğüm oluşsa da yüz ifadesini düzeltti ve kadının telefonu açıp Çavuş Dahlen'e orada olduğunu bildirmesini izledi.

"Bir dakika içinde çıkacak."

Chelle başka bir telefon açarken Sienna, "Harika, teşekkürler," dedi. Kısa süre sonra karşı taraftaki kişinin söylediği bir şeye gülüyor ve kişisel bir görüşme olduğu belli olan bu konuşmayı yaparken sesini alçaltıyordu.

Sienna daha yeni oturmuştu ki, ellili yaşlarında, beyaz-sarı saçları diken diken kesilmiş, çok uzun boylu, çarpıcı bir kadın lobiye girdi.

ona odaklanmıştı. "Sienna Walker?"

Ayağa kalktı. "Evet. Çavuş Dahlen? Sizinle şahsen tanıştığıma memnun oldum."

Siyah bir pantolon, siyah bir gömlek ve kırmızı yüksek topuklu ayakkabılar giyen yaşlı kadın ona doğru ilerledi ve Sienna çenesini kaldırıp kadınla göz göze gelmeye çalışıp başaramayınca hızla elini sıktı. "Beni bu taraftan takip edebilirsin."

Çavuş Dahlen, Sienna'yı yoğun bir polis gün ortası hareketliliğiyle uğuldayan karakolda dolaştırırken, uzun bacakları Sienna'nın ona yetişmek için acele etmesine neden oluyordu. Bir ofise girdiler ve Çavuş Dahlen kapıyı kapattı. Masasının önündeki sandalyeyi işaret etti ve telefonunu açıp birisinin ofisine gelmesini isterken ikisi de oturdu. Sienna dağınıklıktan tamamen arındırılmış ve içinde yaşayan kadın kadar düzenli görünen odayı hızlıca gözden geçirdi.

Telefonu yuvasına yerleştirdi, arkasına yaslandı ve Sienna'yı incelerken bacak bacak üstüne attı. "Yüzbaşınız Darrin Crewson ve ben ikimiz de ordu gazisiyiz."

"Evet, bana söyledi, hanımefendi."

"Ingrid." Durakladı, gözleri çok hafifçe kısıldı. "Silah arkadaşlarım ve kardeşlerim için yapamayacağım hiçbir şey yoktur."

Sienna sinirleri karıncalanarak başını salladı. "Evet, Darrin de tam tersini söyledi." Sienna, eğer bir buz sarkıtı insana dönüşseydi, Çavuş Dahlen'e benzerdi, diye düşündü. Soğuk ve keskin bir şekilde sevimli.

Çavuş Dahlen -Ingrid- Sienna'nın düşüncelerini okuyup onaylar gibi çenesini kaldırdı. "Öyle bile olsa, başımı ağrıtan ve gereksiz evrak işlerine neden olan sorun çıkaran bir dönüğe ne ihtiyacım var ne de bunu istiyorum. Gereksiz evrak işlerinden nefret ederim."

"Hayır, hanımefendi. Bu departmana -özellikle de size- sorun çıkarmak niyetinde değilim. New York'ta olanlar benzersiz bir durumdu. Bir daha olmasına izin vermeyeceğim." Sesi kendisine bile zayıf geliyordu. Sırtını dikleştirerek, sesinin başaramadığı güç mesajını duruşuyla iletmeye çalıştı. Sienna, Çavuş Dahlen'in zayıflara karşı düşük bir eşiği olduğuna dair güçlü bir hisse kapılmıştı.

Yaşlı kadın bir an daha Sienna'yı inceledi ve Sienna kıpırdanma isteğine karşı koydu. Dedektif çavuşun bir şüpheliyi sorgularken kullandığı bakış buysa, departmanın delicesine yüksek bir çözme oranı olmalı. O buz gibi bakışın altında kim olsa çatlardı. Gözleri pencereye kaydı ve Sienna sessiz bir nefes verdi. "Önemli bir personel açığımız var."

Şu anda Reno Polis Departmanı'nda kıtlık var, bu yüzden Darrin naklini talep ettiğinde, bu bizim açımızdan işleri biraz daha kolaylaştırdı." Sienna irkilmemek için kendini zor tuttu. "Ama," diye devam etti çavuş, "Darrin bana ayrıca, kafana göre takılmadığın zamanlarda çok iyi bir dedektif olduğunu ve herhangi bir departmanın sana sahip olduğu için şanslı olacağını söyledi."

Teşekkür ederim, Darrin. Bu ve bir düzine başka nezaket için. "Bu cömert tanımlamaya uymak için elimden geleni yapacağım, Çavuş."

"Öyle olduğunu gör."

Sienna kapının camına aniden vurulunca döndü ve koyu renk saçlı bir kadın kapıyı açıp başını içeri uzattı. "İçeri gel, Kat," dedi Ingrid.

Kat adındaki kadın içeri girerek Sienna'nın yanına oturdu. Saçlarını sıkı bir topuz yapmıştı ve dudakları kırmızı ve dolgundu. Sienna'ya pantolonlu bir Bond kızını hatırlatıyordu, tabii bir Bond kızı Kat'inki gibi şık ve iyi oturmuş bir pantolonla görülebilirse. "Katerina Kozlov, bu Sienna Walker, yeni partneriniz."

Kat döndü, onu çok doğrudan ama kaba olmayan bir şekilde değerlendirdi. "Tanrıya şükür buradaki testosteron oranı bir parça daha azaldı." Hafifçe eğildi. "Ingrid söz konusu testosteronun en büyük tedarikçisi." Kaşları hafifçe havaya kalkan ama bunun dışında hiç eğlenmemiş gibi görünen yaşlı kadına bir sırıtış fırlattı. Sienna yeni işinin ilk gününde patronuyla dalga geçiyormuş gibi görünmesine neden olacak gülümsemeyle savaştı.

Kat elini uzattı. "Cinayet masasına hoş geldiniz," dedi yeni ortağı. "Bana Kat de."

Sienna elini sıktı. "Merhaba Kat, tanıştığımıza memnun oldum."

"Pekâlâ, nezaketi bir kenara bıraktığına göre, neden Sienna'ya masasını gösterip düzeni tanımasını sağlamıyorsun?"

Kat ayağa kalktı. "Haydi, ortak. Sana bu binadaki en önemli odayı, kahveyi sakladığımız odayı göstereceğim."

Sienna, Çavuş Dahlen'e teşekkür ettikten sonra yeni ortağının peşinden kapıdan çıktı.

Kahve salonu küçük ama yeterliydi; köşede bir mutfak alanı ve yan tarafta, şu anda kimsenin oturmadığı bir masa vardı. Kat bir kâğıt bardak alıp Sienna'ya uzattı ve kaşları soru sorarcasına kalktı.

Sienna, "Elbette, teşekkürler," dedi. Kat iki fincan kahve doldurdu ve birini Sienna'ya verdikten sonra dönüp Formika tezgâha yaslandı. "Ee?"

Ne yaptın?" diye sordu.

Sienna küçük, şaşkın bir kahkaha attı ve ardından zayıf kahvesinden bir yudum aldı. Dedikoduların polisler arasında hızla yayıldığını iyi bilse de, doğrudan bir soru beklememişti. "Emirlere uymayı ihmal ettim."

Kat hafifçe hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "İtaatsizlik mi? Kahretsin, şefle bir ilişkin olduğunu umuyordum ya da daha ilginç bir şey."

Sienna hızlı bir ölümle sonuçlanan bir kıkırdama çıkardı. Keşke öyle olsaydı. "Şey, biraz daha karmaşıktı ama çok da ilginç değildi. Göz ardettiğim emirler belediye başkanından geldi."

Kat'in kaşları kalktı. "Ah." Belli ki bu bilgi kırıntısını düşünüyordu. "Yani sana bir iyilik yaptılar ve belediye başkanı istifa etmeni ya da kovulmanı talep etmeden önce seni kasabadan uzaklaştırdılar."

"Belli ki size boşuna Dedektif demiyorlar."

Kat gülümseyerek kapıya doğru başını salladı ve elindeki bardağı çöpe attı. "Size masanızı göstereyim. Birlikte çok zaman geçireceğiz. Eğer bana o hikâyenin detaylarını anlatmak istersen, çok uzağa gitmene gerek yok."

Kat'i çalışma alanlarına kadar takip etti, tek mahremiyet dayanıksız bir bölmeydi ve tıpkı New York'taki gibi iki standart metal masa vardı. Bir çekmeceyi açtı, ardından gelecek gıcırtyı bekliyordu. Bu tanıdık mobilya parçası hayatında değişmeyen tek şeymiş gibi geldi. Reno PD'ye hoş geldin Sienna.

Sienna karavan parkının hatırladığından biraz daha az bakımsız görünmesine şaşırmıştı. Belki de bunun nedeni batan güneşin altın sarısı ışığının köhne römorkları ve yamalı çimleri yumuşatmasıydı. Ya da belki de hafızası buranın pisliğini abarttığı içindi. Ya da belki de bir noktada birileri gelip Paradise Estates Mobil Ev Parkı'nı gençleştirmeye çalışmış -gerçek bir yanlış isim varsa o da buydu- ve az da olsa başarılı olmuştu.

Belki de tüm bunların bir karışımı.

Her halükarda, burada, önünde oturuyordu, yerleşim planı aynıydı, ancak eskiden olduğu, burada büyümüş olan kız her yönden farklı hissediyordu. Arabasında oturmuş, pencereden dışarı bakıyor olsa da

Sıralardan aşağıya, bir zamanlar yaşadığı arsaya doğru bakarken garip bir dengesizlik hissine kapıldı, sanki dünya altından kaymış gibiydi.

Neden buraya çekildin? Yeni patronu ve ortağıyla buluştuktan sonra, buna gerçekten karar vermeden, sanki sadece kas hafızasıyla kendini bu yöne doğru sürerken bulmuştu.

Kalp de bir kastır. Evet, belki de kullandığı buydu. Bu karavan parkında büyümüşü. Liseden mezun olduğu güne kadar her sabah okula gitmek için buradan ayrılmıştı. En mutlu anlarından bazılarını ve en kötü anlarından bazılarını burada yaşamıştı.

Burada aşık olmuştu. Başını sağa çevirip karavanının bulunduğu sıraya bakarken göğsü sıkışmıştı. Elbette artık onun değildi. Ya da annesi Mirabelle'in. Artık orada başka birinin yaşadığından emindi. Büyük bir iş başarmıştı. Ve onun hakkında bir zamanlar inandığı kadar çok şey bilmediği ortaya çıkmış olsa da, kazandığı parayla yapacağı ilk şeyin annesine bir ev almak olduğunu tüm kalbiyle biliyordu. Gerçek bir ev, orta şiddette bir rüzgârda sallanan plastik duvarlardan yapılmış bir ev değil.

Mirabelle'i düşününce göğüs kemiğinin altında bir sızlama hissetti ve elini bilinçsizce yukarı kaldırarak acıyı dindirmek için masaj yaptı. Onu özlemişti. Hâlâ özlüyordu. Sienna'nın tanıdığı tek gerçek anne oydu, kendisi ise Sienna'nın varlığından genellikle habersiz olan, alkolden sırlıslık olmuş bir kadın kabuğuydu. Yeşil gözlerini ve altın sarısı saçlarını Sienna'ya aktaran ve neyse ki başka pek bir şey aktarmayan bu kadın beş yıl önce ölmüştü. Sienna bu haberi öğrendiğinde, boşa harcanmış bir hayatın sona erdiği bilgisine eşlik edebilecek geçici bir üzüntüden fazlasını hissetmemişti.

Babasına yakma masraflarına yardımcı olması için bir çek göndermiş ve annesinin adına uyuşturucu ve alkol bağımlılarının iyileşmesine yardımcı olan yerel bir hayır kurumuna bağışta bulunmuştu. Bu onun için yeterli bir kapanıştı. Babası çeki hemen bozdurmuş olsa da, o zamandan beri onunla konuşmamıştı.

Bu mobil ev parkından on bir yıl önce anne ve babasına veda etmeden ayrılmıştı. Kalbindeki acı sadece Mirabelle içindi. O zamanlar, bu özel acı daha büyük bir acı tarafından bastırılmıştı ve ancak sonrasında kederinin katmanları olduğunu fark etmişti.

Gözlerini kırpmadan, bir zamanlar evi olan yere doğru baktı.
Zihni geri döndü.

Mirabelle karavanın kapısını çekerek açtı ve ellerini bulaşık havlusuna sildi.
"Sienna? Neyin var tatlı kız?"

Sienna sessizce hıçkırarak ağladı ve Mirabelle'in onu karavana götürmesine izin vererek ekose kanepeye götürüp oturttu. Mirabelle onun yanına oturdu, diz dize gelecek şekilde döndü ve Sienna'nın ellerini kendi ellerinin arasına alarak nazıkçe sıktı. Limon ve zambak kokuları Sienna'nın burnuna geldi ve Mirabelle daha tek bir kelime bile etmeden bu kokular onu rahatlattı. Derin ve titrek bir nefes aldı. "Amybeth Horton'un doğum günü partisine davet edildim ve babam ona bir hediye alabilmem için eve biraz para getireceğini söyledi ama getirmedi ve şimdi gidemiyorum." Doğrusunu söylemek gerekirse, babası pek de unutmuş sayılmazdı. Muhtemelen hiç niyetlenmemişti ya da kızın isteğini yaptıktan sonra iki kez düşünmüştü bile. O öğleden sonra eve sarhoş gelmişti ve kız ona "hatırlatmamıştı", zira içkili olduğu zamanlarda tamamen uzak durmak en iyisiydi. Genel olarak kaba biriydi ve içki bu özelliğini daha da pekiştiriyordu. Sienna'nın yüzü allak bullak oldu; bir şeyi dört gözle beklemenin, ona dahil olmanın ve sonra ailesi tarafından yine yüzüstü bırakılmanın hayal kırıklığı tüm mutsuzluğunu su yüzüne çıkardı. Yine de hediyesiz gidemezdi. Bu küçük düşürücü olurdu. Amybeth'in takıldığı diğer kızlar zengin sayılmazdı ama Sienna'nın ailesinden daha çok şeye sahiptiler. Akla gelebilecek her açıdan.

Sienna bunun bu kadar farkında olmamayı dilerdi ama on dört yaşındaydı, artık çocuk değildi ve bu sadece onun kişiliği idi. Her şeyi fark ederdi. Her zaman fark etmişti. Sürekli mutlu ve şanslı olan ve kimsenin ne düşündüğünü umursamıyor gibi görünen Gavin gibi değildi. İsteddiği zaman o da gözlemci olabiliyordu ama gözlemleri onunkiler gibi bir şekilde onu sürekli incitmiyordu.

Gavin şu anda evde değildi. Bunu biliyordu ve gelmesinin tek nedeni de buydu. Onun ağladığını görmesini istemiyordu ama bir anneye ihtiyacı vardı. Mirabelle'e ihtiyacı vardı.

Mirabelle kaşlarını çatı ve Sienna'nın gözünden bir damla yaş süzüldüğünde başparmağıyla yanağını sildi. "Ah, sevgilim. Çok özür dilerim." Yüzünde bir ifade belirdi

Güzel yüzünün bir kısmı üzüntü, bir kısmı öfkeyle doluydu ama sonra dudaklarını birleştirdi ve düşünürken başını öne eğdi. "Parti ne zaman?"

"Bugün," dedi Sienna, acısının keskinliği azalırken derin bir nefes alarak. Hâlâ hayal kırıklığına uğramış hissediyordu ama burada, Mirabelle'in temiz ve düzenli karavanında, sanki acısı önemliymiş gibi dinleniyordu. Ona sadece rahatlamak için gelmişti. Mirabelle'in de çok parası olmadığını biliyordu. Sienna'ya "Siennoulla" diye hitap eden ve bazen Mirabelle'e siyah kurdeleli beyaz bir kutu içinde ev yapımı baklava getiren iyi kalpli bir Yunan olan Argus adında bir sihirbazın asistanı olarak çalışıyordu ve Sienna ile Gavin mideleri tıka basa dolup dudakları balla kaplanana kadar bu baklavaları mideye indiriyordu. Gerçi gösterileri o kadar popüler değildi ve faturaları zar zor ödüyorlardı. Ama Argus, seyircilerine verdikleri neşenin zenginlikten çok daha değerli olduğunu söylüyordu.

Sienna bunun küçük bir beyaz yalan olduğunu biliyordu çünkü Argus, kâğıt oyunlarında çok iyi olan Gavin'in kendi adıyla online poker oynamasına ve kârı paylaşmasına izin vermişti ve bu gerçeği Mirabelle'den saklamışlardı. Sienna Mirabelle'den sır saklamaktan hoşlanmıyordu ama Argus'un bilet satışlarından geldiğini ve kendi kazancına eklendiğini söylediği ekstra paranın Mirabelle'in stresini azalttığını ve ay sonunda pek bir şey kalmasa da tüm faturalarını ödemelerini sağladığını da biliyordu.

Sienna artık yaptıkları numaraların sadece bundan ibaret olduğunu bilecek kadar büyümüştü ama kalbinde saf bir zevkle ve bir hareket tam olarak doğru gittiğinde dudaklarında bir nefesle onları pratik yaparken izlemekten kendini alamıyordu.

Mükemmel bir şekilde icra edilen bir gösteri söz konusu olduğunda, koreografinin tek başına büyüleyici ve güzel bir yanı vardı.

"Bugün" diye tekrarladı Mirabelle. Sienna konuşmak için ağzını açtı ama Mirabelle onun elinden tutup ayağa kaldırdı. "Benimle gel. Bir fikrim var."

"Bir fikir mi? Mirabelle. . ." Mirabelle onu karavanın arka tarafındaki yatak odasına çekti. Sienna'nın elini bıraktı ve kapının yanındaki şifonyere doğru ilerledi. Bu oda daha da kuvvetli zambak kokuyordu ve yatağında sarı güllerden bir yorgan vardı. Mirabelle şifonyerin üst çekmecesini açtı ve küçük ahşap bir kutu çıkardı. Kutuyu açıp içine uzanınca Sienna bir yığın fotoğraf fark etti ama Sienna onların kime ait olduğunu görmeye fırsat bulamadan Mirabelle eliyle üzerlerini örttü. Ailesi mi? Mirabelle ailesi hakkında hiç konuşmazdı. Gavin dışında hiç fotoğraf asmamıştı ve Gavin'le hiç fotoğrafları olmamıştı.

Tatil ya da başka bir şey için gelen akrabaları vardı ama belki de onlarla arası açılmıştı.

Sienna sormak istedi ama Mirabelle'in mahremiyetini de ihlal etmek istemedi.

Mirabelle kutunun içinden bir şey çıkardı ve havaya kaldırdı. Sienna gözlerini kırıştırdı. Soluk mor taşlı, güzel, narin bir gümüş bilekliği. "Sence arkadaşın bunu beğenir mi?"

Sienna'nın bakışları Mirabelle'inkilere kaydı. "Hoşuna gitti mi? Evet ama yapamazdım-" "Yapabilirsin ve yapacaksın da." Mirabelle Sienna'nın elini tuttu ve

bilezik taktı. Mirabelle kapalı yumruğunu bırakmadan yere baktı ve söyleyeceklerini düşünüyor gibiydi. "Gavin'in babasından bahsetmediğimi biliyorum," diye duraksayarak başladı ve Sienna'nın meraklı bakışlarıyla karşılaştı, "ama o iyi bir adam değildi, Sienna. Şiddet yanlısı ve zalim biriydi ve ben de Gavin'i alıp onu terk ettim."

"Ah," diye nefes aldı Sienna. "Çok özür dilerim," dedi sesi kısık bir şekilde.

Ama Mirabelle gülümsedi. "Üzülme aşkım. Üzülüyorum. Hayatımız onsuz daha güzel." Ama ifadesinde hafif bir değişiklik oldu, sanki söylediklerinden tam olarak emin değilmiş gibiydi.

Sienna, Mirabelle'in gözlerindeki perili bakışı yok etmek istercesine, "Ve ... ve Argus'a sahipsin," dedi.

Mirabelle'in endişeli kaşları nazik bir gülümsemeye dönüştü. "Evet. Evet, Argus bende."

Mirabelle onun elini bıraktı ve Sienna elini açtı, bilezik ışığı yakalayıp ona doğru parıldadı. "Pahalı bir parça değil," dedi Mirabelle, sözleri aceleye gelmişti. "Ama bundan da öte, ona bağlı zor anılar var. Onu uzun zaman önce vermeliydim." Ona , birkaç dakika sıkıntılı göründükten sonra kendini toparladı ve gülümsemesi aydınlandı. "Onu saklamam ve Amybeth'e ait olması kader olmalı. Yeni anılar yaratmasına izin ver. İyi anılar."

Sienna bunu kuşkuyla karşıladı. Çok güzeldi. Amybeth de nazikti. Sienna bunu ona hediye etmek isterdi ama Mirabelle'in ona -sözlerine rağmen- değerli görünen bir şey vermesine izin vermesi gerektiğinden emin değildi.

Ama öyle olsaydı şimdiye kadar satmış olması gerekmez miydi? Birkaç kez Mirabelle'in ellerini ovuşturduğunu, faturalarını incelerken yüzünde endişeli bir ifadenin belirdiğini görmüştü. "I-"

"Oh! Ve bunun için mükemmel olacak bir kutum da var." Sırtarak Sienna'yı kucakladı. "Evet de Sienna, sen de o partiye git ve

Hayatının en güzel zamanını geçir. Hiçbir şey beni daha mutlu edemez."

Sienna gülümseyerek karşılık verdi, sevgi ve minnettarlık onu öyle sarmıştı ki nefes almakta zorlanıyordu. "Tamam, Mirabelle. Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim."

Küçük bir çocuk Sienna'nın dikkatini çekti ve onu gözlerinin arkasını yakan yaşlarla dolu anısından kopardı. Tanrım, kendini bir anıya bu kadar kaptırmayalı uzun zaman . Çocuk, karavanlardan birinin yanından koşarak bir ağacın arkasına saklandı ve yüksek sesle gülmek için elini ağzına götürürken, diğer üç çocuk da onunla aynı köşeyi döndü, her biri bir ağacın arkasına ya da bir verandanın kenarına saklandı. Saklambaç oynuyorlardı. Mirabelle bu oyunu oynamalarına hiç izin vermemişti. İçlerinden birinin bir yere saklanıp tuzağa düşmesinden korktuğunu söylerdi. Bunu söylerken gerçekten perişan görünüyordu, bu yüzden Sienna ve Gavin ona itaat etmişti. En azından o evdeyken. Sienna'nın dudakları hafifçe kıpırdadı ve masum oyunun oynanışını izlerken duygularını bastırdı; "bulucu" diğerlerinin yerlerini buldukça neşeyle ulumalarına neden oluyordu. Bu çocuklar hâlâ gençti. İyimser bir neşeyle yaşıyor ve oynuyorlardı. Henüz geldikleri yer yüzünden başkalarının onları hor göreceğini anlayacak kadar büyümemişlerdi. İkinci el kıyafetlerinden ya da ebeveynlerinin bozuk arabasının emniyet şeridinde muhtemelen geri tepeceğinden ve çevredeki diğerlerinin bir delinin kalabalığa silahla ateş ettiği korkusuyla çalılıklara dalmasına neden olacağından çekinmiyorlardı.

Sienna'nın gülümsemesi, kendi güvensizliklerini ve utanç verici anılarını bu çocuklara yansıtmaktan vazgeçmesinin daha iyi olacağını kendine hatırlattığında eridi. Belki kendilerini geldikleri yerle tanımlamayacak kadar güçlü olurlardı. Belki aileleri -fakir de olsalar- onlara değer veriyordu. Belki benimki gibi değil de Mirabelle gibi anneleri vardır.

Boğazının arkasından acı dolu bir hayal kırıklığı sesi çıkardı ve kontak anahtarını çevirip arabasını çalıştırdı. Şu anda bunun için ne zamanı vardı ne de bir faydası. Buraya neden gelmişti, gerçekten hiçbir fikri yoktu, belki de yapabileceğini kendine kanıtlamak dışında. Peki, tamam, şimdi onu görmüş, onunla yüzleşmiş, hayatta kalmıştı ve hayatına devam edebilirdi, şimdi daha yakın olmasına rağmen, hala onun üzerinde gerçek bir gücü olmadığını biliyordu. Orası sadece bir yerdi. Yaşamıyor ve nefes almıyordu.

Arabasını döndürdü, gaza bastı, böylece lastikleri döndü ve arkasında grenli bir bulut halinde bir toz dalgası patladı.

Eğer yaşamıyor ve nefes almıyorsa, o zaman neden seni kovalamanın bir yolunu bulacakmış gibi kaçıyorsun? Ama iyi bir cevap olmadığını bildiği için fısıltıyı bastırdı.

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Mia Sheridan, *New York Times*, *USA Today* ve *Wall Street Journal*'ın çok satan yazarlarından. Mia kocasıyla birlikte Cincinnati, Ohio'da yaşamaktadır. Dünyada dört, cennette bir çocukları vardır. Diğer romantik gerilim romanları arasında *Bad Mother*, *Where the Blame Lies* ve *Where the Truth Lives* bulunmaktadır.

Mia'yı <https://miasheridan.com> adresinde ve Twitter'da (@MSheridanAuthor), Instagram'da (@MiaSheridanAuthor) ve Facebook'ta (<https://www.facebook.com/miasheridanauthor>) bulabilirsiniz.

[OceanofPDF.com](https://www.oceanofpdf.com)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.